

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

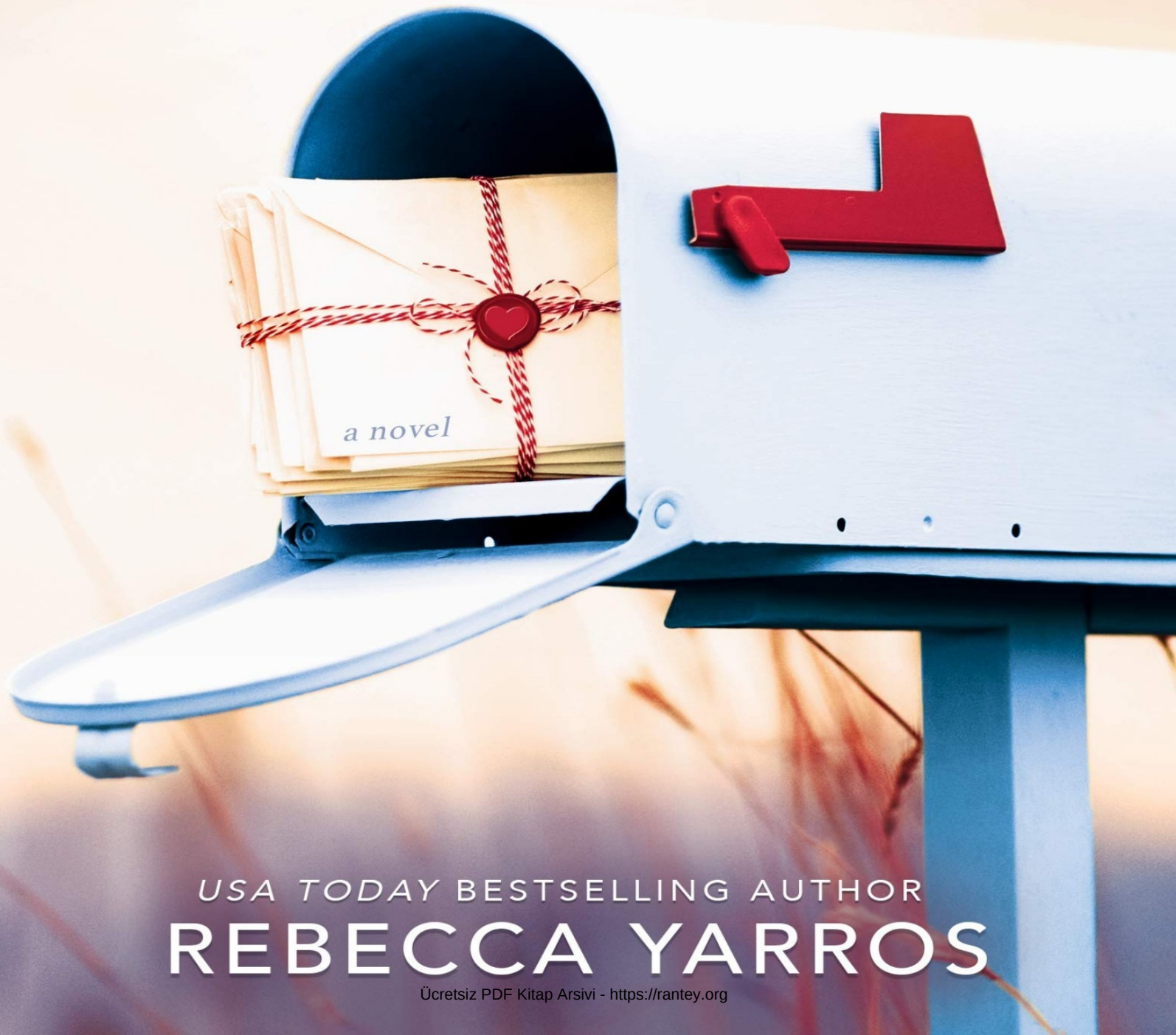
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A stunning, emotional romance."
—Jill Shalvis, NYT bestselling author, on *The Last Letter*

the things we leave unfinished

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
REBECCA YARROS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bitirmeden bıraktığımız ince d

USA BUGÜN BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ARASINDA
RE B ECCA YARARları

NO N E

Gürcistan

Sevgili Jameson'ım,

Bu bizim sonumuz değil. Nerede olursak olalım kalbim hep seninle kalacak. Zaman ve mesafe, bizimki gibi bir aşk için sadece rahatsızlıktır. Günler, aylar, hatta yıllar geçse de bekliyor olacağım. Bekliyor olacağız. Beni derenin kavak ağaçlarının etrafında kıvrıldığı yerde bulacaksın, tıpkı ikimizin de hayal ettiği gibi, sevdiğimiz kişiyle birlikte beklerken. Seni terk etmek beni öldürüyor, ama bunu senin için yapacağım. Bizi güvende tutacağım. Hayatımın geri kalanı boyunca her saniye, her saat, her gün seni bekleyeceğim ve eğer bu yetmezse, o zaman sonsuzluk, seni tam olarak ne kadar seveceğim Jameson.

Bana geri dön, aşkım.

Scarlett

Georgia Ellsworth. Başparmağımı kredi kartımın üzerinde gezdirdim, keşke harfleri silebilecek kadar sert silebilseydim. Altı yıllık evlilikten geriye kalan tek şey benim bile olmayan bir isimdi.

Birkaç dakika içinde o da olmazdı.

"Doksan sekiz numara mı?" Juliet Sinclair, sanki Poplar Grove DMV'deki tek kişi ben değilmişim ve son bir saattir de değilmişim gibi, standının pleksiglas penceresinin arkasından seslendi. Bu sabah Denver'a uçmuştum, öğleden sonra arabayla gelmişim ve

Damian'ın hayatımdaki son parçalarından kurtulmak için bu kadar çaresizdim.

Umarım onun adını kaybetmek, onu ve hayatımın altı yılını kaybetmenin acısını biraz olsun hafifletir.

"Tam burada." Kredi kartımı bir kenara bıraktım ve penceresine doğru yürüdüm.

"Numaran nerede?" diye sordu, elini uzatarak ve liseden beri pek değişmeyen memnun bir sırıtışla.

"Burada bir tek ben varım Juliet." Yorgunluk vücudumdaki her siniri dövüyordu. Eğer bunu atlatabilirim, büyükannemin ofisindeki o büyük koltuğa kıvrılabilir ve hayatımın geri kalanında dünyayı görmezden gelebilirdim.

"Politika diyor ki-"

"Kes şunu, Juliet." Sophie, Juliet'in kabinine girerken gözlerini devirdi. "Georgia'nın evrak işlerini hallettim zaten. Git biraz mola falan ver."

"Peki." Juliet tezgâhtan uzaklaştı ve bizden bir yıl önce mezun olan Sophie'ye yerini bıraktı. "Seni gördüğüme sevindim Georgia." Bana doğru sakarin gibi tatlı bir gülümseme fırlattı.

"Sen de." Ona, son birkaç yıldır tutkal görevi gören ve diğer her şey parçalanırken beni bir arada tutan pratik gülümsememi sundum.

"Bunun için üzgünüm." Sophie yüzünü buruşturdu, burnunu kırıştırdı ve gözlüklerini düzeltti. "O... Şey, pek değişmemiş. Her neyse, her şey yolunda görünüyor." Avukatımın dün öğleden sonra yeni sosyal güvenlik kartımla birlikte bana verdiği kâğıtları geri uzattı, ben de onları zarfın içine yerleştirdim. Hayatım darmadağın olmuşken, bu dağılmanın fiziksel tezahürünün kırk beş derecelik mükemmel bir zimba teli tarafından bir arada tutulması ne kadar ironikti. "Anlaşmayı falan okumadım," dedi usulca.

"*Celebrity Weekly*'de çıktı!" Juliet arkadan şarkı söyledi.

"Hepimiz o magazin çöplüğünü okumuyoruz!" Sophie onun üzerine karşılık verdi

Sonra da bana sempatik bir gülümseme verdi. "Buradaki herkes her şeye rağmen başını dik tuttuğun için seninle gerçekten gurur duyuyordu."

"Teşekkürler Sophie," diye cevap verdim, boğazımdaki yumruyu yutarak. Herkesin beni uyardığı evlilikte başarısız olmaktan daha kötü olan tek şey, kalp kırıklığının ve aşağılanmışlığımın, kişisel trajedileri suçlu bir zevk adına yutan dedikodu severlere hitap eden her web sitesi ve dergi tarafından yayınlanmasıydı. Kameralar yüzüme dayandığında başımı dik tutmak ve çenemi kapalı tutmak, son altı ayda bana "Buz Queen" lakabını kazandıran şeydi, ama saygınlığımdan geriye kalanları korumanın bedeli buysa, öyle olsun.

"Evine hoş geldin diyeyim mi? Yoksa sadece ziyaret mi ediyorsunuz?" Bana yenisi postayla gelene kadar geçici ehliyetim olarak kullanılacak küçük bir basılı kağıt uzattı.

"Temelli eve döndüm." Cevabım radyo istasyonundan da yayınlanmış olabilirdi. Juliet akşam yemeğinden önce Poplar Grove'daki herkesin öğrenmesini sağlayacaktı.

"O zaman eve hoş geldin!" Parlak bir şekilde gülümsedi. "Söylentilere göre annen de şehirdeymiş."

Midem bulandı.

"Gerçekten mi? Ben... henüz oraya gitmedim." *Amor'a göre* annem ya bizim iki marketten birinde ya da yerel barda görülmüştü. İkinci olasılık çok daha yüksekti. Belki de bu iyi bir şeydi-

Bunu bitirme.

Annemin bana yardım etmek için burada olabileceğini düşünmek bile sadece ezici bir hayal kırıklığıyla sonuçlanırdı. O bir şey istiyordu.

Boğazımı temizledim. "Baban nasıl?"

"O iyi! Bu sefer her şeyi anladıklarını sanıyorlar." Yüzü düştü. "Başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm Georgia. Kocamın başına gelenleri hayal bile edemiyorum..." Başını iki yana salladı. "Her neyse, bunu hak etmedin."

"Teşekkür ederim." Alyansını fark edince başka tarafa baktım. "Dan'e benden selam söyle."

"Yapacağım."

Ana Caddeyi rahatlatıcı, Rockwellvari bir parlıltıyla boyayan öğleden sonra ışığına adım attım ve rahatlayarak iç çektim. İsmimi geri almıştım ve kasaba tam da hatırladığım gibiydi. Aileler geziniyor, yaz havasının tadını çıkarıyor ve arkadaşlar kayalık dağların pitoresk fonunda sohbet ediyordu. Poplar Grove rakımdan daha küçük bir nüfusa sahipti, yarım düzine stop lambası gerektirecek kadar büyüktü ve o kadar birbirine bağlıydı ki mahremiyet nadir bulunan bir şeydi. Oh, ve mükemmel bir kitapçımız vardı.

Büyükannem bunu görmüştü.

Evraklarımı kiralık arabamın ön koltuğuna attım, sonra durakladım. Annem muhtemelen şu anda evdeydi - cenazeden sonra anahtarını geri vermesini hiç istememiştim. Birden eve dönmek için o kadar da istekli olmadığımı fark ettim. Son birkaç ay merhametimi, gücümü ve hatta umudumu emmişti. Elimde kalan tek şey öfke iken annemle başa çıkabileceğimden emin değildim.

Ama artık evimdeydim, yeniden bütün olana kadar şarj olabiliirdim.

Şarj. Annemi görmeden önce tam da ihtiyacım olan şey buydu. Caddenin karşısındaki The Sidetable'a, büyükannemin en yakın arkadaşlarından biriyle birlikte açılmasına yardım ettiği mağazaya gittim. Bıraktığı vasiyete göre artık sessiz ortak bendim. Ben... her şeydim.

Eskiden Bay Navarro'nun evcil hayvan dükkânı olan yerdeki satılık tabelasını görünce göğsüm sıkıştı. Büyükannem bana onun vefat ettiğini söyleyeli bir yıl olmuştu ve orası Ana Cadde'deki en önemli gayrimenkuldü. Neden başka bir işletme taşınmamıştı? Poplar Grove zorlanıyor muydu? Kitapçıya girdiğimde bu ihtimal mideme ekşi süt gibi oturdu.

Biraz toz ve evle karışık parşömen ve çay gibi kokuyordu. Daha önce onun yatıştırıcılığına yakın bir şey bulamamıştım.

New York'ta yaşadığım süre boyunca herhangi bir zincir mağazada koku aldım ve ilk nefesimle birlikte keder gözlerime battı. Büyükanнем gideli altı ay olmuştu ve onu o kadar çok özlemiştim ki göğsüm geride bıraktığı boşluktan çökecekmiş gibi hissediyordum.

"Georgia?" Bayan Rivera'nın çenesi bir an için düştü, sonra tezgâhın arkasından genişçe gülümseyerek telefonunu kulağıyla omzu arasında dengeledi. "Bir saniye bekle Peggy."

"Merhaba, Bayan Rivera." Sırıttım ve tanıdık yüzüne el salladım. "Telefonu yüzüme kapatmayın. Sadece uğradım."

"Seni görmek harika!" Telefona doğru baktı. "Hayır, seni değil Peggy. Georgia az önce içeri girdi!" Sıcak kahverengi gözleri tekrar benimkileri buldu. "Evet, *şu* Georgia."

Onlar sohbetlerine devam ederken bir kez daha el salladım, sonra Gran'in yazdığı kitaplara ayrılmış bir yığın rafın olduğu aşk romanları bölümüne geri döndüm. Yayınladığı son romanı aldım ve yüzünü görebilmek için toz kapağını açtım. Gözlerimiz aynı maviydi ama bir zamanlar siyah olan saçlarını yetmiş beşinci yaş gününde boyatmaktan vazgeçmişti; annem beni ilk kez kapısının önüne bıraktıktan bir yıl sonra.

Büyükanнемin vesikalık fotoğrafı inciler ve ipek bir bluzdan ibaretti, kadının kendisi ise bahçeden tozlanmış bir çift tulum ve ilçeyi gölgeleyecek kadar geniş bir güneş şapkasıydı, ama gülümsemesi aynıydı. Sırf o gülümsemenin ikinci bir versiyonunu görmek için daha önceki bir başka kitabı elime aldım.

Kapı şingirdadı ve bir dakika sonra, cep telefonuyla konuşan bir adam hemen arkamdaki genel kurgu koridoruna göz atmaya başladı.

"Modern bir Jane Austen," diye fısıldadım kapaktaki alıntıyı okurken. Büyükanнемin tanıdığım en romantik insan olmasına rağmen hayatının büyük çoğunluğunu yalnız geçirmiş olması ve aşkı sadece birkaç yıl yaşamasına izin verildiği halde aşk hakkında kitaplar yazması beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmemişti. Büyükbabam Brian'la evlendiğinde bile, sadece on yıl geçirmişlerdi.

Kanser onu almadan önce. Belki de ailemdeki kadınlar aşk hayatlarımız söz konusu olduğunda lanetlenmişlerdi.

"Bu da ne böyle?" Adamın sesi yükseldi.

Kaşlarım havaya kalktı ve omzumun üzerinden baktım. Elinde Noah Harrison'ın bir kitabı vardı ve bu kitapta iki kişi klasik, neredeyse öpüşme pozisyonundaydı.

"Çünkü And Dağları'nın ortasında e-postalarımı kontrol etmiyordum, bu yüzden evet, yenisini ilk kez görüyorum." Adam bir başka Harrison kitabını alıp yan yana tutarken neredeyse öfkeden kuduruyordu. İki farklı çift, aynı poz.

Ben olsam kesinlikle kendi seçimime ya da bu bölümdeki herhangi bir şeye sadık kalırdım.

"Tamamen aynı görünüyorlar, sorun da bu. Eskisinin nesi vardı- Evet, çok kızgıyım! On sekiz saattir seyahat ediyorum ve eğer unuttuysanız, buraya gelmek için araştırma gezimi kısa kestim. Sana söylüyorum, *tamamen* aynı görünüyorlar. Bekleyin, kanıtlayacağım. Bayan?"

"Evet?" Hafifçe döndüm ve yüzümde iki kitap kapağı bulmak için yukarı baktım. *Uzay çok mu?*

"Bunlar sana aynı görünüyor mu?"

"Evet. Birbirlerinin yerine kullanılabiliyorlar." Büyükanнемin kitaplarından birini rafa geri koydum ve zihnimden küçük bir veda fısıldadım, tıpkı bir mağazada onun kitaplarından birini her ziyaret ettiğimde yaptığım gibi. Onu özlemek hiç kolaylaşacak mıydı?

"Gördün mü? Çünkü aynı görünmemeleri gerekiyor!" diye tersledi adam, umarım telefonun diğer ucundaki zavallı ruha, çünkü bana karşı bu ses tonunu kullanıyorsa işler iyi gitmeyecekti.

"Kendisini savunmak gerekirse, bütün kitapları da aynı şekilde okunuyor," diye mırıldandım. *Kahretsin.* Kendimi sansürleyemedim ağzımdan kaçırıldı. Sanırım filtrelerim de duygularım gibi uyuşmuştu. "Özür dilerim-" Yüzümü ona döndüm, bakışlarımı kaldırdığımda iki kara kaşın aynı derecede kara gözlerin üzerinde şaşkınlıkla kalkmış olduğunu gördüm. *Vay be.*

Yıkık kalbim sarsıldı -tıpkı Gran'in kitaplarındaki her kadın kahraman gibi. Gördüğüm en muhteşem adamdı ve bir film yönetmeninin eski karısı olarak, payıma düşeni görmüştüm.

Hayır, hayır, hayır. Yakışıklı erkeklere karşı bağışıklığın var, diye uyardı beynimin mantıklı tarafı ama ben dinlemeyecek kadar bakmakla meşguldüm.

"Onlar okumaz-" Gözlerini kırıştırdı. "Seni sonra aramam gerekecek." İki kitabı da bir eline aldı ve telefonunu cebine koyarak kapattı.

Benim yaşlarımda görünüyordu -yirmili yaşların sonunda, belki de otuzlu yaşların başında- en az bir metre boyundaydı ve siyah, yataktan yeni kalkmış saçları, o kalkık, siyah kaşlara ve inanılmaz derecede derin kahverengi gözlere ulaşmadan önce bronzlaşmış, zeytin teninin üzerine dikkatsizce düşüyordu. Burnu dümdüzdü, dudakları sadece bana ne kadar zamandır öpülmediğimi hatırlatmaya yarayan gür çizgilerle oyulmuştu ve çenesi hafif gölgeli bir sakalla gölgelenmişti. Köşeli, yontulmuş hatlara sahipti ve kollarındaki kasların esnekliğine bakılırsa, bir spor salonunun içini ve muhtemelen bir yatak odasını çok iyi bildiğine dair dükkâna bahse girerdim.

"Az önce hepsinin aynı şeyi okuduğunu mu söyledin?" diye yavaşça sordu.

Göz kırptım. *Doğru. Kitaplar.* Güzel bir yüz yüzünden aklım başımdan gittiği için zihinsel olarak kendimi tokatladım. İsmimi geri alalı sadece yirmi dakika olmuştu ve erkekler öngörülebilir bir gelecek için menüden çıkarılmıştı. Ayrıca, buralardan bile değildi. On sekiz saat yolculuk yapmış olsun olmasın, özel dikim pantolonu bariz bir şekilde tasarımcı olduğunu haykırıyordu ve beyaz keten gömleğinin kolları gündelikten başka bir şey olmayan o dağınık tarzda kıvrılmıştı. Poplar Grove'daki erkekler bin dolarlık pantolonlarla ya da New York aksanıyla uğraşmazlardı.

"Hemen hemen. Erkek kızla tanışır, aşık olurlar, trajedi yaşanır, biri ölür." Omuz silktim, yanaklarımda beni ele verecek bir sıcaklık hissetmediğim için gurur duydum. "Biraz yasal mahkeme salonu draması, biraz tatmin edici olmayan ama şiirsel seks ve belki bir plaj

sahnesi ekleyin ve hemen hemen anladınız. Eğer aradığınız buysa, her iki kitapta da yanlış yapmazsınız."

"Tatmin edici değil mi?" şunlar kaşlar çizdi sıkı olarak o kitapların arasına baktı, sonra bana döndü. "*Her zaman* birileri ölmez." Sanırım bir ya da iki Harrison kitabı okumuştu. "Tamam, zamanın yüzde sekseni. Git ve kendin gör," diye önerdim. "Bu tarafa raflanmasının nedeni de bu" -genel kurgu tabelasını gösterdim- "bu tarafa değil." Parmağımı romantik romanlara doğru salladım.

işaretleyici.

Çenesi bir milisaniye için düştü. "Belki de hikâyelerinde seks ve gerçekçi olmayan beklentilerden daha fazlası vardır." En sevmediğim şeylerden birini tam burnunun üstüne vururken çekiciliği bir iki basamak geriledi.

Sinirlerim tepeme ıktı. "Romantizm gerçekçi olmayan beklentiler ve seksle ilgili değildir. Aşkla ve evrensel bir deneyim sayılabilecek zorlukların üstesinden gelmekle ilgilidir." Gran'in ve binlerce aşk romanı okumanın yirmi sekiz yılımda bana öğrettiği buydu.

"Ve görünüşe göre *tatmin edici bir seks*." Kaşlarını kaldırdı.

Dudaklarının bu kelimeyi okşuyor gibi görünmesi karşısında tenimin kızarmamasını diledim.

"Hey, eğer seksten hoşlanmıyorsan ya da bir kadının cinselliğini kucaklamasından rahatsız oluyorsan, bu türden çok seninle ilgili bir şey, öyle değil mi?" Başımı öne eğdim. "Yoksa itiraz ettiğin şey sonsuza dek mutlu olmak mı?"

"Ben sekse, kadınların cinselliklerini kucaklamasına ve sonsuza dek mutlu yaşamaya varım." Sesi büyüdü.

"O zaman bunlar kesinlikle size göre kitaplar değil, çünkü kucakladıkları tek şey evrensel sefalet, ama sizi mutlu eden buysa, tadını çıkarın." *Ice Queen'i geride bırakmak buraya kadarmış*. İşte buradaydım, bir kitapçıda tamamen yabancı biriyle tartışıyordum.

Başını iki yana salladı. "Onlar aşk hikâyeleri. Burada öyle yazıyor." Gran'in bir sözünün yazılı olduğu kapaklardan birini kaldırdı. Alıntı. Yayıncısının Gran'e yalvardığı alıntı.

Çoğu zaman sonunda pes etmiş ve onun söyledikleriyle yetinmek zorunda kalmışlardır.

"Kimse Noah Harrison gibi aşk hikâyeleri yazamaz," diye okudum, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

"Scarlett Stanton'ın oldukça saygın bir aşk romanı yazarı olduğunu söyleyebilirim, değil mi?" Yüzünde ölümcül derecede seksi bir gülümseme belirdi. "Eğer bunun bir aşk hikâyesi olduğunu söylüyorsa, o zaman bir aşk hikâyesidir."

Bu kadar yakışıklı biri beni nasıl bu kadar rahatsız edebilir?

"Scarlett Stanton'ın kendi kuşağının tartışmasız *en* saygın aşk romanı yazarı olduğunu söyleyebilirim." Başımı salladım, büyükannemin diğer kitabını ait olduğu yere koydum ve büyükannemin adını sanki onun hakkında ilk şeyi biliyormuş gibi ortaya atan bu adama tamamen sinirlenmeden önce uzaklaşmak için döndüm.

"Yani onun tavsiyesini almak güvenli, değil mi? Eğer bir erkek aşk hikayesi okumak istiyorsa. Yoksa sadece kadınlar tarafından yazılan aşk hikayelerini mi onaylıyorsunuz?" diye seslendi arkamdan.

Ciddi misin? Koridorun sonunda döndüm, onunla yüzleşmek için geri döndüğümde sinirlerim tepeme çıktı. "Bu alıntıda görmediğin şey geri kalanı."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi.

"Orijinal alıntı bu değildi." Tavana baktım.

tam sözlerini hatırlamak için. "Neydi... 'Kimse Noah Harrison gibi aşk hikâyesi kılığına bürünmüş acılı, iç karartıcı kurgular yazamaz. Yayıncı tanıtım yazısı için düzeltti.' *Bu çok ileri bir adımdı.* Büyükannemin sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyordum.

"Ne?" Floresan ışıkları altında kıpırdanışından olsa gerek, ama teni solmuş gibiydi.

"Bak, bu her zaman olur." İçimi çektim. "Fark ettin mi bilmiyorum ama burada, Poplar Grove'da hepimiz Scarlett Stanton'ı çok iyi tanırdık ve o hiçbir zaman fikirlerini kendine saklayan biri olmadı." *Sanırım bu genetik.* "Eğer doğru hatırlıyorsam, Stanton'ın çok yetenekli bir yazar olduğunu söylemişti.

ve aliterasyona düşkündü." Bu söylediği en güzel şeydi. "İtiraz ettiği şey yazıları değildi, sadece hikayeleriydi."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Ben aşk hikâyelerimde aliterasyonu severim." Elinde iki kitapla kasaya doğru yürüdü. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Bayan..."

"Ellsworth," diye cevap verdim otomatik olarak, dudaklarımdan çıkarken hafifçe irkildim. *Artık öyle değil.* "Kitaplarınızın tadını çıkarın, Mr...."

"Morelli."

Başımı salladım, sonra uzaklaştım, Bayan Rivera iki kitabı da onun için sıraya koyarken bakışlarının beni kapıdan dışarı kadar takip ettiğini hissettim.

Biraz huzur bulmak için çok fazla. Tüm bu küçük tartışmanın en kötü yanı? Belki de o haklıydı ve Gran'in yazdığı kitaplar gerçekten de gerçekçi değildi. Bildiğim tek sonsuza dek mutlu olan kişi en iyi arkadaşım Hazel'di ve o da evliliğinin henüz beşinci yılında olduğu için karar vermek zordu.

Beş dakika sonra bizim sokağa girdim ve Gran'in sahip olduğu kiralık mülklerin en yakını olan Grantham kulübesinin önünden geçtim. Boş görünüyordu, ki bu o zamandan beri ilk kez oluyordu. Breckenridge'den sadece yarım saat kadar uzakta olduğumuz için buralarda kiralık evler asla uzun süre boş kalmazdı.

Kahretsin. Mülk yöneticisiyle ayarlamaları yapmadın. Bu muhtemelen dinlenmemiş onlarca sesli mesajdan ya da belki de okunmamış binlerce e-postamdan biriydi. En azından sesli mesaj kutusu yeni mesaj kabul etmeyi bırakmıştı ama e-postalar birikmeye devam ediyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Damian'ın kalbimi kırmış olması dünyanın geri kalanının umurunda değildi.

Büyüdüğüm evin garaj yoluna girdim ve park ettim. Yarım daire şeklindeki yolun tepe noktasında zaten bir kiralık araba vardı.

Annem burada olmalı. O her zaman var olan yorgunluk kabardı ve beni sardı.

Bavullarımı sonraya bıraktım ama yetmiş yıllık koloninin ön kapısına doğru ilerlemeden önce çantamı aldım. *Çiçekler*

eksik. Çok yıllık bitkiler orada burada belirdi, hepsi de kurumuştı, ancak mevsimin bu zamanında genellikle yol boyunca sıralanan yataklarda parlak renk sıçramaları yoktu.

Son birkaç yıldır -diz çökerek fazla zaman geçiremeyecek kadar kırılğan olduğu zamanlarda- büyükannemin fidan dikmesine yardım etmek için uçup gelmişim. Damian beni özlemiş gibi değildi... gerçi şimdi nedenini biliyordum.

"Alo?" Giriş holüne doğru yürürken seslendim. Havadaki bayat kül kokusu midemi bulandırdı. Büyükannemin evinde *sigara mı içiyordu?* Parkeler kıştan beri silinmemiş gibiydi ve antre masasının üzerinde kalın bir toz tabakası vardı. Büyükannem evini bu halde görse tuğlalara sıçardı. Lydia'ya ne olmuştu? Büyükannemin muhasebecisinden hizmetçisini maaş bordrosunda tutmasını istemiştım.

Oturma odasının kapısı itilerek açıldı ve annem misafir için giyinmiş bir halde içeri girdi. Beni görünce megawatt gücündeki gülümsemesi kaydı, sonra genişledi.

"Gigi!" Kollarını açtı ve bana ilişkimizi neredeyse tanımlayan o iki saniyelik, sırt sıvazlamalı sarılmayı yaptı.

Tanrım, bu lakaptan nefret ederdim.

"Anne? Burada ne yapıyorsun?" Soruyu nazikçe sordum, onu sinir krizine sokmak istemiyordum.

Gerildi, sonra geri çekildi, gülümsemesi bozuldu. "Şey... Aslında ben de seni bekliyordum tatlım. Büyükannenı kaybetmenin büyük bir darbe olduğunu biliyorum ve şimdi kocanı da kaybettiğine göre, yumuşak bir yere ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Yüz ifadesinden sempati damlıyordu, beni bir aşağı bir yukarı süzdü, omuzlarımı hafifçe kavradı ve kaşlarını hafifçe kaldırarak incelemesini sonlandırdı. "Kesinlikle kalbin kırılmış gibi *görünüyorsun*. Şu anda zor olduğunu biliyorum ama yemin ederim bir dahaki sefere daha kolay olacak."

"Bir dahaki sefere olmasını istemedim," diye sessizce itiraf ettim.

"Asla yapmayız." Gözleri bana karşı hiç olmadığı kadar yumuşamıştı.

Omuzlarım düştü ve yıllar boyunca inşa ettiğim kalın savunmalarım çatladı. Belki de annem yeni bir sayfa açıyor, yeni bir sayfa açıyordu. Birlikte gerçek anlamda zaman geçirmeyeli yıllar olmuştu ve belki de nihayet bir noktaya ulaşmıştık-

"Georgia?" diye sordu bir adam Fransız kapılarının aralığından. "O burada mı?"

Kaşlarım tavana vurdu.

"Christopher, bir saniye izin verir misin? Kızım az önce eve geldi." Annem ona ilk dört kocasını tavlamış olan milyon dolarlık gülümsemesini gösterdi, sonra elimi tuttu ve ben oturma odasını göremeden beni mutfağa doğru çekti.

"Anne, neler oluyor? Bana yalan söylemeye zahmet etme." *Lütfen, gerçekçi ol.*

Yüz ifadesi titreyerek bana planları anında değiştirebilme yeteneğinin duygusal olarak ulaşılmazlığından sonra ikinci sırada geldiğini hatırlattı. Her ikisinde de çok başarılıydı. "Bir iş anlaşması yapıyorum," dedi yavaşça, sözlerini düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Endişelenecek bir şey yok, Gigi."

"Bana öyle deme. Nefret ettiğimi biliyorsun." Gigi, camdan dışarı bakarak çok fazla zaman geçiren küçük bir kızdı ve ben büyümüştüm. "Bir iş anlaşması mı?" Bakışlarım daraldı.

"Ben senin eve dönmeni beklerken her şey bir araya geldi. Buna inanmak çok mu zor? İyi bir anne olmaya çalıştığım için beni dava et." Çenesini kaldırdı ve hızla gözlerini kırıştırdı, dudakları onu incitmişim gibi hafifçe büzüldü.

Ben yemedim.

"Adımı nereden biliyor?" Burada doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Damian sayesinde herkes senin adını biliyor." Annem yutkundu. ve onun mükemmel abanoz Fransız kıvrımını okşadı. Yalan söylüyordu. "İncindiğini biliyorum ama kartlarımızı doğru oynarsak onu geri alma şansın olduğunu düşünüyorum."

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Annemin yanından geçip

oturma odasında gülümseyerek.

İki adam ayağa fırladı. İkisi de takım elbiseliydi ama açık kapıdan içeri bakan adam diğerinden yirmi yaş daha büyük görünüyordu.

"Kabalığım için özür dilerim. Ben Georgia Ells-" *Kahretsin.* Boğazımı temizledim. "Georgia Stanton."

"Georgia?" Yaşlı olanın rengi soldu. "Christopher Charles," dedi yavaşça, bakışları annemin giriş yaptığı kapıya doğru kaydı.

İsmi görünce tanıdık geldi. Büyükanneemin yayıncısı. Yaklaşık on yıl önce, doksan bir yaşındayken son kitabını yazdığında yayınevinin yayın yönetmeniydi.

"Adam Feinhold. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Stanton," dedi daha genç olan diğeri. İkisi de annemle benim aramda bakışıp dururken yüzleri bembeyaz kesilmişti.

"Herkes tanıştığına göre, Gigi, susamadın mı? Sana bir içki alalım." Annem elini uzatarak bana doğru koştu.

Onu görmezden geldim ve oturma düzeninin başındaki büyük berjer koltuğa geçerek tanıdık rahatlığına gömüldüm. "Peki büyük büyükanneemin yayıncısı ta Colorado'daki Poplar Grove'da tam olarak ne yapıyor olabilir?"

"Basit bir kitap anlaşması için buradalar tabii ki." Annem kanepenin bana en yakın kenarına usulca oturdu ve elbisesini düzeltti.

"Hangi kitap?" Christopher ve Adam'a doğrudan sordum. Annemin pek çok yeteneği vardı ama yazmak bunlardan biri değildi ve yayıncıların eğlence olsun diye uçağa atlamadığını bilecek kadar çok kitap anlaşması görmüştüm.

Christopher ve Adam şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, ben de sorumu tekrarladım.

"Ne. Kitap mı?"

Christopher yavaşça, "Sanırım isimsiz," diye cevap verdi.

Vücudumdaki her kas kilitlendi. Büyükanнемin adını koymadığı ya da satmadığı, bildiğim *tek bir* kitap vardı. *Annem buna cesaret edemezdi...değil mi?*

Yutkundu, sonra anneme doğru baktı. "Bazı imzaları tamamlamak ve el yazmasını almak üzereydik. Scarlett'in bilgisayarlardan hoşlanmadığını biliyorsun ve elimizdeki tek orijinal kopya gibi değerli bir şeyi nakliye tanrılarına teslim etmek istemedik."

Garip bir kahkaha attılar ve annem de onlara katıldı.

"Hangi kitap?" Bu kez anneme sordum, karnım zonkluyordu.

"Onun ilk... ve son." Gözlerindeki yalvarış açtı ve kalbimi kesip biçmesinden nefret ediyordum. "Büyükbaba Jameson'la ilgili olan."

Kusacaktım. Tam orada, büyükanнемin sevdiği İran halısının üzerine. "Daha bitmedi."

"Tabii ki hayır canım. Ama bu işi tamamlamaları için en iyinin de iyisini tuttuklarından eminim," dedi annem, mide bulantımı yatıştırmaya yetmeyen şurup gibi bir ses tonuyla. "Sence Scarlett Nine son sözlerinin yayınlanmasını istemez miydi?" Sonra bana *gülümsedi*. Dışarıdan bakanlara açık ve iyi niyetli görünen ama onu herkesin önünde utandırmaya cüret edersem özel bir cezalandırma tehdidi içeren bir gülümseme.

Bana o kadar iyi öğretmişti ki, ben de ona kendi kitabımdan bir tane verdim. "Anne, bence büyükanнем o kitabın yayınlanmasını isteseydi, yazmayı bitirirdi." Bunu nasıl yapabildi? Arkamdan o kitap için anlaşma mı yapacaktı?

"Aynı fikirde değilim." Annem kaşlarını kaldırdı. "O kitaba mirasım diyordu Gigi. Kitabı bitirmenin verdiği duygularla asla başa çıkamadı ve bence bunu onun için yapmamız çok uygun. Sence de öyle değil mi?" "Hayır. Vasiyetinin tek lehtarı ve edebi vakfının yöneticisi ben olduğuma göre, önemli olan benim ne düşündüğüm." Gerçeği şu şekilde ortaya koydum

elimden geldiğince duygusuzca.

Yüzündeki maskeyi indirdi ve saf bir şok içinde bana baktı. "Georgia, kesinlikle inkar etmezsin-"

"Yani ikinizin de adı Georgia mı?" Adam sesini yükselterek sordu.

Parçalar yerine otururken gözümü kırptım ve sonra güldüm. "Bu çok zengin." Arkamdan iş çevirmekle kalmıyor, benim yerime de geçiyordu.

"Gigi..." Annem yalvardı.

"Size Georgia Stanton olduğunu mu söyledi?" Tüm dikkatimi takım elbiselilere vererek tahmin ettim.

"Ellsworth, ama evet." Christopher başını salladı, durumu anlayınca yüzü kızardı.

"O değil. O Ava Stanton-Thomas-Brown-O'Malley... yoksa hâlâ Nelson mı? Değiştirip değiştirmediyiğini hatırlayamıyorum." Kaşlarımı anneme doğru kaldırdım.

Annem ayağa fırladı ve ters ters baktı. "Mutfak. Şimdi."

"Bize bir saniye izin verirsiniz." Kandırılmış yayıncılara hızlıca gülümsedim, sonra mutfaka yöneldim, çünkü onun açıklamasını istiyordum.

"Bunu benim için mahvedemezsin!" diye tısladı büyükannemin her Cumartesi yemek pişirdiği odaya vardığımızda.

Bulaşıklar tezgâhın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu ve havada bozulmuş yemek kokusu vardı.

"Lydia'ya ne oldu?" Dağınıklığı işaret ederek sordum. "Onu kovdum. Her şeye burnunu sokuyordu." Annem omuz silkti.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Cenazeden beri. Seni bekliyordum-"

"Boş ver gitsin. Lydia'yı kovdun çünkü kitabı aradığını bana söyleyeceğini biliyordun." Saf öfke damarlarımda dolaşarak çenemi sıktı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Omuzları gevşedi. "Gigi-"

"Sekiz yaşımdan beri bu lakaptan nefret ediyorum. Tekrar: Dur

onu kullanarak," diye tersledim. "Gerçekten benim yerime geçerek paçayı kurtaracağını mı sandın? Onların avukatları var anne! Eninde sonunda kimliğini teslim etmek zorunda kalacaktın."

"Sen içeri girene kadar işe yarıyordu."

"Peki ya Helen?" Alay ettim. "Büyükkannemin menajeri olmadan taslağı teklif etmediğini söyle bana."

"Resmi bir teklif yapar yapmaz onu getirecektim. Söz veriyorum. Onlar sadece kitabı okumak için buradalar."

Başımı salladım... Bunun için bir kelimem bile yoktu.

Kalbini kıran benmişim gibi iç çekti ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Çok üzgünüm Georgia. Çok çaresizdim. Lütfen bunu benim için yap. Avans ayaklarımın üzerinde durmama yardım edecek-"

"Gerçekten mi?" Gözlerim onunkilere kaydı. "Bu parayla mı ilgili?"

"Gerçekten!" Ellerini granitin üzerine vurdu. "Benim kendi Büyükkannem *senin* için beni vasiyetinden çıkardı. Sen *her şeyi* aldın ve bana hiçbir şey kalmadı!"

Suçluluk duygusu kalbimin korunmasız parçalarına battı, inkâr içinde yaşayan küçük parçalar, her annenin anne olmak istemediği mesajını asla tam olarak alamadı ve benimki de onlardan biriydi. Büyükkannem onu dışlamıştı ama bunun nedeni ben değildim. "Burada verilecek bir şey yok anne. Kitabı hiç bitirmedi ve nedenini biliyorsun. Sadece ailesi için yazdığını söyledi."

"Babam için yazmış! Ve ben ailedenim! Lütfen, Georgia." Etrafımızı işaret etti. "Bunların hepsi sende. Bana *tek bir* şey ver, yemin ederim seninle paylaşırım."

"Mesele para değil." Ben bile kitabı okumamıştım ve o bana kitabı mı vermek istiyordu?

"Bunu milyonları olan kız söylüyor."

Adanın tezgahının kenarını kavradım ve derin nefesler aldım, kalbimi sakinleştirmeye, mantıklı olmayan bir duruma mantık getirmeye çalıştım. Maddi olarak istikrarlı mıydım? Evet, öyleydim. Ama büyükkannemin milyonları tam da istediği gibi hayır **işlerine** ayrılmıştı ve annem bir

Hayırseverlik davası.

Ama o benim yaşayan son ailemdi.

"Lütfen tatlım. Sadece teklif ettikleri şartları dinle. Tek istediğim bu. En azından bunu bana veremez misin?" Sesi dalgalandı. "Tim beni terk etti. Beş parasızım."

İtirafı beni yeni boşanmış ruhumdan vurdu. Gözlerimiz buluştu, büyükannemin *Stanton mavis*i dediği tonların aynısıydı. Sahip olduğum tek şey oydu ve kaç yıl ya da kaç terapist gelip geçtiği önemli değildi, onu memnun etme dürtüsünü asla yok edememiştim. Değerimi kanıtlamak için.

Para, hayal ettiğim gibi bir katalizör olmamıştı.

Ama bu *onun* karakterinin bir ifadesiydi, benim değil.

"Dinleyeceğim, ama hepsi bu."

"Tek istediğim bu." Annem minnettar bir gülümsemeyle başını salladı. "Gerçekten senin için kaldım," diye fısıldadı. "Kitabı tesadüfen buldum."

"Hadi gidelim." *Sana inanmaya başlamadan önce.*

Adamlar anneme teklif ettikleri şartları açıklarken ses tonlarında hafif bir çaresizlik vardı. Bunu gözlerinde görebiliyordum -son Scarlett Stanton kitabı olan altın madeninin parmaklarının arasından kayıp gittiğini biliyorlardı, çünkü ona hiçbir zaman gerçekten sahip olamamışlardı.

"Helen'i aramam gerekecek. Büyükannemin menajerini hatırladığına eminim," dedim onlar bitirdikten sonra. "Ve performans hakları söz konusu değil. Bu konuda ne hissettiğini biliyorsun." Büyükannem film uyarlamalarından nefret ederdi.

Christopher'ın yüzü gerildi.

"Peki Ann Lowell nerede?" Yirmi yıldan uzun bir süredir Gran'in editörlüğünü yapıyordu.

"Geçen yıl emekli oldu," diye yanıtladı Christopher. "Adam elimizdeki en iyi editör ve kitabın yaklaşık üçte birini tamamlaması için en iyi yazarını getirdi." Anneme baktı.

Başını salladı.

Okumuş muydu? Kıskançlığın acı tadı dilimi kapladı.

Adam saatine bakarak, "O en iyisi," dedi. "Milyonlarca satış, olağanüstü yazarlık, eleştirmenlerce beğenilme ve daha da iyisi, sıkı bir Scarlett Stanton hayranı. Yazdığı her şeyi en az iki kez okumuş ve bu proje için önümüzdeki altı ayı ayırdı, böylece kitabı hızla çıkarabileceğiz." Bana güven verici bir gülümseme vermeye çalıştı.

Başarısız oldu.

Gözlerim kısıldı. "Büyükanne'nin kitabını bitirmesi için bir adam mı tuttun?"

Adam yutkundu. "O gerçekten en iyisi, yemin ederim. Ve annen doğru seçim olduğundan emin olmak için onunla görüşmek istedi, o yüzden gerçekten burada."

Gözlerimi kırıştırdım, annemin bu kadar titiz olmasına şaşırdım ve yazarın- *Hayır*.

"En son ne zaman kendi kendine atış yapmak zorunda kaldığını bile hatırlamıyorum." Christopher kıkırdadı.

Düşüncelerim takıldı, domino taşları gibi bir tavşan deliğinden aşağı düştü. *İmkansız*.

"Şu anda burada mı?" Annem kapıya doğru bakıp eteğini düzelterek sordu.

"Az önce geldi." Adam Apple Watch'unu işaret etti.

"Georgia, sen otur. Ben misafirimizi içeri alayım." Annem sandalyesinden fırladı ve kapıya doğru koştu, uçumuzu sadece büyükbabamın saatinin sabit tik taklarıyla bozulan garip bir sessizlik içinde bıraktı.

"Kocanızla geçen yıl bir galada tanışmıştım," dedi Christopher gergin bir gülümsemeyle.

"Eski kocam," diye düzelttim.

"Doğru." Yüzünü buruşturdu. "Son filminin abartıldığını düşünmüştüm."

Gran'inki dışında Damian'ın yönettiği hemen her film abartılıyordu ama ben o konuya girmeyecektim.

Antreden derin, gürleyen bir kahkaha sesi geldi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"O burada!" Annem cam kapıları açarak sevinçle duyurdu.
Annemle birlikte içeri girdiğinde ayağa kalktım ve tam görüş
alanıma girdiğinde bir şekilde dengemi korumayı başardım.
apkın gülümsemesi düştü ve bana hayalet görmüş gibi baktı.
Karnım yere çarptı.
"Georgia Stanton, tanış-" diye başladı Christopher.
"Noah Harrison," diye tahmin ettim.
Noah -kitapıdaki yabancı- başını salladı.
Adamın ne kadar muhteşem olduğu umurumda değildi.
Büyükannemin kitabını ele geçirmesinin tek yolu benim cesedimi
iğnemekti.

Noah

Scarlett, benim Scarlett'im.

Umarım bunu Atlantik'i yarılایana kadar fark etmezsin - inatçı, güzel fikrini değiştirmek için çok geç. Anlaştığımızı biliyorum ama seni aylarca ya da yıllarca görememe düşüncesi beni mahvediyor. Beni bir arada tutan tek şey senin güvende olacağını bilmek. Bu gece, bunu yazmak için yatağıımızdan kalkmadan önce, seninle ilgili her şeyi ezberlemeye çalıştım. Saçının kokusunu ve teninin hissini. Gülüşündeki ışığı ve alay ederken dudaklarını büzüşünü. Gözlerin -o güzel mavi gözlerin- beni her seferinde dizlerimin üstüne çöktürüyor ve onları Colorado gökyüzüne karşı görmek için sabırsızlanıyorum. Sen güçlüsün aşkım ve benim olabileceğimden daha cesursun. Şu anda yüzleştiğin şeyi asla üstlenemezdim. Seni seviyorum, Scarlett Stanton. Seni ilk dansımızdan beri seviyorum ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim. Bir okyanus kadar uzakta olsak da buna tutun. Benim için William'ı önu güvende tut, yanından ayırma ve sen daha beni özlemeye vakit bulamadan, hava saldırısı sirenlerinin, bombalamaların, görevlerin, savaşın olmadığı, sadece aşkımızın olduğu evde seninle olacağım.

*Yakında görüşürüz,
Jameson.*

Stanton. Kitapçıdaki güzel, sinir bozucu kadın Georgia Stanton'dı.

Yıllardır ilk kez nutkum tutulmuştu.

O kadar sık yazdığım o anı hiç yaşamamıştım, birinin hiç tanımadığı birine baktığı ve basitçe *bildiği o anı*. Sonra arkasını döndü, elinde en sevdiğim yazarın bir kitabı vardı, gözlerindeki hüznün cevabını bulmuş gibi bakıyordu ve birden o an ben oldum... Ta ki ne dediğini anladığımda her şey paramparça olana kadar.

Kimse Noah Harrison gibi aşk hikâyesi kisvesi altında acı verici, iç karartıcı kurgular yazamaz. Daha önceki ifadesi, bir dağlama demirinin tüm kabarıklığı ve acısıyla beynime kazındı.

"Noah?" Chris, bir müdahale gibi görünen son boş koltuğu işaret ederek sordu.

"Elbette," diye mırıldandım ama Georgia'ya doğru ilerledim. "Seninle resmen tanıştığımıza memnun oldum Georgia."

Kristal gibi keskin mavi gözlerinin aksine el sıkışması sıcaktı. Gerçekte kim olduğunu bilsem bile bu duyguyu, o anki çekiciliği yok edemezdim. Elimde değildi. Sözleri beni mağazada alışılmadık bir şekilde dilimi sürçtürmüştü ve işte yine boğuluyordum.

Büyüleyiciydi, gerçekten de enfesti. Saçları öylesine siyah dalgalar halinde dökülüyordu ki neredeyse mavi bir parlaklık vardı ve narin fildişi teniyle oluşturduğu kontrast akla milyonlarca farklı Pamuk Prenses göndermesi getiriyordu. *Sana göre değil, Morelli. Bu kız seninle hiçbir şey yapmak istemiyor.*

Ama *onu* istiyordum. Bu kadını tanımam gerekiyordu, bunu tüm benliğimle hissediyordum.

"Cidden kendi kitaplarını mı satın aldın?" diye sordu.

elini bıraktığımda kaşlarını çattı.

Çenem titredi. Tabii ki hatırlayacağı şey buydu. "Onları yerine koyup fikrinin beni etkilediğini düşünmene izin mi vermeliydim?"

"Takip ettiğin için seni takdir ediyorum." İnanılmaz derecede öpülesi ağzının bir köşesi kalktı. "Ama bu anı biraz daha az garip hale getirebilirdi."

"Sanırım bütün kitaplarımın aynı olduğunu söylediğin an o gemi kalktı." *Ve sekse tatmin edici değil dedi.* Tek ihtiyacım olan bir geceydi ve ona bunun ne kadar tatmin *edici* olabileceğini gösterecektim.

"Öyle."

Hakkını vermek lazım; iki katına çıktı. Sanırım buradaki tek inatçı ben değilmişim.

Odadaki diğer kadının nefesi kesildi ve hem Chris hem de Adam mırıldanarak bana bunun sosyal bir görüşme olmadığını hatırlattılar.

"Noah Harrison." Yaşlı kadının elini sıktım, yüz hatlarını ve rengini inceledim. Bu Georgia'nın annesi olmalıydı...?

"Ava Stanton," diye cevap verdi bembeyaz bir gülümsemeyeyle. "Ben Georgia'nın annesiyim."

Chris küçük bir kıkırdamayla, "Gerçi kolaylıkla kız kardeş sayılabilirler," diye ekledi.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü kontrol ettim.

Georgia yapmadı, bu da gülümsememi geri almamı sağladı.

Hepimiz yerlerimizi aldık ve benimki Georgia'nın tam karşısındaydı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı, bir şekilde kot pantolon ve siyah gömleğinin içinde hem rahat hem de muhteşem görünmeyi başarıyordu.

Bekle. Beynimin arkasında bir şeyler kıpırdadı. Onu bir yerde görmüştüm, sadece kitapçada değil. Siyah kravatlı bir davetteki görüntüsü beynimde parladı. Yollarımız hiç kesişmiş miydi?

"Noah, neden gidip Georgia'ya -ve tabii Ava'ya- Scarlett Stanton'ın yarım kalmış işini neden sana emanet etmeleri gerektiğini anlatmıyorsun?"

Bir başyapıt," diye ısrar etti Chris.

Gözlerimi kırptım. "Pardon?" Taslağı teslim almak için buradaydım. Nokta. Evet demek için neredeyse yerimden sıçramamın tek koşulu buydu. Onu ilk okuyan ben olmak istiyordum.

Adam boğazını temizledi ve bana yalvaran bir bakış attı. Ciddi miydi?

"Noah?" Bakışları anlamlı bir şekilde kadınlara doğru kaydı.

Sanırım öyle. Gülmekle alay etmek arasında bir yerde kalmıştım. "Kaybetmeyeceğime söz verdiğim için mi?" Sonunda sesim yükseldi ve açık ifademi bir soruya dönüştürdü.

"Rahatlatıcı," dedi Georgia.

Gözlerim kısıldı.

"Noah, fuayeye çıkalım," diye önerdi Adam.

"Herkese içecek bir şeyler getireyim!" Ava hızla ayağa kalkarak teklif etti.

Adam'ı salonun Fransız kapılarından geçip tonozlu girişe kadar takip ederken Georgia gözlerini kaçırdı.

Ev, Stanton'ın malikânesi hakkında bildiklerime göre mütevazıydı, ancak taç pervazın ahşap işçiliği ve kavisli merdivenin tırabzanı hem yapının kalitesinden hem de önceki sahibinin zevkinden söz ediyordu. Tıpkı kusursuz, büyüleyici yazısının süslü püslü olmadan detaylandırılmış olması gibi, ev de çiçek-baskı-cehennem kategorisine girmeden kadınsı bir his veriyordu. Abartısız ve zarifti... Bana Georgia'yı hatırlattı, öfke hariç.

"Bir sorunumuz var." Adam ellerini koyu sarı saçlarının üzerinde gezdirdi ve bana daha önce sadece bir kez gördüğüm bir bakış attı - baskıya girmiş olan kapaklarımdan birinde bir yazım hatası bulduklarında.

"Dinliyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Adam en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve New York yayıncılığındaki en akıllı başında insandı, yani eğer bir sorunumuz olduğunu düşünüyorsa, vardı.

"Annesi bizi onun kızı olduğuna inandırdı," diye ağzından kaçırdı.

"Ne açıdan?" Elbette iki kadın da güzeldi ama Ava bir iki on yaş daha büyüktü.

"Bu kitaba kimin hakkı var tarzında."

Midem öğle yemeğimi kusmakla tehdit ediyordu. Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Annem kitapta Georgia'nın *değil* benim olmamı istiyordu. *Vay anasını*.

"Haftalardır müzakere ettiğimiz sözleşmenin suya düşmek üzere olduğunu mu söylüyorsun?" Çenem sıkıştı. Bu proje için sadece zaman ayırmamıştım, bunun için tüm *hayatımı* iptal etmiştim, bunun için Peru'dan eve dönmüştüm. Bu lanet kitabı istiyordum ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesi düşünülemezdi.

"Georgia Stanton'ı kitabı bitirmek için mükemmel bir yazar olduğunuza ikna edemezseniz, o zaman ben de size tam olarak bunu söylüyorum."

"Lanet olsun." Zorluklar için yaşıyordum, boş zamanlarımı kaya tırmanışı ve yazarak zihnimin ve bedenimin sınırlarını zorlayarak geçiriyordum ve bu kitap benim zihinsel Everest'imdi - beni konfor alanımın dışına itecek bir şey. Başka bir yazarın, özellikle de Scarlett Stanton gibi sevilen bir yazarın sesinde ustalaşmak sadece profesyonel bir başarı da olmayacaktı. Burada benim için kişisel riskler de vardı.

"Hemen hemen," diye onayladı Adam.

"Onunla bugün erken saatlerde tanıştım. Kitaplarımdan nefret ediyor." Bu da benim için iyiye işaret değildi.

"Bunu anladım. Lütfen bana her zamanki pislik olmadığını söyle?" Gözleri hafifçe kısıldı.

"Eh, 'pislik' göreceli bir terimdir."

"Harika." Ses tonundan alaycılık damlıyordu.

Zihnim, yazdıklarım hakkındaki fikrini tanışmamızdan çok önce belli etmiş olan bir kadının fikrini değiştirmenin bir yolunu düşünürken kaşlarımın arasındaki deriyi ovuşturdum. En son ne zaman sıkı bir çalışmanın ya da biraz cazibenin bana bu kadar çok istediğim bir şeyi kazandırmadığını hatırlayamıyordum ve geri adım atmak ya da yenilgiyi kabul etmek benim doğamda yoktu.

"Düşüncelerinizi toparlamanız için size bir iki dakika vermeme ne

dersiniz?

ve sonra bir mucizeyle geri mi dönüyorsun?" Omzuma bir tokat attı ve Ava mutfakta uğraşırken beni girişte bıraktı.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve bana tarafsız tavsiyeler vereceğini bildiğim tek kişiyi aradım.

"Ne istiyorsun, Noah?" Adrienne'in sesi, arka plandaki çocuklarının kakofonisinin üzerinden geliyordu.

"Kitaplarımdan nefret eden birini boktan bir yazar olmadığımı nasıl ikna edebilirim?" Ofis kapılarına doğru dönerek sessizce sordum.

"Gerçekten egonu okşayayım diye mi aradın?"

"Şaka yapmıyorum."

"Daha önce insanların ne düşündüğünü hiç umursamamıştın. Neler oluyor?" Sesi yumuşadı.

"Bu çok karmaşık ve cevabı bulmak için iki dakikam var."

"Tamam. Öncelikle, boktan bir yazar değilsin ve bunu kanıtlamak için milyonların hayranlığına sahipsin." Sanki bir kapıyı kapatmış gibi arka plandaki gürültü kesildi.

"Bunu söylemek zorundasın, sen benim kız kardeşimsin."

"Ve en az on bir kitabınızdan nefret ettim," diye neşeyle karşılık verdi.

Bir kahkaha attım. "Bu garip bir şekilde özel bir sayı."

"Bunda garip bir şey yok. Size tam olarak hangileri olduğunu söyleyebilirim-"

"Yardımcı olmuyorsun, Adrienne." Masanın üzerinde, çeşitli cam vazoların arasına karışmış küçük fotoğraf koleksiyonunu inceledim. Okyanus dalgası şeklindeki bir tanesi elle üflenmiş gibi görünüyordu ve muhtemelen kırklı yılların sonunda çekilmiş genç bir çocuğun resminin yanında duruyordu. Sosyeteye takdim balosuna benzeyen bir başka fotoğraf daha vardı... Ava'nınki olabilir mi? Bir diğeri de bahçede Georgia olması gereken bir çocuğun fotoğrafıydı. Çocukken bile ciddi ve biraz üzgün görünüyordu, sanki dünya onu çoktan hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. "Georgia Stanton'a öz kız kardeşimin kitaplarını sevmediğini söylemenin beni pek ileriye götüreceğini sanmıyorum."

"Demek istediğim, yazdıklarınızdan değil, olay örgülerinizden nefret ettiğim-" Adrienne durakladı. "Bekle, Georgia Stanton mı dedin?"

"Evet."

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Muhtemelen otuz saniyem kaldı." Her kalp atışını bir geri sayım gibi hissediyordum. Bu iş nasıl bu kadar çabuk ters gitmişti?

"Scarlett Stanton'ın torunuyla ne halt ediyorsun?"

"Bu konuşmanın *karmaşık* kısmını hatırlıyor musun? Georgia Stanton'ın kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Nasıl bilmezsin?"

Ava, üzerinde limonata bardaklarına benzeyen küçük bir tepsi taşıyarak girişte vals yaptı. Bana bir gülümseme attı, sonra hafifçe açık kapıdan içeri süzüldü.

Zaman tükeniyordu. "Bak. Scarlett Stanton tamamlanmamış bir taslak bıraktı ve Georgia -kitaplarımdan nefret eder- onu bitirip bitiremeyeceğime karar verecek olan kişi."

Kız kardeşimin
nefesi kesildi.

"Bir şey söyle."

"Tamam, tamam." Sessizleşti ve hızlı zihninde dönen dişlileri neredeyse görebiliyordum. "Georgia'ya söyle, hiçbir koşulda Damian Ellsworth'ün hikayeyi yönetmesine, üretmesine ya da koklamasına izin verilmeyecek."

Kaşları çatıldı. "Bunun film haklarıyla bir ilgisi yok." Adam zaten boktan bir yönetmendi. Zaten birden fazla seçeneğimde onu geri çevirmiştım.

"Hadi ama, eğer bu Scarlett Stanton'ın *senin* tarafından tamamlanmış haliyse, çok büyük olacak."

Buna itiraz etmedim. Scarlett kırk yıldır bir haberiyle *New York Times'a çıkmayı ihmal etmemişti*. "Damian Ellsworth'ün Stanton'larla ne ilgisi var?"

"Huh. Gerçekten de senin bilmediğin bir şey biliyorum. Ne kadar tuhaf..." diye düşündü.

"Adrienne," diye homurdandım.

"Bir an için tadını çıkarayım," diye şarkı söyledi. "Bu sözleşmeyi kaybedeceğim."

"Sen öyle söyleyince." Gözlerini devirdiğini hayal ettim. "Ellsworth bu hafta itibarıyla Georgia'nın eski kocası. *The Winter Bride*'i yönetiyordu-"

"Stanton'ın kitabı mı? Sevgisiz bir evliliğe hapsolmuş adamla ilgili olan mı?"

"İşte o. Her neyse, Paige Parker'la bir ilişki yaşarken yakalandı-ironik, değil mi? Kanıt her an gelebilir. Hiç marketten alışveriş yapmadın mı? Georgia son altı aydır bütün magazin gazetelerinin baş sayfasında. Ona Buz Qyorlar. çünkü

ü çok fazla duygu göstermedi ve bilirsiniz işte, film." "Ciddi misin sen?" Bu, kitaptaki kibirli ilk eşle ilgili zekice ama acımasız bir oyundu; yanlış hatırlamıyorsam, kahraman ve kadın kahraman mutlu sonlarını bulamadan ölmüştü. *Hayatı taklit etmekten bahsediyoruz. Sanat.*

"Çok üzücü, gerçekten." Sesi dalgalandı. "Başlangıçta genellikle medyadan uzak dururdu, ama şimdi... şey, her yerde."

"Ah, kahretsin." Dişlerimi sıktım. Hiçbir kadın bunu hak etmiyordu. Babam bana bir erkeğin sadece verdiği söz kadar iyi olduğunu öğretmişti ve yemin de buydu, nihai söz. Hiç evlenmemiş olmamın bir nedeni vardı. Tutamayacağım sözler vermedim ve uğruna diğer herkesi terk etmeye hazır olduğum bir kadınla hiç birlikte olmadım. "Tamam. Teşekkürler, Adrienne." Misafir odasının kapısına doğru ilerledim.

"İyi şanslar. Bekle-Noah?"

"Öyle mi?" Parmaklarım pirinç kulpun üzerindeyken durakladım. "Onunla aynı fikirdeyim."

"Pardon?"

"Bu seninle ilgili değil, onun büyük büyükannesiyile ilgili. Kontrol et

büyük egonu kapıda bırak."

"Benim-"

"Evet, biliyorsun."

Alay ettim. Yaptığın işte en iyisi olduğunu bilmek utanılacak bir şey değildi ama romantizm genelde yazdığım bir şey değildi. "Başka bir şey var mı?" Alaycı bir şekilde sordum. Her kusura ışık tutmayı kız kardeşime bırakmıştım.

"Hmmm. Ona annemden bahsetmelisin."

"Hayır." Böyle bir şey olmayacaktı.

"Noah, sana söylüyorum, kızlar annesini ona kitap okuyacak kadar seven erkeklere bayılır. Bu onu kazanacaktır. Güven bana, ama sakın flört etmeye de kalkma."

"Flört etmiyorum-"

Güldü. "Seni çok iyi tanıyorum ve seviyorum, ama Georgia Stanton'ın resimlerini gördüm ve o senin liginin çok dışında."

Bu konuda onunla aynı fikirde değildim. "Güzel. Teşekkürler, ben de seni seviyorum. Gelecek hafta sonu görüşürüz."

"Abartılı bir şey yok!"

"Yeğenime doğum günü için ne alacağım onunla benim aramda. Görüşürüz o zaman." Telefonu kız kardeşimle kapattım ve oturma odasına doğru yürüdüm. Georgia'nın hariç tüm yüzler bana doğru döndü, her biri bir öncekinden daha umutluydu.

Yerime dönerken acele etmedim ve Georgia'nın dikkatini çeken fotoğrafı incelemek için durakladım.

Scarlett Stanton büyük bir masanın başında oturmuş, bütün kitaplarını yazdığı eski tip daktilosunda daktilo yazarken gözlüklerini burnuna dayamıştı ve sırtını masanın kenarına dayamış, yerde kitap okuyan Georgia'ydı. On yaşlarında görünüyordu.

Büyük büyükannesinin kitabının hakları ondaydı... Scarlett'in torunu olan annesinde değil, bu da demek oluyordu ki

Buradaki aile dinamikleri benim anlayışımın çok ötesinde.

Oturmak yerine, bana tahsis edilen sandalyenin arkasında durdum, Georgia'yı tırmanmaya kararlı olduğum bir uçurumu inceler gibi incelerken, doğru rotayı, en iyi yolu ararken şömineye sırtımı dönerek kenarlarını hafifçe kavradım. "Mesele şu," dedim doğrudan Georgia'ya, odadaki diğer herkesi görmezden gelerek. "Kitaplarımı sevmiyorsun."

Bir kaşını kaldırdı, başı hafifçe yana eğildi.

"Sorun değil, çünkü Scarlett Stanton'ın kitaplarına *bayılıyorum*. Hem de hepsini. Her birini. Sandığınız gibi romans düşmanı değilim. Hepsini iki kez okudum, bazılarını bundan daha fazla. Eşsiz bir sesi, inanılmaz, içgüdüsel bir yazımı ve romantizm söz konusu olduğunda beni şaşkına çeviren bir duygu uyandırma yöntemi vardı." Omuz silktim.

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Georgia, ama ses tonunda hiç ısırik yoktu.

"Bu türde büyük büyükannenizle kıyaslanabilecek kimse yok ama onun kitabını başkasına emanet edemem ve birkaç yazar daha tanıyorum. İhtiyacınız olan kişi benim. Bu kitabın hakkını verecek olan benim. Bu kitabın gerektirdiği seviyedeki diğer herkes onu kendi istediği gibi çarpıtmak ya da üzerine kendi damgasını vurmak isteyecektir. Ben yapmayacağım," diye söz verdim.

"Bilmiyor musun?" Sandalyesinde kıpırdandı.

"Eğer bu kitabı bitirmeme izin vererseniz, *onun* kitabı olacak. Son yarısını kendisi yazmış gibi okunması için yorulmadan çalışacağım. Onun yazmayı bıraktığı ve benim başladığım yeri anlayamayacaksınız."

"Son üçte bir," diye düzeltti Ava.

"Neye ihtiyacı varsa." Gözlerim Georgia'nın sabit bakışlarından ayrılmadı. Ellsworth ne düşünüyordu acaba? Kilometrelerce uzunlukta kıvrımları ve diliyle eşleşecek kadar keskin bir zekâsı olan, trafiği durduracak kadar güzel bir kadındı. Akli başında hiçbir erkek onun gibi bir kadını aldatmazdı. "Şüphelerin olduğunu biliyorum ama seni kazanana kadar çalışacağım."

Aklınızı işinize verin.

"Çünkü o *kadar* iyisin," dedi ağır bir alaycılıkla.

Gülümsememi geri çektim. "Çünkü ben o kadar iyiyim."

Yanı başımızdaki dede saati saniyeleri gösterirken beni dikkatle inceledi, sonra başını salladı. "Hayır."

"Hayır mı?" Gözlerim parladı ve çenem kilitlendi.

"Hayır. Bu kitap bu aile için son derece kişisel-"

"Bu benim için de kişisel." *Kahretsin*. Bunu gerçekten kaybedebilirim.

Sandalyeyi bıraktım ve enseme ovuşturdum. "Bakın, annem ben on altı yaşındayken kötü bir trafik kazası geçirdi ve... o yazı başucunda, büyük büyükannenizin kitaplarını ona okuyarak geçirdim." Bunun babamın talep ettiği kefaretin bir parçası olduğunu atlamıştım. "*Tatmin edici* kısımları bile." Dudaklarım kaşlarıyla birlikte yukarı doğru kıvrıldı. "Bu kişisel bir şey."

Çenesini kaldırmadan önce bakışları bir an için yumuşadı. "İsminizi defterden çıkarmaya razı olur musunuz?"

Midem bulandı. Lanet olsun, doğrudan öldürmeye gitti, değil mi?

Egonu kontrol et. Adrienne her zaman ikilimiz arasında daha mantıklı olanıydı, ama şu anda onun tavsiyesine kulak vermek, ruhumu bir peynir rendesinden geçirmek kadar acısızdı.

Adımın Scarlett Stanton'inkiyle yan yana olması hayatımın hayali miydi? Elbette. Ama bundan çok daha fazlasıydı. Bu bir yalan değildi.

-Bu kadın benim idollerimden biriydi ve bugün hâlâ annemin en sevdiği yazardı... buna ben de dâhildim.

"Eğer ismimi bu taslaktan çıkarmak, övgü için değil de kitap için burada olduğuma sizi ikna etmek için gerekliyse, bunu yapacağım." Ciddi olduğumu bildiğinden emin olmak için yavaşça cevap verdim.

Gözleri şaşkınlıkla parladı ve dudakları aralandı. "Bundan emin misin?"

"Evet." Çenem bir kez büküldü. İki kez. Bu, "evet" dememekten farklı değildi.

Bir tırmanışı belgelemek, değil mi? Kimse yapmasa bile ben yaptığımı bilirdim. En azından Adam ya da Chris'ten önce taslağı eline alan ilk kişi ben olurdum. "Ama aileme söylemek için izin istiyorum, çünkü zaten söyledim."

Yüzünde bir kahkaha parıltısı belirdi ama hemen yüz hatlarını düzeltti. "Eğer, ama *eğer*, bitirmenize izin vermeyi kabul edersem, taslak üzerinde son onayı almayı talep edeceğim."

Kavrayışım sıkılaştı, sandalyenin kumaşına saplandım. Adam tükürdü.

Chris bir küfür mırıldandı.

Ava'nın dikkati sanki bir tenis maçındaymışız gibi kızının yüzünden benimkine kaydı.

Tüm bunlar olurken bile, bir şekilde Georgia ve ben odadaki tek insanlarmışız gibi hissediyordum. Aramızda bir elektrik vardı, bir bağ. Bunu kitapçada hissetmişim ve şimdi daha da güçlenmişti. Meydan okuma mı, cazibe mi, el yazması olasılığı mı, yoksa başka bir şey mi, emin değildim, ama oradaydı, bir elektrik akımı kadar somuttu.

"Editorial katkıyı kesinlikle tartışabiliriz ama Noah'ın son yirmi kitabı için sözleşmesinde son taslak onayı vardı," diye yumuşak bir şekilde karşı çıktı Adam, bunun benim katı sınırlarımdan biri olduğunu biliyordu. Bir hikâyenin nereye gideceğini bildiğimde, karakterlerin beni oraya götürmesine izin verirdim, ne olursa olsun.

Ama bu benim hikâyem değildi, değil mi? Bu onun büyük büyükannesinin mirasıydı.

"Tamam. Geminin ikinci komutanı olmayı kabul ediyorum." Vücudumdaki her kemiğe ters düşüyordu ama yapardım.

Hem Chris hem de Adam bana aval aval baktılar.

"Bu seferlik," diye ekledim, yayın ekibime doğru bakarak. Burada bir emsal teşkil edersem menajerim çıldırırdı.

Georgia yavaşça, çok yavaşça sandalyesinde geriye yaslandı. "Önce okumam, sonra da Helen-Gran'ın menajeriyle konuşmam gerekiyor."

Zihinsel olarak küfrettim ama başımı salladım. İlk olmak buraya kadarmış. "Roaring Creek Bed and Breakfast'ta kalıyorum ve adresi bırakacağım.

."

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Tamam. Hafta sonuna kadar kalacağım. Eğer o zamana kadar bir anlaşma yaparsak, taslağı ve mektupları New York'a götürür ve işe başlarım." İyi ki kaya tırmanışını seviyordum, çünkü o karar verirken burada yapacak çok şey vardı. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bu anlaşma artık benim elimden çıkmıştı.

"Anlaştık." Başını salladı. "Ve üzerine adını yazabilirsin."

Kalbim yerinden fırladı. Sanırım onun testini geçmiştim.

Chris, Adam ve Ava hep birlikte iç geçirdiler.

Georgia'nın gözleri irileşti ve başı annesine doğru kaydı. "Bekle."

Vücudumdaki her kas kilitlendi.

"Hangi harfler?"

Temmuz 1940

Middle Wallop, İngiltere

Bu önceden tahmin etmesi gereken bir sorundu. Scarlett'in bakışları peronu taradı, emin olmak için son bir kez daha baktı, yanındaki kız kardeşi de aynı şeyi yapıyordu. Tren istasyonu bir Pazar öğleden sonrası için oldukça boştu ve Mary'nin söz verdiği gibi onları almayı unuttuğu belliydi. Hayal kırıklığı ama tahmin edilebilir.

Constance zoraki bir gülümsemeyle, "Eminim birazdan gelir," dedi. Kız kardeşi içlerinde her zaman daha iyimser olmuştu.

Scarlett, küçük bavullarını perondan çıkarırken kolunu Constance'ın koluna dolayarak, "Dışarıya bakalım," diye önerdi. İzinleri sadece iki gün sürmüştü, ama evde oldukları zaman Scarlett için zaman hep akıp gidiyordu.

İzin bulmak zordu -özellikle de Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri'ndeki rütbelerinde- ama her zamanki gibi babaları ikisinin de hoşuna gitmeyen ipler çekmişti. Sanki o ve Constance onun kişisel kuklalarıymış gibi, sık sık çekmekten hoşlandığı ipler.

Bir bakıma hâlâ öyleydiler.

Baron ve Leydi Wright onların gelmelerini istedikleri zaman, üniformalı olsun olmasın, kızlarının onlara katılmaları beklenirdi. Ama kızlarının birlikte görev yapmalarını sağlamak için aynı ipleri o da çekmişti ve Scarlett bunun için sonsuz minnettarlık duyuyordu. Ayrıca, annesinin hayatını planlamaya çalışmasını dinlemekle geçen bir hafta sonu, Constance'ın Edward'ı görebileceği anlamına geliyorsa, buna değerdi. Kız kardeşi yıllar önce bir aile dostunun oğluna aşık olmuştu. Yazları hep birlikte büyümüşlerdi.

Ashby'de ve kız kardeşi için daha mutlu olamazdı. En azından içlerinden biri mutlu olacaktı.

İstasyondan ayrılırken şapkası gözlerini güneşten koruyordu ama Temmuz sonunun boğucu sıcağına karşı yapılabilecek pek bir şey yoktu, özellikle de üniformayla.

Kaldırımdan insanlar geçerken Constance sessizce, "Doğrusu, biraz daha dakik olmasını umuyorum," dedi. Constance ikisinden daha içine kapanık biri olarak tanınabilirdi, ama Scarlett'ten fikrini asla saklamazdı.

Annesi ise Constance'ın fikir sahibi olmadığını düşünüyordu.

"Dün gece bir dans vardı." Constance'a bilmiş bir bakış attı ve içini çekti. "Zamanında imza atmak istiyorsak yürüsek iyi olur." Bu konuda yapılacak başka bir şey yoktu.

"Doğru."

Bavullarının saplarını kavradılar ve istasyonlarına doğru uzun bir yürüyüşe başladılar. Bereket versin ki, ikisi de bavullarını hafif hazırlamışlardı, çünkü daha köşeye bile varmamışlardı ve Scarlett annesinin verdiği haberin ağırlığıyla çoktan bitkin düşmüştü.

"Onunla evlenmeyeceğim," diye açıkladı çenesini sallayarak, kaldırımda ilerlerken.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Constance kara kaşlarını kaldırarak sordu. "Bütün gün bunu içinde tuttun. Sanırım bu şimdiye kadarki en sessiz tren yolculuğumuz olabilirdi."

"Onunla evlenmeyeceğim," diye tekrarladı, her kelimeyi sertçe söyleyerek.

Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Yanından geçen yaşlı bir kadın ona sitem dolu bir bakış fırlattı.

"Elbette hayır," diye yanıtladı Constance, ama ikisi de daha iyi biliyordu. Bu yıllar ikisinin de kendilerine ait olduğu tek yıllardı ve sadece bir savaşın ortasında oldukları içindi. Aksi takdirde, en yüksek teklifi verenle evlendirilmiş olacaktı.

Eğer ailesinin istediği gibi olsaydı.

"Korkunç biri." Başını iki yana salladı. Ailesinin yirmi yıl boyunca ondan istediği onca şey arasında bu en kötüsüydü.

"Öyle," diye kabul etti Constance. "Bütün hafta sonu kaldığına inanamıyorum. Ne kadar çok yediğini gördün mü? Babası daha da kötüydü. Tayınların bir nedeni var."

Scarlett için onun cüssesi, onunla ne yaptığı kadar önemli değildi. Henry Wadsworth'le evlenmek onun ölümü olacaktı. Adamın çapkınlığı herkesçe bilindiğinden ya da bu utanç onu mahvedeceğinden değil, bu beklenen bir şeydi. Ama skandalları yöneten annesi bile, hizmetçilerinin kızı Alice'i, bu sabah genç kadının vücudundaki morlukları görmeyecek kadar hızlı saklayamazdı.

Babası bariz tacizleri görmezden gelmekle kalmamış, Scarlett'i kahvaltıda Henry'nin yanına oturtmuştu.

Bir şey yememesine şaşmamalı.

"Lanet olası unvanı ellerinden alsalar bile umurumda değil, onunla evlenmeyeceğim." Bavulunu sıkıca kavradı. Onu zorlayamazlardı, yasal olarak zorlayamazlardı. Ama sanki o devle evlenmek kralın kendisini Nazilerin pençesinden kurtaracakmış gibi "görev" kelimesini ortaya atıyorlardı.

O zaman bile, krala ve ülkesine olan sevgisi, daha büyük bir iyilik için hayatını riske atmaya yeterliydi, ama bu kral ya da ülke ile ilgili değildi.

Parayla ilgiliydi.

Köyden çıkıp RAF Middle Wallop'a giden yolda ilerlemeye başladıklarında Scarlett, "Tek istediği unvan," diye söylendi. "Satın alarak içeri girebileceğini sanıyor."

"O haklı." Constance'ın burnu kııştı. "Ama henüz sana sormadı, belki de o tombul kışını sosyal merdivene tırmandırırken kendine satın alacak başka bir unvan bulur."

Scarlett, onun pantolonunu karnına kadar çekmeden herhangi bir yere tırmanması düşüncesine güldü, ama ses

Geldiği gibi hızla. "Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor, değil mi? Belki de hiç gelmeyecek bir zaman için plan yapmak." Önce *bu* dönemi atlatmaları gerekiyordu.

Constance başını salladı, güneş ışığı parlak kuzguni saçlarında parıltıyordu. "Önemli değil. Ama bir gün, çok önemli olacak."

"Ya da belki... öyle olmayacak," diye düşündü. "Belki de her şey farklı olacak." Scarlett geçen yıl giydiği üniformaya baktı. Bu süre içinde hayatıyla ilgili hemen her şey değişmişti. Ne kadar sıcak ve rahatsız olsa da, bu malzemeyi hiçbir şeye değişmezdi.

"Nasıl?" Constance parlak bir gülümsemeyle onun omzunu dürttü. "Hadi ama. Beni hikayelerinden biriyle eğlendir."

"Şimdi mi?" Gözlerini devirdi, zaten pes edeceğini biliyordu. Constance'ı reddedebileceği hiçbir şey yoktu.

"Daha iyi bir zaman olabilir mi?" Constance önlerindeki açık, tozlu yolu işaret etti. "Elimizde en az kırk dakika var."

Scarlett, "*Bana* bir hikaye anlatabilirsin," diye alay etti.

"Seninkiler her zaman benimkilerden çok daha iyi."

"Bu doğru değil!" Scarlett daha sakinleşmeden bir araba yaklaşırken yavaşladı ve Scarlett'e yanlarına yanaşmadan önce ambleme bakması için yeterli zamanı verdi: 11. Grup Savaşçı Komutanlığı.

Bizimkilerden biri.

"Sizi bırakabilir miyim hanımlar?" diye sordu şoför.

Amerikalı. Başını adama doğru çevirdi, kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Bu türden birkaç Amerikalı olduğunu biliyordu.

69, ama hiç biriyle karşılaşmamıştı- *Aman Tanrım.*

Hafifçe tökezledi, Constance kendini tamamen aptal durumuna düşürmeden önce dirseğini yakaladı.

Kendine gel. Hiç yakışıklı bir adam görmediğinizi sanırsınız. Onu savunmak gerekirse, adam bu tanımın bir adım ötesindeydi ve bu sadece açık kahverengi saçları ya da alnına düşen, geriye taranmak için yalvaran tek bir tutam değildi. O oyulmuş saç bile değildi.

Çenesi ya da burnunda daha önce kırılmış olması gereken hafif bir şişlik. Kadının dengesini bozan şey, adamın dudaklarını büken gülümsemesi ve başını eğdiğinde yosun yeşili gözlerindeki kıvılcımdı... Sanki görünüşünün kadının nabzını nasıl etkilediğini biliyormuş gibi.

Nefesini içine çekti ama sanki yıldırım yutmuş gibiydi, elektrik ağzını kuruttu, sonra da kalbi gümbür gümbür atarken midesinde takla attı. "Biz iyiyiz, teşekkür ederim," diye cevap vermeyi başardı, bakışlarını öne doğru kırıştırarak.

Üzerinde ne yazarsa yazsın, kız kardeşini yabancı bir adamla aynı arabaya bindirmeyecekti... değil mi? İhtiyacı olan son şey, cazibe gibi geçici bir şey yüzünden aklını kaybetmektir. Birlikte çalıştığı hemen hemen her kadında bunu görmüştü -çekicilik, sonra sevgi, sonra da keder. Mary bile son birkaç ay içinde 69'da iki sevgilisini kaybetmişti. Hayır, teşekkür ederim.

Constance ona hafifçe dirsek attı ama sessiz kaldı.

"Hadi ama, istasyona üç mil daha var ve ne... kadınlar koğuşuna yarım mil daha mı?" Yolcu koltuğuna doğru eğildi, hâlâ yanlarında tempo tutuyordu. "Orada eriyorsun."

Constance'ın yanağından bir ter damlası, onun ne demek istediğini anlatmak istercesine süzüldü ve Scarlett tereddüt etti.

"Siz iki kişisiniz ve ben tek kişiyim. Eğer daha rahat ederseniz ikiniz de arka koltuğa oturabilirsiniz." Sesi bile çekiciydi, sahildeki kaba kum gibi alçak ve pürüzlüydü.

Constance ona tekrar dirsek attı.

"Ah!" Scarlett kız kardeşine kaşlarını çattı, sonra Edward'la geçirdiği gece yüzünden gözlerinin altındaki halkaları fark etti. İçini çekti, sonra Amerikalı'ya doğal bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey sundu. "Teşekkür ederim. Kadınlar koğuşuna götürürseniz çok sevinirim."

Adam sırttı ve kadının midesi tekrar bulandı. *Oh, hayır.* Başı beladaydı... en azından önümüzdeki üç buçuk mil boyunca. Ondan sonra

başka bir kızın başını belaya sokabilirdi.

Düzgün bir şekilde kenara çekti, sonra arabadan indi ve onlara doğru geldi. Uzun boyluydu, geniş omuzları RAF üniformasının kemerli beline doğru iyice sivrilmişti. Tanrı yardımcısı olsun, gümüş kanatları ve rütbesi onun bir pilot olduğunu gösteriyordu ve o, bu çocuklar hakkında biraz dikkatli olacak kadar çok şey biliyordu. Diğer kızlara göre, pervasız, tutkulu, geçici ve genellikle kısa ömürlüydüler.

Bavullarını bagaja kaldırdı. Scarlett, Constance'ın Amerikalıdan Scarlett'e doğru bakarken yüzünde beliren sinsi gülümsemeyi görmezlikten geldi.

Scarlett, "Bunu aklından bile geçirme," diye fısıldadı.

"Neden olmasın? Sen öylesin ve öyle olmalısın." Amerikalı bagajı kapatırken Constance sıırttı.

Kapıyı açarken gözlerini Scarlett'ten ayırmadan, "Hanımlar," dedi. Constance önce arka koltuğa kaydı.

"Teşekkür ederim, Teğmen." Scarlett başını eğdi ve Constance'ın yanındaki koltuğa oturdu.

"Stanton," dedi elini uzatmak için eğilerek. "Adımı bilmen gerektiğini düşündüm. Jameson Stanton."

Scarlett gözlerini kırpıştırarak kendi elini uzattı. Adam sıkı ama nazikçe tutuyordu. "Yardımcı Bölüm Memuru Scarlett Wright ve kız kardeşim Constance, o da Yardımcı Bölüm Memuru."

"Mükemmel," dedi gülümseyerek. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." Bakışları Constance'a kaydı ve Scarlett'in elini bırakmadan önce ona başını sallayıp gülümsedi.

Adam kapıyı kapatıp direksiyonun arkasındaki yerini aldığıında, yola çıkarken dikiz aynasında gözleri onunkilerle buluştuğunda kendini çılgınca merkezden uzakta hissetti.

...

Bu mavi renge ne ad verileceğinden emin değildi ama kadının gözleri büyüleyiciydi ve o da hayrete düşmüştü. Tatilde gördüğü Florida sahillerinin yakınındaki su ile aynı renkteydiler. Çok sevdiği Colorado'nun gökyüzünden bile daha maviydi. Yola dikkat etmezse kaza yapmalarına neden olacaktı. Boğazını temizledi ve sürmeye odaklandı.

Constance, "Kardeş olduğumuzu duyunca şaşırma benzemiyorsun," dedi.

"Kardeş olduğunuzu duyunca hiç şaşırın oldu mu?" diye şaka yaptı. Constance, Scarlett'ten belki bir santim daha kısaydı ve aynı delici mavi gözlere sahipti, ama Scarlett'in bakışlarını dikiz aynasında gezdirmesine neden olan ateş onunkilerde yoktu.

"Babamız, sanırım," diye cevap verdi Constance.

Jameson güldü.

Constance, "Hangimizin daha yaşlı olduğunu tahmin et," diye önerdi. "Scarlett," diye cevap verdi, düşünmek için duraklamadan.

"Bunu neden söyledin?" Scarlett başını hafifçe eğerek meydan okudu.

"Onu koruyorsun."

Gözleri şaşkınlıkla parladı ve dudakları yukarı doğru çekildi.

"Sadece on bir ay büyük ama sanki on bir yılmış gibi davranıyor," diye alay etti Constance.

Bu Scarlett'in gülümsemesini ve başını sallamasını sağladı. Kahretsin, tam bir afetti. Böyle bir kadını sokakta yürümesi için kim bırakırdı ki? Kaşları çatıldı. "Peki, arabana ne oldu? Sanırım istasyona kadar yürümeyi planlamamıştın."

Scarlett, "Herhalde zamanın nasıl geçtiğini anlamadı," diye cevap verdi Scarlett'in unutanın kendisi olmadığına son derece sevinmesine neden olan bir ses tonuyla.

O zaman bir erkek değil. Bu gerçeği dosyaladı.

Constance, "Bir arkadaşımızın randevuları hatırlama becerisini fazla abartmışız gibi görünüyor," diye ekledi. "Aksanınız çok hoş.

Nerelisin sen?"

"Colorado," diye cevap verdi bir sıla hasreti acısı hızlı ve derin bir şekilde saplanırken. "Onu bir yılı aşkın süredir görmedim ama hâlâ evimde." Dağları ve gökyüzüne çizdikleri keskin çizgileri özlemişti. Havanın ciğerlerinde bıraktığı hafif ve berrak hissi özlemişti. Ailesini ve Pazar akşam yemeklerini özlemişti. Ama bu işi kazanamazlarsa bunların hiçbirisi uzun süre var olmayacaktı.

"69'la birlikte misin?" Scarlett kız kardeşinin aksanıyla sordu, para ve eğitimi haykıran bir aksanla.

"Birkaç aydır." Fransa'ya vardığında kendisine İngiltere'de ihtiyaç duyulduğu söylenmişti ve bu konuda yalnız da değildi. Dokuzda onlardan birkaç tane vardı ve gökyüzünde yeteneklerini gösterdikten sonra İngilizler onları kollarını açarak karşılamıştı. "Peki ya siz ikiniz?"

Scarlett'in gülümsemesini tekrar görebilmek için arabayı daha yavaş sürme, yolculuğu biraz daha uzatma isteğiyle savaştı, ama durmanın onu uçuş hattına geç kalma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktığını biliyordu. Scarlett gözlerini kaçırmadan önce gözleri aynada bir saniyenin parıltısı kadar bir süre daha buluştuğunda içi sıkıştı.

"İkimiz de sektör operasyonlarında memuruz." Constance kaşlarını kaldırarak Scarlett'e baktı.

Scarlett, "Yaklaşık bir yıldır buradayız," diye ekledi.

İki kız kardeş. İkisi de memur. Aynı pozisyonda. Birlikte görev yapıyorlardı. Jameson babasının parası ya da nüfuzu olduğuna bahse girmeye hazırdı. Büyük ihtimalle ikisinin de. *Bekle... sektör operasyonları mı?* Onların komplocu olduğuna dair bahsi bir aylık maaşına kadar yükseltebilirdi. "Orada çok bayrak mı taşıyorsunuz?"

Scarlett kaşlarını kaldırdı ve bütün vücudu gerildi.

"Gerçekten biz pilotların bilmediğini mi sanıyorsun?" Onun kıcını kurtardıkları kesindi. Ploterler, telsiz operatörleri ve RDF-Range and Direction Finding yardımıyla gökyüzündeki tüm uçak hareketlerini takip ediyor, baskınlar geldiğinde uçuğu haritayı oluşturuyorlardı. Onlar

aynı zamanda çok gizliydi.

Scarlett hafif bir gülümsemeyle, "Ne bildiğinizi tahmin etmeye kalkışmazdım," diye karşılık verdi.

Sadece güzel değil, aynı zamanda zekiydi de ve artık haklı olduğunu bildiği halde bunu belli etmemesi saygısını kazanmıştı. İlgisini çekmişti. Etkilendi. Lanet olası bir karmaşa içindeydi çünkü onunla sadece birkaç dakikası daha vardı.

Kapıdan geçtikleri anda midesinde bir çukur oluştu ve kilometre sayacı geri sayım gibi işledi. Neredeyse bir aydır buradaydı ve onu hiç görmemişti. Onu bir daha görme ihtimali neydi?

Ona çıkma teklif et.

Arabayı kadın barakalarının -İngilizler bunlara kulübe diyordu- önüne çekerken bu fikir aklına takıldı. Tüm istasyon hâlâ inşaat halindeydi ama en azından bunlar tamamlanmıştı.

O kapıyı açamadan kızlar dışarı çıktı, bu onu şaşırtmadı. Ülkeye geldiğinden beri tanıştığı İngiliz kızlar, İngiltere'nin savaşta olduğu son bir yıl içinde kendi başlarına çok şey yapmayı öğrenmişlerdi.

Bagajdan çantalarını aldı ama Scarlett çantaya uzanırken onunkini tuttu.

Parmakları birbirine
değdi. Kalbi sarsıldı.

İrkildi ama geri çekilmedi.

"Seni yemeğe götürebilir miyim?" diye sordu cesaretini kaybetmeden önce, bu son zamanlarda özellikle endişelenmesi gereken bir şey değildi, ama Scarlett'le ilgili bir şey dilini tutmuştu.

Gözleri irileşti ve yanakları sıcaktan kızardı. "Ah. Şey..." Bakışları, gülümsemesini gizlemekte pek başarılı olamayan kız kardeşine kaydı.

Scarlett bavulunu bırakmadı. O da bırakmadı.

...

"Bu bir evet mi?" diye sordu, dizlerinin bağıını çözecek bir sırtışıla.

Bela. Hayatında ilk kez bundan kaçınmak istemiyordu. "Stanton!" diye seslendi başka bir pilot, Mary ile birlikte yürürken.

kolunun altına sıkıştırılmış ve ruju yüzüne bulaşmıştı. En azından bu soru cevaplanmıştı.

Mary'nin nefesi kesildi, sonra da irkildi. "Olamaz. Çok özür dilerim! Bugün bir şey unuttuğumu biliyordum!"

"Bunun için endişelenme. Görünüşe göre herkes için işe yaradı," diye cevap verdi Constance arsız bir gülümsemeyle, nişan yüzüğü güneşte göz kırpiyordu.

Scarlett gözlerini kız kardeşine dikti, sonra küçük bir çekiştirme ona hâlâ kaldırımında durduğunu ve bavulunun Jameson'la arasında asılı kaldığını hatırlattı. Jameson nasıl bir isimdi ki? James yerine onu mu tercih ediyordu? Jamie, belki?

"Seni gördüğüme sevindim, Stanton. Seninle uçuş hattına kadar gelebilir miyim?" diye sordu diğer pilot Mary'den ayrılırken.

"Elbette. Soruya cevap verir vermez." Jameson onun gözlerinin içine baktı.

İçinden bir ses onun her zaman bu kadar açık sözlü olacağını söylüyordu.

Aynı zamanda ona gitmesine izin vermemesini de söylüyordu. "Scarlett," diye ısrar etti Constance.

"Özür dilerim, soru neydi?" Kız bakarak dikkatini dağıtırken başka bir şey mi sormuştu? Yanakları alev aldı.

"Lütfen seni yemeğe götürmeme izin verir misin?" Jameson tekrar sordu. "Bu gece olmaz, çünkü uçuyor olacağım. Ama bu hafta içinde bir akşam?"

Dudakları aralandı. Savaş başladığından beri biriyle çıkmayı kabul etmemişti. "Çok üzgünüm ama sizin gibi **erkeklerle** pek görüşmüyorum," dedi.

mırıldanmayı başardı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Constance havayı değiştirecek kadar gl bir hayal kırıklığı i çekişi yaptı.

"Benim gibi erkekler mi?" Jameson ses tonunda alaycı bir ifadeyle sordu. "Amerikalılar mı?"

"Tabii ki hayır." Alay etti. "Yani, daha önce bir Amerikalı tarafından sorulmadı tabii ki."

"Doğal olarak." Ve o sırtış geri dönmüş, dizlerini yeniden titretmişti. Gerçekten de kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı.

"Pilotları kastediyorum." niformasındaki kanatlara doğru başını salladı. "Ben pilotları görmüyorum." Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeki tüm meslekler arasında pilotlar uyudukları yer bakımından en gbe olanıydı ve coğrafya da bunun cabasıydı. Ayrıca midesi kaldırmadığı bir sıklıkta ölme eğilimleri vardı.

"Utanç verici." Dilini şaklattı.

Kadın valizini çekiştirdi ve adam valizi bıraktı.

"Bu kesinlikle benim kaybım," diye itiraf etti, kelimeler kendi kulaklarında doğru ınılıyordu. Gitmemeliydi. Bu gitmek *istemediği* anlamına gelmiyordu. Özlem bir kilise anı gibi içinde yankılanıyor, sert ve yüksek sesle vuruyor, ancak orada durup ona baktığı sürece daha yumuşak yankılarla tekrar geliyordu.

Her Amerikalı onun kadar yakışıklı mıydı? Elbette değildi.

"Hayır, demek istediğim istifa etmek zorunda kalacak olmam utanç verici. Umayı çok seviyorum." Jameson'ın ağzının bir köşesi biraz daha yukarı kıvrıldı. "Acaba Sektör Komutanlığı'nda daha fazla subaya ihtiyaçları var mı?"

Diğer pilot alay etti. "Flört etmeyi bırak, geç kalacağız."

Scarlett tek kaşını Jameson'a doğru kaldırdı.

"Seni yemeğe götüreyim mi?" diye tekrar sordu, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Stanton, gerçekten gitmeliyiz. Zaten geç kaldık."

"Bana bir saniye izin ver, Donaldson. Haydi Scarlett, biraz yaşa." Adamın gözleri Scarlett'in gözlerine kilitlenmiş, onun savunmasını çözüyordu.

"Gerçekten çok ısrarcısın," diye suçladı omurgasını dikleştirerek.

"Bu benim en iyi özelliklerimden biri."

"Sizin daha az iyi olanlarınızla tanışmam gerektiği pek söylenemez," diye mırıldandı.

"Bunları da seveceksin." Göz kırptı.

Oh, Tanrım. Bu tek hareket neredeyse tüm mantığını yok edecekti. Çenesini kapatıp kekelemesini önledi ve yanaklarındaki alevli sıcaklığın kendisini ele vermemesi için dua etti. "Gerçekten de seninle yemeğe çıkmayı kabul edene kadar orada dikilecek misin?"

Adam bir an için bunu düşünür gibi oldu ve kadın ona yaklaşma dürtüsüyle savaştı. "Sen de hâlâ burada duruyorsun, bu yüzden benimle gerçekten yemek yemek *isteyebileceğini* düşündüm."

Yaptı, lanet olsun ona. Onun tekrar gülümsediğini görmek istiyordu ama o küçük göz kırpışa iki kez dayanamayabilirdi.

"Stanton!" Donaldson bağırdı.

Jameson onu bir oyunmuş gibi izliyor ve bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Pekala, Eğer sen Hayır, sonra İyi, Ben yaparım. git-"

Constance öne doğru bir adım atarak Scarlett'i bakışma yarışından kopardı.

Scarlett, "Seninle yemeğe geleceğim," diye ağzından kaçırdı ve kız kardeşinin neşeli küçük sırıtışını aklından lanetledi.

"Önce bana kanatlarımı mı teslim ettireceksin?" Adam gülümsedi ve kadının midesi bir elektrik zonklamasıyla daha doldu.

"Sen yapar mıydın?" diye meydan okudu.

Başını yana eğdi. "Eğer seninle bir akşam yemeği yememi sağlayacaksa... Yapabilirim."

"Stanton, bin şu lanet arabaya!"

"Gitsen iyi olur," diye ısrar etti, sırıtışını bastırarak.

"Şimdilik," diye kabul etti, geri çekilirken gözleri dans ediyordu. "Ama seninle görüşeceğiz, Scarlett." Ona bir gülümseme daha gönderdi ve arabanın içinde kayboldu.

Bir kalp atışı sonra uzaklaştılar, yolun aşağısında gözden kayboldular.

Havaalanına doğru.

"Yardımanın için teşekkürler sevgili kardeşim." Kulübeye doğru giderlerken Constance'a gözlerini devirdi.

"Rica ederim," diye yanıtladı Constance utanmadan. "Senin utangaç olan olman gerekiyordu, unuttun mu?"

"Görünüşe göre sen şimdilik benim rolümü üstlenmişsin, ben de senin rolünü üstlendim. Cesur ve açık sözlü biri olmak oldukça eğlenceli," diye düşündü ve kapıdan içeri girerken omzunun üzerinden gülümsedi.

Scarlett alay etti, ama küçük çöpçatan kız kardeşinin peşinden gitti.

Görüşürüz, Scarlett. Gerçekten de sorun... tabii bu geceki devriye uçuşlarından sağ çıkabilirse. Hayatta kalamama ihtimalini düşündükçe göğsü sıkışıyordu. Cardiff geçen hafta bombalanmıştı ve Nazilerin ilerleyişiyle devriyeler giderek daha tehlikeli hale geliyordu. Bu endişe mensesi tam da pilot olmama kuralının sebebiydi ama işe gidip Jameson'ı bir daha görüp göremeyeceğini öğrenmek için beklemekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu.

U R

Temmuz 1940

Middle Wallop, İngiltere

Dev meşe ağacının yaprakları arasından süzülen güneş ışığı, aşağıda kalın ekose bir battaniyenin üzerinde yatan Scarlett'in üzerinde titreşiyor ve neredeyse bir haftadır ilk kez tatil yapmanın tadını çıkarıyordu. Meşgul olmaktan rahatsız olduğundan değil. İş yerinde olmanın bağımlılık yaratan bir yanı vardı.

Ama mucizevi bir şekilde serin bir gün, sert bir esinti ve iyi bir kitap için söylenecek bir şey vardı.

Constance piknik masasındaki koltuğundan katlanmış bir kâğıt parçasını sallayarak, "Daha yeni bitirdim," dedi.

Scarlett, *Emma'nın* talihsiz maceralarına daha fazla dalabilmek için sayfayı çevirerek, "İlgilenmiyorum," diye cevap verdi. Onun edebiyat tercihi, annesinin didik didik edeceği bir başka şey, onların imkânsız beklentilerini karşılayamamanın bir başka örneğiydi.

"Annemin söyleyecekleriyle ilgilenmiyor musun?"

"Lord Ladder Climber ile bir ilgisi varsa hayır."

"Sana okumamı ister misin?" Constance kız kardeşine doğru eğildi ve düşmemesi için elini banka dayadı.

"Pek sayılmaz."

Constance derin bir iç çekti, sonra bankta döndü. "Tamam o zaman." Scarlett kız kardeşinin hayal kırıklığının tadını havada hissedebiliyordu. "Onun yerine neden bana diğerinden

bahsetmiyorsun, ufa k l ı k ?"

Constance'ın gözlerinin parladığını görmek için kitabının kapağına baktı.

"Edward birlikte geçirdiğimiz zamanı çok sevdiğini ve yakında kendi iznini bizimkiyle eşleştirebileceğini umduğunu söyledi."

Scarlett dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Onunla her zaman Ashby'de buluşabilirsin. İkinizin de orayı sevdiğinizi biliyorum." Küçük malikâneyi o da seviyordu, ama Constance'ın Edward'a aşık olduğu yer hakkında hissettiklerinin yanında onun sevgisi hiçbir şeydi.

"Biliyoruz." Constance içini çekerek parmaklarını zarfın üzerinde gezdirdi. "Ama seyahat etmek için zaman harcamaya değmez. Onunla Londra'da buluşmak daha kolay." Sanki oradan Edward'ın tugay grubunu görebilecekmiş gibi uzaklara baktı. Sonra gözleri kocaman açıldı ve bakışları tekrar Scarlett'inkilere kaydı. "Çok güzel görünüyorsun," diye ağzından kaçırdı. "Rahatlamaya çalış."

"Özür dilerim?" Scarlett'in kaşları çatıldı, sonra kız kardeşi masaya getirdiği birkaç şeyi toplamak için çabalarken daha da derinleşti.

"Saçın, elbisen, her şey mükemmel!" Eşyalarını göğsüne bastıran Constance, bacaklarını bankın üzerinde salladı. "Ben... başka bir yerde olacağım!"

"Ne yapacaksın?"

"Sanırım bizi biraz yalnız bırakmaya çalışıyor."

Scarlett'in bakışları son bir haftadır hayalini kurduğu derin sese doğru kaydı ve Jameson Stanton'ın battaniyesinin kenarına yaklaştığını gördü.

Kalbi dört nala koşmaya başladı. Her gün kayıp listesini kontrol ediyordu ama dün gece Brighton bombalandıktan sonra onu şahsen görmek rahatlatmıştı.

Uçmak için giyinmişti, eldivenleri ve sarı hayatta kalma yeleği yoktu ve o çok sevdiği keskin esinti saçlarında oynaşıyordu. Kendini oturur pozisyona itti ve elbisesinin hatlarını düzeltme dürtüsüyle savaştı.

Mütevazı bir yakası ve neredeyse dirseğine kadar uzanan kolları olan, ortasından kemerli, basit, mavi kareli bir gömlek elbiseydi ama son karşılaştıklarında giydiği sağlam, kullanışlı üniformayla karşılaştırıldığında kendini çıplak hissediyordu. En azından üzerinde

Ayakkabılar.

"Teğmen," diye selamlamayı başardı.

"Kalkmana yardım edeyim." Elini uzattı. "Ya da sana katılabilirim," diye teklif etti, vücudunun her hattında hissettiği yavaş bir gülümsemeyle.

Bu düşünce bile yanaklarını kızartmaya yetmişti. Annesine modern bir kadın olduğunu söylemek bir şeydi, ama harekete geçmek bambaşka bir şeydi.

"Buna gerek kalmayacak." Onun elini tutarken eli titredi. Adam onu tek bir yumuşak hareketle ayağa kaldırdı ve kadın avucunu adamın kaslı göğsüne dayayarak kendini yakaladı. Parmak uçlarının altında yumuşak ya da boyun eğen hiçbir şey yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi ve hızla geri adım atarak aralarındaki bağı kopardı. "Bu onuru neye borçluyum?" Kendini savunmasız ve bunalmış hissediyordu. Onunla ilgili her şey çok fazlaydı. Gözleri çok yeşil, gülümsemesi çok çekici, bakışları çok dobraydı. Kitabını aldı, bir parça koruma sağlayabilirmiş gibi göğsüne doğru tuttu.

"O akşam yemeğini benimle birlikte yiyebileceğini umuyordum."

Bir adım bile atmadı ama aralarındaki hava öyle bir akımla doluydu ki sanki ikisi de yaklaşıyordu ve dikkatli olmazsa çarpışacaklardı.

"Bu gece mi?" diye ciyakladı.

...

"Bu gece," dedi, gözlerini vücudunun kıvrımlarında değil de yüzünde tutmak için elinden geleni yaparak. Scarlett üniforma içindeyken nefes kesiciydi, ama onu bu elbiseyle bir ağacın altında uzanırken bulmak? Scarlett onu havalara uçurmuştu. Saçları geçen haftaki gibi parlak ve koyu renkti, ama onları örten servis şapkası yoktu. Gözleri genişti ve hatırladığından daha da maviydi.

ona göz kırptı. "Şu anda, aslında." Gülümsedi, çünkü elinde değildi. Mary'nin onun üzerinde böyle bir etkisi var gibiydi. Bütün hafta boyunca gülümsemiş, bu yemeği planlamış, Mary'nin -Donaldson'ın şimdiki kızının- yanılmadığını ve Scarlett'in özgür kalacağını ummuştu.

Yumuşak dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Hemen şimdi yemeğe çıkmak ister misin?"

"Hemen şimdi," diye sırtarak ona güvence verdi, dikkati ölümüne tuttuğu kitaba kaymıştı. "İstersen Emma da gelebilir."

"I..." Bakışları sola, kadınların kaldığı yere doğru kaydı. "O özgür!" Constance verandadan geri bağırdı.

Scarlett'in gözleri kısıldı ve Jameson gülmek için dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Kız kardeşini öldürmekle meşgul olmak üzere!" Scarlett karşılık verdi.

"Cesedi gömmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Jameson, Scarlett'in bakışları kendisine yönelince sırtarak sordu. "Eğer kız kardeşini öldürmeye niyetliysen tabii. Elbette seni yemeğe götürmeyi tercih ederdim, ama ısrar edersen, seninle vakit geçirmek için gerekiyorsa kazı yapabilirim."

Scarlett'in yüzüne yavaş, isteksiz bir gülümseme yayıldı ve midesi dalışın ortasındaymiş gibi sarsıldı.

"Akşam yemeğine böyle giyinerek mi gitmek istiyorsun?" Uçuş takımını işaret etti.

"Hepsi planın bir parçası."

Merakla başını eğdi. "Tamam, benim akşamım sizindir, Teğmen." Kollarını zaferle kaldırmamak için kendini zor tuttu. Zar zor.

...

Jameson onu çift kanatlı uçağın ön koltuğuna oturturken Scarlett, "Sen aklını kaçırmışsın," dedi. Adamın elleri hızla hareket ederek, battaniyesini kalçalarının ve dizlerinin üzerine örtmesine rağmen, elbisesini garip bir şekilde saran kemeri sıktı. Ellerini kızın belinde ustalıklarla gezdirirken, kız onun bu engel olmadan birkaç kızıdan daha fazlasıyla birlikte olduğunu hissetti.

"İçeri giren sensin," diye karşı çıktı, kaskı çenesinin altından geçirirken.

"Çünkü bu fikir o kadar mantıksızdı ki şaka yaptığınızdan emindim!" Bu bir şaka olmalıydı. Her an onu kokpitten çekip alabilir ve tepkisiyle dalga geçebilirdi.

"Uçmakla ilgili asla şaka yapmam. Tamam, telsizi eğitim frekansına ayarladım, böylece seni ve aynı şekilde duyabileceğim.

Her şey yolunda mı?" "Bu konuda gerçekten c i d d i s i n , değil m i ?" Kaşları

Kaldırıldı.

Başparmağını kızın çenesine koyarak durakladı ve tüm espri anlayışını yitirdi. "Geri çekilmek için son şansın. Eğer inmek istersen, kemerini çözerim."

"Peki ya yapmazsam?" diye meydan okuyarak bir kaşını kaldırdı.

"O zaman seni uçuracağım." Adamın bakışları kızın dudaklarına kaydı ve kızın yanakları kızardı.

Kalbi bu olasılık karşısında yerinden çıkacak gibi oldu. "Beni yemeğe götüreceğini sanıyordum?"

"Bunun için uçmak gerekir." Başparmağı kızın dudağının hemen altındaki deriyi sıyrarak omurgasından aşağı hoş bir ürperti gönderdi.

"Peki yakalanırsak ne olacak?" diye sordu, Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin pilotlar kızlarını dışarı çıkarabilsin diye uçaklarını ödünç vermediğini biliyordu - kız onun kızı olduğundan değil.

Şeytani bir sırıtişla omuz silkti ve kadının kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. "O zaman sanırım beni ABD'ye geri gönderecekler."

Alay etti. "Ve bu çok mu kötü olurdu? Eve gönderilmek mi?"

Dikkati bir anlığına dağıldı ve yüz ifadesi

Kaymış. "Beni tekrar içeri alacaklarından emin olmadığım zaman."

"Neden yapmasınlar ki?" Midesi bulandıkça macera ruhu da azalıyordu.

"Şu ihanet meselesi." Omzundaki RAF armasını işaret etti. "Ve evet, eve gönderilmek bir ceza olurdu. Burada olmak istediğim için buradayım, olmak zorunda olduğum için değil. Soru şu ki, siz de öyle misiniz?" Sesi yumuşadı.

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Onlarla birlikte uçan Amerikalıların kendi vatandaşlıklarını riske attıklarını unutmuştu.

Savaşı seçmek ne büyük bir lüks olurdu ama Jameson bunu yaptı.

"O zaman biri görmeden gidelim." Ona kalbini durduran bir sırtış attı, sonra da arkasındaki koltukta kayboldu.

Birkaç dakika sonra motor çalıştı, pervane dönmeye başladı ve uçaklar sıradaki yerlerinden ayrılıp piste doğru ilerlerken vücudundaki her kemik titredi. Tanrı'ya şükür motorun sesi, çarpan kalbinin sesini bastıracak kadar yüksekti.

Ailesinin isteğine rağmen WAAF'a katılmasının yanında, bu şimdiye kadar yaptığı en yasadışı şeydi. *Yapacağın en yasadışı şey olabilir.* Bu düşünceyi, ellerinin şu anda koşum takımını kavradığı göğsüne yakın bir yerde tuttu. Sağa doğru döndüler.

"Hazır mısın?" diye sordu telsizden.

Başını salladı, dudaklarını gergin bir çizgiye bastırdı. Bunu gerçekten yapacaktı, geçen hafta tanıştığı Amerikalı bir pilotla bilinmeyene doğru uçacaktı. Eğer bu pervasızlığın tanımı değilse, neyin olduğundan emin değildi.

Uçak engebeli pistte hızla ilerlerken motorun uğultusu daha da artıyor, tıpkı kalp atışları gibi hızlanıyordu ve iki yanındaki tarlaların hızla akıp gittiğini görebilmesine rağmen kaldırımın nerede bittiğini kestiremiyordu. Bu heyecan verici, dehşet verici bir çılgınlıktı. Rüzgâr gözlerine battı ve gözlerini öfkeyle kırıştırdı, zemin alçalırken gözlüklerini indirdi.

Midesinden başka her şey gökyüzüne sıçradı. *Onun da* yerde kaldığından emindi. İrtifa kazandıkça sakinleşti ve nefes alışını düzene sokmaya, kaslarını gevşetmeye, her şeyi içine çekecek kadar rahatlamaya zorladı.

Duygularını tüketmişti. Motorun gürültüsü kaskı tarafından bastırılmıştı ama susturulamamıştı ve rüzgâr tenini serinletiyordu ama nefesini kesen şey manzaraydı. Güneş hâlâ gökyüzüne tutunuyordu ama yakında ufkun altına batacağını biliyordu. Sanki altlarındaki her şey minyatürleşmişti... ya da onlar devdi. Her iki durumda da şaşırtıcıydı. Her hissi hafızasına kazımaya çalıştı, böylece daha sonra hepsini yazabilecekti, böylece asla unutma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacaktı, ancak altındaki manzarayı tanımlamak için kullanacağı her kelimeyi düşünmeyi bitirdiği anda inişe geçtiler.

Jameson telsizden "Benim için bekle," dedi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Uçağı sanki onun bir parçasıymış, havada uçmak elini kaldırmak kadar basitmiş gibi kullanıyordu.

Yer altlarından hızla yükseldi ve adam iniş yaparak onu engebeli arazide itip kaktı. Alan pek aşına olduğu bir yer değildi ama çimenlerin üzerindeki izlerden anlaşıldığı kadarıyla uçaklardan nasibini almıştı.

Motor durduğunda uçak gürledi. Jameson solunda belirdi, yanaklarında rüzgârın kızarıklığı vardı ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu.

"Bunu çıkarmana yardım edebilir miyim?" diye sordu, koşum takımını işaret ederek. "Hayır dersem, beni uçakta besler misin?" diye alay etti, dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

"Evet." Cevap anında geldi.

Yutkundu, adamın gözlerindeki yoğunluk karşısında boğazı aniden kurudu. "Lütfen yardım et. Yani bana yardım et." Önce kaskını çekiştirdi.

"İzin ver." Adamın parmakları kadınıninkileri nazikçe kenara itti ve kadın daha iyi erişebilmesi için çenesini eğdi. Adam birkaç hareketle kaskı çıkardı.

Hızlı hareketlerle, adam koşum takımına başlarken o da saçlarını çekti. "Saçlarım her yere dağılmış," diye düşündü gülerek, elleri saçlarına doğru yükseliyordu. Annesi çoktan ölebilirdi. "Harikasın."

Göğsünde bir sızı belirdi ve koşumunun son tokası da çözölürken gözleri kilitlendi. Ciddiydi.

Bu ağrı keskinleşti. Tanrım, bu da neydi? Özlem havayı doyuruyor, her nefeste ciğerlerini dolduruyordu.

"Aç mısın?" diye sorarak sessizliği bozdu ama gerilimi düşürmedi.

"Açlıktan ölüyorum," diye yanıtladı.

...

Kadının gözlerindeki ifade karşısında göğsü sıkışsa da arkasını dönüp elini uzattı ve ona sağlayabildiği mahremiyetle koşum takımıyla kırışmış elbisesini düzeltmesine izin verdi. Hazır olduğunda kokpitten çıkmasına yardım etti, sonra kanadın arkasından son birkaç metre atladı ve ellerini uzattı.

"Seni yakalayacağım," diye söz verdi.

"Öyle olsa iyi olur." Bir elini gövdenin üzerinde tutarak kanattan aşağı inerken gülümsedi. Sonra ellerini onun omuzlarının üst kısmına koyarak kollarına doğru yürüdü.

Onu yavaşça çimlere indirirken kalçalarının kıvrımlarını kavradı. Gözlerini kızın vücudundaki çukur ve çukurluklara değil, onunkilere dikmeyi başardı ama kızın ellerinin altında ne kadar mükemmel olduğunu hissedince nabızı hızlandı; yumuşak ve sıcaktı, inceydi ama çelimsiz değildi. Sadece bu an bile uçuşa, saatlerce süren hazırlıklara değerdi.

"Teşekkür ederim," dedi adam onu bırakırken, nefesi hafifçe kesilmişti.

Saçları rüzgârda savrulmuştu ve kaskı yüzünden yer yer kabarmıştı ve bu hafif kusurlar onu dokunulabilir gösteriyordu.

Ulaşılabilir. Gözüne arpan cıladı subay gitmiş, yerine kalbini fethedebilecek bir kadın gelmişti.

Bu düşünce karşısında gözlerini kırıpıştırdı; ilk görüşte aşık olacak türden bir adam değildi ama çekime, kimyaya ve hatta kader denen o küçük şeye inanırdı ve bu ne de benziyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu adam onu köhne patika boyunca yönlendirirken.

"Köyün biraz kuzeyinde." Onu dn kamyonla yaptıkları küçük açıklığa götürdü.

Nefes nefese kaldı, ellerini ağzıyla kapattı ve adam gülümsedi. Erken bir akşam yemeği için hazırlanmış  sandalyeli küçük bir masa vardı. Gerçek bir masa örtüsü bile bulmayı başarmıştı. şu anda yüzündeki ifade? Gözlerindeki saf sevinç, şu anda 09'daki yarım düzine adama borçlu olduğu her bir iyiliğe değdi.

"Bunu nasıl yaptın?" Masaya doğru yürüdü. "By."

Omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı ve o da güldü.

"Bazılarına birkaç iyilik borcum olabilir. Bir sürü iyilik." Kadın ilk sandalyeye döndüğünde başını eğdi. "Bir süre boş gecem olmayabilir."

"Ve tüm bunları benim için mi yaptın?" diye sordu adam sandalyesini çekerken.

"Beni reddetme ihtimaline karşı listede birkaç kız daha vardı," diye şaka yaptı.

"Boşa gittiğini görmekten kesinlikle nefret ederim," diyerek dudaklarını büzdü. "Belki de Mary seni mecbur bıraktırdı."

Elini sandalyeye koyarak durakladı ve onun ses tonunu ölçtü. Aylardır İngilizlerle uçuyordu ama şaka yapıp yapmadıklarını asla tahmin edemiyordu.

"Yüzün paha biçilemez." Güldü ve sesi de en az kendisi kadar güzeldi. "şimdi söyle bana, misafir bekliyor muyuz?" nc sandalyeyi işaret etti.

"Glenn Miller'ı davet ettim," diye cevap verdi ve sandalyeyi geri çekerek en değerli eşyasını ortaya çıkardı.

"Fonografiniz mı var?" Çenesi düştü.

"Evet." Kapağı açtı ve küçük taşınabilir cihazı çalıştırarak sessizliği Glenn Miller Orkestrası ile doldurdu.

Kız yüzünde şaşkınlık olarak adlandırmakta tereddüt ettiği bir ifadeyle onu inceliyordu ama bu kesinlikle hoşuna gitmişti. Yumuşak davranmak buraya kadarmış, çünkü onun karşısındaki sandalyeye oturduğunda kalbi binlerce at gibi havalandı.

Hayatında bir randevu için hiç bu kadar gergin olmamıştı. Ayrıca hiç tekrar tekrar bir randevu istemek zorunda kalmamıştı.

"Heyecanlanmayın; bu bir piknik yemeği." Masanın ortasındaki sepete uzandı.

"Gerçekten mi? Bu akşam için biraz daha çaba gösteremez miydin?" Dudakları büzüldü ama adam onun ne demek istediğini anlamıştı, o yüzden sırtıttı ve ikisine de servis yaptı.

Sadece sığış et, peynir ve kesinlikle karne almadığı çok pahalı bir şişe şarap vardı.

"Bu gerçekten çok güzel," diye fısıldadı.

"Sen çok güzel yapıyorsun. Gerisi sadece küçük bir hazırlık," diye karşılık verdi yemeğe başladıklarında.

...

Partilere gitmiş, hatta savaştan önce birkaç kez çıkmıştı ama hiçbiri buna yaklaşmamıştı. Adamın gösterdiği çaba inanılmazdı. Sıranın kendisini beklediğini söyleyerek alay ettiğinde bir an duraksamıştı ama bunun üzerinde durmayı ve geceyi mahvetmeyi reddetti.

Paraşüt aramanın bir anlamı yoktu, çünkü çoktan atlamıştı.

"Peki fonograf için kaç iyilik borcun var?" diye sordu. Portatif pikapları bulmak zordu, çok pahalı olmalarından bahsetmeye bile gerek yoktu ve RAF subaylarının ne kadar kazandığını biliyordu.

"Canlı dönmek zorundayım." Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylemişti ki kadın neredeyse kaçıracaktı.

"Pardon?"

"Geçen yıl ayrıldığımda annem vermişti." Sesi hafifçe düştü. "Evlendiğim zaman için bir kenara biraz para koyduğunu söyledi, ama sonra aniden -bu konuda oldukça netti- babamın deyiimiyle 'aptalca bir işe' gittiğimi açıkladım."

Adamın gözlerinde titreşen gölgeyi görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Onaylamadı mı?"

"Vernon Amca bana uçmayı öğrettiğinde bunu onaylamamıştı. Bu yeteneklerimi burada kullanma kararımdan kesinlikle nefret etti. Kavga aradığımı düşünüyordu." Omuz silkti.

"Öyle miydin?" Esinti çimenlerin tepesinde hışırdarak saçından bir tutam daha kopardı ve hızla kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Kısmen," diye itiraf etti Jameson uzlaştıracı bir gülümsemeyle. "Ama eğer durdurmazsak bu savaşın yayılacağını anladım ve Colorado'da oturup hiçbir şey yapmadan ön verandamıza kadar gelmesine izin verirsem lanetleneceğim."

Adamın eli çatalının üzerinde gerildi ve kadın masanın küçük boşluğuna doğru eğilerek parmaklarını adamın kollarının üzerine koydu. Temas vücudunda hafif bir uğultu yarattı.

"Kendi adıma, gelmeye karar verdiğin için minnettarım," dedi. Bu tekil seçim, onun karakterinin içeriği hakkında binlerce güzel kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

"Bu gece gelmeye karar vermene çok sevindim," dedi usulca.

"Ben de." Bakışları birbirine değdi ve adamın eli bir okşayışla kadınınkinden ayrıldı.

"Bana kendin hakkında bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Alnı buruştu, artık istediğine karar verdiği göre ilgisini çekecek bir şey düşünmeye çalışıyordu. "Sanırım bir gün roman yazarı olmak istiyorum."

"O zaman sen de olmalısın," dedi basitçe, sanki bu kadar kolaymış gibi.

Belki de bir Amerikalı için öyleydi. Ona imreniyordu.

"İnsan umut edebilir." Sesi yumuşadı. "Ailem anlaşmazlık içinde ve geleceğime kimin karar vermesi gerektiği konusunda süregelen bir tartışma var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Basitçe söylemek gerekirse, babamın bir unvanı var ve bunu bırakmak istemiyor.

Dünyanın değişmekte olduğunu görmeyi reddediyor."

"Bir unvan mı?" Kaşlarının arasında iki çizgi oluştu. "Bir iş unvanı gibi mi? Yoksa size miras kalan bir unvan mı?"

"Miras. Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum ama onun başka planları var. Savaş bitmeden onları değiştirebileceğimi umuyorum." Bu işe yaramamış gibi görünüyordu. Hâlâ endişeli görünüyordu. "Zaten geriye pek bir şey kalmadı. Ailem hemen hemen her şeyi harcadı. Küçük bir şey -başlık- ve gerçekten önemli değil, söz veriyorum. Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Elbette." Çatal bıçak takımını tabağa koydu, sonra plağı Billie Holiday'e çevirdi ve "The Very Thought of You" çalmaya başlarken elini uzattı. "Dans et benimle, Scarlett."

"Pekâlâ." Karşı koyamadı. Adam çekiciydi, günahkâr derecede muhteşemdi ve gülünç derecede çekiciydi.

Adamın kolları, ölmekte olan güneş ışığında ritimle sallanırken onu sardı ve onu kendine çektiğinde eridi. Başı adamın omzunun çukurunda mükemmel bir şekilde dinleniyordu ve adamın tulumunun kaba kanvası ona sadece bunun gerçek olduğunu hatırlatıyordu.

Kendini bir süreliğine bu adama kaptırmak, etraflarında olup bitenleri ve eninde sonunda peşlerine düşeceklerini unutmak, kendisi için bir şey -birini- talep etmek ne kadar kolay olurdu.

"Evde bekleyen biri var mı?" diye sordu, sesinin sonlara doğru tizleşmesinden nefret ederek.

"Evde kimse yok. Burada da kimse yok. Sadece küçük pikabım." Kıkırdayan sesi kulağına doğru gürledi. "Müziği seviyorum ama bu tek eşli bir ilişki sayılmaz."

"Yani her kızı gün batımı yemeklerine uçurmuyor musunuz?" Başını hafifçe arkaya eğdi.

Elini kaldırdı, çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Asla. Seninle tek bir şansım olsa bile şanslı bir piç olduğumu biliyordum, bu yüzden iyi bir şansım olsa iyi olur diye düşündüm."

Bakışları adamın dudaklarına kaydı. "Öyleydi. Öyleydi."

"Güzel." Yavaşça başını salladı. "Şimdi yolun kenarında bulacağım bir sonraki memur için her şeyi hazırladım."

Alay etti, sonra gülerek adamın göğsünü itti, ama adam bileğini tuttu ve ağzını tehlikeli bir şekilde onunkine yaklaştırarak onu geri çekti.

Evet. Onu öpmek, tadının nasıl olduğunu bilmek, dudaklarının onunkilerle birlikte hareket ettiğini hissetmek istiyordu.

"Hazır mısın?" Adamın eli kadının sırtının alt kısmına uzandı ve onu kendine doğru çekti.

"Hazır mısın?" diye sordu ayak parmaklarının üzerinde yükselerek.

"Eh, biraz deneyimsiz görünüyorsun," diye fısıldadı, aşağıya doğru eğilerek.

"Öyleyim." Nefes nefese kaldığını hissetti. Daha önce sadece bir kez öpülmüştü, yani buna deneyim denemezdi.

"Sorun değil; yavaş gideceğiz," diye söz verdi eli kızın yanağını okşamak için kalkarken. "Kontrolleri devrettiğimde korkmanı istemiyorum."

Her ne kadar Amerikanizm olsa da bunu görmezden geldi ve boynunu kaldırdı ama adam geri adım attı. *Adam. Geri çekildi. Uzaklaştı mı? Adam* sırtırken kadın orada ağzı açık bir balık gibi duruyordu.

"Gidelim stajyer, bu küçük uçuşu meşru hale getirelim." O tuttu

Elini uzattı.

Gözlerini hızla kırptırdı. "Stajyer mi?" Konuşma dilini mi karıştırıyordu?

Onu kendine doğru çekti, boynunu okşadı ve ellerini saçlarının arasında gezdirirken dudaklarını onunkinin sadece santimetre yukarisına indirdi.

"Şu anda seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin, Scarlett."

Ve dizleri gitti.

Güzel, o zaman aynı fikirdeydiler.

"Ama hemen şimdi yola çıkmazsak ufku kaybedeceğiz ve bu da uçağı uçururken düz tutmayı üç kat daha zorlaştıracak."

Kızın nefesi kesildi ve adam dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, onu arzulu bir şekilde terk etmeden önce bir öpücük vaadiyle alay etti.

"Bekle. Uçuyor mu?" diye haykırdı.

"Evet, eğitim uçuşlarının ne için olduğunu sanıyorsun?" Onun elini tuttu ve hafifçe çekti. "Hadi, buna bayılacaksın. Bağımlılık yapar."

"Ve ölümcül."

Döndü, sonra onu kollarının arasına alarak kanadın üzerine yerleştirdi. Vücutlarının birleştiğı her yer uğulduyordu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi.

"Sadece bana güvenmek zorundasın."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Gürcistan

Sevgili Constance,

Bugün senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Sadece ben olsaydım, asla gitmezdim. Senin yanında kalır ve söz verdiğimiz gibi bu savaşı sonuna kadar götürürdüm. Ama ikimiz de bunun asla benimle ilgili olmadığını biliyoruz. Kalbim son birkaç günde kaybettiklerimiz için, tüm bunların adaletsizliği için çığlık atıyor. Babamızın William'ı ele geçirmesine asla izin vermeyeceğime dair sana söz vermiştim ve vermeyeceğim.

Keşke seni de güvende tutabilseydim. Hayatlarımız planladığımızdan çok farklı bir şekilde gelişti. Keşke yanımda olsaydın, bu yolculuğa birlikte çıksaydık. Bunca yıldır benim pusulam oldun ve sensiz yolumu bulabileceğimden emin değilim ama bu sabah vedalaşırken söz verdiğim gibi elimden geleni yapacağım. Seni her zaman kalbimde taşıyacağım. Seni William'ın mavi gözlerinde görüyorum, bizim gözlerimizde ve onun tatlı gülümsemesinde. Sen her zaman mutluluk için yaratılmıştın Constance ve seçimlerim seni mutluluğu bulma şansından mahrum bıraktığı için çok üzgünüm. Benim yanımda senin için her zaman bir yer olacak.

Seni tüm kalbimle seviyorum,

Scarlett

"Ve sonra... bitiyor," dedim Hazel'a, arka verandasında oturmuş, küçük çocuklarının ayaklarımızın dibindeki bebek havuzunda su sıçratmasını izlerken. "Ve bir okuyucu olarak, bu en karanlık an, bu yüzden üçüncü bir perde olması gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ama onun büyük torunu olarak-" Başımı salladım. "Bunu neden asla yazamadığını anlıyorum."

Taslağı sabah altıda bitirmiştım ama Hazel'ı aramadan önce saatin yediyi çalmasını beklemiştim ve hızlı bir kedi uykusundan sonra onun evine gittiğimde saygıdeğer bir öğlen olmuştu. Annemin beni ikinci kez büyükannemin kapısına bıraktığı anaokulundan beri en iyi arkadaşımdı ve hayatlarımızın çok farklı yollardan geçmesine rağmen arkadaşlığımız devam etmişti.

"Yani kitap kendi hayatına mı dayanıyor?" Öne doğru eğildi ve parmağını önümüzde duran şişme havuzdaki oğluna doğru salladı. "Hayır, hayır, Colin, kız kardeşinin topunu alamazsın. Geri ver onu."

Tıpkı annesine benzeyen yaramaz küçük sarışın, plaj topunu isteksizce küçük kız kardeşine geri verdi.

"Evet. El yazması Amerika'ya gitmeden hemen önce bitiyor, en azından mektuplar öyle gösteriyor. Ve mektuplar..." Nefesimi yavaşça dışarı verdim, göğsümdeki acıyı dışarı atmaya çalıştım. Bu aşk, Damian'la yaşadığım aşk değildi ve büyükannemin onunla evlenmeme neden bu kadar karşı çıktığını anlamaya başladım. "Birbirlerini çok seviyorlardı. Annemin büyükannemin savaştan kalma bir kutu dolusu yazışmasını bulduğuna ve bana hiç söylemediğine inanabiliyor musun?" Bacaklarımı önüme uzattım ve bir ayağımı havuzun kenarına koydum.

"Şey..." Hazel yüzünü buruşturdu. "Annen arıyor." Buzlu çayından hızla bir yudum aldı.

"Doğru." İç çektiğimi iliklerime kadar hissettim. Hazel, annem söz konusu olduğunda olumsuz konuşmamak için elinden geleni yapıyordu ve doğrusu, muhtemelen buna izin verebileceğim tek kişi oydu, çünkü

en kötüsü. Annemle ilgili olan şey de buydu, onu eleştirebilirdim ama başka kimsenin buna izni yoktu.

"Nasıl? Evde olmak?" diye sordu. "Burada olduğun için kişisel olarak heyecanlanmadığımdan değil, çünkü heyecanlanıyorum."

"Etrafında bebek bakıcılığı yapacağına güvendiğin başka biri olduğu için mutlusun," diye takıldım.

"Suçluyum. Ama cidden, nasıl?"

"Karmaşık." Çocuklarının suyun ortasında sıçrayışlarını izledim ve cevabımı düşündüm. "Gözlerimi kapatırsam, son altı yıl hiç yaşanmamış gibi davranabilirim. Damian'a hiç aşık olmadım. Damian'ın hiç tanışmadım..."

"Hayır!" Hazel soluk soluğa kaldı, ağzı açık kaldı. "Nişanlı mı?"

"Bugün aldığım on yedi mesaja göre öyle. Tanrı'ya şükürler olsun ki rahatsız etmeyin." Geleceğin Bayan Damian Ellsworth'ü artık yirmi iki yaşında bir sarışındı ve göğüsleri benim sağlıklı C kupamı dolduranlardan çok daha büyüktü. Omuz silktim. "Her an doğum yapabileceği için bunu bekliyordum." Bu daha az acı vermiyordu ama olanları değiştiremezdim.

"Özür dilerim," dedi Hazel sessizce. "O seni asla hak etmedi."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, en azından ilk başta." Yüzüksüz parmaklarımı iki yaşındaki Danielle'e doğru salladım, o da bana dişlek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O çocuk istedi. Ben ona çocuk vermedim. Sonunda bunu yapabilecek birini buldu. Çok acıyor mu?" Yüzümü buruşturdum ama kendimi tuttum. Çocukları benim yüzümden küfretmeye başlarsa Hazel bunu yaşamama asla izin vermezdi. "Kurşunuyla takılmadan önce evliliğimizin bitmesini tam olarak beklemediğini mi? Ya da büyükannemin filmlerinden birinde olduğunu? Elbette, ama ikimiz de biliyoruz ki karavanına giren ilk kız o değildi ve sonuncusu da olmayacak. Bu konuda ona imrenmiyorum." Onun kariyeri için bir fırlatma rampası olmuştum. Sadece son birkaç yıla kadar bunu itiraf etmemiştim. "Ayrıca, ikimiz de aşkın çoktan bittiğini biliyoruz." Bu

Damian'ın hiç olmamış gibi davrandığım ilişkileriyle yavaş yavaş ölmüş, tutunacak tek şeyim gururum kalana kadar içim boşalmıştı.

"Tamam, bu konuda zen olabilirsin. Ondan ikimize de yetecek kadar nefret edeceğim." Başını iki yana salladı. "Eğer Owen böyle bir şey yaparsa..." Yüz ifadesi düştü.

"Asla yapmaz," diye onu temin ettim. "Kocan senin için çıldırıyor."

"Danielle'den hâlâ taşıdığım yirmi kilodan pek hoşlanmayabilir." Karnını salladı ve ben de gözlerimi devirdim. "Ama beni savunmak gerekirse, o bir baba vücudu için çalışıyor, bu yüzden ödeştik. Seksi bir dişçi baba vücudu." Sırıttı.

Güldüm. "Bence harika görünüyorsun ve öğrenme merkezi olağanüstü olmuş! Kasabaya gelirken önünden geçtim."

Gülümsedi. "Bu, çok cömert bir bağışçı tarafından mümkün kılınan bir sevgi emeği oldu." Çayını yudumladı ve güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"Dünyada daha fazla Darcy'ye ihtiyacımız var," diye cevap verdim omuz silkerek.

"Hemingway'den hoşlanan kadın söylüyor bunu." "Kara kara düşünen yaratıcılara karşı bir şeyim var."

"Kara kara düşünen yaratıcılardan bahsetmişken, bana Noah Harrison'ın muhteşem olduğunu söylememiştin!" Elinin tersiyle omzuma vurdu. "Bunu bilmek için onu internette aramama gerek yok! Detaylar!"

Tam olarak o kadar muhteşemdi. Dudaklarım aralandı, o karanlık gözlerdeki yoğunluğu hatırladım. Bana dokunursa muhtemelen kendiliğinden yanardım... dokunmak uzak bir ihtimal bile değildi. Yıllar boyunca Damian'dan Noah'nın da ukala bir ahmak olduğunu öğrenecek kadar çok şey duymuştum.

"Annemin arkamdan el yazmasını satmaya çalıştığı gerçeğini sindirmekle meşguldüm," diye karşı çıktım. "Ve dürüst olmak gerekirse, o adam

duygusal sadizm konusunda uzmanlaşmış kibirli bir ukala. Damian onun birkaç kitabının haklarını satın almak için birden fazla kez uğraştı." Gerçi bu noktada Damian'ın bana söylediği her şeyi sorgulamaya başlamam gerekirdi.

"Peki," diye homurdandı. "En azından onun *ateşli* bir erkek olduğu konusunda anlaşabilir miyiz?

duygusal sadist?"

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Yapabiliriz, çünkü o öyle. Çok ateşli." Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmek bile boynumu ısıtıyordu. "Buna bir de kariyerini ekleyin, egosu neredeyse kapıdan sığmayacak kadar büyük -kitapçıda sesini duymalıydınız- ama evet, inanılmaz derecede seksi." Bana bakışlarındaki yoğunluğa daha başlamamıştım bile. Adam için için yanan bakışları bir sanat haline getirmişti.

"Mükemmel. Malları ona verecek misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü ne isterse veririm."

Gözlerimi devirdim. "*Mallardan* kastın el yazması ve mektuplarsa, henüz karar vermedim." Boğazımda bir yumru oluşurken alnımı ovuşturdum. "Keşke ona ne istediğini sorabilseydim, ama zaten biliyormuşum gibi hissediyorum. Eğer kitabın bitmesini isteseydi, bunu kendisi yapardı."

"Neden yapmadı?"

"Bir keresinde bana karakterleri olasılıklarıyla bırakmanın daha nazik olduğunu söylemişti ama bu konuda pek konuşmadı ve ben de onu hiç zorlamadım."

"O zaman neden bunu düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Çünkü bu annemin istediği ve benim ona verebileceğim bir şey." Danielle bir bardak suyu ayak parmaklarımın üzerine döktüğünde gülümsedim.

"Eğer bu yüklü bir ifade değilse..." Hazel iç çekerek mırıldandı. "Yapacaksın, değil mi?" Ses tonunda yargılama yoktu, sadece merak vardı.

"Evet, sanırım öyleyim."

"Nedenini anlıyorum. Büyükannem de anlardı."

"Onu özölüyorum." Boğazım daralırken sesim kesildi. "Son altı ay boyunca ona ihtiyaç duyduğum o kadar çok an oldu ki. Ve sanki o da bunu biliyordu. Benim için tüm o küçük paketleri ve çiçek teslimatlarını ayarladı." İiki doğum günümde gelmişti, sonra Sevgililer Günü'nde ve böyle devam etti. "Ama o öldüğünden beri her şey darmadağın oldu - evliliğim, yapım şirketim, hayır işlerim... hepsi." Yapım şirketini Damian'la birlikte kurduğumuz için zor olmuştu ama onu geride bırakmak ilerlemenin tek yoluydu. Hayır işlerini, vakfı kaybetmek, artık günlerimi dolduracak bir şeyler bulmam gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu. Bir iş, gönüllülük... bir şey. Evi temizleyebileceğim çok fazla zaman vardı, özellikle de Lydia yardım etmek için geri döndüğünden beri.

"Hey," diye tersledi Hazel, yumuşamadan önce bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorladı. "Yapım şirketinden ayrılmanı anlıyorum. Film işlerinden nefret ediyordun ama hayır işi onun bağlantılarından daha önemliydi. O işe akıtılan kan, ter ve gözyaşı? Bunların hepsi senindi ve şimdi geleceğin senin, onunla ne istersen yapabilirsin. Heykeltraşlığa geri dön. Biraz cam üfle. Mutlu ol."

"Avukatlar evrakları hazırlıyorlar, böylece o parayı işe koymaya başlayabilirim." Serveti söz konusu olduğunda vasiyetindeki tek uyarı, uygun gördüğüm hayır kurumlarına dağıtmamdı. "Ve cam sanatıyla bir şeyler yapmalı yıllar oldu." Parmaklarım kucağımda kıvrıldı. Tanrım, bir şeyi erimiş, en savunmasız haliyle alıp onu eşsiz güzellikte bir şeye dönüştürmenin verdiği sıcaklığı, büyüü özlemiştim. Ama evlendiğimde prodüksiyon şirketini kurmak için tüm bunlardan vazgeçmiştim.

"Sadece büyükannenin cımbızını atmadığını bildiğimi söylüyorum. _"

"Onlara jacks deniyor."

"Gördün mü, *o kadar da* uzun zaman olmadı. Bir yılını Murano'da bir yaz geçirdi, ilk tercihi olan sanat okuluna girdi ve

New York'ta kendi programında?"

"Bir gösteri." Bir parmağımı kaldırdım. "En sevdiğim parçam o gece satıldı. Düşündün hemen önceydi, hatırladın mı? Aylarımı alan eser." Hâlâ Manhattan'da bir ofis binasının lobisinde duruyordu. "Sana hiç orayı ziyaret ettiğimi söylemiş miydim? Sık sık değil, sadece Damian'ın hayatı benimkini yutmuş gibi hissettiğim günlerde. Bankta oturur ve sadece ona bakardım, tüm o tutkunun nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalışırdım."

"Öyleyse git bir tane daha yap. Yüz tane yap. Artık zamanını talep eden tek kişi sensin, yine de merkeze gönüllü olarak gelmek istersen itiraz etmem."

"Tam olarak bir fırınım, bir bloğum ya da bir stüdyom yok-" Duraksadım, Bay Navarro'nun dükkânının satışa çıkarıldığını hatırladım ve sonra başımı salladım. "Yine de okuma programında kesinlikle gönüllü olabilirim. Sadece ne zaman olacağını söyleyin."

"Anlaştık. Noah Harrison'ın o kitabı bir acı festivaline dönüştüreceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Buna güveniyorum." Başka türlü bitemezdi.

...

Üç gün sonra kapı çaldı ve neredeyse yerimden fırlayacaktım. Vakit gelmişti.

"Ben bakarım!" Annem seslendi, çoktan kapıya doğru ilerliyordu - ki bu benim için sorun değildi, çünkü Helen'e son sözleşmeyi göndermesini söylediğimden beri bininci kez seçimimi tartışırken kığım büyükannemin ofis koltuğuna sabitlenmişti.

Üç gün. Ayrıntıları halletmeleri bu kadar sürmüştü. Helen bana bunun fazlasıyla adil olduğunu ve performans hakları da dahil olmak üzere büyükannemin sahip olamayacağı hiçbir şeyden vazgeçmediğimizi söylemişti -büyükannem bunları sadece Damian'a satmıştı ve Damian'ın daha fazlasını alamayacağı kesindi. Aslında, bu Gran'in en iyi kontratıydı.

Kariyer, midemin çalkalanmasının nedenlerinden biri de buydu.

Diğer sebep de eve yeni girmişti.

Kapıdan onun sesini duydum; derin ve emin, heyecanla karışık. Bu anlaşma hakkında ne kadar çok düşünürsem, bunu yapabilecek tek kişinin gerçekten o olduğunu o kadar çok fark ettim. Egosunu bu bölümde kazanmıştı. Yürek burkan sonlar konusunda uzmandı ve bu hikâyede de kesinlikle öyle bir son vardı.

"Büyükanneimin ofisinde," dedi annem, Gran'ı yazı yazarken dünyadan soyutlayan kiraz rengi büyük çift kapılardan birini açarken.

Noah Harrison kapı aralığını dolduruyordu ama sanki odayı kaplamış gibiydi. Diğer erkeklerin Damian'ın filmlerinde oynamak için oyunculuk kurslarına binlerce dolar ödediği türden bir varlığı vardı. O aktörler Gran'in kitaplarında yazdığı rolleri oynadıkları için öyle olmak zorundaydılar.

"Bayan Stanton," dedi sessizce, ellerini ceplerine sokarken, gözleri görmelerini istediğimden çok daha fazlasını görüyordu.

Başka tarafa baktım, saçımın bir parçasını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve beynimin onu neredeyse düzeltecek olan kısmını susturdum. *Artık Bayan Ellsworth değilsin. Buna alış artık.*

"Sanırım Gran'in hikâyesini yazacaksan bana Georgia diyebilirsin." Bakışlarımı onunkilerle buluşturdum ve onun nadir bulunan kitaplardan oluşan raflara ya da masanın ortasında duran, büyükanneimin üzerine yemin ettiği meşhur daktiloya bakmadığını fark ettim. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Beni. Sanki bu odayı dolduran hazineler kadar nadir ve değerli bir şeymişim gibi.

"Georgia," dedi yavaşça, sanki ismimi tadıyormuş gibi. "O zaman bana Noah demen gerekecek."

"Gerçekten Morelli, değil mi?" Cevabı zaten biliyordum, bu noktaya kadar kariyeriyle ilgili hemen hemen her şeyi de. Kitapçıdaki talihsiz karşılaşmamız sırasında bilmediğim ne varsa,

Helen tarafından eğitilmiştim. Hazel, hayatındaki kadınlarla ilgili her şeyi devralmıştı.

"Adım Morelli. Harrison bir takma isim," diye itiraf etti dudaklarını hafifçe eğerek.

Donuna kadar muhteşem. Yanaklarım alev alev yanarken Hazel'in tarifi beynimde yankılandı. Bir erkeğe karşı gerçek bir çekim hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu? Ve neden *bu* adam olmak zorundaydı?

"Otursana Noah Morelli; sözleşmeyi göndermelerini bekliyorum." Oturduğum sandalyenin karşısındaki iki deri, kanatlı arkalıklı sandalyeyi işaret ettim.

"Arabayla gitmeden önce kendi payıma düşeni imzaladım, muhtemelen şu anda kabul ediyorlardır." Sağ taraftakini seçti.

"İkinizden biri içki ister mi?" Annem kapı aralığından en iyi ev sahibesi sesiyle teklif etti. Tanrı onu korusun, kadın pazartesi den beri en iyi davranışını sergiliyordu. Dikkatli. Önemsiyordu. Neredeyse onu tanıyamayacaktım. Hatta Noel'e kadar kalacağına söz vermiş, onu Poplar Grove'a geri getiren şeyin ben olduğuma yemin etmişti.

"Dikkatli ol, tek bildiği gazoz ve martini yapmak," diye fısıldadım yüksek sesle.

Annem kaşlarını çatarak, "Bunu duydum, Georgia Constance Stanton," dedi.

"Bundan emin değilim. Geçen sefer çok güzel limonata yapmıştı." Noah hafifçe güldü ve düz, beyaz -ama sahte beyaz değil- dişlerini ortaya çıkardı. İtiraf etmeliyim ki, bu noktada herhangi bir kusur arıyordum. Bir aşkı sonsuza dek mutlu sonla noktalayamaması bile bu noktada onun lehine bir işaretti, bu da *çok aradığım* anlamına geliyordu.

"Ve bunu tekrar yapabilirim," dedi annem.

On yıl önce, annemin neşeli ve anaç tavrının istediğim her şey olduğunu söyleyebilirdim. Şimdi sadece hatırlatmak için hizmet etti

İkimizin de diğerrinin yanında normal *davranmaya* çalışmak için ne kadar zorlandığımızı fark ettim. "Bu harika olur Ava," diye cevap verdi Noah, gözlerini kaçırmadan. "Ben de anne. Teşekkürler." Hızlıca gülümsedim ama gülümsemem hemen kayboldu.

Annem kapıyı kapatırken.

"Limonata gerçekten umurumda değil ama dişlerini toz haline getirmek üzereymişsin gibi görünüyordun." Bileğini dizinin üzerinden geçirdi ve sandalyeye geri yaslandı, dirseğine yaslanırken çenesini başparmağı ile işaret parmağının arasına aldı. "Annenin yanında hep böyle gergin misin? Yoksa anlaşma yüzünden mi?"

Büyükannem gibi o da gözlemciydi. Belki de bu bir yazarlık özelliğiydi.

"Bir hafta oldu." Dürüst olmak gerekirse bir yıl olmuştu. Büyükannemin teşhisi, tedaviyi reddetmesi, cenaze töreni, Damian'ı bulma- "Demek Morelli," dedim, beni dibe çekmekle tehdit eden düşüncelerimin her zaman var olan aşağı doğru sarmalını durdurarak. "Bunu daha çok sevdim," diye itiraf ettim. Ona uyuyordu.

"Dürüst olmak gerekirse ben de öyle." New York'ta herkesin aslında katılmak istemediği ama görülmesi gereken etkinliklerde taktığı o herkese açık gülümsemeyi takındı.

O güzel gülümsemeler, o şehri terk etmemin birçok nedeninden sadece biriydi - genellikle arkanızı döndüğünüz anda çirkin dedikodulara dönüşüyorlardı.

Sanki savunmamın yükseldiğini fark etmiş gibi ifadesi yumuşadı. "Ama ilk menajerim Harrison'ın kulağa daha çok..."

"Genel olarak Amerikan mı?" Dizüstü bilgisayarımın dokunmatik yüzeyine dokundum, ikimiz de kitapçıda olduğu gibi hırçınlaşmaya fırsat bulamadan sözleşmenin e-postamda görünmesini diledim.

"Satılabilir." Yer değiştirdi, öne doğru eğildi. "Ve yalan söylemeyeceğim, anonimlik bazen hayat kurtarıcı olabiliyor."

İçim burkuldu. "Ya da bir kitapçıda tartışmalara yol açabilir." "Bu bir özür mü?" Bu kesinlikle bir sırtımaydı.

"Pek sayılmaz." Alay ettim. "Söylediğim her sözün arkasındayım. Ben sadece

Kiminle konuştuğumu bilseydim fikrimi bu kadar özgürce açıklayabilirdim."

Gözlerinde sevinç parıltıydı. "Dürüstlük. İşte bu ferahlatıcı." "Ben her zaman dürüst oldum." Tekrar yenile tuşuna bastım. "Sadece insanlar

Dinleme zahmetine katlananlar öldü ve geri kalan herkes ne isterse onu duyuyor. Bak, burada." Rahatlayarak iç çektim ve e-postayı tıklayarak açtım.

Büyükannem yaklaşık beş yıl önce tüm haklarını edebi bir tröste yatırıp beni de vasisi olarak atadığından beri bu işlerde oldukça iyi hale gelmiştim, bu yüzden basmakalıp olmayan her şeyi taramak sadece birkaç dakikamı aldı. Helen'in daha önce onay için gönderdiğinde herhangi bir değişiklik yoktu.

Noah'inkinin altındaki imza kutusuna ulaştığımda kalemi kavradım, sonra durakladım. Sadece onun eserlerinden birini vermiyordum, ona hayatını da veriyordum.

"Yetmiş üç roman yazdığını biliyor muydunuz?" Ben sordum.

Noah'nın kaşları kalktı. "Evet, biri hariç hepsi şu daktilodaydı," diye ekledi, masanın sol tarafını kaplayan İkinci Dünya Savaşı döneminden kalma metal parçasını başıyla işaret ederek. Başımı eğdiğimde devam etti. "~~The~~ *The Strength of Two*'yu yazarken bozuldu, bu yüzden bulabildiği en yakın modeli kullandı ve o model tamir için İngiltere'ye geri gönderildi."

Ağzım açık kaldı.

"Senin bütün ıvır zıvırlarını çivileyebilirim Georgia. Sana söylemiştim," dedi ve çenesini parmaklarının ucuna dayayarak, daha gösterişli olandan daha tehlikeli bir şekilde çekici olan yarım bir gülümsemeyle. "Ben bir hayranınızım."

"Doğru."

Kaleme bakarken kalbim güm güm atıyordu. Şu anda seçim hâlâ bana aitti ama o satıra imza attığım anda onun hikâyesi onun hikâyesi olmuştu.

Son onay hala sizde.

"Bana verdiğin şeyin değerini biliyorum," dedi sessizce.

sesi alçak ve ciddi.

Bakışlarım onunkilere sıçradı.

"Benden hoşlanmadığını da biliyorum ama merak etme, seni kazanmayı hayattaki kişisel görevim haline getirdim." Kendini küçümseyen sırtışı bir kalp atışı kadar uzun sürdü, sonra onu sildi ve parmaklarını dudaklarında gezdirerek masaya açık bir hayranlıkla baktı.

Odadaki enerji değişti ve o karanlık gözlerini yavaşça benimkilere geri getirirken omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletti.

"Bunu doğru yapacağım," diye söz verdi. "Ve eğer yapmazsam, o zaman sen çekersin. Son söz senin." Sadece çenesinin hafifçe kıpırdaması gerginliğini ele veriyordu.

"Kontratı okuyup da bu mücadeleye hazır olmadığına karar verirsen, kontrattan çıkma şansın da var." Çok iyi bir poker oyuncusu olduğuna bahse girerdim ama blöfü bir mil öteden fark etmeyi sekiz yaşındayken öğrenmiştim. Şanslıydı ki doğruyu söylüyordu. Kitabı bitirebileceğine gerçekten inanıyordu.

"Kullanmayacağım. Söz verdiğim zaman, söz veririm."

Sadece bu seferlik, başka birinin özgüveniyle rahatlamama izin verdim. *Kibir. Her neyse.*

Büyükannemin masasında, Murano'da ona yaptığım kağıt ağırlığının hemen yanında duran tek fotoğrafa baktım. O ve Büyükbaba Jameson, ikisi de üniformalı, birbirlerinin içinde öyle kaybolmuşlardı ki, sahip oldukları ve kaybettikleri şey için göğsüm ağrıyordu. Damian'ı hiç böyle sevmemiştim. Büyükannemin de Büyükbaba Brian'ı böyle sevdiğinden emin değildim.

Bu gerçek bir şeydi, tam orada.

Sözleşmeye imzayı attım ve enter tuşuna basarak yayıncıya gönderdim, o sırada annem elinde içeceklerle içeri girdi, kulaktan kulağa gülümsüyordu.

Bize limonatalarımızı uzattı ve ben de masanın çekmecesinden iki bardak altlığı aldım - sekiz bin fit yükseklikte çok fazla yoğunlaşma olduğundan değil. Ama yine de. Bu masayı riske atamazdım.

Hiçbir şey.

"İmzaladın mı?" Annemin ses tonu sakindi ama ellerini yumruk yapmıştı.

Başımı salladım.

Omuzları gevşedi. "Oh. Güzel. Her şey tamam o zaman?"

"Yayıncının imzalaması gerekiyor ama evet," diye cevapladım.

"Teşekkür ederim, Georgia." Omzumu kavrayıp başparmağıyla okşadıktan sonra iki vuruşla bırakırken alt dudağı hafifçe titredi.

"Tabii ki anne." Boğazım düğümlendi.

"Umarım sakıncası yoktur ama birkaç dakika daha beklemek istiyorum," dedi Noah. "Charles bana hemen imzalayacaklarını söyledi ve el yazmasını senin elinden almadan önce anlaşmanın sonuçlanmasını tercih ederim."

Annem kapıya doğru ilerlerken, "Doğal olarak," diye cevap verdi. "Büyükanneemin masasında çok iyi görüldüğünü söyleyebilirim Noah. Senin gibi yaratıcı bir dehanın tekrar burada olması çok güzel."

Senin gibi yaratıcı bir dahi mi? Midem bulandı.

"Scarlett Stanton'ın ofisinde olmak benim için bir onur," dedi omzunun üzerinden. "Eminim ikiniz de buradan çok ilham almışsınızdır."

Annemin kaşları çatıldı. "Bundan bahsetmen komik ama Georgia aslında doğu yakasında bir sanat okuluna gitti. Diplomasını kullandığından değil ama hepimiz gurur duyuyoruz."

Isı boynumdan yukarı fırladı, bükülen karnım yere düşerken yanaklarımı ateşe verdi.

"Herhangi bir sanat okulu değildi anne. Rhode Island Tasarım Okulu'ydu. Sanat okullarının Harvard'ıdır," diye hatırlattım ona. "Stüdyo bölümümü kullanmamış olabilirim ama medya ve teknoloji üzerine yoğunlaşmam prodüksiyon şirketimin kurulmasına kesinlikle yardımcı oldu." Lanet olsun, yine beş yaşında mıydım? Çünkü kesinlikle öyle hissediyordum.

"Öyle bir şey demek istemedim. Sadece yaşamak için para dağıttığını düşünmüştüm." Bana güven verici bir gülümseme verdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Bu kavganın ne yeri ne de zamanıydı. *Tanrı aşkına, yirmi milyon dolarlık bir hayır kurumunu yönetiyordum ama olsun.*

Kapıyı arkasından kapattı ve Noah kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bilmek istiyor muyum?"

"Hayır." Gelen kutumdaki yenile düğmesine gereğinden biraz daha sert tıkladım ve ne pahasına olursa olsun gözlerinden kaçındım. "Odaya bakmaktan ve onu tanımaktan çekinmeyin," diye teklif ettim ve tekrar tıkladım.

"Teşekkürler." Sonraki on dakika boyunca büyükannemin ofisinde sessizce dolaştı, ben de yenileme düğmesine o kadar sık bastım ki farem mors alfabesi gibi ses çıkardı.

"Bu fotoğrafların çoğunda sen de varsın," dedi Gran'in fotoğraf galerisine doğru eğilerek.

"Beni o büyüttü." Hem sorduğu hem de sormadığı sorunun en basit açıklaması buydu.

Garip bir an beni inceledi, sonra yoluna devam etti.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım ve sözleşmenin kabul edildiğine dair bildirimini açtım. Son birkaç gündür hazırladığım USB belleği aldım ve ona doğru götürdüm. "İşte burada. Anlaşma tamamlandı."

"Nedir bu?" Kaşları çatıldı.

"El yazması, mektuplar ve birkaç resim." Avucunun içine bastırdım. "Artık her şeye sahipsin."

Parmakları sürücünün etrafına dolandı ama tüm vücudu gerildi. "Asıl taslağı istiyorum."

"Güzel, çünkü burada." Avucunu işaret ettim. "Her şeyi taradım ve sen tartışmadan önce, o kapıdan büyükannemin orijinalleriyle çıkma ihtimalin sıfır ve sıfır. O bile editörüne göndermeden önce bir kopyasını çıkarırdı."

"Ama ben editör değilim. Ben şimdi kitabı bitiren yazarım."

orijinal el yazması." Çenesi titriyordu ve kaybetmeye alışık olmadığı hissine kapıldım. Hem de hiç.

"Bunu da bu şeyde mi yazmayı planlıyordun?" Büyükanнемin daktilosuna doğru başımı salladım. "Sadece otantik kalması için mi?"

Gözleri kısıldı.

"Sadece kontrol ediyorum. Orijinaller kalacak. Nokta. Ya da hey, bunu kullanmaktan çekinmeyin." Orijinaller evi asla terk etmezdi ve o da sırf güzel olduğu için bir istisna değildi. Gözlerimiz sessiz bir tartışmaya girdi ama sonunda başını salladı.

"Bu gece okumaya başlayacağım ve bitirdiğimde düşüncelerimle birlikte sizi arayacağım. Konunun gidişatı üzerinde anlaştıktan sonra yazmaya başlayacağım."

Göğsümü sıkıştıran gerginliğe engel olamayarak onu kapıya kadar geçirdim. "Az önce sana verdiğim şeyin değerini bildiğini söylemiştin."

"İstiyorum."

Bakışlarımız çarpıştı, aramızdaki elektrik -kimya, çekim, her neyse- kolumdaki tüyleri diken diken etmeye yetti. "Bunu hak et."

Koyu renk gözleri bu meydan okuma karşısında parladı. "Onlara hak ettikleri sonsuz mutluluğu vereceğim."

Elim kapı kolunda sıkılaştı. "Oh, hayır. Yapamayacağın tek şey bu."

Ağustos 1940

Middle Wallop, İngiltere

Scarlett, Jameson'ın Constance'ı yerel barın küçük dans pistinde döndürmesini seyrederken kalbi sıkıştı. Constance'a çok dikkat ediyordu, çünkü onun Scarlett için ne kadar değerli olduğunu biliyordu ve bu da Scarlett'in onu daha çok sevmesine neden oluyordu.

Çok fazla, çok erken, çok hızlı... hepsi ve daha fazlasıydı, ama kendini yavaşlatmaya ikna edemiyordu.

"Ona aşık oluyorsun, değil mi?" diye sordu Amerikalı arkadaşlarından biri -yanlış hatırlamıyorsa Howard Reed-masalarının karşısından, kolu Scarlett'le aynı barakada kalan başka bir filtre subayı olan Christine'e sarılmıştı.

Christine okumakta olduğu gazetenin tepesine bir göz attı. Başlıklar Scarlett'i başka tarafa bakmaya ikna etmek için yeter de artardı bile.

"Ben... söyleyemem," diye cevap verdi Scarlett, yanaklarındaki sıcaklık onu ele verirken bile. Sahip oldukları her boş anda Jameson'la birlikteydi ve onun uçuş saatleri ile kendi programı arasında, aralarında pek fazla zaman geçmiyordu.

Onu sadece üç haftadır tanıyordu ama yine de dünyanın daha önce nasıl bir yer olduğunu hatırlayamıyordu. Artık hayatında iki dönem vardı: Jameson'dan önce ve şimdi.

Jameson sonrasını da savaş sonrasıyla aynı kategoride değerlendirdi. Her ikisi de o kadar belirsiz kavramlardı ki, ikisini de incelemekle zaman kaybetmeyi reddetti, özellikle de şimdi. Churchill'in deyimiyle Britanya Savaşı birkaç hafta önce başlamış ve Almanlar Britanya'daki çeşitli havaalanlarını bombalamaya başlamıştı,

Birlikte geçirdikleri zaman, çaresizliğin keskin, inkâr edilemez tadını almıştı - ellerindeyken tutunabilecekleri bir şeye tutunma aciliyeti.

İşler de hızlanmıştı. Programları yorucuydu ve kendini Jameson'ın kendi devriyeleri için haritaya bayraklar yerleştirirken, mevcut konumunu işaretlerken ve telsiz operatörlerinden dakika dakika haberler gelirken nefesini tutarken buldu. Tahtanın kendi bölümünde olmasa bile 69 bayrağı her hareket ettiğinde fark ediyordu.

Howard sırtarak, "Evet, o da senden hoşlanıyor," dedi.

Şarkı sona erdi ama alkışlanacak bir grup yoktu, sadece değiştirilmesi gereken bir plak vardı.

Jameson, Constance'a üniforma denizinin içinden geçip masaya kadar eşlik etti.

"Benimle dans et, Scarlett," dedi elini uzatarak ve onun savunmasını ortadan kaldıran bir gülümsemeyle.

"Elbette." Kız kardeşiyle yer değiştirdi, sonra daha yavaş bir melodi başlarken Jameson'ın kollarına kaydı.

"Bu gece seni görebildiğime sevindim," dedi saçlarına doğru.

"Sadece birkaç saatliğine olmasından nefret ediyorum." Yanağını adamın göğsüne dayadı ve onu içine çekti. Adam her zaman sabun, tıraş losyonu ve devriyeler arasında bile tenine yapışmış gibi görünen metal kokusu gibi kokardı.

"Ne zaman fırsat bulursam bir Çarşamba gecesi seninle birkaç saat geçireceğim," diye yumuşak bir şekilde söz verdi.

Onlar sallanırken kalp atışları güçlü ve sabitti. Son zamanlarda kendini güvende hissettiği ya da herhangi bir şeyden emin olduğu tek yer burasıydı. Bu dünyada kollarının ona verdiği hisle kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu.

"Keşke burada, böyle kalabilseydim," dedi usulca, parmakları üniformasının omzunda tembel daireler çizerken.

"Yapabiliriz." Adamın eli, etraflarında partnerleriyle birlikte olan diğer askerlerin çoğunun aksine, daha güney bölgelerine girmeden kadının sırtının alt kısmında gezindi.

Jameson tam bir hayal kırıklığı derecesinde saygılıydı. Onu öpmemişti bile -gerçekten öpmemişti ama dudaklarını alına bastırmadan önce sık sık kalp atışlarını hızlandıracak kadar yaklaşıyordu.

"On beş dakika daha," diye mırıldandı. "Sonra devriye için ayrılman gerekecek."

"Yanılmıyorsam sizin de işiniz var."

İçini çekti, sonra dans tamamen öpüşmeye dönüşürken yanlarındaki çifte baktı.

"Neden beni öpmedin?" Scarlett ona usulca sordu.

Ritmi bir saniyeliğine bozuldu ve çenesini başparmağı ile parmağı arasına alarak yüzünü nazikçe kendi yüzüne doğru eğdi. "Henüz."

Kaşları çatıldı.

"Neden seni *henüz* öpmedim," diye açıkladı. "Kelimelerle oynama."

"Değilim." Başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı. "Sadece bunun *henüz* bir şey olduğunu bilmeni istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Peki, o zaman neden beni *hâlâ* öpmedin?" Etraflarındaki dünya o kadar hızlı değişiyordu ki, bir sonraki dakikada ne olacağını bile bilmiyordu. Bombalar düşüyor, uçaklar çakılıyordu ama o sanki yılları varmış gibi davranıyordu - oysa günleri olduğundan bile emin değildi.

...

Sol taraflarındaki çifte doğru baktı. Kadının onun pek de hızlı olmayan zamanlamasını sorgulamasına şaşmamalı. "Çünkü sen sadece

Bir barda başka bir kızla öpüşmek istemezdim," dedi tekrar sallanmaya başladıklarında, eli kızın yüzünü hafifçe kavradı. "Çünkü sadece bir kez yalnız kaldık ve seni ilk kez öpmek seyircilerin önünde olmasını istediğim bir şey değil." Eğer onu istediği gibi öperse olmazdı.

"Oh." Kaşları havaya kalktı.

"Oh." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Söz konusu kendisi olduğunda adamın aklından geçen düşüncelerin yarısını bilseydi, tayinini isterdi. "Ayrıca sizin dünyanızda benimkinden çok daha fazla kural olduğunu biliyorum, bu yüzden hiçbirini çiğnememek için elimden geleni yapıyorum."

"Çok fazla değil, gerçekten." Sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Tatlım, sen bu üniformanın altında gerçek bir aristokratsın." Scarlett'in ona ailesi hakkında anlattığı çok az şeyle Constance'ın anlatmaya fazlasıyla istekli olduğu ayrıntılar arasında bir araya getirebildiği kadarıyla, Scarlett'in bir WAAF subayı olarak sürdürdüğü hayat, savaş öncesi yaşam tarzından o kadar farklıydı ki, ikisi karşılaştırılamazdı.

Gözlerini kırptırdı. "Ailem öyle."

Güldü. "Peki fark ne?"

"Benim erkek kardeşim yok, bu yüzden babam vefat ettiğinde unvan da ortadan kalkacak," diye omuz silkerek cevap verdi. "Constance ve ben yasalar önünde eşit görülmüyoruz, bu yüzden birimiz unvanı reddetmedikçe, ikimiz de miras almayacağız. İkimiz de reddetmemeye karar verdik, düşününce bu oldukça zekice." Kadının ağzının bir köşesi gizemli bir gülümsemeyle kalktı ve adamın yalnız ve insanlardan uzak olmalarını dilemesine neden oldu.

"Bunun için savaşmaya mı karar verdin?" İngiliz asaleti onun uzmanlık alanının o kadar dışındaydı ki anlamış gibi yapmadı.

"Hayır." Elleri omzundan yukarıya, üniformasının yakasından geçerek ensesini kavrayana kadar kaydı. Adam onun dokunuşunu vücudundaki her sinirde hissetti. "Bunun için savaşmamaya karar verdik, basitçe reddetmeyerek. İkimiz de istemiyoruz. Constance

Edward'la nişanlı,

Kendisine miras kalacak, bu yüzden ailelerimiz memnun ve ben bununla hiçbir şey yapmak istemiyorum." Başını iki yana salladı. "Gençken bir yemin etmiştik. Gördün mü?" Elini kaldırdı ve avucunun içinde belli belirsiz bir yara izi olduğunu gösterdi. "Her şey çok dramatikti."

Onun sözlerini özümserken başı hafifçe yana eğildi. "Peki ne "Ne istiyorsun Scarlett?"

Plak değişti ve tempo yükseldi, ama onlar aynı kaldılar, pistin kenarında nazikçe salınarak kendi küçük baladlarını oydular.

"Şu anda seninle dans etmek istiyorum," diye cevap verdi, parmaklarını onun boynunda gezdirerek.

"Sana bunu verebilirim." Adamım, bu gözler onu her seferinde kış üstü yere seriyordu. Kız Ay'ı bile isteyebilirdi ve o da sırf kızın kendisine şu anki gibi bakmasını sağlamak için Spitfire'ını stratosfere uçururdu.

Şarkı bittiğinde isteksizce pistten ayrıldılar ve masaya yaklaşırken el ele tutuştular.

Constance yüzünü buruşturarak, "Yedi on beş," dedi. "Yola çıkmamızın zamanı geldi, değil mi?" Ayağa kalktı ve Scarlett'e şapkasını uzattı.

Scarlett, "Öyle," diye onayladı. "Özellikle de Jameson ve Howard için havaalanına uğramamız gerekeceğinden." Hâlâ gazeteye dalmış olan Christine'e döndü. "Christine?"

Kadın irkildi. "Ah, özür dilerim. Sadece Sussex'teki bombalama olayını okuyordum."

Bu kesinlikle havayı yumuşattı. Jameson'un parmakları Scarlett'inkileri hafifçe sıktı. Sıkı bir gülümsemeyle, "Sanırım ben arabayı sürerim, sen de okursun," diye teklif etti.

Christine başıyla onayladı ve hep birlikte arabaya doğru ilerlediler. Bu gece ne o ne de Howard şirketlerinin arabasını güvence altına alabilmişlerdi, ama Scarlett almıştı.

"Bizi havaalanına bırakmanızın bir sakıncası var mı?" diye sordu, ön yolcu kapısını onun için açık tutarken.

"Hiç de değil," diye söz verdi, koltuğa kayarken eli onun belinde gezindi. "Bu bana seninle bir on dakika daha kazandıracak ve kim bilir bunu bir daha ne zaman elde edeceğim."

Başını salladı ve kız arabaya bindikten sonra kapıyı kapattı, keşke onun yerine Constance, Christine ya da Howard kullansaydı da kız arka koltukta kendisine iyice sokulabilseydi. Bunun yerine direksiyona geçti ve havaalanına doğru yola koyuldu. Bu her zaman aralarındaki ruh halinin değiştiği, her ikisinin de zihinsel olarak ayrı kalacakları gecelerin neler getireceğine hazırlandıkları zamandı.

Ağustos ayının ortasına geldikleri için güneş daha erken batmaya başlamıştı ama bir saat içinde kalkış için hâlâ yeterli miktarda ışığı olacaktı.

"Biraz müziğe ne dersin?" Constance sessizliği bozarak sordu.

Scarlett, "Bunun radyosu bozulmuş," dedi. "Görünüşe göre birimizin şarkı söylemesi gerekecek."

Jameson başını sallayarak gülümsedi. Kızın kuru bir esprî anlayışı vardı ve o buna doyamıyordu.

"İşte, okuyacağım. Okuyabilir miyim?" Howard sordu ve Jameson kâğıdın el değiştirdiğini duydu. "Bu şeyle havaalanına varmadan önce herkesi uyutabileceğimi söyleyen beş dolarım var." Howard'ın kaşları dikiz aynasından yukarı kalktı. "Sen hariç, Stanton. Uyanık kalsan iyi edersin."

İstasyona girdiklerinde Jameson, "Hemen," diye karşılık verdi. Kapıdan geçer geçmez Scarlett'in elini tuttu ve Howard'ın erzak kıtlığıyla ilgili bir makaleyi okurken kullandığı sıradan ton karşısında başını salladı.

Scarlett, "Beni gerçekten uyutabilir," diye fısıldadı.

Jameson onun elini sıkı.

"Howard sözlerine şöyle devam etti: "Birliklerimizin yardımına Wadsworth Denizcilik'in başkanı George Wadsworth'ten başkası gelmiyor.

Scarlett onun yanında sertleşti.

"-en büyük oğlu Henry'nin Baron ve Leydi Wright'ın en büyük kızıyla nişanlanacağını belirten teyit edilmiş bir kaynakla kutlayacak birden fazla birleşmesi olan..."

Scarlett nefesini tuttu, adamın *tutmadığı* eliyle ağzını kapattı. tutuyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Constance.

Jameson altındaki toprağın kaydığını hissetti ve midesi dibe vurdu. *Bu olamazdı.*

Howard'ın ciddi bakışları dikiz aynasında onunkilerle buluştu ve o da bunun böyle olduğunu anladı.

"lkede birden fazla *Wright olduğu* kesin," diye mırıldandı Christine, gazeteyi Howard'dan geri alırken. "Henry, Baron ve Leydi Wright'ın en büyük kızı Scarlett ile nişanlanacak..." Christine Scarlett'e doğru bakarken sustu.

"Lütfen devamını okuyun," diye tersledi Jameson. Bu da neydi böyle? Onu aptal yerine mi koymuştu? Yoksa başından beri aptal mıydı?

"şey... Scarlett," diye okumaya devam etti, "şu anda Majestelerinin Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri'nde görev yapıyor. Wright'ın iki kızı da geçen yıl savaşa katıldı ve subay olarak görevlendirildi." Kâğıt kırıştı. "Gerisi mühimmatla ilgili," diye usulca bitirdi, tam da Wright arabayı  hangarın dar ucuna bakan arsanın kenarına park edecekken.

"Görünüşe göre o beş doları kaybettin Howard, çünkü hepimiz uyandık." Jameson motoru durdurdu ve kapıyı açtı. Zaten bir ilişkisi vardı ve *nişanlanmak* zereydi. Adam ona aşık olurken, kadın onu ne için kullanıyordu? Küçük bir eğlence için mi? Solundaki piste baktı, kalkışa hazırdı, yeryüzünü birkaç saatliğine geride bırakacaktı.

...

Jameson kapıyı çarptı ve bu ses Scarlett'i çoktan çıkardı. Scarlett arabadan fırladı, ama Scarlett ona yetiştiğinde Jameson kaldırımdan hangara giden yolu yarılamıştı bile. "Jameson! Bekle!"

Bunu nasıl yapabildiler? Annesine bunu yapmayacağını kesin bir dille söylediğı halde *Daily*'ye Henry'yle nişanlanacaklarını nasıl söyleyebildiler? Bu işin arkasında *onlar* vardı, sadece George değıl. Bu ailesinin müdahalesi kokuyordu ve Jameson'a mal olursa lanetlenecekti.

"Neyi bekleyecekmişim Scarlett?" diye ters ters bakarak uzaklaşırken, o sıcak, karanlık gözleri buz kesmiş ve Scarlett'in kalbini de beraberinde götürmüştü. "Zengin bir sosyete tipiyle evlenmeni mi bekleyeceğim? Bu yüzden mi seni neden henüz öpmediğimi öğrenmek istedin? Bana bir oyun oynamak için vaktin kalmayacağından mı endişelendin?" Adımlarını hiç kesmedi, uzun bacakları onu her adımda daha da uzağı taşıyordu.

"Olan şey bu değıl! Ben nişanlı değılim!" diye karşı çıktı, onun önüne geçmek için yarışüyordu. "Beni dinle!" Ellerini adamın göğsüne koyup durdu ve onu durmaya ya da ezmeye zorladı.

Durdu ama attığı bakış onu yine de ezdi. "Nişanlanıyor musun?"

"Hayır!" Başını sertçe salladı. "Ailem Henry'yle evlenmemi istiyor ama ben bunu yapmayacağım. Beni zorlamaya çalışıyorlar." Bunun için onları asla affetmeyecekti. Asla affetmeyecekti.

"Elini zorlamak mı?" Adamın enesi titriyordu ve kadının akli adamın anlamasını sağlayacak bir yol bulmaya alışüyordu.

"Evet!" Duyulup duyulmadıklarını ya da arabadaki diğerklerinin nerede olduğunu kontrol etme zahmetine girmede. O duyduğu sürece söylediklerini kimin duyduğu umurunda değılde. "Bu doğıru değıl."

"Gazetede ıktı!" Ondan bir adım geri çekildi ve parmaklarını şapkasının üzerine geçirdi.

"ünkü bunu gerçek olarak yayınlamanın beni kabul etmeye zorlayacağını düşünüyorlar.

utançtan ya da görevden!" diye karşılık verdi.

"Öyle mi?" diye meydan okudu.

"Hayır!" Ona inanmama ihtimaliyle karşı karşıya kalan kadının göğsü sıkışmıştı.

Gözlerini kaçırdı, belli ki yıkılmıştı ve onu suçlayamazdı. Ailesi ve Wadsworth'ler onu lanet olası bir karmaşanın içine terk etmişlerdi.

"Jameson, lütfen. Yemin ederim Henry Wadsworth ile evlenmeyeceğim." Ölüm tercih edilirdi.

"Ama ailen yapmanı istiyor?"

Başını salladı.

"Ve bu Wadsworth denen adam senden bunu mu istiyor?"

"Henry'nin babası, eğer evlenirsek unvanın ve Lordlar Kamarası'ndaki koltuğun Henry'ye, Henry olmazsa ilk doğan oğlumuza geçeceğine inanıyor, ki öyle olmayacak çünkü-"

"İlk oğlun mu?" Gözleri kısıldı. "Şimdi de bu adamdan çocuk mu yapacaksın?"

Görünüşe göre, anlamasını sağlamak için söylenecek şey bu *değildi*. "Tabii ki hayır! Bunların hiçbir önemi yok, çünkü onunla evlenmeyeceğim!" Kafasının içinde donuk bir uğultu duyuldu, sanki yaklaşmakta olan kalp kırıklığını hissetmemek için kendi zihni kapanıyordu.

"Eğer bu numaraya inanıyorsanız, kazanmalarına izin verin. Ben vermeyeceğim."

"İçinde olduğunu bilmediğin bir kavgayı kaybetmek kolaydır." En azından yeniden ona bakıyordu ama gözlerindeki suçlama neredeyse kadının gözlerini yaşartıyordu. İhanete uğramış gibi görünüyordu ve bir bakıma uğramıştı da.

"Sana söylemeliydim," diye fısıldadı.

"Evet, yapmalıydın," diye kabul etti. "Ne tür bir ebeveyn kızını istemediği bir evliliğe zorlar ki?" Elleri ensesine kaydı, sanki o elleri meşgul etmesi gerekiyormuş gibi.

"Neredeyse tüm araziyi satıp kendilerini mali açıdan iflasa sürükleyen türden." Kolları iki yanına düştü.

Jameson'ın gözleri büyüdü. "Unvanlar ille de lüks banka hesapları anlamına gelmez." Uğultu daha da arttı.

"Stanton! Reed! Gitmeliyiz!" diye bağırdı arkalarından biri.

"Finansal yıkım." Jameson başını salladı. "Yani bana ailenin ne yaptığını mı söylüyorsun? Seni sattıklarını mı?"

"Deniyorum, evet." İşte çirkin gerçek buydu ve yüzü bunu gösteriyordu. Kadın öfkelenmişti. "Bana öyle bakma. Siz Amerikalılar kalıtsal servet sisteminden kurtulduğunuzu sanıyorsunuz ama kral ve soylular yerine Astorlar ve Rockefellerlar var."

"Biz kızlarımızı satmayız." Kaşları havaya kalktı.

"Sadece son on yıl içinde soylularla evlenen en az üç Amerikalı varis sayabilirim." Scarlett kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Şimdi de bunu mu savunuyorsun?" Howard koşarak yanından geçerken Jameson geri geri koşmaya başladı.

"Stanton! Şimdi!" Howard kolunu sallayarak bağırdı.

"Hayır, demek istediğim bu değil!" Scarlett kekeledi. Vızıltı sesi değişti, tonu derinleşti. *Yaklaşan uçaklar*. Jameson'dan önceki devriye geri dönüyordu, bu da onun çok değerli saniyeleri olduğu anlamına geliyordu. "Jameson, Henry ile evlenmeyeceğim. Yemin ederim."

"Neden olmasın?" diye sordu, sonra bakışlarını gökyüzüne çevirdi, o daha cevap veremeden gözleri kısıldı.

"Diğer nedenlerin yanı sıra, çünkü seni istiyorum, seni aptal Yanki!" Tanrım, herkesin içinde bu şekilde tartışarak gerçekten kendini kaybetmişti ama durmaya gücü yetmiyordu ve adam artık onu *dinlemiyordu* bile.

"Bunlar bizimkiler mi?" Howard, Jameson'ın dikkatinin odaklandığı yönü işaret etti.

Filo alçakta asılı duran bulutları yarıp geçti ve midesi bulandı. Bunlar Spitfire değildi.

Hava saldırısı sirenleri uyarıyı haykırdı ama artık çok geçti.

Pistin sonu kulakları sağır eden bir patlamayla parçalandı.

vücutuna yayıldı. Duman ve enkaz havayı doldururken, bir sonraki kalp atışı içinde daha yüksek sesle ve daha yakından vurdu.

"Yere yat!" Jameson onu vücudunun kıvrımlarına doğru çekti, patlamalara sırtını döndü ve onu yere çekti. Dizleri kaldırıma çarptı.

Elli metre önlerindeki hangar patladı.

Noah

Sevgili
Scarlett,

Seni özlüyorum, aşkım. Telefonda sesini duymak, seni kollarımda tutmanın yanında hiç kalır. Sadece birkaç hafta oldu ama yeniden gönderilmemin üzerinden sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. İyi haber, sanırım bize yakın bir ev ayarlayabildim. Taşınmanın senin için zor olduğunu biliyorum ve Constance'ın yakınında kalmayı tercih edersen planlarımızı değiştirebiliriz. Benim için çok şeyden vazgeçtin, ama ben yine de her şeyi baştan yapmanı istiyorum. Söz veriyorum, bu savaş bittiğinde bunu telafi edeceğim. Yemin ederim seni bir daha asla benim için fedakarlık yapacak duruma sokmayacağım.

Tanrım, sabahları teninin tenime değmesini ve akşamları kapıdan içeri girdiğimde o güzel gülümsemeni görmeyi özlüyorum. Şu anda beni sadece Howard karşılıyor, gerçi o da buralı bir kızla tanıştığından beri pek gelmiyor. Siz sormadan söyleyeyim, hayır, benim için yerli kız yok. Sadece kalbimi ve geleceğimi elinde tutan mavi gözlü bir güzel var ve saatler uzakta olduğu için ona yerel demem zor.

Seni tekrar kollarıma almak için sabırsızlanıyorum. Sevgiler,

Jameson

Kulaklıklarımdan gelen ritim, Central Park'ın patikalarında dolanan turistlerin arasına girip çıkarken ayaklarımın ritmiyle eşleşiyordu. İşçi Bayramı hafta sonunun Cuma günü, bel çantaları ve tüm güçleriyle dışarıdaydılar. Bugün hava nemliydi, yapışkan ve yoğundu ama en azından deniz seviyesindeki oksijenle doluydu.

Colorado'da geçirdiğim bir hafta boyunca mil sürem berbattı. Peru'da araştırma yaparken, tırmandığım zamanlar hariç, çoğunlukla yedi bin fit civarında kalmıştım ama Poplar Grove'un rakımı yirmi beş yüz fit daha yüksekti. Yine de itiraf etmeliyim ki, oksijen eksikliğine rağmen Rocky Mountain havası daha hafif ve hareket etmesi daha kolay gelmişti. Colorado'nun başka hiçbir konuda New York'tan üstün olduğu söylenemezdi. Elbette dağlar güzeldi ama Manhattan silüeti de öyle ve ayrıca hiçbir şey dünyanın kalbinin attığı yerde yaşamakla kıyaslanamazdı. Burası eviydi.

Tek sorun, kafamın burada olmamasıydı ve iki haftadan uzun bir süre önce geri döndüğümde beri de burada değildi. İkinci Dünya Savaşı İngiltere'si ile günümüz Poplar Grove, Colorado'su arasında ikiye bölünmüştü, oksijensiz bile olsa. El yazması, hikâyenin ya dehşet verici bir kalp kırıklığına sürüklenebileceği ya da en somurtkan piçi bile bir romantiğe dönüştürecek bir aşk her şeyi yener doruk noktasına ulaşmak için şüphenin derinliklerinden geri dönebileceği, olay örgüsünde çok önemli bir dönüm noktasında sona eriyordu.

Ve normalde somurtkan rolü oynamaktan memnun olsam da, Georgia devreye girip rolümü çalmış ve beni karakteristik olmayan romantik rolünde bırakmıştı. Ve lanet olsun, bu hikaye bunu gerektiriyordu. Scarlett ve Jameson arasındaki mektuplar da öyle. Savaşın ortasında, gerçek olanı bulmuşlardı. Birkaç haftadan fazla ayrı kalmaya bile dayanamıyorlardı. Bir kadınla birkaç haftadan fazla *birlikte olduğumdan* emin değildim. Kendi alanımı seviyordum.

Altıncı kilometreye ulaştım ve Georgia'nın

İki hafta önce evinden ayrıldığım da olduğumdan daha saçma bir talep ya da kadının kendisini anlamak. Genelde, düşüncelerim kendiliğinden çözülene ya da aklıma bir olay örgüsü gelene kadar koşardım, ama son iki haftadır her gün olduğu gibi, yürümeyi yavaşlattım ve hayal kırıklığı içinde kulaklıklarımı çıkardım.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Seni düşündüm-" Adam'ın nefesi kesildi. "Gidiyorduk. Yedinci için, ve ben.. bırakacaktım. Bırakmak zorunda kaldım," yanıma yetişirken nefes alıp vermeler arasında söylemeyi başardı.

"Mutlu sonla bitmesini istemiyor," diye homurdandım, telefonumdan gelen müzik sesini keserek.

Adam ellerini başının üstüne kaldırarak, "Öyle demiştin," dedi. "Aslına bakarsanız, döndüğünüzden beri neredeyse her gün bundan bahsettiniz."

"Kafamı toparlayana kadar bunu söylemeye devam edeceğim." Yol ayrımına yakın bir banka ulaştık ve rutinimiz olduğu üzere kısa bir süre esnemek için durduk.

"Harika. Bir kez okuduğunuzda okumak için sabırsızlanıyorum." Ellerini dizlerine dayadı ve eğilip nefes nefese kaldı.

"Sana daha sık koştığımız gerektiğini söylemiştim." Bana sadece haftada bir kez katıldı.

"Ve sana tek yazarımın sen olmadığını söylemiştim. Şimdi taslağın Stanton kısmını ne zaman gönderiyorsun? Bu iş çok sıkı bir iş."

"Bitirir bitirmez." Ağzımın bir köşesi kalktı. "Merak etme, son teslim tarihine kadar elinde olacak."

"Gerçekten mi? Beni üç ay bekletecek misin? Çok zalimce. Yaralıyım." Bir elini kalbinin üzerine vurdu.

"Çocuk gibi konuştuğumun farkındayım ama Scarlett'in yazısının nerede bitip benimkinin nerede başladığını anlayabilecek misin görmek istiyorum." Son üç yıldır bir kitap için bu kadar heyecanlanmamıştım ve bu süre zarfında altı kitap yazmıştım. Ama bu seferki... İçimde o *his* vardı ve Georgia bir elimi arkamdan bağlıyordu. "O yanılıyor, biliyorsun."

"Georgia?"

"Büyük büyükannesinin damgasının ne olduğunu anlamıyor. Scarlett Stanton mutlu son garantilidir. Okuyucuları bunu bekliyor. Georgia bir yazar değil. Anlamıyor ve yanılıyor." Son on iki yılda öğrendiğim bir şey varsa o da okurların beklentileriyle oynamamaktı.

"Haklı olduğunuzdan bu kadar eminsiniz çünkü ne? Yanılmaz mısın?" Burada alaycılıktan daha fazlası vardı.

"Konu komplo kurmaya gelince mi? Evet. Oldukça yanılmaz olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim ve sakın bana egomdan bahsetmeye başlamayın. Bunu destekleyebilirim, yani daha çok kendime güveniyorum." Gerinerek eğildim ve gülümsedim.

"Özgüveninizi *sınamak istemem* ama durum böyle olsaydı editörünüze ihtiyacınız olmazdı, değil mi? Ama bana ihtiyacınız var, yani değilsiniz."

Argümanındaki bariz gerçeği görmezden geldim. "En azından değişiklik önermeden önce kitabımı okudun. Ona fikrimi söylememe bile izin vermiyor."

"Peki, bir tane var mı?"

Gözlerimi kırptım.

"Ona sordun mu?" Kaşlarını kaldırdı. "Yani, bazı önerilerde bulunmaktan mutluluk duyardım ama bana henüz mevcut kısmı bile göstermediğiniz için..."

"Neden ona sorayım ki? Bir şey bitmeden asla fikrini sormam." Bu süreci mahvetti ve zaten içgüdülerim beni henüz yanıltmamıştı. "Sektörde bile olmayan birine son onayı vererek bir sözleşme imzaladığımı inanamıyorum." Yine de sırf meydan okumak için tekrar yapardım.

"Bu kadar çok kadınla çıkmış olmana rağmen kadınları gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Başını iki yana salladı.

"Kadınları gayet iyi anlıyorum, güven bana. Ayrıca, ne yaşadın? Son on yılda bir ilişki mi?"

"Çünkü onunla evlendim, ahmak." Alyansını parlattı.

"Bahsettiğim şey New York'ta düzüşmek değil. Buzdolabımdaki süt ortalama bir ilişki süresinden daha eski ve son kullanma tarihine yakın bile değil. Bir kadını gerçekten tanımak ve anlamak, bin farklı kadının bin gecesinde cazibeyle yol almaktan daha zordur. Daha ödüllendirici de." Saatini kontrol etti. "Ofise dönmem gerekiyor."

Bu düşünce beni rahatsız etti.

"Bu doğru değil. İlişki kısmı." Pekala, yaşadığım en uzun ilişki altı ay sürmüştü, çok fazla kişisel alan içeriyordu ve başladığı gibi sona ermişti - karşılıklı sevgi ve mesafeyi aşmayacağımıza dair bir anlayışla. Birlikte bir gelecek göremediğim biriyle duygusal olarak bağ kurmam için bir neden göremiyordum.

"Tamam, açıklığa kavuşturalım. Georgia Stanton'ı anladığınızı sanmıyorum." Adam sırtıttı ve baldırlarını esnetmeye başladı. "İtiraf etmeliyim ki, otomatik olarak ayaklarına kapanmayan bir kadın için çırpınmanı izlemek eğlenceli."

"Kadınlar ayaklarıma kapanmaz." Şanslıydım ki ilgilendiklerim de genellikle aynı şekilde hissediyordu. "Anlamayacak ne var? Bana kalırsa, bu bir yayıncılık kraliyet ailesinin Hollywood seçkinlerinden birinin karısı olması ve daha genç, daha yeni, daha hamile bir model için bir kenara atılması ve milyonlarıyla birlikte evine dönüp daha fazla milyon kazandıracak başka bir anlaşma imzalaması vakası." Ağzınızı sulandıracak kadar güzel miydi? Kesinlikle öyleydi. Ama aynı zamanda sırf eğlence olsun diye zorluk çıkarıyormuş gibi hissediyordum. Georgia ile uğraşmanın kitabı gerçekten yazmaktan daha zor olabileceğini görmeye başlamıştım.

"Vay canına. O kadar yanlış düşünüyorsun ki, neredeyse komik." Gerinmeyi bitirdi ve ayağa kalkarak benim de aynısını yapmamı bekledi. "Eski sevgilisi hakkında çok şey biliyor musun?" diye sordu başını eğerek ve dokunaklı bir bakışla.

"Elbette. Damian Ellsworth, *ünlü* yönetmen ve yanılmıyorsam Soho'da yaşıyor." Bir yiyecek arabasında durdum ve bize iki tane

su şişeleri. "Bana hep sümüklü, ürkütücü bir hava verdi." Kendime güveniyordum ama bu adam kendini beğenmişin tekiydi.

"Peki en çok ne ile tanınıyor?" Adam bana teşekkür ettikten ve üstünü çıkardıktan sonra sordu.

"Muhtemelen *Sonbaharın Kanatları*," diye tahmin ettim yürüyüşümüze devam ederken, aklıma geldikçe donuyordum.

Adam omzunun üzerinden baktı, sonra durakladı. "İşte orada. Hadi gel." Bana ilerlememi işaret etti ve ayağımı yere bastım.

"Scarlett film haklarını hiç satmadı," dedim yavaşça. "Altı yıl öncesine kadar."

"Bingo. Ve sonra sadece on kitabın haklarını neredeyse hiç para ödmeden, sahibi olduğu yepyeni, isimsiz bir yapım şirketine sattı..."

"Damian Ellsworth. Sik beni."

"Hayır teşekkürler, tipim değilsin. Ama şimdi anladın mı?" Parkın kenarına vardık ve kalabalık kaldırıma çıkmadan önce boş şişelerimizi geri dönüşüme attık.

Ellsworth, Georgia'dan on yaş daha büyüktü ama Hollywood kapısından içeri adımını atmayı ancak başarabilmişti... *Kahretsin*. Tam da evlendikleri sıralarda olmuştu.

"Scarlett'e ulaşmak için Georgia ile olan evliliğini kullandı." *Göt herif*.

"Öyle görünüyor." Adam başını salladı. "Bu haklar onun için kırmızı halı serdi ve hala çekmesi gereken beş filmi var. O hazır. Ve doğurganlık kliniğine yaptığı ziyaretlerin işe yaramadığı anlaşılınca başka birini buldu."

Midem ekşirken başımı Adam'a doğru çevirdim. "Çocuk sahibi olmak için çabalıyorlardı ve o başka birini mi hamile bıraktı?"

"*Celebrity Weekly*'ye göre. Bana öyle bakma. Carmen okumayı seviyor ve ben de küvette bacaklarımı ıslatırken sıkılıyorum.

Bacaklarını sürekli olarak zil sesine maruz bıraktığını da eklemeliyim." *Vay be*. Bu tamamen başka bir berbat durumdu. Kadın

adamin kariyerini başlatmıştı ve adam sadece aldatmakla kalmamış, duygusal olarak da aldatmıştı,

onu alenen yok etti. "Şu anda neden mutlu sonlarla ilgili olmadığı anlaşılıyor."

"En kötüsü de yapım şirketinin ortaklarından biriydi ama boşanırken her şeyi ona devretti," diye devam etti Adam sokağı geçerken. "Her şeyi ona verdi."

Kaşları çatıldı. Bu çok büyük bir paraydı. "Her şey mi? Ama hatalı olan o." Bu nasıl adil olabilir?

Adam omuz silkti. "Colorado'da evlenmişler. Orası hatasız bir eyalet ve kadın da kendi isteğiyle vazgeçmiş, ya da ben öyle okudum."

"Kim yapar bunu?"

"Mümkün olduğunca çabuk çıkmak isteyen biri," diye not etti. Son sokağı da geçip yayıncının binasının bulunduğu bloğa geldik, ama Adam yandaki binanın önünde durdu. "Ve Scarlett'in mirasının bir kısmı hariç hepsi hayır işleri için ayrılmış bir edebiyat vakfına gittiğinden, bahsettiğin milyonlar tam olarak Georgia'nın değil. Araştırma gezilerini sevdiğini biliyorum ama Google'da daha sık arama yapmalısın."

"Vay anasını." Varsayımımın ne kadar yanlış olduğunu görünce midem bulandı.

Sırtımı sıvazladı. "Şimdi kendini bir eşek gibi hissediyorsun, değil mi?" diye sordu sırtarak.

"Belki," diye itiraf ettim.

"Bitirmekte olduğun kitabın edebiyat vakfında listelenmediğini fark edene kadar bekle-"

Bakışları onunkilere kaydı.

"-ve yine de Muhasebe'den avansın tamamını annesinin hesabına havale etmesini istedi," diye sırtarak sözlerini tamamladı.

"Tamam, *şimdi* kendimi ahmak gibi hissediyorum." Ellerimi yüzümde gezdirdim.

Bu anlaşma için para bile almıyordu.

"Mükemmel. Bir taneye daha ne dersin? Beni takip edin." Bizi ofis binasının içine götürdü. Fuaye en azından ikinci kata kadar tonozluydu ve asansörden önce kenarlarda yürüyen merdivenler sıralanmıştı

Bankalar, devasa bir dikey cam heykeli sergilemek için ortayı açık bırakarak başladı.

Dipte koyu maviyle başlıyor, görünmeyen bir sahilde kırılıyormuş gibi kenarlarından köpüren dalgalar halinde uzanıyordu. Daha da yükselen mavi, kenarları pürüzlü, köpük benzeri dokusunu kaybetmeden önce su rengine dönüştü. Sonra cam kıvrımlar-dallar halinde uzandıkça su yeşili düzinelerce yeşil tonuna dönüştü, heykel uzadıkça daraldı, ta ki benim boyumun iki katına ulaşana kadar.

"Ne düşünüyorsun?" Adam yüzünde bok yiyen bir sırıtışla sordu.

"Muhteşem. Işıklandırma da ustaca. Renkleri ve sanatı ortaya çıkarıyor." Yan gözle ona baktım, bu küçük sapmanın bir anlamı olması gerektiğini biliyordum.

"Levhaya bak." O sırıtış hâlâ güçlüydü.

İlerledim ve etiketi okudum, gözlerim büyüdü. "Georgia Stan- Bu da ne?" Bunu Georgia mı yapmıştı? Yeni gözlerle baktım ve ben bile çenemin biraz düştüğünü itiraf edebilirdim.

"Yazar olmaması yaratıcı olmadığı anlamına gelmez.

Alçakgönüllü mü? Birazcık?" Adam yanımda durmak için hareket etti.

"Birazcık," dedim yavaşça. "Belki de çok." Dikkatim tekrar afişe kaydı ve tarihi not ettim. *Altı yıl önce*. Tesadüf mü yoksa bir düzen mi?

"Güzel. Buradaki işim bitti."

Sadece sanat okuluna gitmemişti. O bir sanatçıydı. "Beni dinlemiyor, Adam. Aradığım iki seferde de telefonu yüzüme kapattı. İşin içine girebilmek için bir şeyler planlamaya çalışıyorum ama sonunu anlatmaya başladığım anda telefon kapanıyor. İşbirliği yapmak istemiyor; sadece kendi bildiğini okumak istiyor."

"Tanıdığım başka birine benziyor. Ne kadar *dinledin*?" diye meydan okudu. "Bu sefer sadece senin kitabın değil dostum; onun da kitabı ve birincil kaynakları seven biri olarak gözünün önündekini görmezden geliyorsun. O senin yerleşik uzmanın

Scarlett Stanton'la ilgili her şey hakkında." "İyi bir nokta."

"Haydi, Noah. Senin bir meydan okumadan kaçtığını hiç görmedim. Hatta onları arayıp bulursun. Telefonu aç ve o efsanevi cazibeni kullanarak meşhur kapıdan içeri adımını at. O zaman dinlemeye başla, dostum. Şimdi, bir toplantıdan önce duş almam gerekiyor." Döner kapıya doğru yöneldi.

"Cazibemi çoktan denedim!" Ve bu beni tam olarak hiçbir yere götürmedi, bu da profesyonel olarak can sıkıcı ve kişisel olarak... sinir bozucuydu, özellikle de binlerce mil öteden hala ona çekildiğim düşünüldüğünde.

"Sadece iki kez aradıysanız, aramamışsınızdır."

"Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" Antreden seslendim. "Google!" Bana iki parmakla selam verdi ve gözden kayboldu.

O gün Scarlett'in ofisindeki tek yaratıcı dehanın ben olmadığının kanıtını bana bırakarak binadan ayrıldı.

Sonra araştırmaya başladım - Britanya Savaşı üzerine değil ama Georgia Stanton üzerine.

...

Masamın ortasında zararsız bir şekilde duran telefonuma ve yanındaki not defterine karaladığım telefon numarasına baktım. Teslim tarihime bir hafta kalmıştı ve karakterler için doğru olduğunu düşündüğüm yolu çizmiş olmama rağmen yazmaya başlamamıştım. Georgia her şeyi değiştirmemi isteyecekse bunun bir anlamı yoktu.

O efsanevi çekiciliği...

Numarayı çevirdim, sonra dönüp ev ofisimi kaplayan devasa pencerelerin önünde durdum ve telefon çalarken Manhattan'a baktım. Cevap verecek miydi? Bu endişe benim için bir ilkti.

Bir kadını ararken, telefonu açmak bir zorunluluk olduğu için değil, hiç umursamadığım için.

Büyükannesini sor. Onu sor. Ona doğru bağırmayı bırakın ve ona bir ortak gibi davranmaya başlayın. İş yerinden ya da ilgilendiğiniz birinden değil de üniversiteden bir arkadaşınızmış gibi davranın. Bu Adrienne'in tavsiyesiydi, ardından da kontrol manyağı olduğum için hayatımda hiç partnerim olmadığını söyleyerek alaycı bir espri yapmıştı.

Haklı olmasından nefret ederdim.

"Noah, bu onuru neye borçluyum?" Georgia cevap verdi. "Heykelini gördüm." *Çok kolay oldu.*

"Pardon?"

"Okyanustan yükselen bir ağaç. Onu gördüm. Çok çarpıcı." Telefonumu sıkıca kavradım. İnternete göre, bu aynı zamanda yaptığı son resimmiş.

"Oh." Bir duraklama oldu. "Teşekkür ederim." "Heykeltıraş olduğunuzu bilmiyordum."

"Uh...evet. Öyleydim. Uzun zaman önce. Burada önemli olan kelime eskiden." Zoraki bir kahkaha attı. "Şimdi günlerimi büyükannemin ofisinde bir yığın evrakla uğraşarak geçiriyorum."

Konu kapanmıştır. *Not edildi.* Kazma dürtüsüne şimdilik direndim.

"Ah, evrak işleri. Akşamı geçirmek için en sevdiğim yol," diye şaka yaptım.

"Cennette olurdunuz, çünkü burası tam bir karmaşa. İşte. Yani. Çok. Evrak işleri," diye inledi.

"Ooh, benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum." *Hay sikeyim.* Yüzümü buruşturdum ve zihinsel olarak cinsel taciz davasında ne kadar ödeyeceğimi hesapladım. Benim neyim vardı böyle? "Kahretsin. Özür dilerim, nereden çıktı bilmiyorum." Ona üniversiteden bir arkadaşımıymış gibi davranmak buraya kadarmış.

"Sorun yok." Güldü ve sesi göğsüme bir yük treni gibi çarptı. Gülüşü çok güzeldi ve günlerdir ilk kez gülümsememe neden oldu. "Artık seni neyin tahrik ettiğini biliyorum," diye alay etti,

ve arka planda tanıdığım bir gıcırta duydum. Sandalyede arkasına yaslanmıştı. "Gerçekten, sorun yok, söz veriyorum," dedi kahkahası hafiflerken. "Ama gerçekten, bir şeye mi ihtiyacın vardı? Çünkü *mutlu son* dediğin anda evrak işlerime geri döneceğim."

Yüzümü buruşturdum, sonra gözlüğümü yüzümden çekip sapından tutarak çevirmeye başladım. "O konuya sonra gelebiliriz," diye teklif ettim. "Sadece bazı kişisel detaylar eklemeye çalışıyordum ve büyükannenin en sevdiği bir çiçek olup olmadığını merak ediyordum." Gözlerim sımsıkı kapandı. *Sen aptalların en aptalısın, Morelli.*

"Ah." Sesi yumuşadı. "Evet, gülleri çok severdi. Evin arkasında İngiliz çay gülleriyle dolu kocaman bir bahçesi vardı. Sanırım bir bahçesi *vardı*. Üzgünüm, hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Biraz zaman alıyor." Bardakları döndürmeyi bıraktım ve masanın üzerine koydum. "Babam öldüğünde yaklaşık bir yılını aldı ve dürüst olmak gerekirse, zaman zaman onun gittiğini unuttuğumda tüylerim ürperiyor. Ayrıca, bahçe hâlâ orada; artık sadece senin." Babamla birlikte bir yıl boyunca restore ettiğimiz ~~5~~ model Jaguar'ın yanında dururken çekilmiş fotoğrafımıza baktım: Artık benim adıma olsa bile her zaman babamın olacaktı.

"Doğru. Babanın öldüğünü b i l m i y o r d u m ; üzgünüm."

"Teşekkürler." Boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar ufuk çizgisine çevirdim. "Birkaç yıl önceydi ve bunun basında yer almaması için elimden geleni yaptım. Herkes her zaman hikayelerimin bir nedeni olup olmadığını görmek için geçmişimi araştırıyor..." *Sakın söyleme.* "Dokunaklı sonlar."

"Peki bir nedeni var mı?" diye sordu sessizce.

Bu soru yıllardır bana en az yüz kez sorulmuştu ve genellikle *kitapların gerçek hayatı yansıtmaması gerektiğini düşündüğüm* gibi bir cevap verirdim, ama bu sefer bir saniye bekledim.

"Trajedi yok, eğer sorduğun buysa." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Tipik orta sınıf bir aile. Babam tamirciydi. Annem hâlâ öğretmen. Barbekülerle, Mets maçlarıyla ve sinir bozucu bir

Takdir ettiğim bir kardeş. Hayal kırıklığına uğradın mı?" Çoğu insan öyleydi. Yetim kaldığımı ya da aynı derecede korkunç başka bir şey olduğunu düşündüler.

"Hiç de değil. Aslında kulağa oldukça mükemmel geliyor." Sesi kesildi. "Yazarken, bir hikayenin içine giriyorum ve ilk gördüğüm şey

bir karakterin kusurudur. Gördüğüm ikinci şey ise bu kusurun nasıl kurtuluşa ya da yıkıma yol açacağıdır. Elimde değil. Hikaye kafamda canlanıyor ve sayfaya dökülen de bu oluyor." Geri çekildim ve masamın kenarına yaslandım. "Trajik, iç açıcı, dokunaklı... Neyse o işte."

"Hmm." Başını hafifçe eğerek söylediklerimi düşündüğünü neredeyse görebiliyordum. Gözleri hafifçe kısılr, sonra da düşüncemi kabul ettiğini belli etmek için başını salladı. "Büyükanem, karakterleri karmaşık geçmişleri olan, çarpışma rotasına girmiş, tamamen ete kemiğe bürünmüş insanlar olarak gördüğünü söylerdi. Onların kusurlarını üstesinden gelinmesi gereken bir şey olarak görürdü."

Beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Doğru. Genelde onların kusurlarını kullanarak onları alçaltır ve bağılıklarını mümkün olan en beklenmedik şekilde kanıtlardı. Tanrım, bu konuda *en iyisiydi*." Bu benim henüz ustalaşmadığım bir beceriydi - başarılı bir yalvarış. Büyük jest. Hikâyelerim, kader dediğimiz kaltak tarafından şans elimden alınmadan önce hep buna çok yaklaşırdı.

"Öyleydi. O aşkı severdi... aşkı."

Kaşlarım kalktı. "Doğru, işte bu yüzden bu hikâyenin bunu koruması gerekiyor," diye geveledim, sonra yüzümü buruşturdum. Bir nefes geçti, sonra iki. "Georgia? Hâlâ orada mısın?" Klik sesi her an gelebilirdi.

"Öyle," dedi. Ses tonunda öfke yoktu ama esneklik de yoktu. "Bu hikâyenin özünde aşk var ama bu bir romantizm değil. Sana vermemin tek nedeni de bu Noah. Sen aşk romanı yazmazsın, unuttun mu?"

Gözlerimi kırptım, sonunda aramızdaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu anlamıştım. "Ama sana *bunu* bir aşk romanı olarak

yazacağımı söylemiştim."

"Hayır, büyükannemin aşk romanı yazmakta senden daha iyi olduğunu söylemiştin," diye karşı çıktı. "Doğru yapacağına söz vermiştin. *Dokunaklı* bir sona ihtiyacı olduğunu biliyordum, bu yüzden bu iş için uygun kişinin sen olduğuna karar verdim. Savaştan sonra onun gerçekten neler yaşadığını anlatmaya en çok senin yaklaşabileceğini düşündüm."

"Lanet olsun." Bu Everest değildi, bu Ay'dı ve tüm bu duruma çapraz kablolar neden olmuştu. Hedeflerimiz asla aynı olmamıştı.

"Noah, sence de bu kitabın romantik olmasını isteseydim Christopher'a bana romantik yazarlarından birini bulmasını söylemez miydin?"

"Bunu bana neden Colorado'da söylemedin?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Söyledim!" diye savunmaya geçti. "Fuayemde sana yapamayacağın tek şeyin onlara mutlu bir son vermek olduğunu söyledim ve sen dinlemedin. Sadece ukala bir 'beni izle' yorumu yaptın ve çekip gittin."

"Çünkü bana meydan okuduğunu sanıyordum!" "Ama meydan okumuyordum!"

"Bunu *artık* biliyorum!" Çıkmaza girmişiz gibi görünürken burnumun kenarını sıkarak ileriye doğru bir yol aradım. "Gerçekten büyükannenin hikâyesinin hüznü ve kederli olmasını mı istiyorsun?"

"O üzgün değildi. Ve bu bir romantizm değil!"

"Öyle olmalı. Ona hak ettiği sonu verebiliriz."

"Neyle, Noah? Onun gerçek hayat hikayesini, boş bir arazide kollarını açmış birbirlerine doğru koştukları mutlu bir kurguyla mı bitirmek istiyorsun?"

"Tam olarak değil." *İşte başlıyoruz*. Bu benim şansımdı. "Onu çam ağaçlarıyla kaplı uzun, dolambaçlı bir toprak yolda yürürken hayal edin, tanıştıkları yolu geri çağırıyor ve adam onu görür görmez-" Her şeyi kafamda canlandırırdım.

"Eğer her şeyin anası."

"Eğer?" Bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum. Klişe olarak düşünölmek bile

bir pislik ~~ha~~ha iyiydi . "Ne yaptığımı biliyorum. Sadece yapmama izin ver!"

"Neden telefonu yüzüne kapatıp durduğumu biliyor musun?" "Aydınlat beni."

"Çünkü söylediğim hiçbir şey senin için önemli değil ve bu ikimizin de zamanını boşa harcamasını engelliyor."

Tıklayın.

"Lanet olsun!" Telefonumu fırlatmamak için dikkatlice yere koyarak tersledim.

Ne söylediği önemliydi. Sadece önce onun gitmesine izin verme konusunda çok kötü bir iş çıkarıyordum, ki bu da yine sadece bu kadınla yaşadığım bir sorundu.

Yazmak gerçek insanlarla uğraşmaktan çok daha kolaydı. Belki insanlar kitaplarımı bitirmiyorlardı -edebi anlamda bana takılıyorlardı- ama birisinin konuyu anlamadan önce okumayı bırakıp bırakmadığını asla bilmiyordum, çünkü zaten bunu yapma şansım vardı. Tiksintiyle kapatsalar bile, bu yüz yüze değildi.

Ellerimi yüzümde gezdirdim ve saf bir kızgınlık tıslaması çıkardım. Sonunda benden daha büyük kontrol sorunları olan biriyle tanışmıştım.

"Tavsiyen var mı Jameson?" Çıktısını aldığım taslak ve yazışma sayfalarına sordum. "Elbette, bir savaş bölgesinde iletişim kurmayı bir şekilde başardın, ama Scarlett'in duvarlarını telefonda yıkmak zorunda kalmadın, değil mi?"

Kendimi hikâyeye kaptırmak, Georgia'nın benden ne istediğini gerçekten teorileştirmek için kendime bir an verdim ama Scarlett'in bırakmayı ve yoluna devam etmeyi öğrenmesini hayal etmek, onu kurgusal olarak yarım bir hayata mahkûm etmek benim için bile çok ağır geldi.

Üç ay. Georgia'yı Scarlett ve Jameson'ın bu hikâyeyi birlikte mutlu bir şekilde bitirmeleri gerektiğine ikna etmekle kalmayıp, lanet şeyi başka bir yazarın üslubu ve sesiyle yazmam için gereken tek şey buydu. Sonra takvime baktım ve aslında üç aydan daha az bir süre olduğunu fark ettim ve lanet ettim. Yüksek sesle.

Taktik değiştirmem gerekiyordu yoksa kariyerimde ilk kez bir teslim tarihini kaçırma ihtimalim vardı.

RE IGH

Ağustos 1940

Middle Wallop, İngiltere

İkinci askı alevler içinde kalırken Jameson'ın yüzünü ısı kapladı. Patlama onları kâğıttan başka bir şey değilmiş gibi geriye doğru savurdu, ama kollarını Scarlett'in etrafında tutmayı başardı. Sirtına aldığı darbenin etkisiyle ciğerlerindeki hava boşaldı ve Scarlett onun üzerine düştü.

Yuvarlandı ve birkaç kalp atışı süresince bomba üstüne bomba düşerken onu vücuduyla olabildiğince korumaya çalıştı. Son birkaç ayda en az iki düzine pilotun düştüğünü görmüştü, ölümleri duvara asılan bir başka fotoğraftan başka bir şey değildi.

Scarlett değil. Scarlett değil.

Lanet okudu. Savaş, durdurmak için Avrupa'ya kadar gittiği şeyi sonunda yapmıştı; değer verdiği biri için gelmişti. Hayatı boyunca bir düşman uçağını düşürmeyi hiç bu kadar istememişti.

Dirseklerinin üzerinde doğrulurken kulakları çınladı ve çok da uzak olmayan bir mesafeye düşen bombaların sonuncusu olduğunu umduğu kristal mavisi gözlerini altında aradı. "Sen iyi misin?"

Özellikle de birinci ve üçüncü askılar hâlâ durduğu için, bir geçiş daha denemeleri için iyi bir şans vardı.

Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı.

"Gitmek zorundasın!" Şimdi başını sallayan oydu.

"O zaman git!" diye ısrar etti.

Onu havada korumak için yerde kalkan görevi görmekten çok daha fazlasını yapabilirdi, bu yüzden ayağa fırladı ve onu kendine doğru çekti.

Onun. Sol tarafta bir Őekil hareket etti ve Howard dizlerinin üzerine çöküp ayağa kalkarken rahatladı.

Adamın Şapkası h    başındaydı.

"Birinci hangara gidin!" Jameson bağırdı. Howard başını salladı ve koşmaya başladı.

Jameson Scarlett'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Söylenecek ok Şey vardı ve bunları söyleyecek zaman yoktu.

"Dikkatli ol, Jameson!" Scarlett gözlerinde yankılanan bir yalvarışla sordu.

Dudaklarını kızın alnına sert bir öpücükle bastırdı ve gözlerini sıkarak kapattı. Sonra arabanın arpmadığından emin olmak için başının üzerinden baktı ve Constance'ı direksiyonun arkasında, Christine'i de yanında görünce bir nebze daha rahat nefes aldı.

Scarlett'in gözlerinin içine son bir kez bakarak, "Dikkatli ol," diye emretti ve onun güvenliğini sorgulamadan önce kendini tutamayıp birinci hangara doğru koşmaya başladı.

...

Scarlett, Jameson'ın eskiden ikinci hangar olan ateŐin yanından koşarak geçmesini izlerken dizleri titredi. Onun güvenliği için duyduğu korku, kendi güvenliği için duyduğu endiŐeden daha ağır basıyor, ama kız kardeşi için duyduğu endişeyle yarıŐıyordu. *Tanrım, Constance.*

Scarlett döndü ve arabaya doğru koşmaya başladı, neredeyse bir iki kez etrafa saçılan molozların üzerinde ayağını kaybediyordu.

Constance onu ileriye doğru çağırdı, elleriyle çılgınca hareketler yaparken gökyüzüne doğru baktı. Yaşıyordu. Jameson yaşıyordu.

Şu an için güvenebileceği tek Şey buydu.

Scarlett kapıyı çekerek açtı ve kendini arka koltuğa atarak kapıyı arkasından hızla kapattı.

Constance'ın herhangi bir talimata ihtiyaı yoktu; araba zaten ondaydı.

geri vites taktı. "Bana iyi olduğunu söyle!" diye bağırdı omzunun üstünden, arabayı döndürdü, sonra da vites taktı.

"Ben iyiyim. Siz ikiniz?" Scarlett elleri titremeye başlarken sordu. Dizlerini kavradı, sonra tısladı. Avuç içleri kan içinde kaldı.

"Olabildiğince istikrarlıyız!" Christine titreyen bir gülümsemeyle cevap verdi.

Scarlett, "Güzel," diye cevap verdi. Eteğinin altının çoktan kan lekeleriyle dolduğunu gören Scarlett bir küfür mırıldandı ve ellerini üniformasının kumaşına silerek temizledi. "Daha hızlı sür Constance. Jameson panoda olacak."

...

Scarlett bir nöbetten sonra yorulmamıştı, bu yüzden gelmeyen başka bir filtre memurunun yerine ikinci bir nöbet tuttu. Constance onun yanından ayrılmayı reddediyordu, ama yorgunluğu hissediliyordu, bu yüzden Scarlett dinlenebilmesi için onu dinlenme odasındaki bir karyolaya yatırdı. Dört saat içinde ikisi de tekrar işbaşı yapacaklardı.

Sonra tahtaya geri döndü.

Tahtaları, kendilerinininki de dahil olmak üzere, Britanya'nın dört bir yanındaki RAF havaalanlarına yapılan saldırıları takip eden işaretlerle kaplıydı. Planlayıcıların telaşlı ve hızlı hareketleri sessizlik içinde gerçekleşirken, başlarının üzerindeki mutfakta bulunan kontrol subayları hareket kararları alıyor, emirleri iletiyor ve pilotlarla doğrudan konuşuyorlardı.

Saatlerce kulaklığındaki sesi dinledi, işaretleri çizdi.

Kod numarası.

Tahmini baskın

büyüklüğü. Yükseklik.

Koordinatlar.

Arrow.

Her beş dakikada bir konumlar güncelleniyor ve yeni bir ok, saatin üzerindeki renk işaretiyle birlikte değişerek baskının yönünü gösteriyordu.

Kırmızı. Mavi.

Sarı. Kırmızı.

Mavi. Sarı.

Kırmızı. Mavi.

Sarı.

Zihnini görevine odakladı, eğer kendini bırakırsa görevini yerine getiremeyeceğini biliyordu. O ve etrafındaki kadınlar olmadan, kontrol memurları havadaki pilotlara koordinatları iletemezdi.

Onsuz Jameson körlemesine uçuyordu. Baskın işaretlerinin üzerindeki, hangi baskınlara katıldıklarını gösteren 69 sarı bayrağı izlemeye çalışmıştı, ancak tahtanın kendi bölümünden başka hiçbir bölümü için zaman yoktu.

Dördüncü saatte mola vermesi gerekiyordu ama yerine gelen kişi henüz gelmemişti. Bunun olası nedenlerini düşünmemeye çalıştı.

Sekizinci saatte mola bitmiş olacaktı. Dört saat açık, dört saat kapalı, kural buydu.

Dokuzuncu saatte Constance sağ tarafındaki bölümü devraldı.

Onuncu saatte Constance, uçuşlar harita üzerinde ilerlerken daha önce sayısız kez yaptığı gibi, Scarlett'in bölümüne bir işaret koydu. Ama bu kez kız kardeşiyle göz teması kurmak için birkaç saniyesini ayırdı.

İşaretin üzerinde 69 bayrağı vardı.

Jameson.

Scarlett'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Hangardan beri onunla konuşmamıştı. Onun uçup döndüğünü ve dinleniyor olabileceğini ummuştu ama midesindeki çukur, onun filosuyla birlikte olduğunu ve tahminen otuz Alman uçağıyla çarpıştığını söylüyordu.

Her beş dakikada bir o işarete geri dönüyor, onu kıyı şeridi boyunca hareket ettiriyor ve oku bir sonraki renkle değiştiriyordu. Her

Beş dakika sonra, geceyi atlatabilmesi için kendine hararetli bir dua etme izni verdi.

Henry konusunda ona inanmamayı seçse bile.

Onu bir daha hiç görmese bile.

Onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Tanrıya şükür, pilotların telsizden gelen seslerini duyabileceği kontrol subayının yanına atanmamıştı. Rapor edilen kayıpları duymak onu çılgına çevirebilirdi.

On ikinci saate gelindiğinde kolları yorgunluktan titriyordu. Tahta yavaşladıkça 69 bayrağı onun bölümünden kaybolmuştu. Akşama kadar tekrar dolacağına şüphe yoktu. Baskınlar dalga dalga geliyor, her biri kaybetmeyi göze alabileceklerinden biraz daha fazlasını alıyordu.

İki radyo yön bulma istasyonu daha kaybolmuştu. Kaç tane RAF üssünü bombaladıklarının sayısını unutmuştu.

Havaalanları daha ne kadar isabet alabilirdi? Daha kaç avcı uçağı kaybedebilirlerdi? Kaç pilot daha-

"Hazır mısınız?" Operasyon odasının kapısından geçerlerken Constance sordu.

"Evet," diye cevap verdi, sesi kullanışsızlıktan kalınlaşmıştı. "Zavallı dizlerin." Constance'ın kaşları çatıldı.

Scarlett, kendi eteği yırtıklar ve kan yüzünden mahvolduğu için, Bölüm Subayı'nın değiştirmesi için ısrar ettiği temiz eteğe baktı ve kabuk bağlamış dizlerine göz attı. "Önemli bir şey değil."

"Hadi seni banyoya sokalım." Constance ona titrek bir gülümseme sundu ve dirseklerini birleştirdi. "Christine, sen kullanabilir misin?"

"Hiç de değil."

"Yardımcı Bölüm Memuru Wright?" diye seslendi yüksek, kadınsı bir ses küçük lobiden.

Her iki kadın da döndüklerinde bölüm subaylarının öne doğru adım attığını gördüler. "Scarlett," diye açıkladı, eliyle onu işaret ederek.

Scarlett kız kardeşinin omzunu sıvazladıktan sonra küçük lobinin

ortasında Şube Memuru Gibson'la karşılaştı. "Hanımefendi?"

"Bu gece aklınızı başınızda tuttuğunuz için sizi takdir etmek istiyorum. Aralıksız on iki saat boyunca performans sergileyebilecek çok fazla kız yok, hatta bir baskın yaşadktan sonra bunu yapabilecek çok daha az kız var." Dudakları gergindi ama yaşlı kadının gözleri yumuşaktı.

Scarlett, "Sadece işimi yapıyorum, hanımefendi," diye cevap verdi. Kendisinden çok daha kötü koşullarda, ondan çok daha fazlasını yapan adamlar vardı. Onlara en azından elinden gelenin en iyisini borçluydu.

"Kesinlikle." Başını sallayarak onu başından savdı ama uzaklaşmak için dönmeden önce yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kapıda Constance'a katıldı ve sonra ikisi birlikte sabah güneşine doğru yürüdüler. Scarlett gözlerini kırptırdı, şapkasına rağmen ışık gözlerini yakıyordu. Sabahın sekizi hiç bu kadar acımasız olmamıştı.

Nefesi kesildi ve kaldırımın ortasında hizmet üniformasıyla duran uzun boylu figür karşısında nefesi kesildi.

"Jameson," diye fısıldadı, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

...

Aralarındaki mesafeyi kapattı, gözleriyle onu canlı canlı yedi. O iyiydi. Dün gece iki görevde uçmuş, sadece yakıt ikmali yapmak ve yemek yemek için mola verip tekrar havalanmıştı ve tüm bu süre boyunca onun için endişelenmişti.

"Senin Özel Görevlerde çalışmanla ilgili olan şey, işe gittiğini doğrulayacak kimsenin olmaması." Sesi zımpara gibi sert çıkmıştı ama umurunda değildi.

"Doğru. Yapmazlar." Bakışları onu taradı, sanki onun da aynı güvenceye ihtiyacı varmış gibi - ikisi de hayattaydı.

Kız kardeşi aralarında baktı. "Seni arabada bekleyeceğim."

Jameson gözlerini Scarlett'ten ayıramayarak, "Onu eve götüreceğim," diye teklif etti. "Tabii eğer sen de istersen."

Scarlett başını salladı ve Constance uzaklaştı.

Aralarında sadece birkaç metre vardı ve bir sonraki sözlerinin bu boşluğu ya daraltacağını ya da genişleteceğini biliyordu, bu yüzden sözlerini dikkatle seçti. Kadının elinden tuttu ve onu kaldırımdan, kısa otların arasından, dev bir meşe ağacının ağır dalları tarafından gölgelenip gözden kaybolana kadar götürdü.

Ona bakarken mavi gözlerinde endişe vardı. Endişe, rahatlama ve ona her baktığında hissettiği aynı özlem.

Belki de doğru kelimeler kelimeler değildi.

Başını ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

...

Nihayet. Sanki bu adamı, bu öpücüğü, bu anı bir ömür boyu beklemiş gibi hissediyordu ve sonunda gelmişti. Adam dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirip onu usulca öperken hiç tereddüt etmedi, hiç şaşırmadı.

Ellerini göğsüne doğru kaydırıp ve kalbinin hemen üzerine koydu. Sonra onu öptü, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ağzını onunkine bastırdı. Adam sanki bir çıra yığınınına kibrit çakmış gibiydi; kadın alevler içinde kaldı.

Öpücüğü derinleştirdi, dilini kızın alt dudağında gezdirdikten sonra kendi dudağının arasına çekti. *Evet.* Bundan daha fazlasını istiyordu. Ona açıldığında, dili içeri girdi ve ağzının kıvrımlarını öğrenirken onunkini okşadı.

Bu işte *iyiydi.*

Sıcaklık omurgasından aşağıya doğru yaladı, tenini tutuşturdu ve sağduyusunu yakarak aceleyle geri çekilmesine neden oldu. Elleri üniformasına dolandı ve kendini öpücüğe bıraktı, geriye doğru hareket ettiklerini hissetse bile onu daha da yakınına çekti. Sırtı ağaca çarptı ve zar zor gözlerini kırıştırdı. Adamın tadı elma ve daha derin, daha karanlık bir şey gibiydi.

Daha fazlasını. Daha fazlasını istedi.

Jameson'ı hayatının sonuna kadar her gün öpmek istiyordu.

Ağzını onunkine benzer şekilde keşfedip sonunda alt dudağını hafifçe dişlerinin arasına aldığı anda adamın iniltisini tüm vücudunda hissetti.

"Scarlett." Dudaklarına karşı küfretti, sonra ağzını tekrar tekrar aldı ve elini beline götürerek onu daha da yaklaştırdı.

Hiçbir şey yeterince yakın değildi. Onun her nefesini, her kalp atışını hissetmek istiyordu, bombaların, baskınların, onu kollarından koparacak hiçbir şeyin olmadığı o öpücüğün içinde yaşamak istiyordu.

Ellerini adamın boynuna doğru kaldırdı ve dudakları çenesinin kıvrımına doğru kayarken ona doğru eğildi. Saf, ısrarcı bir ihtiyaç karnında yayıldı ve bu his karşısında nefesi kesilirken tırnakları adamın tenini ısırdı. Adam dudaklarını sıcak, ağzı açık öpücüklerle boynundan aşağı indirdi ve kadın ona daha iyi erişim sağlamak için eğildi.

Üniformasının yakasına uzandı ve bir iniltiyle ağzını tekrar onunkine götürdü. Öpücük sarmal çizerek onu da içine aldı. Hayatında hiç başka biri tarafından bu kadar tüketildiğini hissetmemiş, kendinden bu kadar çok şeyi isteyerek vermemişti. Kendini bırakmanın tam ortasında, şimdiye kadar itiraf etmekte çok tereddüt ettiği, çok temkinli davrandığı gerçeğe rastladı: Jameson bu şekilde isteyebileceği tek kişiydi.

Güçlü elleriyle kızın kalçalarını kavradı, sonra öpüşmeyi yavaşlatarak dudaklarının kızın dudaklarına yumuşak bir şekilde değmesini sağladı.

"Jameson," diye fısıldadı Jameson alnını onunkine yaslarken. "O patlamaların bize doğru geldiğini gördüğümde ne yapacağımı bilemedim.

seni koruyacağım." Kavrayışı sıkılaştı.

"Yapamazsın," dedi yumuşak bir sesle. "İkimizin de diğerini hayatta tutmak için yapabileceği bir şey yok." Parmakları adamın ensesini okşadı.

"Biliyorum ve bu beni öldürüyor."

Karnı sıkıştı. "Onunla evlenmeyeceğim. Bunu bilmeni istiyorum. Bütün geceyi baskın dalgalarını izleyerek geçirdim ve seni kaybetme düşüncesi - senin orada, Tanrı bilir ne düşündüğünü..."

Başını iki yana salladı. "Onunla evlenmeyeceğim."

"Biliyorum." Onu tekrar öptü, hafif ve yumuşak. "Açıklamana izin vermeliydim. O şok beni neredeyse parçalayacaktı."

"Daha fazlası da olacak," diye onu uyardı. "Eğer ailem bu kadar ileri gittiye, daha da ileri gideceklerdir. Daha fazla söylenti, daha fazla makale, daha fazla baskı olacak. Gerçeği bildiğin sürece onlarla başa çıkabilirim."

Başını salladı ve yutkundu, bakışlarını tekrar onunkilere çevirmeden önce yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Orada bulunduğu yoğunluk nefesini kesti. "Sana aşığım, Scarlett Wright. Onunla savaşmak, onu yavaşlatmak, sana ihtiyacın olan zamanı ve alanı vermek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama bu savaş bize o zamanı vermeyecek ve dün gecedен sonra artık bunu saklamayacağım. Ben sana aşığım."

Göğsünde tatlı bir sızı zonklamaya başladı. "Ben de sana aşığım." İkisi de yarın hayatta olup olmayacaklarını bilmezken, bundan kaçınmanın, teslim olmamanın ne anlamı vardı?

Onun yüzünü aydınlatan gülümseme kendi yüzünde de yankılandı ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez, bu mutluluğun yayıldığını, varlığının her zerresine işlediğini hissetmesine izin verdi. Ama şimdi bunu kabul ettiklerine göre, bununla ne yapacaklardı?

"Amerikalıların kendi filolarını kuracakları söyleniyor," diye fısıldadı. Başka bir filo transfer demekti.

"Duydum." Çenesinde bir kas kasıldı.

"Ne yapacağız?" Sesi son kelimede kesildi.

"Her şeyle yüzleşeceğiz. Ailenle, savaşla, tüm Kraliyet Hava Kuvvetleri'yle," dedi bir gülümsemeyle. "Bunu birlikte yapacağız. Sen benimsin Scarlett Wright, ben de seninim ve şu andan itibaren sır tutmayacağız."

Başını salladı, sonra onu tatlı tatlı öptü. "Tamam. Şimdi ikimizin de askeri mahkemede yargılanmasına neden olacak bir şey yapmadan önce beni eve götür."

Sırıttı. "Evet, hanımefendi."

Başlarına geleceklerin göğsünü dolduran bu yeni, şiddetli

duyguyu çok iyi ezebileceğini biliyordu ama şu an için onlar

güvendeydiler, birlikteydiler ve birbirlerine aşıklardı.

Gürcistan

Sevgili Jameson,

İşte yine mektup yazıyoruz. Bu kâğıdın içinden uzanabilmek, aramızdaki uzun kilometreleri aşp sana dokunabilmek, kalp atışlarını hissedebilmek için her şeyimi verirdim. Mutlu olmamıza izin verilmeden önce bu savaş bizi daha kaç kez ayırabilir? Şanslı olduğumuzu biliyorum, birçoğundan daha uzun süre birlikte görev yaptık, ama konu sen olunca açgözlüyüm ve kollarını etrafımda hissetmenin yerini hiçbir şey tutamaz. Ama endişelenme, kollarım sadece diğer Bay Stanton'ı tutuyor ve o ayrı olduğumuz her günü biraz daha parlak kılıyor...

O hafta sanki milyarıncı kez telefonuma ters ters baktım. Tam Noah'ın anlayabileceğini, geri adım atmadığım gerçeğini kavrayabileceğini düşündüğümde, tekrar arıyor ve büyükannemin hikâyesine sevimsiz bir sonuç öneriyordu ve her biri bir öncekinden daha kötüydü.

Şu anda olduğu gibi.

"Özür dilerim... Az önce Noel hediyesinin içinden çıktığını mı söylediniz?" Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım ve diğer uçtakinin gerçekten Noah olduğundan emin oldum. Evet, bu onun numarasıydı, alçak ve itiraf etmeliyim ki istemeyerek de olsa seksi sesi kesinlikle gülünç bir hikâye anlatıyordu.

"Aynen öyle. Sadece hayal et-"

"Aklını kaçırmışsın ve beni de

benimkini kaybet-" İşte buydu. Gözlerim kısıldı. "Bu senin gerçek sonun değil, değil mi? Bunların hiçbirisi değil."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Bu sevgi ve umudun neşeli bir kutlaması." Çok iyiydi. Sesi bile kırgın geliyordu.

"Uh-huh. Asıl fikrini reddetmeyeyim diye beni yıpratmak için bariz bir şekilde kötü, bayat sonlar veriyorsun, değil mi?" Tatlı çayımı doldurmayı bitirdim ve büyükannemin ofisine, yani ofisime doğru yola çıktım.

"Aslında benim de daha dokunaklı bir fikrim var." Yumuşak bir çarpma sesi duyuldu, sanki kendini kanepesine ya da yatağına atmış gibiydi.

Yatağını düşündüğümünden değil, çünkü düşünmüyordum.

"Tamam. Lütfen, anlat." Çayı bardak altlığına koydum ve bilgisayarımı çalıştırdım. Boşanma sırasında mümkün olan her şeyi ertelemiştim, bu da Gran için altı aylık bir emlak işim olduğu anlamına geliyordu, ama neredeyse bitirmiştim.

"Atlantik'i yarılarmış bir yolcu gemisindeler, kurtulduklarını düşünüyorlar ve *bam!* Bir U-bot onları batırıyor."

Ağzım açık kaldı. "Şey, bu... karanlık." Ama en azından duruşumu gerçekten düşünüyordu, değil mi?

"Sadece bekle. Gemi batarken onları bir cankurtaran sandalına bindirir ama yeterince yer yoktur ve Scarlett, William'ın güvenliği için kalan yeri almakla başka bir sandal için panik içindeki kalabalıkla savaşmak arasında kalır."

Kaşlarım çatıldı. *Bir saniye bekle.*

"Okuyucuyu diken üstünde tutmak için biraz aksiyon katın, ama sonunda sadece onlar suyun içinde, Jameson Scarlett'i enkazdan geriye kalanların üzerine itiyor-"

"Aman *Tanrım*, bana *Titanic*'in sonunu anlatmayacağını biliyorum!" Sesim irkilmeme neden olacak kadar tiz çıkmıştı.

"Hey, üzgün istemiştin."

"İnanılmaz. Seninle çalışmak her zaman bu kadar zor mu?"

"Bilemem, çünkü Adam'dan başka kimseyle çalışmıyorum, o da ben bitirene kadar bu romanı düzenlemeye başlayamaz bile." Ses tonu keskinleşti. "Öyleyse gerçek seçenekleri tartışmaya hazır mısın?"

"Ne gibi? Uçup evlerinin önündeki sokağa mı iniyor? Ya da durun, biliyorum, kırklı yılların cehenneminden fırlamış bir romantik komedi sahnesinde kız bir tekneye binmeden önce onu yakalamak için çılgınca bir telaşla limanda onu kovalıyor mu?" Şifremle dizüstü bilgisayarımın tuşlarına vurdum. "Bunların hiçbirisi olmayacak."

"Aslında ben daha çok yakasında küçük bir anahtar olan bir köpek yavrusu düşünüyordum-" Alaycılığa kaymıştı.

"Ugh!" Telefonu kapattım.

Annem gülümseyerek kapıdan içeri girdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece uğraşıyordum-" Telefonum tekrar çaldı. "Noah," dedim bıkkınlıkla, adı ekranda belirince. "Ne?" Telefona ters ters baktım.

"Ortak olmayı kabul ettiğin birinin yüzüne telefon kapatmanın ne kadar çocukça olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, o kadar yumuşak ve rahatsız etmeyen bir sesle ki bu beni daha da sinirlendirdi.

"Bunun bana verdiği tatmin, olgunluk eksikliği olarak görülebilecek bir şeye fazlasıyla değer." Ya da belki de sadece telefonu kapatabildiğim için seviniyordum. Altı yıldır ilk kez kimsenin emrine amade değildim.

"Bu arada, piknik yaptıkları güzel bir meyve bahçesinde bitirmeye ne dersiniz-"

"Noah," diye uyardım.

"Sadece Jameson'ı bir arı soksun diye - hayır, düzinelerce arı ve onun alerjisi var -"

"O *benim* kızım değil!"

Annemin kaşları tavana vurdu.

"Haklısın, o zaman onlara okuyucuların destekleyebileceği bir mutlu sonu nasıl verebileceğimizi konuşalım."

"Hoşça kal, Noah." Telefonu kapattım.

"Georgia!" Annemin nefesi kesildi.

"Ne?" Omuz silktim. "Hoşça kal dedim. Merak etme. Yarın tekrar arayacak ve her şeye yeniden başlayacağız." Haftalardır dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk.

"Kitapla ilgili her şey yolunda mı?" Annem Noah'ın oturduğu sandalyeye oturarak sordu. Aramızdaki şeyler hâlâ garipti ama her zaman öyle olacağını düşünmüştüm ve itiraf etmeliyim ki onun burada olması çok daha güzeldi. Noel'e kadar kalmayı planladığını bilmek gerginliği azaltmış ve hatta bana gerçek bir zemin bulabileceğimize dair küçük bir umut vermişti. Ne de olsa büyükannem gittiğinden beri sadece birbirimize sahiptik.

Gözlerimin arasındaki deriyi ovuşturdum. "Hâlâ son konusunda benimle mücadele ediyor."

"Her şeyi geciktiren bu mu?"

Gözlerimi açtığımda, onu büyükannem ve büyükbabam William'ın yirmili yaşlarındaki çerçeveli bir resmine bakarken buldum. Onu hiç tanımamıştım, annem on altı yaşındayken ölmüştü.

Bir yıldan daha az bir süre sonra doğmuşum.

"Sonunda ne olması gerektiği konusunda anlaşana kadar işe başlamayı reddettiği için bu onu kesinlikle geciktiriyor." Hayatımda hiçbir sözleşme maddesi için bu kadar minnettar olmamıştım. "Eğer onun istediği olsaydı, her şey kalpler ve gökkuşakları gibi olurdu."

Annem bana dönüp bakarken alnı buruştu. "Diğer kitapları gibi."

"Hemen hemen." Saatime hızlıca bir göz attığımda avukatlarla yapacağım görüşmeye yirmi dakika kaldığını gördüm.

"Ve bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tekerlekli koltukta döndüm ve hukuk ekibimin geçen hafta bir gecede gönderdiği iki inç kalınlığındaki klasörü elime aldım. "Bence bu hikaye için yanlış."

"Ama o değil mi..." Annem dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı. "Söyle." Dosyayı çevirdim ve açtım.

"Uzman olan o, Gigi. Sen... değilsin."

Bu ismi kullanınca sayfayı çevirirken durakladım. "Kendi hikâyesini yaratma konusunda uzman olabilir, ama konu Noah Harrison ve benim aramdaysa, Gran'e gelince, uzman benim diyebilirim." Sayfa çevrildi.

"Yaratıcı farklılıklar yaşıyorsunuz diye tüm sözleşmeyi askıya almanın biraz saçma olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?" Alnı endişeyle buruşurken bacak bacak üstüne attı. "En iyisi bu işi bir an önce bitirip buradaki hayatına gerçekten alışmak değil mi?"

"Anne, sözleşme tamamlandı. Yaklaşık bir ay oldu." Tüm haberlerde de vardı, sessiz kalmak için çok fazla. Helen alt haklarla ilgili düzinelerce telefon alıyordu. Hayatımda New York'tan ayrıldığıma hiç bu kadar sevinmemiştim. En azından burada, sadece taslağa erişmek istediğini bildiğim kişilerin e-postalarını iletebilir ya da telefonlarını reddedebilirdim.

New York'ta, bir kokteyl partisinde sektörden biri Gran hakkında bana yaklaşmadan tuvalete gitmek imkansızdı. Yine de hep Damian'la birlikteydim, belki de sadece yanlış partilere katılıyordum.

"Yani Noah Harrison'la yaşadığınız bu küçük... tartışma her şeyi engellemiyor mu?" Öne doğru eğildi.

"Hayır. Bu bir anlaşma."

"O zaman avans neden teslim edilmedi?"

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Ne?"

Kıpırdandı, yüzü endişeyle kaplandı. "İmzayı attıktan sonra yayıncının avansı ödeyeceğini sanıyordum."

"Doğru, ama hepsi aynı anda teslim edilemez. Onların tarafında zaman alıyor." Midem bulandı ama aldırmadım. Annem elinden geleni yapıyordu ve ona bir şans vermeliydim. Yanlış bir sonuca varmak ilişkimizi geriye götürmekten başka bir işe yaramazdı.

"Tek seferde teslim edilemeyecek de ne demek?"

Kafamda alarm zilleri çaldı ama bakışlarında hiçbir şey yoktu.

saf merak dışında. Belki de sonunda ilgisini çekmişti? "Üçe bölünmüş durumda. İmzalama, teslim etme, yayınlama."

"Üçte bir." Annemin kaşları havaya kalktı. "İlginç. Her zaman böyle midir?"

"Sadece sözleşmeye bağlı." Omuz silktim. "İlk kısım her an hesabınızda olabilir, o yüzden gözünüzü dört açın. Eğer gelmezse bana haber verin, Helen'den kontrol etmesini isteyeyim."

"Bakacağım," diye söz verdi, ayağa kalkarak. "Çalışmaya hazır gibi görünüyorsun, o yüzden seni rahat bırakıp Lydia'nın akşam yemeği için bize ne bıraktığına bakacağım."

Sandalyemde huzursuzca
kıpırdandım. "Anne?" "Hmm?" Kapı
aralığından döndü.

"Burada olmana sevindim." Boğazımdaki yumrudan kurtulmayı umarak yutkundum.

"Elbette, Gi-" Yüzünü buruşturdu. "Georgia. Biliyorsun, ilk boşanmamdan sonra ailemin yanında olmak bana yardımcı oldu." Gülümsemesi bozuldu. "O boşanma benden çok değerli bir şeyi alıp götürdü ve beni yeniden duygusal ayaklarımın üzerine oturtan ve bana kim olduğumu hatırlatan senin büyükannendi. Bir Stanton. Sana söyleyeyim, bu son kez tireleme yapmadığım zamandı." Parmak eklemleri kapının kolunda beyazlaştı. "Adını bir daha asla ele verme Georgia. Stanton olmanın bir gücü var."

Telefonum gelen bir aramayla aydınlandı. *Hukuk ekibi.*

"Adın ne?" Tahmin ettim. "İlkinin aldığı isim bu muydu?" *Bana söyle.*

Bana mal olduğunu söyle.

"Hayır. Onu ele veren saf kişi bendim ama yirmi yaşındaydım. O benim umudumu aldı." Telefonumu işaret etti. "Şunu alsan iyi olur." Parmaklarını salladı ve gitti.

Tamam.

Aramayı cevaplamak için kaydırdım ve kulağıma götürdüm. "Georgia Stanton."

...

İki gün sonra, Hazel ve ben çoğunlukla seçtiğim öğle yemeğini yedikten sonra Poplar Pub'dan çıktık. Artık hiçbir şeyin tadı güzel değildi. Zaten hepsi sadece yiyecekti.

"Peki bu kaç kez oluyor?" Ana Cadde boyunca kaldırımda ilerlerken Hazel sordu. Sonbaharda turizm sezonu durgunlaşırken ve çocuklar okula dönerken, kayak sezonu yaz tatilinden önceki birkaç hafta boyunca eriyip gidene kadar bir daha bulunamayacak huzurlu bir sessizlik vardı.

"Tam olarak sayamıyorum." Noah aradı. Noah tartıştı. Kapattım. Bu kadar basitti.

"Öğle yemeğine neredeyse hiç dokunmamışsın," dedi güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakarak ve bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Çok aç değildim."

"Hmm." Gözleri kısıldı. "Ben de pedikür için Margot'ya gitmeyi düşünüyordum, çünkü merkezdeki tüm yeni çalışma kitaplarını rekor bir sürede düzenlememe yardım ettin ve öğleden sonra çocuklar Owen'ın annesinde. Ne dersin?"

"Kesinlikle yapmalısın. Biraz şımartılmayı hak ediyorsun." Bayan Taylor ve kocasının geçebilmesi için sağa doğru ilerledim ve onlara gülümsedim. Bunu özlemiştim; sokakta birini tanımak gibi basit bir eylemi. New York her zaman hareketliydi, yaya trafiği yabancılardan oluşan sabit, amaçlı bir akımda ilerliyordu.

"Sen de öyle."

"Oh." En sevdiğim dondurmacının ve cennet gibi kokan Grove Goods Bakery'nin önünden geçtik - Perşembe tarçınlı ekmekleri. Arabam sadece bir blok ötedeydi.

"Georgia..." Kitapçının önünde durduğumuzda dirseğimi tutarak iç çekti. "Bugün normalden biraz daha fazla dalgınsın."

Hazel'dan bir şey saklamanın faydası yoktu. "Ben iyiyken

Meşguldüm ve şimdiye kadar da öyleydim. Taşınma, temizlik, kitapla ilgili her şey, emlak evraklarını karıştırmak beni önümdekilere odaklanmamı sağladı, ama şimdi..." İçimi çektim ve hayran olduğum kasabaya şöyle bir baktım. "Burayla ilgili her şey aynı. Aynı görünüyor, aynı kokuyor-"

"Bu iyi bir şey mi?" Hazel güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti.

"Bu *harika bir şey*. Sadece artık eskisi gibi değilim, bu yüzden nereye uyduğumu bulmam gerekiyor. Açıklaması zor... Sanki kaşınıyorum, huzursuzum."

"Ne yardımcı olurdu biliyor musun?" Muziplik gülümsemesini aydınlattı. "Tanrı yardımcım olsun, eğer pedikür dersin-"

"Noah Harrison'ın üzerine atlamalısın."

Homurdandım. "Evet, tamam." Düşündükçe ateşim yükseliyordu-
Kes şunu.

"Ben ciddiym! Hafta sonu için New York'a uçun, kitabın detaylarını konuşun ve sevişin." Peggy Richardson yanımdan geçerken bizi duyduğu belli olan çenesini düşürünce gülümsedi. "Bu aslında çoklu görev. Seni gördüğüme sevindim Peggy!" Hazel el bile salladı.

Peggy çantasının askısını düzeltti ve caddede ilerlemeye devam etti.

"İnanılmazsın." Gözlerimi devirdim.

"Oh, hadi ama. Kendin için yapmayacaksan, *benim* için yap. Dün sana gönderdiğim plajdaki fotoğrafını gördün mü? O adamın karnında çamaşır yıkayabilirsin." Kolunu dirseğimden geçirdi ve tamamen hoşgörölü, yavaş bir tempoyla caddeden aşağı inmeye başladık.

"Bana gönderdiğin üç düzine fotoğrafın hepsini gördüm." Adamın *günlerce süren* karın kasları vardı ve gövdesi ile sırtındaki kaslar boyunca uzanan deri de nefis bir şekilde mürekkeplenmişti. Gönderdiği makaleye göre, yazdığı her kitap için bir tane yaptırmıştı.

"Ve sen hala onun üzerine atlamak istemiyor musun? Çünkü eğer değilse, ben tamamen

onu salon geçiş listeme ekliyorum. Hatta bu adam için Scott Eastwood'u bile geçebilirim."

"İstemediğimi hiç söylemedim-" Yüzümü buruşturdum ve gözlerimi kapattım. "Bak, Noah istese bile, ben hiçbir zaman kaçamak yapan bir kız olmadım ve büyükannemin kitabını bitiren adamla yeniden bir araya gelmeyeceğim. Nokta."

Gözleri parlıyordu. "Ama sen istiyorsun. Ve tabii ki ister, sen ateşlisin. Boşandın ve Damian'ın bunu senin için yapmadığının gayet iyi farkında olduğumu unutma."

"Hazel!" Tısladım, gözlerim omzumun üzerinden fırladı ama orada kimse yoktu.

"Bu doğru ve ben burada sadece seni kolluyorum. Kara kara düşünen, yaratıcı tiplere karşı bir ilgin olduğunu biliyorum. Şu dövmeleeri gördün mü? Klasik kötü çocuk havası ve kaç tane kötü çocuk yazar tanıyor?"

"Dünyada bir sürü *kötü çocuk* yazar var." "Kim gibi?"

Gözlerimi kırptım. "Ah. Hemingway?" Kötü seçim.

"O öldü. Fitzgerald da. Yazık oldu." Gözlerini devirdi. "Eğer bu konuyu kapatırsan hemen pedikür yaptıracağım."

"Peki." Sırıttı. "Şimdilik, ama yine de onun üzerine atlamam gerektiğini düşünüyorum."

Onun bu saçma ve kötü fikri karşısında başımı salladım ve Bay Navarro'nun dükkânının camlarından Dan Allen'ı gördüm. "Dan hâlâ emlakçı mı?" *Listede olmalı.*

"Evet. Geçen yıl evimizi bulmamıza yardım etti," diye yanıtladı Hazel, sonra Dan bizi bakarken yakalayınca el salladı.

"Pedikürden önce birkaç dakika ara vermemizin sakıncası var mı?" Kapıyı çevreleyen cumbalı vitrinlere tekrar baktım ve birkaç saat sonra öğleden sonra güneşle birlikte ışığın onlara nasıl vuracağını hayal ettim.

"Sorun değil."

Ağır cam kapıyı açtım ve dükkâna adım attım. Orada

artık dev akvaryumlar ya da hamster yatağı balyaları yoktu. Raflar bile gitmişti. Bizi liseden beri değişmeyen karizmatik gülümsemesiyle karşılayan Dan dışında her yer bomboştu.

"Georgia, uzun zaman oldu! Sophie şehre indiğinde seni gördüğünü söyledi." Bir adım öne çıkıp elimi sıktı, sonra aynı şeyi Hazel'a yaptı.

"Hey, Dan," diyerek onun sırık gibi bedeninin etrafından mağazanın arka tarafındaki boşluğa baktım. "İçeri daldığım için özür dilerim. Sadece dükkânı merak ediyordum."

"Ticari bir yer mi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece... merak ettim." Piyasada mıydım? Pratik bile miydi? "Merak ediyor." Hazel sırtıttı.

Emlak moduna girdi, bize geniş metrekareden bahsederken, geriye kalan tek demirbaş olan ve ilk Japon balığım için ödeme yaptığım cam vitrinin önünden geçirdi.

"Peki neden satılmadı?" Depo olması gereken yere açılan arka kapıyı açarken sordum. "Bay Navarro gideli ne kadar oldu? Bir yıldır mı?"

"Yaklaşık altı aydır satılık ama depoyu size göstereyim." Bir ışık yaktı ve biz de onu devasa, bitmemiş alana kadar takip ettik.

"Vay be." İki büyük garaj kapısı, çimento zemin ve duvarlar ve yüksek tavandan sarkan birkaç sıra floresan ışık vardı.

"Dükkandan çok depo var, bu da Bay Navarro'nun hoşuna gitti çünkü klasik araba hobisini Bayan Navarro'nun garaj yolundan uzak tutuyordu."

Şurası. Fırın için mükemmel bir yerdi. Belki sadece gündüz fırını olabilir. Bir de yeniden ısıtma fırını tabii. Oyuk da tavlama fırını için mükemmeldi. Sonra tavanı inceledim. Yüksekti ama iyi boyutta havalandırma deliklerinden zarar gelmezdi.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Hazel arkamdan.

"Bakacak bir şey yok," diye cevap verdim, bank ve blok için en iyi yeri hayal etmeye başlamıştım bile.

"Bunun için ne kadar istiyorlar?" Hazel sordu.

Fiyatı gözlerimi kamaştırdı. Başlangıç masraflarını da eklediğimde biriktirdiğim her şeyi silip süpürebilirdim. Bunu düşünmek bile saflıktı ama işte tam da bunu yapıyordum. Dan'e bir teklif alırsa beni aramasını söyledikten sonra pedikür yaptırmak için dışarı çıktık.

Hazel bize katılması için annesine mesaj attı, ben de aynısını kendi anneme yaptım ama cevap vermedi. Yine de son zamanlarda çok uyukluyordu.

Garaja park ettiğimde ayak tırnaklarım Yaz Mercan pembesiydi, beynimin mantıklı tarafı yaratıcı olanla savaşa girmiş, dükkânı satın almayı hayal bile etmemem için her türlü nedeni sıralıyordu. Bir stüdyoya girmeyeli yıllar olmuştu. Bir iş kurmak riskliydi. Ya evliliğimde olduğu gibi bunda da başarısız olursam? *En azından kimse bunu magazin basınına yansıtmazdı.*

Anahtarlarımı mutfak tezgahının üzerine fırlatırken

şingirdadı. "Sen misin, Gigi?" Annem girişten seslendi.

Lakap karşısında gözlerimi devirdim ve ona doğru yöneldim.

"Benim. Aklıma çılgınca bir fikir geldi. Bu arada pedikür için mesaj atmıştım.

."

Annem gülümsedi, saçları ve makyajı mükemmel bir şekilde yapılmıştı, bavulları girişte yanında, küçük ördekler gibi sıraya dizilmişti. Tasarım çantasını omzuna asmıştı. "Oh, ne güzel! Gitmeden önce seni görebileceğimi umuyordum."

"Nereye gideceksin?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve tüylerim diken diken olurken ürpertiye engellemek için kollarımın derisini ovuşturdum. Aniden gelen mide bulantısı için bir çare yoktu.

"Ian aradı ve küçük bir sorunla karşılaştığını söyledi, ben de Seattle'a gidip ona yardım edeceğim." Cebinden telefonunu çıkardı.

Ian. Dört numaralı koca. Kumar oynamayı seven.

Kendimi bile isteye görmekten alıkoyduğum bir yapbozun parçaları birleşti. "Avans geldi, değil mi?" Sesim küçük geliyordu... Ben de kendimi küçük hissediyordum.

"Sorduğuna sevindim, çünkü öyle oldu!" Annemin yüzü güldü. "Hiçbir şey için endişelenmeni istemedim, bu yüzden Lydia'ya evin erzakla dolu olduğundan emin olmasını söyledim."

Bakkaliye. Tamam.

"Ne zaman döneceksin?" Saçma bir soru ama sormak zorundaydım.

Bakışlarını telefonundan çekti ve suçluluk duygusuyla benimkiyle buluştu.

"Değilsin." Bu bir ifadeydi, soru değil. Annemin gözlerinde acı parladı. "Bu çok kabaydı." "Öyle misin?"

"Şey, hemen değil. Ian'ın biraz bakıma ihtiyacı olacak ve bu gerçekten aramızdaki şeyleri yeniden alevlendirmek için bir şans olabilir. Aramızda her zaman bir elektrik vardı. Hiç solmadı." Telefonunu karıştırdı. "Bir Uber çağırdım. Buralarda çok uzun sürüyor."

"Burası küçük bir kasaba." Oturma odasına açılan Fransız kapılardan duvarlardaki çerçeveli resimlere kadar girişe göz gezdirdim. Ona bakmamak için her şeyi yaptım. Boğazımda safra birikti ve oraya düşüncesizce diktiğim kırılğan dikişler birer birer patlarken kalbim çığlık attı.

"Bilmiyor muyum?" Başını iki yana salladı. "Noel'e ne oldu?"

"Planlar değişir, tatlım. Ama artık ayaklarının üzerinde duruyorsun ve dünyanın geri kalanıyla yüzleşmeye hazır olduğunu hissettiğin anda New York'a geri dön, Gigi. Burada durgunlaşacaksın. Herkes öyle yapar." Uygulamaları arasında gezindi. "Oh, güzel. Yedi dakika."

"Bana öyle deme."

Yüzü bana doğru döndü. "Ne?"

"Sana söyledim, bu lakaptan nefret ediyorum. Kullanmayı bırak."

"Şey, kusura bakmayın. Ben sadece senin annenim." Gözleri alaycı bir ifadeyle açıldı.

"Hesabını boşaltacağını ve seni yine terk edeceğini biliyorsun, değil mi?" İlk seferinde de aynen böyle yapmıştı, yani büyükannem onu vasiyetten çıkardığında.

Annemin gözleri yarıklara dönüştü. "Bunu bilemezsin. Onu tanımıyorsun."

"Ama yapmalısın." Çenem titredi ve göğsümü dolduran öfkeyi kucakladım, onu kanayan kalbimin etrafındaki çelik yelek gibi sardım. Ona beş yaşındaki saf bir çocuk gibi inanmıştım, önümüzdeki birkaç ay için bile olsa bu sefer yanımda olacağına inanmıştım.

"Neden bu kadar kötü davrandığını anlamıyorum." Sanki burada darbeleri indiren *benmişim* gibi başını salladı. "Senin için kaldım, sana baktım ve şimdi ben de senin gibi mutlu olmayı hak ediyorum."

"Tıpkı benim gibi mi?" Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Ben senin gibi değilim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ah, benim küçük kalbim. Üniversiteye gittin ve ne buldun? Sana bakacak yalnız, yaşlı bir adam. Mezun olmuş olabilirsin ama kendine yalan söyleme, oraya eğitim için gitmedin; koca avına çıkmıştın, tıpkı benim o yaşlarda olduğum gibi."

"Değildim," diye karşılık verdim. "Damian'la kampüste çekim yerlerini araştırırken tanıştım."

Acımak... Tanrım, gözlerindeki acıma buydu. "Tatlım, soyadının Stanton olmasının bununla *bir* ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Çenemi havaya kaldırdım. "Bilmiyordu. Tanıştığımızda bilmiyordu." "Buna inanmaya devam ediyorsun." Telefonunu tekrar kontrol etti.

"Bu doğru!" Öyle olmak zorundaydı. Eğer doğru değilse hayatımın son sekiz yılı bir yalandı.

Annem derin bir nefes aldı ve sabır için dua ediyormuş gibi gözlerini göğ'e çevirdi. "Sevgili, sevgili Georgia. Gerçekle ne kadar çabuk yüzleşirsen o kadar mutlu olursun."

Kapının yanındaki pencereden renk akıyordu. Arabası buradaydı.

"Peki bu hangi gerçek anne?" Yine gidiyordu. Bu kaçınıcıydı? On üç yaşımdan beri saymayı bırakmıştım.

"Ailenizde büyükanneniz gibi biri varsa, bu tür bir gölgenin altından çıkmak neredeyse imkansızdır." Başını öne eğdi. "O biliyordu. Hepsi biliyor. Bunu kendi yararına kullanmayı öğrenmelisin." Yumuşak tonu sert sözleriyle çelişiyordu.

"Ben sen değilim," diye tekrarlardım.

"Belki henüz değil," diye itiraf etti ilk valizi alırken. "Ama olacaksın."

"Anahtarınızı bırakın." Bir daha asla. Hayatıma son kez giriyor ve istediğini aldıktan sonra çekip gidiyordu.

Nefes nefese kaldı. "Anahtarımı mı bırakayım? Büyükannemin evine mi? *Babamın evinin mi?* Sen pek çok şeydin Georgia, ama zalim bunlardan biri değil."

"Şaka yapmıyorum."

"Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun?" Eli göğ'süne doğru uçtu.

"Git. Senin. Anahtarı."

Anahtarı yüzükten çıkarırken gözlerini kırptırdı, sonra da giriş masasının üzerindeki kristal vazoya bıraktı. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır," dedim usulca, başımı sallayarak. Bir daha mutlu olabileceğimden emin değildim.

Beni daha önce defalarca bıraktığı giriş holünde donup kaldım ve yardım teklif etmeden bavullarıyla boğuşmasını izledim.

"Seni seviyorum," dedi kapıda cevabımı beklerken. "İyi uçuşlar anne."

Öfkelendi ve kapıyı kapattı.

Sonra ev sessizleşti.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum, tecrübelerimden bildiğim bir kapının sadece onun için uygun olduğunda tekrar açılmasını izliyordum. Asla onun istediği gibi biri olmadığımı biliyor ve gardımı düşürüp aksini düşündüğüm için kendime lanet ediyordum. Oturma odasındaki dede saati durmadan tik tak yapıyor, bir şekilde kalp atışlarımı sabitliyordu. Yüz yıllık bir kalp piliydi.

Her dışarı çıktığında büyükannemin kolları bana sarılırdı.

Yalnızlık, bu her neyse onun için yeterince sert bir kelime *değildi*.

Kendimi toparladım ve mutfığa gitmek için arkamı döndüğümde kapının çalınmasıyla durdum.

Saf olabilirdim ama acemi değildim. Annem bir şey unutmuştu ve bu ben değildim. Planlarından vazgeçmemişti. Fikrini değiştirmemişti.

Ama yine de, kapıyı açtığımda göğsümde o lanet olası umut kırıntısı titreşti.

Ağzı yavaşça alaycı bir gülümsemeye doğru kıvrılırken, bir dizi günehten daha koyu göz, eğik bir kaşın altından bana baktı.

Noah Harrison verendamdaydı.

"Şimdi telefonu yüzüme kapatmaya çalış Georgia."

Kapıyı onun muhteşem, kendini beğenmiş, romantizm düşkünü küçük suratına kapattım.

Eylül 1940

Middle Wallop, İngiltere

Jameson Spitfire'ı uçurmak için doğmuştu. Çevik, duyarlı ve vücudunun bir uzantısı gibi hareket ediyordu, bu da savaşta sahip olduğu tek avantajdı.

Büyük Britanya eşi benzeri görülmemiş bir hızla uçak üretiyor muydu? Evet, üretiyordu. Ama kokpitte on iki saatten fazla kalmış ve it dalaşına girecek pilotlara ihtiyaçları vardı.

Alman pilotlar daha deneyimliydi, daha fazla uçuş saati, daha fazla as ve genel olarak daha fazla onaylanmış öldürme sayısına sahipti. Tanrıya şükür ki Nazilerin uzun menzilli yetenekleri berbattı, yoksa RAF Britanya Savaşı'nı bir aydan daha uzun bir süre önce kaybetmiş olurdu.

Ama yine de işin içindeydiler.

Bugün şimdiye kadarki en zor gündü. Kalkışlar arasında neredeyse hiç dinlenmemişti ve bu da kendisine ait olmayan havaalanlarında olmuştu. Londra saldırı altındaydı. Tüm ada saldırı altındaydı. Geçen haftadan beri öyleydi ama bugün gökyüzü duman ve uçaklarla doluydu. Nazi saldırısı sonsuz görünüyordu. Dalga dalga gelen bombardıman uçakları ve onlara eşlik eden avcı uçakları tarafından dövülüyorlardı.

Londra'nın güneydoğusunda bir yerde bir düşman uçağına odaklanıp avcı uçağının kuyruğuna iyice yaklaştığında adrenalin vücudunu sarmıştı. Daha yakın olmak hedefini vurmasını kolaylaştırıyordu. Aynı zamanda onlarla birlikte düşmeyi de kolaylaştırıyordu. Düşman dik bir tırmanışa geçti ve Jameson onu ağır bir bulut tabakasının içinden takip ederken neredeyse dikey hale geldi. Midesi bulandı.

Birkaç saniyesi vardı, daha fazla değil.

Motoru çoktan tekledi, güç kaybetti.

Eğer tamamen ters dönerse, her şeyi kaybedebilirdi. Messerschmitt'in aksine, kaputunun altında yakıt enjeksiyonu yoktu. Küçük Spitfire'ının karbüratörünün onun sonu olma ihtimali çok yüksekti.

"Stanton!" Howard telsizden bağırdı.

Jameson başparmağı tetiğin üzerinde gezinirken, "Hadi, hadi," diye homurdandı. Savaşçı nişangâhında belirlediği anda Jameson ateş etti.

"Evet! Yakaladım!" diye bağırdı Messerschmitt'ten dumanlar yükselirken, kendi motoru son uyarısını veriyordu.

Sert bir şekilde sola yattı ve düşman avcı uçağının düşen gövdesini kıl payı ıskaladı. Soluk soluğa dengesini sağladı, sonra bulutların arasından alçaldı, motorun ve kalp atışlarının kendini sabitlemesine izin verdi. Bir saniye daha geçseydi motoru su altında kalacak ve İngiliz kırsalında bir krater olarak Messerschmitt'e katılacaktı.

İki onaylanmış öldürme. Üç tane daha, ve o bir as olacaktı.

Yanına bir uçak yanaştı ve Howard'ın başını salladığını görmek için soluna baktı.

Telsizden, "Scarlett'e bunu senin yaptığını söyleyeceğim," diye uyardı.

Jameson altimetrenin çerçevesine sıkıştırdığı fotoğrafa bakarak, "Sakin buna cüret etme," diye tersledi. Scarlett'in kahkahalar arasında çekilmiş bu fotoğrafı, kız kardeşler WAAF'a katıldıktan hemen sonra çekilmişti. Constance, Scarlett fotoğrafını savaşa götürmeden onun neye benzediğini çok iyi bildiğini söyleyerek reddettikten sonra fotoğrafı ona vermişti. Elbette onun neye benzediğini biliyordu. Ona bakmayı bu yüzden bu kadar çok seviyordu.

"O zaman bunu bir daha yapma," diye uyardı Howard.

Jameson bira içerken bu konuda konuşacaklarını bildiği için alay etti. Scarlett'in omuzlarında onun uçma alışkanlıklarını karıştırmadan endişelenecek yeterince yük vardı. Eve, onun yanına geldiği sürece, bunu nasıl yaptığı onun için tartışmalı bir konuydu.

Özellikle de RAF Church Fenton'dan bir hafta içinde ayrılacağı için.

birkaç gündür onu da yanında getirmenin bir yolunu bulamamıştı. RAF'ta görev yapan diğer Amerikalı pilotlardan oluşan Kartal Filosu aslında gerçekleşiyordu.

Transfer ediliyordu.

"Sorbo lider," diye telsizden bir çağrı geldi, "burası avcı komutanlığı. Kırk beş artı on üç mekle Kinley'e yaklaşıyoruz. Vektör 270."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi kanat komutanları. Savaşın ortasına geri dönüyorlardı.

...

İki gün. Scarlett'in Jameson'dan haber almasının üzerinden bu kadar zaman geçmişti. Hayatının en uzun iki günü boyunca filonun başka bir yerde yakıt ikmali yaptığını biliyordu. On beşincinin hava saldırıları onu hem operasyon odasında hem de kalbinde iliklerine kadar yıpratmıştı.

Pilotlarını mezarlarına taşıyan en az iki düzine savaşçı tanıyordu.

Dünkü bombardıman nedeniyle nöbetçi olmadığı günlerin çoğunu hava saldırısı sığınağında geçirmişti. Tek düşündüğü Jameson'dı. Jameson neredeydi? Güvende miydi? Yaralanmış mıydı... ya da daha kötüsü?

Bugün onu bekliyordu ve yalnız değildi. Küçük gruplarında belki bir düzine kadın vardı, hepsi de pilotların sevgilileriydi ve hepsi de park etmiş arabalarla havaalanında kalan iki hangar arasındaki kaldırımda toplanmıştı. Burası bir ay önce Jameson'la birlikte şimdi yıkılmış olan hangarın bulunduğu yerle hemen hemen aynıydı.

Motorların uğultusu havayı doldurdu ve kalp atışları hızlandı. Buraya gelmişlerdi.

Spitfire'lar inerken omuzlarını dikleştirdi ve keşke mavi kareli elbisesi yerine üniformasını giyseydim diye düşündü. Üniformalı bir kadının kendini toparlaması gerekirdi ama şu anda hiç de öyle hissetmiyordu. Sinirleri tamamen bozulmuştu.

Uçuş kıyafetlerini giymiş ilk pilotların kaldırımından aşağıya inmesi için bir yirmi dakika daha geçmesi gerekmişti. Birkaçını tanıyordu, özellikle de iki gün içinde Jameson'la birlikte ayrılacak olan diğeri üç Amerikalıyı. Jameson'ın transfer emirlerine hazırlıklı olmalıydı -Tanrı biliyordu ki RAF Britanya'daki en hareketli güçtü- ama yine de bu emir ona bir darbe gibi çarpmıştı.

Daha fazla pilot ortaya çıktıkça midesi sıkıştı. Sonra onu gördü.

Yaya trafiğini atlatmak için çimlerin arasından geçerek koştu.

Onu fark etti ve kendisine ulaşmadan hemen önce kalabalığın arasından sıyrıldı, kendini kollarına atarken onu kolayca yakaladı.

"Scarlett, Scarlett'im," dedi boynuna doğru, kolları beline dolanmış, ayakları yerden çok yukarıda sallanırken onu tutuyordu.

"Seni seviyorum." Kollarını sıkıca tutarken hafifçe titredi, rahatlamaının tüm ölçüsü şok edici bir duygu dalgasıyla içinden akıyordu.

"Tanrım, seni seviyorum." Bir kolunu kızın sırtına dolayan adam, diğeri koluyla kızın yüzünü kavradı ve bakışlarını kilitleyecek kadar geri çekti.

"Senin için çok korktum." Son iki gün boyunca bu sözleri kız kardeşinden saklamış olmasına rağmen gerçek dudaklarından kolayca döküldü.

"Olmak için bir neden yoktu." Gülümsedi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Ona karşı eridi ve herkesin gözü önünde olmasına rağmen onu öptü. Bugün, kralın kendisinin de izliyor olmasını umursamıyordu.

Onu dikkatle tuttu ama uzun, sert bir an boyunca tutkuyla öptü, sonra sonunda ağzını onunkinin üzerinden geçirdi ve geri çekildi. Kadının çok hoşuna gitse de, onu yere indirmemişti. Onu küçük hissettirmeden narin hissettirmeyi başaran tek kişiydi.

"Evlen benimle," dedi, gözleri mutlulukla dans ediyordu. Kadın irkildi. "Özür dilerim?"

"Evlen benimle." Kaşları ağzının köşeleriyle birlikte kalktı. "Geçen haftanın tamamını bizi nasıl bir arada tutabileceğimi düşünerek geçirdim ve işte böyle. Evlen benimle, Scarlett."

Bekle, az önce evlenme mi teklif etmişti? Onu ne kadar severse sevsin, bu çok erken, çok pervasızca ve tamamen bir iş anlaşması gibiydi. Ağız birkaç kez açılıp kapandı ama utanç verici birkaç saniye boyunca kelimeleri tam olarak çıkaramadı. "Koy. Beni. İndir." İşte oradaydılar.

Ona daha sıkı sarıldı. "Sensiz yaşayamam."

"Benimle sadece iki aydır yaşıyorsun." Aptal kalbine sessiz kalması için nasihat verirken ağzı gerildi.

"Keşke iki ay boyunca seninle yaşasaydım," diye fısıldadı, sesi kadının içini pelteye çeviren o alçak, hırıltılı tona düşmüştü.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Parmaklarını adamın boynunun arkasına geçirdi, adamın henüz istediği şeyi yapmadığının ve onu indirmedığının farkındaydı.

"Hayatımızın geri kalanında birlikte yaşayabiliriz," dedi usulca. "Tek bir ev. Tek bir yemek masası... tek bir yatak."

"Beni yatağa atmak istediğin için aceleyle evlenmemizi öneriyor olamazsın." Bir kaşını kaldırdı. Jameson hakkında bu şekilde düşünmediğinden değil. Düşünmüştü. Sık sık. Ahlaki değerlerine göre çok sık, birlikte yaşadığı kadınlara göre ise yeterince sık değil.

Gözleri mizahla parladı. "Şey, hayır, ama hangi mobilyaya odaklandığına bayıldım. Eğer seni sadece yatağa atmak isteseydim

Şimdiye kadar biliyordum." Bakışları kızın dudaklarına kaydı. "Seninle evlenmek istiyorum, çünkü bu kaçınılmaz bir sonuç. Bir yıl daha çıksak da fark etmez, Scarlett, sonunda evleneceğiz."

"Jameson." Bu sözleri duymanın ne kadar iyi hissettirdiğine içerlese de yanakları kızardı.

"Eğer bunu şimdi yaparsak, ayrılmayız."

"O kadar basit değil." Kalbi akıyla savaşıyordu. Sırılsıklam aşık olduğun ve sadece iki aydır tanıdığın bir adamla evlenmek için kaçıp gitmenin son derece romantik bir yanı vardı. Aynı zamanda safça bir yanı da vardı.

"Öyle," diye ona güvence verdi.

"*Bunu* işini kaybetmeyecek olan adam söylüyor." Aklından bunun neden korkunç bir öneri olduğuna dair bir düzine neden geçiyordu ama en yüksek sesle bağırان buydu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra onu yavaşça yere indirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Onun elini tuttu ve arabaya doğru gitmeye başladılar. "RAF Church Fenton'da bana yer yok. İnan bana, araştırdım ve *eğer* seninle evlenirsem" -küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırdı- "yeniden görevlendirileceğimi garanti edemem. Ailevi nedenlerden dolayı WAAF'tan ayrılmadığım sürece ayrı kalmaya devam ederiz."

Yüzü düştü. "Söylediğin şeyde hoşuma giden tek kısım 'eğer seninle evlenirsem' oldu."

"Biliyorum." İtiraf etmeliydi ki bu da hoşuna gitmişti.

İçinde bulundukları durum lanetlenebilirdi. Bu kadar pervasızca bir şey yapabileceğini düşünse bile Constance'ı asla terk edemezdi. Bu savaşı birlikte görmeye karar vermişlerdi. Ama eğer Constance bir transfer aramaya istekliyse-

"İşini seviyorsun, değil mi?" diye sordu yenilgiyi kabul edercesine.

"Yapıyorum. Bu çok anlamlı."

"Öyle," diye kabul etti. "Peki ne yapacağız?" diye sordu elini kaldırarak

ve arkasına bir öpücük kondurdu. "İki gün içinde İngiltere'nin öbür ucunda olacağım."

"O zaman sanırım sahip olduğumuz zamanın tadını çıkaracağız." Hem onu ne kadar çok sevdiği hem de başına geleceklerin acısıyla göğsü ağrıyordu.

"Gitmene izin vermeyeceğim." Döndü ve onu kollarının arasına aldı. "Fiziksel olarak burada olmayabilirim ama bu birlikte olmadığımız anlamına gelmez. Anladın mı?"

Başını salladı. "O zaman umarım ikimiz de mektup yazmakta çok iyiyizdir."

...

İzindeyken gitmek isteyeceği onca yer arasında - Church Fenton gibi - hafta sonunu ailesinin Londra'daki evinde geçirmek listenin en sonundaydı. Dürüst olmak gerekirse, listeye bile *girmemişti*.

Gelmeyi kabul etmesinin tek nedeni, basına saçma sapan hikâyeler vermeyeceklerine dair söz vermeleriydi ve bugün annesinin doğum günüydü.

Eve döndükçe, oradan ayrılan aynı kız olmadığını daha çok fark etti. Belki de bu savaşın başlangıcında olduğu gibi söz dinleyen, uysal bir kız çocuğu Britanya Savaşı'nda sadece bir başka kayıp olmuştu.

Kazanmışlardı ve Almanlar o korkunç Eylül ortası günlerinden sonra topyekûn saldırılarını durdurmuşlardı, ancak bombalama saldırıları hâlâ dehşet vericiydi.

Jameson gideli bir aydan fazla olmuştu ve haftada iki kez yazmasına rağmen, onu kelimelerle ifade edilemeyecek bir şiddetle özliyordu. Onu düşündüğünde her yanı ağrıyordu. Mantıken doğru seçimi yapmıştı. Ama hayat o kadar... belirsizdi ki, mantığa lanet okuyan ve trene binmesini isteyen yanları da vardı.

Gelecek ay benimle Londra'da buluş. Ayı odalarda kalacağız. Seni görebildiğim sürece nerede uyuyacağımız umurumda değil. Burada ölüyorum, Scarlett. Son mektubundaki sözler kafasının içinde yankılandı.

Merdivenlerden inerlerken Constance, "Onu özlüyorsun," dedi.

"Dayanılmaz derecede," diye itiraf etti.

"Evet demeliydin. Kaçıp onunla evlenmeliydin. Aslında, şimdi gidebilirsin. Hemen şimdi." Constance kaşlarını kaldırdı.

"Ve seni terk mi edeyim?" Scarlett kız kardeşiyle dirseklerini birleştirerek sordu. "Asla."

"Yapabilseydim Edward'la evlenirdim ama Dunkirk'ten sonra... şey, o hâlâ savaş bitene kadar beklemek istiyor ve ayrıca seni mutlu görmeyi tercih ederim."

"Gelecek ay kırk sekiz saatimi onunla burada, Londra'da buluşmak için kullanacağım zaman çok mutlu olacağım," diye fısıldadı. Heyecanı neredeyse içinde tutamayacağı kadar fazlaydı. "Ama *burada olmaz*. Ailelerimizin bunu onaylayacağını sanmıyorum."

"Ne?" Constance'ın gözleri gülümsemesiyle birlikte genişledi. "Bu harika!"

"Peki ya sen? Gördüğüm Edward'dan gelen başka bir mektup değil miydi?" Scarlett kaşlarını kaldırdı ve kız kardeşinin kalçasına vurdu.

"Öyleydi!"

Loş ışıklı yemek odasına girdiklerinde anneleri, "Kızlar, oturun," diye seslendi. Tüm pencereler, karartmanın gerektirdiği gibi, geceleri içeri girebilecek ışığı engellemek için sıkıca kapatılmıştı, ama bu aynı zamanda gündüzleri de aynı derecede kasvetli hale getirmeye hizmet ediyordu.

"Evet, anne," diye cevap verdiler, her biri müstehcen uzunluktaki masada yerini aldı.

Babası tertemiz ütülenmiş takım elbisesiyle içeri girdi ve önce kızlarına, sonra da karısına gülümseyerek

baş köşeye oturdu. Her zamanki gibi sessizdi, tartışma hoş sohbetlerle sınırlı kaldı.

Ana yemeği bitirdiklerinde babaları, "İzninizin tadını çıkarıyor musunuz kızlar?" diye sordu. Karne durumu göz önüne alındığında tavuk beklenmedik bir ikram olmuştu.

Constance sırtarak, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Kızlar gizemli bir gülümsemeyi paylaşıırken Scarlett, "Kesinlikle," diye ekledi. Ailesinin Jameson'dan haberi yoktu. Onlara eninde sonunda söylemesi gerekecekti, ama annesinin doğum gününde değil.

"Keşke daha çok evde olsaydın," dedi annesi, gülümsemesi ses tonundaki hüznü gizleyememişti. "Ama en azından gelecek ay seni tekrar göreceğiz."

Scarlett, "Aslında bu kadar sık ziyaret edemeyebiliriz," diye itiraf etti. Şu andan itibaren, kendisine verilen her izni Jameson'ı görmek için harcayacaktı.

Annesinin bakışları onunkilere kaydı. "Oh, ama yapmalısın. Yazdan önce yapmamız gereken pek çok düzenleme var."

Scarlett'in midesi altüst oldu, ama suyunu kaldırıp yudumlamayı başardı. *Hemen sonuca varma*. "Anlaşmalar mı?" diye sordu.

Annesi şaşırması gibi hafifçe geri çekildi. "Düğünler ayarlanır, Scarlett. Öylece oluvermezler. Leydi Vincent'ın kızının düğününü planlaması bir yıl sürdü."

Scarlett'in gözleri Constance'a doğru kaydı. Onlara Jameson'ın teklifinden bahsetmiş miydi?

Constance başını hafifçe salladı, zaten sandalyesinde geriye doğru büzülmüştü.

Aman Tanrım. Ailesi hâlâ Henry'yle evlenmesini mi istiyordu? "Peki kim evleniyor?" Scarlett omurgasını dikleştirerek sordu.

Annesiyle babası birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar ve Scarlett'in yüreği ağzına geldi. Babası boğazını temizledi. "Bak, eğlenmene izin verdik."

Krala ve ÷lkeye karşı görevinizi yerine getirdiniz ve bu savaşla ilgili düşüncelerimi bilmenize rağmen seçiminize saygı duydum."

"Alman düşmanlığına karşı çözüm yatıştırma değildi!" Scarlett tersledi.

"Kabul edilebilir bir anlaşma yapsalardı-" Babası başını salladı, sonra derin bir nefes aldı, çenesi titriyordu. "Ailene karşı görevini yerine getirmenin zamanı geldi, Scarlett." Sesi yanlış yorumlamaya ya da tartışmaya yer bırakmıyordu.

Buz gibi öfke damarlarına sızdı. "Açık olmak gerekirse, baba, bu aileye karşı görevimi evlilikle mi ilişkilendiriyorsun?" Düşünce tarzları çok *eskiydi*.

"Doğal olarak. Başka ne demek istemiş olabilirim ki?" Babası gümüş kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Constance yutkundu ve ellerini kucağına koydu.

"En iyisi bu canım," diye ısrar etti annesi. "Wadsworth'lere kavuştuğunda hiçbir şey istemeyeceksin-"

Hayır.

"Aşk için isterdim." Scarlett peçetesini kucağından aldı ve masanın üzerine koydu. "Ağustos ayında senden gazeteye yalan söylemeyi bırakmanı istediğim zaman bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Erken olmuş olabilir ama kesinlikle yalan değildi." Annesi hakarete uğramış gibi geri çekildi.

"Açıklığa kavuşturmama izin verin: O canavarla evlenmeyeceğim. Reddediyorum."

"Sen ne?" Annesinin çenesi düştü. "Bu yaz evleniyorsun!"

"Henry Wadsworth'e olmayacak." Bu isim bile ağzında iğrenç bir tat bırakıyordu.

"Aklında başka biri mi var?" diye alaycı bir şekilde takıldı babası.

"İstiyorum." Çenesini kaldırdı. Doğum gününe lanet olsun, bu bekleyemezdi. Onun hayatını planlamaya devam edemezlerdi. "Bir pilota, bir Amerikalıya aşığım ve eğer evlenmeyi seçersem, bu o olacak. Bir pilot bulmak zorunda kalacaksın.

gelir kaynağınızı başka bir yere

aktarın." "Bir Amerikalı mı?"

"Evet."

"Kesinlikle olmaz!" Babası ellerini masaya vururken tabaklar şangırdadı, ama Scarlett irkilmedi.

Constance yaptı.

"İstediğimi yaparım. Ben yetişkin bir kadınıım."-Scarlett durdu
-"ve Kadın Yardımcı Hava Kuvvetleri'nde bir subayım. Artık hakkında emir vereceğiniz bir çocuk değilim."

"Bunu yapar mısınız? Bizi mahvedecek misin?" Annesinin sesi kırıldı. "Nesiller boyu fedakârlık yapıldı, ama sen yapmayacak mısınız?"

Kızlarını en çok nereden vuracağını çok iyi biliyordu, ama Scarlett suçluluk duygusunu bir kenara itti. Henry'yle evlenmek sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti. Anne babasının tutunduğu yaşam biçimi parçalanıyordu. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Eğer yapılacak bir yıkım varsa, bunun sebebinin ben olmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim." Derin bir nefes aldı, burada kurtarabileceği bir şey, görmelerini sağlayacak bir yol olduğunu umuyordu. "Jameson'ı seviyorum. O iyi bir adam. Onurlu bir adam-"

"Bu unvanın, bu ailenin mirasının lanet olası bir Yanki'nin dölüne verildiğini görürsem lanetleneceğim!" diye bağırdı babası, ayağa kalkarak.

Scarlett başını dik ve omuzlarını dik tutarak, son bir yılını akla gelebilecek en stresli ortamda çalışarak geçirdiğine ve fırtına sırasında sakin kalma sanatını mükemmelleştirdiğine şükretti. "*Unvanınızla ilgili bir şey istediğimi varsayarak hata yapıyorsunuz. Zenginlik ya da politika peşinde değilim. Hiç ilgim olmayan bir şeye tutunuyorsunuz.*" Sesi yumuşak ama çelik gibiydi.

Babasının yüzü pembeleşti, sonra gözleri irileşirken tamamen kırmızı bir renk aldı. "Tanrı şahidim olsun Scarlett, eğer benim iznim olmadan evlenirsen, seni artık kızım olarak kabul etmem."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı annesi.

"Ciddiyim. Sana hiçbir şey miras kalmayacak." Parmağını

Onu. "Ashby olmaz. Bu ev değil. Hiçbir Şey."

Kalbi kırılmadı - bu çok basit olurdu. Yırtıldı, gerildi, sonra ruhunun liflerini yırttı. Onun için gerçekten bu kadar az Şey ifade ediyordu. "O zaman anlaştık," dedi usulca. "İstemediğim Şeylerin bana miras *kalmamasını* da içeren sonuçlarını kabul ettiğim sürece istediğimi yapmakta özgürüm."

"Scarlett!" diye seslendi annesi, ama Scarlett bakışlarını indirmediyada babası onu dikizlemeye çalışırken kılını bile kıpırdatmadı.

"Ve eğer bir oğlum olursa," diye devam etti, "o da kızınızın mutluluğundan daha çok değer verdiğiniz bu yükümlülük ıpasından kurtulmuş olacak."

Babasının kaşları havaya kalktı. İstediği tek Şey bir oğuldu. Ona asla kendininkini vermeyecekti.

"Scarlett, bunu yapma. Wadsworth'un oğluyla evlenmek zorundasın," diye ısrar etti. "*Bu evlilikten doğacak* oğullar bir sonraki Baron Wright olacaklar."

Constance'ın da oğulları olsaydı, her Şeyin bu kadar basit olmayacağını unutmuŐ gibiydi.

"Bu bir emir gibi geliyor." Scarlett sandalyesini itti ve arkalığını kavradı.

"yle. Öyle olmak zorunda."

"Ben sadece stlerimden emir alırım ve hatırladığım kadarıyla siz de asla onaylamadığınız bir savaşta görev almamayı tercih etmiŐtiniz." Damarlarındaki buz ses tonuna nüfuz etti.

"Bu ziyaret sona ermiŐtir." Dişlerini sıkarak konuştu.

"Katılıyorum." Yemek odasından çıkarken annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar anne. İstediğin Şeyi sana veremediğim için çok zgnm."

Daha sonra hızla üniformasını giydiği ve elbisesini bavuluna koyduğu odasına çekildi.

Merdivenlerden indiğinde, Constance'ı eşikte, aynı Şekilde giyinmiş, elinde bavuluyla onu beklerken buldu.

"Bunu bize yapma," diye yalvardı annesi, salondan çıkarken.

Scarlett, "Henry ile evlenmeyeceğim," diye tekrarladı. "Bunu benden nasıl istersin? Nefret ettiğim bir adamla evlenmemi mi istiyorsun? Kadınları taciz ettiği bilinen bir adamla, hem de neyi korumak için?" Scarlett sesini yumuşatarak sordu.

"Baban böyle istiyor. Ailenin ihtiyacı olan şey." Annesi çenesini kaldırdı. "Personel sayısını azalttık. Ashby'deki arazinin çoğunu sattık. Son birkaç yıldır tasarruf yaptık. Hepimiz fedakârlık yapıyoruz."

"Ama bu durumda, *beni* kurban etmek istiyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim. Güle güle anne." Konağın dışına çıktı ve titrek bir nefes aldı.

Constance onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı. "Sanırım yeni tren biletleri almamız gerekecek, bizimkiler yarın içindi."

Kız kardeşini hak etmiyordu ama yine de ona sarıldı. "Nakil için başvurmaya ne dersin?"

Noah

Scarlett, benim Scarlett'im,

Bu gece seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok özlüyorum. Keşke birkaç saatliğine bile olsa sana uçabilseydim. Beni burada tutan tek düşünce yakında yanımda olacağını bilmek. Bu gece gibi gecelerde, bizi Backies'de, evde ve huzur içinde hayal ederek kaçıyorum. William'a kamp yapmayı ve balık tutmayı öğreteceğim. Sen yazabileceksin, ne istersen yapabileceksin. Ve biz mutlu olacağız. Çok mutlu. Biraz sükunete ihtiyacımız var, sence de öyle değil mi? Bu savaşa gönüllü olduğum için pişman değilim. Ne de olsa beni sana getirdi.

Kapıyı suratıma çarptı.

Aslında kapıyı *suratıma* çarptı.

Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimde her zaman yüksek irtifaya eşlik eden yanmayı fark ettim. Uçuş sırasında hayal ettiğim tüm sonuçlar arasında bu yoktu.

Scarlett ve Jameson'ın mektuplarını yeniden okurken çözüm aklıma gelmişti. Scarlett'in duvarlarını yıkabilmişti, çünkü o *orada*, Middle Wallop'ta o bavulu tutuyordu, ben de kendi bavulumu hazırlamış ve uçağa binmiştim.

Öfkemi yatıştırdım, elimi kaldırdım ve kapıyı tekrar çaldım. Şaşkınlıkla kapıyı açtı.

"Dediğim gibi, telefonu yüzüme kapat-" Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Burada çok yanlış bir şeyler vardı. Georgia kötü görünüyordu.

Sanki duymak için oturmanız gereken türden bir haberi yeni almış gibiydi. Her zamanki gibi güzel olmadığından değil, ama teni kansız, yüzü gevşek ve gözleri -o enfes mavi gözler- bomboştu.

"Her şey yolunda mı?" Göğsüm sıkışarak usulca sordum.

Bir an için gözümün içine baktı. "Ne istiyorsun, Noah?"

Bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

"İçeri girebilir miyim? Kitap hakkında konuşmayacağıma söz veriyorum." Göğsüm, yanlış giden her neyse onu düzeltmek için duyduğum ani ve karşı konulmaz bir dürtüyle gerildi.

Georgia'nın kaşları çatıldı ama başıyla onayladı ve bana kapıyı açtı. "Hadi, sana içecek bir şeyler alalım." Bunun bir ilgisi var mıydı?

Damian'la mı?

Tekrar başını salladı, sonra bizi koridordan geçirip geniş mutfağa götürdü. Elimi sırtının küçük kısmından uzak tutmak ya da ona sarılmayı teklif etmek için yapabileceğim tek şey buydu. *Sarılmak mı?*

Evin içine daha önce hiç bu kadar girmemiştim ama mutfak daha önce gördüklerime uyuyordu. Mavi renkli dolaplar ve daha koyu granit tezgahlarla Toskana teması işlenmişti. Ahşap işçiliği süslüydü ama abartılı değildi. Ev aletleri profesyonel düzeydeydi. Yersiz gibi görünen tek şey, duvardaki bir panoya iliştirilmiş, rengi biraz solmuş sanat eserleri idi.

"Neden oturmuyorsunuz?" diye sordum, mutfak adasındaki tabureleri işaret ederek.

"Bunun benim cümlem olması gerekmiyor muydu?" diye sordu bakışlarını kaçırarak. "Şimdilik rollerimiz değişmiş gibi davranalım."

Ocağa doğru ilerledim, arka köşedeki ocağın üzerindeki çaydanlığa dikkat ettim. Benim için Georgia rahatlayarak oturdu ve kollarını granite dayadı.

Kiralık arabamın anahtarlarını sağ cebime koydum, çaydanlığı suyla doldurdum ve ocağın üzerine geri koyup gaz ocağını ateşledim. Sonra avıma başladım.

Aradığımı bulana kadar üç dolap açtım. "En sevdiğin bir şey var mı?"

Georgia yanımdan geçip özenle düzenlenmiş çay stoğuna baktı. "Earl Grey," diye cevap verdi.

Çayın yanında sıkılabilir bir bal ayısı vardı ve içgüdüsel olarak onu da tezgâha getirdim.

"Sen içmiyor musun?" Georgia tek başına duran çay paketine doğru baktı.

"Ben daha çok sıcak çikolata seven bir adamım," diye itiraf ettim. "Ama sen çay yapıyorsun."

"İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gözlerinin arasında iki çizgi belirir. "Ama neden..." Başını iki yana salladı.

"Neden ne yapayım?" Avuçlarımı onun oturduğu yerin karşısındaki adaya dayadım.

"Boş ver."

"Neyi neden yapayım?" Tekrar sordum. "Neden seninle ilgileneyim ki?" Tahmin ettim.

Bakışları bana doğru kaydı.

"Çünkü sanılanın aksine ben o kadar da büyük bir pislik değilim ve sen de köpeğin yeni ölmüş gibi görünüyorsun." Başımı öne eğdim. "Ve eğer yapmazsam hem annem hem de kız kardeşim kışıma tekmeyi basar." Omuz silktim.

Gözlerinde şaşkınlık parladı. "Ama asla bilemezler."

"Hayatımın çoğunu annem her zaman ne yaptığımı öğrenecekmiş gibi yaşamaya çalışıyorum." Ağzımın köşesi yukarı doğru çekildi. "Gerçekte, genellikle öğrenir zaten ve dersler saatlerce sürer. *Saatlerce*. Ve diğer kısımlara gelince... şey, *asla* bilmesine gerek yok." Evin ezici sessizliği yüzüme çarptığında kaşlarım çatıldı. "Annen nerede? Genelde su içtiğinden emin olan o olurdu."

Alay etti. "*Senin* susuz kalmadığından emin olmaya çalışıyordu. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi çok iyi biliyor." Parmaklarını önünde birleştirdi ve eklemleri bembeyaz oldu. "Ayrıca, muhtemelen

Şimdiye kadar havaalanını yarılamiştık."

Midem bulandı. Bunu söylerkenki ses tonuna bakılırsa, Georgia'nın şoka girmiş gibi görünmesinin sebebinin Ava olduğuna dair bahse girmiştim. "Planlı bir yolculuk muydu?"

Georgia güldü ama seste mutlu bir şey yoktu. "Evet, bunun çok önceden planlandığını söyleyebilirim."

Ona soru sormadan çaydanlık ısıklık çaldı. Ocaktan aldım, ancak bir fincan aramadığımı fark ettim.

"Soldaki dolap, ikinci raf," dedi Georgia.

"Teşekkürler." Bir fincan aldım, sonra çayı demlemeye bıraktım. "Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Akışkan roller, hatırladın mı?"

Bana bir gülümseme sundu. Neredeyse hiç yoktu, sadece bir saniyelik bir parıltıydı ama gerçektir.

"Sütle de alıyor musun?" Kupayı ve balı adanın öbür ucundan ona doğru uzatırken sordum.

"Tanrım hayır." Bal ayısını başının üzerine eğdi ve kehribar rengi sıvıdan bir topak çayına sıktı. "Büyükannem bunun dine saygısızlık olduğunu söylerdi."

"Öyle mi?" Detay vermesini umarak sordum.

Georgia başını salladı ve taburesinden kayarak adanın etrafından dolaşıp tam arkamdaki çekmeceyi açtı. "Yapardı." Çekmecedan bir kaşık aldı ve çayını karıştırmadan önce yerine döndü. "Aslında şekeri tercih ederdi. Bal her zaman sadece benim içindi. Ne kadar uzun süredir uzakta olduğum önemli değildi; her zaman benim için saklardı, benim için bir yer ayırırdı." Yüzünden hüznü bir ifade geçti.

"Onu özleyiyor olmalısın."

"Her gün. Babanı özleyiyor musun?"

"Kesinlikle. Zamanla daha iyi oldu ama onu geri almak için her şeyimi verirdim." Düşündüm de, sadece Stanton kadınları hakkında bir şeyler duymuştum. "Peki ya baban?"

"Benim yok." Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki gözümü kırptım. "I

Bir tane var, ya da *vardı* tabii ki. Ben kusursuz bir gebeliğin ürünü falan değilim," dedi kaşığına bulaşık makinesine götürüp koyarken. "Sadece onunla hiç tanışmadım. Ben doğduğumda annemle ikisi de lisedeymiş ve annem onun adını hiç söylememiş."

Georgia Stanton yapbozunun bir parçası daha yerine oturdu. Babasını hiç tanımamıştı. Onu Scarlett büyütmüştü. Peki bu Ava'yı ne yapıyordu?

"İçecek bir şey istemediğine emin misin?" diye sordu. "Bana çay yapmışken sana bir şey almamak biraz garip hissettiriyor." Beklentiyle bana baktı.

"Her şey karşılıksız değildir," dedim usulca.

Omurgası dikleşti ve bana sırtını dönerek buzdolabına yöneldi. "Tecrübelerime göre, bu her zaman karşılıklıdır." Buzdolabından bir şişe su aldı, sonra kapıyı kapattı. "Aslında benden bir şey istemeyen çok az insan vardır." Su şişesini önümdeki tezgâha bıraktı ve koltuğuna döndü. "O yüzden lütfen için. Ne de olsa Colorado'ya kadar uçakla gelmediniz çünkü örümcek hisleriniz size bir fincan çaya ihtiyacım olduğunu söyledi."

Sen de bir şey istiyorsun.

Ağzı söylemese bile gözleri söylüyordu ve lanet olsun, haklıydı. Midem dipsiz bir kuyu gibi hissettiren bir yere düştü.

Bir kez başımı salladım ve sonra ikimiz de içtik.

"Neden buradasın? Çay için ya da dikkatimi dağıttığın için minnettar olmadığımdan değil, çünkü minnettarım. Sadece seni beklemiyordum." Öne doğru eğildi ve ellerini fincanın üzerinde ısıttı.

"Kitap hakkında konuşmayacağıma söz vermiştim." Kitap ya da değil, burada olduğum için mutluydum, onu profesyonel hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir şekilde gördüğüm için mutluydum. Kadın son bir aydır öyle ya da böyle aklımdaydı.

"Verdiğin sözleri hep tutar mısın?" Gözleri kısıldı

spekülasyon.

"Söz veriyorum. Aksi takdirde söz vermezdim." Pahalı bir ders olmuştu.

"Hayatındaki kadınlara karşı bile mi?" Başını öne eğdi. "Birkaç fotoğrafını gördüm."

"Beni mi kontrol ediyorsun?" *Lütfen evet de.* Tanrı biliyordu ki tarayıcı geçmişim Georgia Stanton'la doluydu.

"En iyi arkadaşım bana resimler ve makaleler gönderip duruyor. Sana atlamam gerektiğini düşünüyor." Omuz silkti.

O ne? Su şişemi o kadar sert sıktım ki ezdim. "Gerçekten mi?" Sesim kısıldı, bu cümlemin aklıma getirdiği her bir görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım ya da en azından uzaklaştırmaya çalıştım.

"Komik, değil mi? Özellikle de sözünü tuttuğun kadınların geçit törenini düşününce." Bana şeker gibi bir gülümseme verdi ve kirpiklerini kırıştırdı.

Güldüm, sonra başımı salladım. "Georgia, kadınlara verdiğim tek söz onları ne zaman alacağım ve benimle birlikteyken ne bekleyebilecekleridir. Günler. Geceler. Haftalar. Herkesin ne alacağını önceden bilmesinin pek çok yanlış anlamayı ve dramayı önlediğini düşünüyorum ve yazdıklarım hakkındaki düşüncelerinize rağmen, hiç *memnuniyetsiz* bir şikâyetim olmadı." Düşüncelerimi ona söz vermek istediğim şeylerden *uzak* tutarak boş su şişemin kapağını geri çevirdim.

"Çok romantik." Gözlerini devirdi ama yanaklarına renk geldi.

"Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim, **unuttun mu?**" Sırıttım, arkama yaslandım

Tezgaha karşı.

"Ah evet, kitapçı. Not edildi. Yani hiç sözünden dönmedin mi?" Sesi inançsızlıkla titriyordu.

Yüzüm düştü.

"On altı yaşımdan ve küçük kız kardeşim Adrienne'i dondurma yemeye götüreceğimi söyledikten sonra götürmeyi unuttuğumdan beri götürmedim." Hastane monitörlerinden gelen bip seslerini hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Annem onu aldı ve

sana bahsettiğim kazayı yaptı."

Georgia'nın gözleri büyüdü.

"Adrienne -kız kardeşim- iyiydi ama annem... çok fazla ameliyat geçirdi. Ondan sonra, devamını getirebileceğimden emin olmadığım sürece asla kendimi adamamaya özen gösterdim." Ertesi yaz ilk kitabımın taslağını da hazırlamıştım.

"Hiç teslim tarihini kaçırmadın mı?"

"Hayır." Gerçi bu kitap hakkında benimle iletişim kurmaya başlamazsa bu durum değişebilir.

O kristal mavisi gözlerde merak parıldıyordu. Onlara adanmış koca bir roman yazabilirdim. Bir bakıma, Scarlett'le aynı gözlere sahip olduklarını düşünürsek, sanırım zaten öyleydim.

"Hiç yeni yıl kararını bozmadın mı?"

Sırıttım. "Ben hiç yapmam," diye itiraf ettim sanki bu küçük, kirli bir sırmış gibi.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Kahretsin. Onu özgürce emmek istedim. Şişe elimde buruştu. "Hiç bir kadını randevu için ekmedin mi?"

"Her zaman bunu yapmak için elimden geleni yapacağımı söylerim ve yaparım. Zaten orada olmadığım sürece bir kadına asla onunla buluşacağıma dair söz *vermem.*" Benimle çıkan herkes bilirdi ki, eğer bir hikayenin içine çekilmişsem, büyük ihtimalle bir iptal mesajı alırlardı. Kabul, saatler öncesinden gönderirdim ama hikâye önce gelirdi. Her zaman. "Teslim tarihi geldiğinde güvenilebileceğin biri değilim. Yayıncım değilseniz tabii."

Çayını yudumlarken, "Yani sen daha çok anlambilimle ilgileniyorsun," diye itiraz etti.

Kekelememek için kendimi zor tuttum. "Hayır, ben daha çok beklentileri tanımlamak ve onları karşılamak ya da aşmakla ilgiliyim." Gözlerimiz kilitlendi ve o elle tutulur elektrik çarpması beni tekrar etkiledi.

"Uh-huh." Dilini şaklattı. "Hâlâ annenle akşam yemeği yiyor musun?"

"Haftada bir kez. Kitap turunda, araştırma gezisinde ya da tatilde olmadığım sürece,

Bu tür şeyler." Biraz düşündüm. "Bazen beni iki haftada bire indiriyor." Dudaklarımın kenarları çekildi.

"Sana kestiriyor mu?"

"Öyle." Başımı salladım. "Onun evinde daha az zaman geçirmemi ve bir eş bulmak için daha çok zaman harcamamı tercih ederdi."

Georgia irkildi, neredeyse çayını tükürüyordu. "Bir eş." Fincanı tezgâhın üzerine koydu. "Peki nasıl gidiyor?"

"Sana haber veririm," diye düz bir yüz ifadesiyle başardım.

"Lütfen söyle. Aşk hayatınız söz konusu olduğunda bilgi sahibi olmamaktan nefret ediyorum."

Güldüm ve başımı tekrar salladım. O bambaşka biriydi.

"Büyükanнем seni severdi," diye düşündü sessizce. "O bir Kitaplarınızın hayranı, bu doğru. Ama sizi severdi. Sende tam da onun takdir edeceği kibir ve yetenek karışımı bir şey var. Artı, güzel olmanızın da bir zararı yok. Güzel erkekleri severdi." Georgia ensesini ovuşturdu. Tıpkı geri kalanı gibi uzun ve zarifti.

"Güzel olduğumu düşünüyorsun." Kaşlarımı kaldırarak sırttım. Gözlerini devirdi. "Tüm bunların dışında, *güzelliğin* üzerinde duruyorsun."

"Şey, eğer seksi, yakışıklı, iyi donanımlı ya da tanrı gibi vücutlu deseydin, bunların üzerinde dururdum, ama demedin, bu yüzden elimdeki içerikle yetiniyorum." Su şişemi adanın sonundaki geri dönüşüm kutusuna attım.

Yanakları pembenin daha koyu bir tonuna dönüştü.

Görev tamamlandı. Bir süredir o kadar solgundu ki, o ateşi bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmeye başlamıştım.

"Son ikisine pek tanıklık edemem." Fincanını bulaşık makinesine götürdü.

"Sanırım arkadaşın sana *her* makaleyi göstermedi," diye takıldım. Düzgün olması hoşuma gitmişti. Şortunun çok güzel kalçalarına yapışması da dahil olmak üzere, onunla ilgili herhangi bir şeyi beğenmek gibi bir işim olduğundan değil, ama yine de yapıyordum. O kış nasıl olmuştu da dikkatimden kaçmıştı?

En son buraya geldiğimde? Ya da o bir kilometre uzunluğundaki bacakları? *Aklında başka, daha önemli şeyler vardı.* "Yani ilk ikisi içeride mi?" Koltuğuna döndüğünde gözlerim ensesinde gezindi.

"Şu anda beni ne kadar kızdırdığına bağlı." Bir omzunu kaldırdı.

"Peki ya şimdi?"

Bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezindi ve tekrar yukarı bakarak kargo şortumu ve NYU gömleğimi inceledi. *Sınav olacağını bilseydim Armani giyerdim.*

"Yedi yaşında olduğunu söyleyebilirim." Yine dümdüz bir yüz ifadesiyle.

Güzel. Tek bir kaşımı kaldırdım. "Peki ya seni kızdırdığımda?" "Skaladan eksilere doğru kayıyorsun."

Güldüm. Kahretsin, bir kadın beni birkaç dakika içinde bu kadar çok güldürmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu?

Ellerini adanın üzerinde kavuşturdu ve enerjisi değişti. "Bana gerçekten neden burada olduğunu söyle, Noah."

"Söz verdim-"

"Ne yani? Mutfağımda öylece durup bana çay mı yapacaksın?" Çenesi kalktı. "Kitap için burada olduğunu biliyorum."

Onu dikkatle inceledim, yanaklarındaki renk artışını ve gözlerindeki kıvılcımı fark ettim. Çoğunlukla *normal* sayılabilecek bir hale dönmüştü ama dürüst olmak gerekirse, Georgia Stanton söz konusu olduğunda elimde bir temel yoktu. Kör uçuşu yapıyordum.

"Buradan çıkmak mı istiyorsun?" diye sordum.

"Aklında ne var?" Şüpheden de öte görünüyordu. "Hayat sigortanız nasıl?"

...

"Hayır," dedi yarım saat sonra, kayalıklara bakarken.

üzerimizde yüz metre uzanıyordu.

"Eğlenceli," diye karşı çıktım, ekipmanlarını toplarken sırttan birkaç adamı işaret ederek. "Gördün mü, eğlenceli olduğunu düşünüyorlar."

"Buna tırmanacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir." Ne kadar ciddi olduğunu görebilmem için güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı.

"Her şeyi tırmanmak zorunda olduğunuzu söylemedim," diye karşı çıktım. "Hemen şurada daha az zorlu bir yol var." Orası sadece otuz küsur metreydi ve yeğenim *bunu* kolayca yapabiliirdi, tabii bunu Georgia'ya söyleyecek değildim.

Diğer dağcılar patikadan geçerken "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye fısıldadı.

"Ekipmanlarımız var." Sırt çantamın omuz askısına bir şaplak attım. "Fazladan bir koşum takımı getirdim." Ayakkabılarına baktım. "Ayakkabıların tam olarak tavsiye ettiğim gibi değil ama sana daha iyilerini bulana kadar iş görürler."

Gözleri kısıldı. "*Spor kıyafetlerimizi giyelim ve yürüyüşe çıkalım* dediğinde, şaşırtıcı bir şekilde *yürüyüş* yaptığımızı düşündüm." Lululemon'la kaplı vücudunu işaret etti.

"Yürüyüş yaptık," diye karşı çıktım. "Patika başından buraya gelmek yarım mil sürdü."

"Yine anlambilim!" diye tersledi, ellerini çok güzel kalçalarının üzerine koydu.

Kalçalarına bakmayı kes.

"Neden korkuyorsun?" Mets şapkamı geriye doğru çevirdim ve gözlüklerimi başımın üstüne ittim.

"Dağdan düşüyorum!" Kayalıkları işaret etti. "*Tırmanmayı* düşündüğünüzde bu oldukça gerçekçi bir korku."

"Bunu dikey yürüyüş olarak düşün." Omuz silktim. "Gerçek dışı." Parmağını bana doğru uzattı.

"Hayat sigortası konusunda sadece şaka yapıyordum. Düşmene izin vermeyeceğim." *Asla*. Zaten birçok kez hayal kırıklığına uğramıştı.

Alay etti. "Tamam. Peki. Peki bunu tam olarak nasıl önleyeceksin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Düşme ihtimaline karşı ipi ben kontrol edeceğim. Bak, koşum takımını taktık."

"Neden fazladan bir koşum takımın var ki? Kadın dağcılarını tavlamaı umarak Amerika Birleşik Devletleri'nin etrafında mı uçuyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hayır." Yine de bu düşüncenin onu teşvik edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Evet, bu beni bir pislik yapıyordu ama Georgia'nın kıskançlık yüzünden bu kadar heyecanlanması düşüncesi de oldukça ateşliydi. "*Benimki* kırılırsa diye yedek koşum takımım. Tırmanmayı severim, bu yüzden dağların olduğu bir yere giderken ekipmanlarımı da yanımda götürürüm... bilirsin, *Colorado* gibi."

"Hem sen burayı nereden biliyorsun ki?" diye sordu, hâlâ düşmanca bir tavırla.

"Buraya son geldiğimde bulmuştum." Başını öne eğdi.

"Yeterince iyi olup olmadığımı karar vermeni beklediğim günler boyunca-"

"Söz vermiştin!" Ve parmak tekrar geri geldi.

Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırdım ve üçe kadar sayarak burnumdan nefes aldım. "Georgia, seni o kayanın yüzüne çıkmaya zorlamayacağım-"

"Sanki yapabiliymişsin gibi."

"-ama eğer tırmanmayı seçersen, dağdan düşmene izin vermeyeceğime söz veriyorum." Ciddi olduğunu anladığından emin olmak için yüzümü onunkine yaklaştırdım.

En iyi arkadaşım sana atlamam gerektiğini düşünüyor. Bunu duyduktan sonra beynim n e r e d e y s e bozuk plak gibiydi.

"Yerçekimini kontrol ettiğin için mi?" Gözlerini kırıştırdı.

Hayatımda hiç bu kadar sinir bozucu bir kadınla karşılaşmamıştım. "Çünkü ben-"

Kaşlarını tekrar kaldırdı.

İçimi çektim. "Eğer tırmanmak *istiyorsan*, önce ben gider ve halatı bağlardım. Buraya ilk geldiğimde keşif yapmıştım."

Kaşlarını indirdi. "Peki *seni* düşmekten ne *alıkoyacak*?"

Sırt çantamı omuzlarımdan indirdim ve hafifçe salladım. "Ben olsam içeri girerdim. Burada Yosemite'den bahsetmiyoruz. Oldukça iyi gezilmiş bir yer. Sonra tırmanırken seni emniyet kemerine bağlardım, böylece kayarsan, ayağını bulana kadar orada sallanır dururdun."

Çenesi düştü. "Sen ne?"

Sırt çantasını hafifçe kaldırdım. "İpin bir ucuna sen bağlı olacaksın, diğer ucunu da ben tutacağım."

Geri çekildi.

"Güvende olacaksın," diye söz verdim.

Başını salladı, ağzı gerildi.

Aklıma bir fikir geldi. "Georgia, yükseklikten korktuğun için tırmanmak istemiyorsan, ellerini kazımak istemiyorsan ya da sadece tırmanmak istemiyorsan, sorun değil."

"Bunu biliyorum." Gözleri bunu bilmediğini söylüyordu. Nasıl yani? Sanki o bana yalvarırken ben onu dağa mı itecektim?

"Doğru." Göğsüm ağrıyordu. "Ama seni düşüreceğimi düşündüğün için tırmanmak istemiyorsan, o zaman bu tamamen başka bir mesele. Sana söz veriyorum, seni düşürmeyeceğim." Sesimi eşit ve alçak tuttum, sözlerimdeki gerçeği duymasını umuyordum. "Bu işte gerçekten iyiyim."

Yutkundu, sonra çantaya baktı. "Seni çok az tanıyorum." "Gördün mü? En iyi arkadaşının kaçırdığı daha fazla makale. Sen de bir Google'da tırmanış geçmişimi araştırın, eğer burada servis varsa. Hevesli bir tırmanıcı olduğum oldukça iyi belgelenmiştir ve sadece kolay şeyleri kastetmiyorum."

Alını buruştu. "Öyle olmadığını hiç söylemedim."

Karnım guruldadı. "Yani endişelendiğin şey benim beceri seviyem değil," dedim yavaşça.

Bakışlarını kaçırdı ve ağırlığını kaydırdı. "Bir seri katil olabilirsin," diye önerdi, ellerini kaldırırken ses tonundan alaycılık damlıyordu.

Saptırmak. Saptırmak için mizahı kullanıyor.

"Ben değilim."

"Kitaplarınızda bir sürü insanı öldürüyorsunuz. Sadece söylüyorum." Başını geriye doğru eğerek kayalıklara baktı.

"Cinayetten değil, şimdi kim kitaplardan bahsediyor?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ayrıca, şurada üç dağcı daha var." Yüzün ortasındaki bir grubu işaret ettim. "Seni güpegündüz öldürsem beni ispiyonlayacaklarına eminim."

Diğer dağcılara sessizce baktı.

"Tırmanmayacaksın, değil mi?" Sessizce sordum.

Başını salladı, diğer dağcıları izlerken dudaklarını büzdü.

Reddetmesi canımı yaktı. Yapmamalıydı ve bunu biliyordum ama yine de yaptı. "Yolun geri kalanını yürümek ister misin?"

Başını şaşkınlıkla bana doğru çevirdi. "Tırmanabilirsin. İzlemekten mutluluk duyarım."

"Buraya kendim için gelmedim." Temiz havanın, onu daha önce aşağı çeken şeyi temizlemeye yardımcı olacağı umuduyla onu getirmiştım.

Yüzünü buruşturdu. "Yine de kaçırmama neden olmak istemem. Devam et. Ben iyiyim." Başını salladı, o kadar sahte bir gülümseme takındı ki neredeyse komikti.

"Seninle yürümeyi tercih ederim. Hadi gel." Patikaya doğru başımı salladım ve çantamı omuzlarıma attım.

"Emin misin?" Gözlerini kıstı.

"Kesinlikle."

"Sen değilsin." Nefesini içine çekti, sonra tekrar kaya duvara baktı. "Beni güvende tutacağına söz veren son adam ipin ucunu kaçırdı ve beni kışımın üstüne düşürdü," dedi usulca. "Ama eminim sen

bunu zaten biliyorum. Bunu herkes biliyor."

Şaka yaptığı seri katil ben olsaydım, Damian Ellsworth ilk kurbanım olurdu.

"Ve bugünden sonra..." Başını salladı, ağzının kenarları titriyordu. "Bugün güven kaybı için iyi bir gün değil. O yüzden hadi gidelim." Bir gülümseme daha zorladı, sonra patikaya doğru yola koyuldu.

Sana güvenmiyor. Kitabı istediğim gibi bitirmeme izin vermemesinin nedeninin de bu olduğunu fark ettiğimde içimden küfrettim.

Her şey güvene bağlıydı.

İroniye lanet okuyarak arkasından yürümeden önce kendimi dengeledim. Hayatımın büyük bir bölümünü verdiğim sözlerle sadık kalarak geçirmiştım ve şimdi bu sözlerim, başkasının kazdığı çukurdan benim bile çıkamayacağım kadar bıkkın bir kadın tarafından sorgulanıyordu.

Sanırım uzman bir tırmanıcı olmam iyiydi.

Yürüyüşe devam ederken "Peki ne kadar süre buradasınız?" diye sordu.

"Kitabı bitirene kadar." Patikayı tırmanırken ciğerlerim yanıyordu. "Ve son teslim tarihim iki buçuk ay sonra olduğuna göre, sanırım o kadar uzun süre burada olacağım."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi. "Peki nerede kalıyorsun?"

"Yolun aşağısında küçük bir yer kiraladım," diye cevap verdim, dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Oh?"

"Evet. Adı Grantham Cottage."

Yolun ortasında durdu, ben de arkamı döndüm ve yüzündeki şaşkınlık ve dehşetin tadını çıkararak geriye doğru yürümeye devam ettim. "Dediğim gibi, şimdi telefonu yüzüme kapat *komşu*."

Yüzündeki ifade kiralık bir ev bulma **z a h m e t i n e**
değdiğini gösteriyordu.

Kasım 1940

Kton-in-Lindsey

Jameson 71. Kartal Filosu'nda olduğu için diğerk Amerikalılarla çevrili olmak farklıydı. Neredeyse evine dönmüş gibiydi, ama evinin yakınında bile değildi.

"Hepsi çok genç," diye mırıldandı Howard yeni askerlerin ilk bira içişlerini izlerken. Bu bir İngiliz geleneğiydi ve sadece dostluk için yapılmadığından, bu geleneği sürdürmekten çok memnundu. Anlaşmazlıkların çözülmesi gerektiğinde burada tartışıyorlardı.

"Çoğu bizimle aynı yaşta," diye karşı çıktı Andy, yeni aldıkları dinlenme odasının duvarlarına yaslanarak. Mekânın etrafına serpiştirilmiş sert hasır koltukların arasına karışmak için bir koltuk koleksiyonuna düşecek kadar şanslıydılar ama üçü fiziksel anlamda birbirlerinden ayrı duruyordu.

"Pek sayılmaz," dedi Jameson. "Önemli bir şekilde değil." Üçü de savaş görmüştü. Savaş artık romantik, yüceltilecek bir şey değildi. Bu yeni çocuklar sadece çocuktı. Hepsi de Eagles'a katılma umuduyla kendilerini Amerika'dan kaçırarak Kanada üzerinden yeni gelmişti.

Bir gecede, Jameson gibi Britanya Savaşı boyunca kendilerini çaylak olarak görenler artık gazi olmuşlardı. Yeni Amerikalıların hepsi pilottu ama çoğu ticariydi. Malzeme ve hatta insan uçurmuşlardı. Ekinlerin tozunu almışlardı. Kalabalıkların önünde şov yapmışlardı.

Gökyüzünden başka bir adam vurmamışlardı.

Birkaç kişi vardı ve bir tanesini çoktan kaybetmişlerdi.

64. Filo. Jameson onu suçlamadı. Onlar koparılmıştı

Günlük görevlerden alınıp altı haftadır eğitime tabi tutuluyorlardı ve işe yaramazlıklarının yarattığı hayal kırıklığı giderek artıyordu. Gökyüzünde onlara ihtiyaç vardı.

Bu saçmalıktı.

Howard birasının yarısını boşaltmadan önce, "Belki de Art ayrılmakta haklıydı," diye homurdandı.

"Aklımı okudun." Jameson dolu bardağına baktı. Bir görevden sonra bunu yaptıkları zamanki kadar tatmin edici değildi. Sahteymiş gibi geliyordu, sanki savaş pilotu olmaya çalışıyorlardı.

En azından birim geçen hafta Kirton-in-Lindsey'e taşınmıştı. Bu operasyonel olmaya bir adım daha yaklaşmak demekti. Ne yazık ki Buffaloları da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Amerikan uçağı yüksek irtifada iyi performans göstermiyordu ve bu sorunlarının en küçüğüydü. Motoru düzenli olarak aşırı ısınıyordu, kokpit kontrolleri güvenilir değildi ve güvendikleri silahlardan yoksundu. Elbette, yeni adamlar açık, havadar kokpiti sevmişlerdi ama daha önce hiç Spitfire uçurmamışlardı.

Jameson Spitfire'ını neredeyse Scarlett'i özlediği kadar özliyordu.

Tanrım, Scarlett'i çok özlemişti. Onu görmeyeli neredeyse iki ay olmuştu ve yavaş yavaş aklını kaçıırıyordu. Birliğin taşınması söz konusu olmasaydı, Middle Wallop'a çoktan gitmiş olacaktı; o mavi gözlere bakmak için yanıp tutuşuyordu. Ekim iznini ailesiyle geçirmişti, bu anlaşılabilir bir şeydi ama mektubuna göre pek de iyi geçmemişti. Onu sevmenin üzerinde yarattığı baskıdan nefret ediyordu. Ailesi ve Jameson arasında seçim yapmak zorunda bırakılması adil değildi ama seçilen kişi olmaktan duyduğu mutluluğu itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu.

Savaş görevlerinde uçmadığı için daha fazla boş zamanı oluyordu ve bu da kızının aklından hiç çıkmadığı anlamına geliyordu. Mektupları haftada ikiden üçe, hatta bazen dörde çıkıyordu. Mektupları sanki onunla konuşuyormuş gibi, sanki o da oradaymış gibi yazıyordu.

Onu ne kadar özlediğini duyuyordu. Onu ne kadar özlediğini. Ona çocukluğundan hikayeler anlattı ve küçük memleketindeki yaşamın bir resmini çizmek için elinden geleni yaptı.

Şimdi bile onu Poplar Grove'a götürmeyi düşünerek gülümsüyordu. Annesi onu çok sevecekti. Scarlett her zaman tam olarak ne demek istediğini söylerdi. Asla lafı dolandırmaz ya da oyun oynamazdı. Utangaç ya da çapkın da değildi. Duygularını kız kardeşini koruduğu gibi korurdu -birine ancak değerini kanıtladıktan sonra erişim izni verilirdi.

Bazen hâlâ kendini kanıtlıyormuş gibi hissediyordu.

"Hey, Stanton!" Adamlardan biri belirgin bir Boston aksanıyla seslendi. "İngiliz bir sevgilin olduğu doğru mu?"

"Öyle." Jameson bardağını daha sıkı kavradı.

"Peki, nereden buluyorsun?" Kaşlarını kaldırdı ve bazı yeni çocuklar güldü.

Howard nefesinin altından, "Seni etkilemesine izin verme," dedi.

Jameson, "Onu yolun kenarından aldım," diye cevap verdi.

"Hiç arkadaşı var mı?" diye dürttü çaylak. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız, hepimizin biraz arkadaşlığa ihtiyacı olabilir."

"Tamam, Şimdi sen olabilir izin ver o olsun için sen." Howard Jameson'ın omzuna vurdu.

"Christine nasıl bu arada?" Jameson dudaklarını hafifçe eğerek sordu.

"Çok uzakta. Çok uzakta."

"Arkadaşları var," dedi Jameson yüksek sesle, böylece bu pislik onu duyabilecekti. "Hiçbiri seninle tanışmak istemez ama arkadaşları var."

"Oh!" Adamlar uludu.

Adamın yüzü kızardı. "Seninle birlikteyken standartları çok yüksek olamaz, Stanton."

Doğru, bu adamlar hâlâ kırbaçlama ve ölçme aşamalarında.

Andy gözlerini devirdi ve Howard birasını bitirdi.

"O kesinlikle benim ligimin dışında, çocuklar." Jameson düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ama sen daha yaklaşımadan seni çiğneyip tükürür Boston."

Howard irkilerek birayı dudaklarından önlerindeki zemine püskürttü. İçkisinin kalıntılarını çenesinden silerken bütün başlar ona doğru döndü ve odanın uzak ucundaki kapıyı işaret etti. "O da burada."

Jameson'ın başı girişe doğru döndü ve kalbi durdu. Scarlett kapının girişinde durmuş, ceketini bir kolunun üzerine katlamıştı.

Cennet gibi görünüyordu.

Parlak siyah saçları geriye doğru tutturulmuştu ve üniformasının yakasını zar zor okşuyordu. Yanakları pembeydi, dudakları zorlukla kontrol altına alınmış bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve lanet olsun, gözlerinin mavisini buradan görebiliyordu. O buradaydı. Onun üssünde. Dinlenme odasında. *Buradaydı*.

Daha kıpırdamayı bile düşünmeden odanın yarısını geçmişti, giderken birasını en yakın masaya bıraktı. Birkaç kısa adım attıktan sonra eve varmıştı, ellerinden biri ensesini kavrarken diğeri de belini avuçlarken teninin sıcaklığıyla nefesini içine çekti.

"Buradasın," diye fısıldadı, kız ona gülümserken hayretler içinde kalmıştı.

Bu bir rüya değildi. O gerçektir.

"Buradayım," diye cevap verdi aynı yumuşak sesle.

Bakışları kızın ağızına kaydı ve onu tüketmekle tehdit eden açlık karşısında elleri sıkılaştı. Onun öpücüğüne bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı vardı ama bunu burada yapmayacaktı. Hele de bir *arkadaşa* ihtiyacı olduğunu ima eden o ahmağın önünde.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu, büyük olasılıkla sadece birkaç saat olduğunu öğrenince midesi bulandı. Eğer ona söyleseydi, onunla yarı yolda buluşabilirdi. Onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordu.

"Bu konuda..." Sırıttığı şakacı bir hal aldı. "Bir dakikan var mı?"

"Benim bir ömrüm var." Ona bunu teklif etmişti... ve o da reddetmişti ama adam bu kısmı düşünmemek için inanılmaz bir çaba sarf ediyordu.

"Harika." Gülümsedi ve onun elini kendi elinin içine alarak kollarından ayrıldı. Sonra tekrar odanın diğer ucuna baktı. "Boston, değil mi?" diye sordu.

"Uh. Evet." Ayağa kalktı, yüzü kızarıken ensesini ovuşturdu.

"Umalım da WAAF hiçbir zaman Majestelerinin kuvvetlerine entegre olmasın. Resmi olarak sizden daha üst rütbede olmam benim için utanç verici olur, Pilot Subay." Ona kibar bir gülümseme sundu, Jameson bu gülümsemeyi onun cehenneme giden yüzü olarak tanıyacak kadar iyi biliyordu ve gülmesini engelleyemedi. Howard'ı gördüğünde gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Seni görmek çok güzel, Howie."

"Sen de Scarlett."

Jameson onu koridorun sonuna kadar götürdükten sonra boş brifing odasının kapısını açtı. Onu içeri çekti, kapıyı kapatıp kilitledi, sonra ceketini en yakındaki masanın üzerine fırlattı ve onu anlamsızca öpmeye başladı.

...

Scarlett erimedi; onun dokunuşu altında canlandı. Kollarını onun boynuna doladı ve adamın dili onunkilerle dolanırken, alabildiği kadar çok temas aramak için eğildi. Adam onun ağzının içinde inledi ve onu daha derinden öptü, dilinin her darbesi ve dişlerinin her sıyrılışıyla ayrılığın acı dolu haftalarını silip süpürdü.

Scarlett sadece Jameson'la birlikte *hissetmek için* kendine izin vermişti. İhtiyaç, özlem, acı, kalbindeki ezici aşk acısı - hepsine teslim olmuştu. Hayatının diğer bütün bölümleri yönetiliyor ve kontrol ediliyordu. Jameson yetiştirildiği kuralları parçaladı ve onu en az onun kadar canlı bir duygu dünyasına soktu.

ve onun kadar renkli.

Acil ihtiyaç onu dövüyordu. *Daha fazla. Daha yakın. Daha derine.*

Sanki onun içindeki açlığı hissetmiş ya da kendisi hissetmiş gibi, kızın sırtını kavradı ve göz hizasına gelecek şekilde onu kendine doğru kaldırdı. Adam brifing masasına doğru yürüyüp onu masanın kenarına oturturken, öpüşmeye ara vermeden parmaklarını saçlarına geçirdi.

Etek giydiği için hiç bu kadar minnettar olmamıştı, bu da adamın kalçalarının arasına girip onları aynı hizaya getirmesini kolaylaştırdı. Temasla birlikte kadının nefesi kesildi ve adam başını eğerek, sanki her an ortadan kaybolabilecekmiş gibi yeniden sahiplenmesi gerekiyormuş gibi ağzını aldı.

"Seni özledim," dedi onun ağzına karşı.

"Ben de seni özledim." Kalbi kt kt atarken sesi nefes nefese çıkmıştı. Sadece bu anı paylaşmış olsalar bile, buraya gelmek için yaptığı her şeye değecekti.

Dudakları boynundan aşağı inerek yakasının hemen üstünü hafif emdi. Adam dilini ona değdirdiğinde keskin bir nefes aldı. Tanrım, bu çok iyi hissettirdi. Zevk rpertileri omurgasından aşağıya doğru inerek karnının alt kısmında toplanırken alev aldı. Bu sabah geldiğinden beri tenine yapışmış olan Kasım soğuğunu yakıp yok etti. Jameson'ın kollarında asla şmezdi.

niformasının düğmelerini hafif araladı ve ellerini içeri kaydırarak yumuşak, beyaz gömleğin üzerinden belini okşadı. Başparmakları kaburgalarını okşadı, göğüslerinin hemen altındaki inlerle alay etti ve kadın ona karşı sallandı, onu teşvik etti.

Onu tekrar öptü ve daha yakına çekti.

Nefes nefese kaldı, vücutlarını kaplayan kumaş katmanlarının arasından adamın sertliğini hissetti. Adam onu istiyordu. ekinmek yerine, kalçalarını pervasızca onunkilere doğru yuvarladı.

Son yedi hafta içinde onun ya da kendisinin başına her şey gelebilirdi. Artık ona sahipti ve kendini inkâr etmekten, aralarındaki bağın pervasız hızıyla ya da yoğunluğuyla savaşmaktan bıkmıştı. O

Kendini vermek istediği her şekilde onu al.

"Sana ne kadar sũreyle sahibim?" diye sordu, nefesi dudaklarından hemen nce kulağının kabuğunu okşuyordu.

"Beni ne kadar sũre istersin?" Kız adamın boynunu sıkıca kavradı. "Sonsuza kadar." Adam dişlerini geçirirken elleri kadının belinde esnedi.

Kulak memesinin narin eti boyunca.

Tanrım, bunu yaptığında dũřũnmeyi zorlaştırdı.

"Gũzel, ũnkũ buraya yeniden postalandım," diye idare etti.

Jameson dondu kaldı, sonra yavaşça geri çekildi, gzleri inançsızlıkla açılmıştı.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu, bu ihtimal karşısında gđsũ sıkışmıştı. Aptallık mı etmişti? Ya mektuplar onun için bir şey ifade etmiyorsa? Ya çoktan hayatına devam etmiş ama bunu ona sylemeye cesaret edememişse? Middle Wallop'taki her kız onun yerini almaktan mutluluk duyacaklarını açıkça belirtmişti ve burada da aynısının olması gerektiğini biliyordu.

"Buradasın... yani burada, burada?" Gzleri onunkileri aradı.

"Evet." Başını salladı. "Constance ve ben yeniden grevlendirilmeyi talep ettik ve birkaç gũn nce kabul edildi. Reddedilme ihtimaline karşı seni umutlandırmak istemedim ve reddedilmeyince de bir mektup bile sana ulaşmadan burada olacağımı dũřũndũm. Hayal kırıklığına uğradın mı?" Soruyu tekrarladı, sonunda sesi titriyordu.

"Tanrım, hayır!" Adam gũlũmsedi ve kadının gđsũndeki gerginlik buharlaştı. "Ben... şaşırdım, ama bu harika bir sũrpriz!" Onu derin derin ptũ. "Seni seviyorum, Scarlett."

"Ve seni seviyorum. Tanrıya řũkũr, ũnkũ gidip Orta Wallop'a geri gnderilmeyi isteyemem." Yũzũnũ asmamaya çalıştı ama yapamadı. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmuş muydu? Hiç sanmıyordu.

"71. Filo'nun burada ne kadar kalacağını bilmiyorum," diye itiraf etti başparmağıyla kızın yanaklarını okşayarak. "Filolar sũrekli yer değiştiriyor ve şimdiden başka bir yere gnderileceğimiz konuşuluyor." Sadece

Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Buraya yeniden gönderilmesi kanayan bir yaraya geçici bir bandaj olmuştu ama sahip olacakları zaman için çok minnettardı.

"Biliyorum." Onun eline döndü ve avucunu öptü. "Bunun için hazırlıklıyım."

"Değilim. Bu aylar sensiz çekilmez oldu." Alnını onunkine yasladı. "Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyordum, ta ki her gün uyandığımda gülümsediğini görme, güldüğünü duyma ya da bana bağırdığını duyma şansımın olmadığını bilene kadar." Ne yapıyor olursa olsun her zaman onu düşünerek eksik kalmıştı.

Dikkati o kadar dağılmıştı ki, bir uçağı düşürmediğine şaşırdı, gözleri kapalıyken Buffalo'lardan birini uçuramayacağından değil.

"Berbattı," diye itiraf etti, bakışlarını önce dudaklarına, sonra da üniformasının çizgilerine indirerek. "Bana sarılan kollarını ve seni her gördüğümde kalbimin yerinden fırlamasını özledim." Parmaklarını onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Öpücüklerini ve hatta alay etme şeklini bile özledim."

"Biri seni güldürmeli." Başparmağının ucunu ısırdı.

"Bunu oldukça iyi yapıyorsun." Gülümsemesi duraksadı. "Bırakın iki ayı, bir ayı daha böyle geçirmek istemiyorum."

Yüzü gerildi. "Birkaç ay sonra 71'inci birliğe başka bir yerde ihtiyaç duyulduğuna karar verdiklerinde bundan nasıl kaçınacağız?"

"Şey, bu konuda bir fikrim var." Gözleri spekülasyonla kısıldı. "Ama bu bana düşüncelerini tekrar anlatmanı gerektirir." Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Gözlerini kırıştırdı. "Düşüncelerim mi? Sana sordum-" Çenesi düştü. "Scarlett, sen diyorsun ki..." Gözleri çılgınca onunkileri aradı.

"Sen sorana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim." Göğsü sıkıştı, fikrini değiştirmemiş olması için dua etti.

tüm mutluluğu ve reddedilmek için kız kardeşini İngiltere'ye sürükledi.

Gözleri parladı. "Burada bekle." Geri çekildi ve işaret parmağını havada tuttu. "Kılını bile kıpırdatma." Sonra odadan koşarak çıktı.

Scarlett yutkundtu ve dizlerini birleştirerek eteğini yeniden düzeltti. Herhalde o kasları kastetmemişti. Tanrı biliyordu ki, herhangi biri vals yaparak içeri girebilirdi.

Saatin mekanik tik takları sessizlikte ona eşlik eden tek şeydi ve kalbini sabit tutmak için elinden geleni yaptı.

Jameson odaya doğru geri kaydı, dönüşü sağlamak için eliyle kapı çerçevesini kavradı. Sonra dengesini sağladı ve kadına yaklaşımadan önce kapıyı arkasından kapattı.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

Başını salladı, gergin bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve önünde diz çöküp başparmağı ile işaret parmağı arasında bir yüzük tuttu.

Nefesini içine çekti.

"Evliliği düşündüğünde hayal ettiğin kişi olmadığımı biliyorum. Şu anda bir unvanım yok, hatta bir ülkem bile yok." Yüzünü buruşturdu. "Ama sahip olduğum şey senin, Scarlett. Kalbim, adım, varlığım -Hepsi senin. Ve söz veriyorum, eğer izin verirsen hayatımın her gününü senin aşkının ayrıcalığını kazanarak geçireceğim. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?" Kaşları hafifçe çatıldı, ama gözlerinde o kadar umut vardı ki, bunu görmek, cevabının ne olacağını sorgulamasına neden olduğunu bilmek onun için neredeyse acı vericiydi.

"Yapacağım," dedi, gülümserken dudakları titriyordu. "Yapacağım!" diye tekrarladı heyecanlı bir baş hareketiyle. Artık onsuz hayatının neye benzediğini biliyordu ve bu kaybı bir daha asla hissetmek istemiyordu. İş, ailesi, bu savaş... Ne olursa olsun bir araya geleceklerdi.

"Teşekkürler Tanrım." Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. "Scarlett, Scarlett'im," dedi yanağına doğru.

Sıkıca tutundu, bu anı özümsemesine izin verdi. Bir şekilde bunu sürdüreceklerdi.

Onu yere bıraktı ve yüzüğü sol parmağına taktı. Çok güzeldi, altın telkâri üzerine tektaş bir pırlanta yerleştirilmişti ve parmağına tam oturmuştu. "Jameson, bu muhteşem. Teşekkür ederim."

"Beğendiğine çok sevindim. Church-Fenton'dayken fikrini değiştirebileceğimi umarak almıştım." Onu usulca öptü, sonra elini tuttu. "Acele edersek komutanı hâlâ yakalayabiliriz."

"Ne?" diye sordu Jameson ceketini toplayıp onu koridora yönlendirirken.

"Komutanın iznini almalıyız. Papazın da." Gözleri heyecandan parlıyordu.

"Bunun için daha çok zamanımız var." Güldü.

"Oh, hayır. Fikrini tekrar değiştirme riskini göze alamam. Bir saniye burada bekle." Adam başka bir odaya daldı ve onu koridorda bıraktı. Bir dakika içinde kendi ceketini ve şapkasıyla geri döndü.

"Bu gece evlenmiyoruz," dedi hemen. Bu tam anlamıyla çılgınlık olurdu.

"Neden olmasın?" Yüzü düştü.

Eliyle onun yanağını okşadı. "Çünkü aldığım elbisenin paketini açmak istiyorum. Fazla bir şey değil ama giymek istiyorum."

"Ah. Doğru." Onun sözlerini düşünerek başını salladı. "Elbette düşünürsün. Peki ya ailen?"

Yanaklarında sıcaklık yükseldi. "Constance artık sahip olduğum tek aile."

"Uzun sürmeyecek." Onu nazikçe kendine doğru çekti. "Bana, anneme, babama ve amcama da sahip olacaksın."

"İhtiyacım olan tek şey bu. Ayrıca, kalacak bir yer bulmamız gerekecek. Düğün gecemi yanımızda 71'inci uyurken geçirmeyeceğim kesin." Ona sert bir bakış attı.

Yüzü kızardı. "Tabii ki hayır. Sizin için uygunsa yarın komutanı ve din görevlisini görebiliriz."

Başını salladı. "Elbisemi çıkaracağım ama daha fazlasını değil." Bir beklenti uğultusu tüm vücudunu titretti.

"Bize kendimize ait bir yer bulacağım." Alnını onunkine dokundurdu. "Ve sonra evleneceğiz," diye fısıldadı.

"O zaman evleniriz."

Gürcistan

Sevgili Jameson,

*Seni özlüyorum. Sana ihtiyacım var. Sensiz buradaki hiçbir şey aynı değil. Constance gül ağacını taşıyabileceğimizi düşünüyor ama ben taşımamız gerektiğinden emin değilim. **Olduğu** yerde mutlu olan bir şeyi neden kökünden sökelim? Benim gibi. Sensiz burada soluyorum. Meşgulüm elbette ama aklımdan hiç çıkmıyorsun. Lütfen güvende kal, aşkım. Sensiz bu dünyada nefes alamıyorum. Dikkatli ol. Sen farkına bile varmadan, tekrar birlikte olacağız.*

Tüm kalbimle,

Scarlett

"Birden ortaya çıktı da ne demek?" Hazel'ın kaşları havaya kalktı, yeşil gözleri kocaman açıldı.

"Dün sana anlattığım onca şey arasında seni şaşırtan *bu mu* oldu?" Kahvemin üzerinden dikkatle ona baktım.

"Seni ne kadar sevsem de, Ava avans vurulduğu anda çekip gitmek onun tarzı. Sözünü tutup kalmasını umuyor muydum? Tabii ki umuyordum. Yeni bir sayfa açmasını istiyordum ama bu noktada koca bir ağacı devirmesi gerekebilir. Sadece beni ararsın diye düşünmüştüm- Colin, tatlım, dokunma ona." Koşarak çocuklarının oyun oynadığı kahvaltılık köşeme gitti ve ilk dolabın kapağını kapattı.

"Sorun değil," diye onu temin ettim. "Büyükannem o dolapları hep bunun için oyuncaklarla doldururdu." O oyuncakların çoğu benden daha yaşlıydı.

"Biliyorum, ama onların-" Ona yönelttiğim bakışı yakaladı. "Doğru. Bu dolap iyi ama Georgia Teyze'nin diğer dolaplarını rahat bırakalım, tamam mı?" Kapıyı açtı ve adaya geri dönerek benimkinin yanındaki tabureye oturdu. "Yemin ederim, sadece uğrayıp seni kontrol etmek istedim, evini yağmalamak değil."

"Lütfen." Gözlerimi devirdim. "Geldiğine sevindim. Yapacak pek bir şeyim yok gibi." Hafifçe arkama yaslanıp oynamalarını izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Yani o... burada mı?" Hazel kahve fincanını kaldırarak sordu. "Grantham Cottage'ı kiraladı."

"O ne?" İçmeyi unutarak bardağı yere bıraktığında granite çarparak tıkırdadı.

"Beni duydun." Güçlendirici bir yudum daha aldım. Dünyadaki tüm kafein bugün bana yardımcı olmayacaktı ama yine de denemek istiyordum.

"Bu şey gibi..." Sanki biri bizi duyabilirmiş gibi eğildi. "Yan kapı."

"Evet." Başımı salladım. "Hatta dün gece vakıf avukatını aradım, o da mülk yöneticisinin burayı benim talimat verdiğim şekilde kiraya verdiğini doğruladı." Burnumu kıvırdım. "O zaman kira kontratını iptal edip edemeyeceğimi sormuş olabilirim, o da bana Noah'yi sevmemenin yasal bir neden olmadığını söyledi."

Hazel bana aval aval baktı.

"Lütfen bir şey söyler misiniz?" Sessizlik acı verici bir şekilde garipleştiğinde sordum.

"Doğru. Özür dilerim." Başını salladı ve çocuklara baktı.

"Sakin ol, hiçbir yere gitmiyorlar."

"Ne kadar hızlı hareket ettiklerini tahmin bile edemezsin. Yemin ederim dün Dani'yi üç dakikada bir mil koşarken gördüm." Bacak bacak üstüne attı ve beni inceledi. "Demek seksi kız yan odada."

"Yazar... şey, eğer kulübeye 'yandaki' diyebilirsiniz." Aslında arazinin içindeydi - o kadar yakındı ki, büyükannemin evi satmamasının nedenlerinden biri de buydu. Meraklı bir Nellie'yle uğraşmaktansa komşularını seçmenin daha iyi olduğunu söylerdi.

Hazel'ın gözleri kısıldı.

"Aslında, her an burada olması gerekiyor, böylece tartışmanın süper eğlenceli işine başlayabiliriz. Buraya benimle tartışabilmek için *taşındı*. Bunu kim yapar ki?" Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Seni inatçı biri olarak tanıyan biri-" "Hey şimdi," diye uyardım.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Tekrar aramaya basmak yerine uçağa bindiği için puan aldı." Omuz silktili. "Ayrıca, ona olan kızgınlığınızı onun *üzerinde giderme* önerimi de kolaylaştırıyor."

Hain.

"Kimin tarafındasın?"

"Senin. Her zaman senin. Adamı koridor kartıma bile eklemedim."

"Güzel. O zaman puan alamaz. Alınacak puan yok. vardı." Kahvemi bitirdim ve fincanı lavaboya götürdüm. Arkamı döndüğümde Hazel başını eğmiş beni inceliyordu. "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun." Kahvesini yudumladı.

"Özür dilerim?" Midem bulanıyordu. "Ne söylediysem onu söyledim."

"Geri al onu!" Sanki yeniden yedi yaşındaymışız gibi tersledim.

"Gerçek kıyafetler giyiyorsun. Kot pantolon, ütölemek zorunda kaldığın bir gömlek ve saçın açık. Ondan hoşlanıyorsun." Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Kapıdan girmene izin verdiğim için pişman olmaya başlıyorum." Telefonum çaldı ve Hazel ekranı göremeden onu tezgahıtan kaptım. Noah'dan bir mesajdı.

Gidiyorum. Bir şey lazım mı?

O muhteşem, ısrarcı kışını New York'a geri götürmesini istediğimi söylemek çocukça olurdu. Yine de bunu yapmayı düşündüm.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye Hazel'a karşılık verdim ve ardından bir mesaj yazdım.

Georgiaİçeri gelin. Kapı kilitli değil.

"Ve yolda," diye ekledim, kalçamı tezgâha yaslayarak. Uyandığım ve kendimi insan gibi hissettiğim için ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Bir iş toplantısına hazırlandığım anlamına geliyordu. Telefonum tekrar çaldı.

"Çocuklar, toparlanmamız gerekiyor. Georgia Teyze'nin bir arkadaşı gelecek," diye seslendi Hazel Oliver ve Dani'ye.

Kapılarınızı kilitlemeden öylece bırakamazsınız.Bu güvenli değil. Alay ettim. Güvensizmiş, kığımın kenarı.

GürcistanDiyor dağlara tırmanan adam.

Telefonumu tezgâhın üzerine koydum ve en iyi arkadaşşıma bakarak iç çektim. "Ondan hoşlanmıyorum," diye tekrarladım.

"Pekâlâ," dedi yumuşak bir baş hareketiyle, kahve fincanını lavaboya götürürken. "Ama bunu yaparsan sorun olmayacağını bilmelisin."

İrkildim. Ama değildi. "Geri ver onu!" Oliver feryat etti. "O benim!" Danielle çığlık attı.

Hazel ve ben döndük ama Danielle hızla yanımızdan geçip gitti, Oliver da peşindeydi.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Hazel gökyüzüne, çoktan harekete geçmişti.

"Kapını terk edemezsin-oomph!" Noah'nın sesi girişten haykırdı.

Biz daha mutfaktan çıkamadan, Noah her iki kolunun altında kıkırdayan bir çocukla köşeyi dönmeye başlamıştı bile. Pazularının büyüklüğünü fark etmemiştim. Hayır, fark etmedim. Fark etmedim. Ağzının kıvrımlarına ya da gülümsemesindeki seksapele de dikkat etmedim. Sabahın bu erken saatinde bu kadar iyi görünmek insanlık dışı bir şeydi.

"Kapınızı kilitlemediğinizde ne olduğunu gördünüz mü?" diye sordu çocukları hafifçe zıplatarak. "Her türlü vahşi yaratık içeri giriyor."

Dani kükredi, bu da Noah'nın gülümsemesini daha da artırdı.

Hayır. Hayır. Hayır. Erime yok, iç çekme yok, hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

"Hey, yabancılara iyi davranmaman gerekiyor," diye homurdandım. "O senin arkadaşın değil mi, Georgia Teyze?" Oliver karşı çıktı.

Tanrı beni küçük kasabalardan korusun. Çocuklar hiç yabancıyla tanışmamıştı.

"Evet, Georgia Teyze, arkadaş olmadığımızı mı söylüyorsun?" Noah alaycı bir şekilde kocaman açtığı gözleriyle meydan okudu. Çocukları ayağa kaldırıp Hazel'a elini uzatırken ben de kendiminkileri yuvarladım. "Merhaba. Noah Morelli. Sanırım bu sevimli çocuklar senin." Cazibesini konuşturdu ve Hazel'ın sırtına bakılırsa işe yaradı.

Ona gerçek adını verdi.

"Merhaba, Noah. Ben Hazel, Georgia'nın en iyi arkadaşayım." Elini sıktı ve bıraktı. "Çocuklarla aran iyi." Kaşları kalktı.

"Sadece kız kardeşim sayesinde. En iyi arkadaş, ha?" Bana sinsî bir gülümseme attı. "Makaleleri olan mı?"

Beni hemen hasta et.

"Suçlu." Sırtışı daha da genişledi.

"Peki, bu kişiyle konuşmam için bana ipuçları verebilir misin?" Bana doğru işaret etti.

"Elbette! Sadece ona izin vermelisin-" Bakışımı yakaladı ve omurgasını dikleştirdi. "Kusura bakma Noah, ben Georgia takımındayım. Çocuklar, hemen gitmeliyiz." Kahvaltı salonundaki çocuklara doğru aceleyle giderken bana "*Üzgünüm*" diye *bağır*dı.

"Dağınıklık için endişelenme," dedim omzumun üzerinden. Evimi toplamadan da yeterince işi vardı zaten. Bugün yapacak başka bir şeyim yoktu ve onun da bir molaya ihtiyacı vardı. "Ayrıca, merkezi açman gerekmiyor mu?"

"Nefret ediyorum- Aman Tanrım, çok geç kalacağım!" İki koluna birer çocuk aldı, sonra neredeyse kayarak yanımdan geçti ve yanağımlı öpmek için durdu. "Kahve için teşekkürler."

Büyük boy çantasına bir muz atarken, "İşinde iyi günler canım," diye şarkı söyledim.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Noah!" diye bağırarak dışarı fırladı.

Kapıya.

"Sen de!"

Kapı büyük bir *gürültüyle* kapandı.

"Muz mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Çocuklarına kahvaltı vermeyi her zaman hatırlıyor ama kendisi yemek yiyemeyecek kadar meşgul oluyor," diye omuz silkerek cevap verdim telefonum çalarken.

~~Hai~~ Çocuklarla yaptığı bu manevra için bir düzine puan aldı.

"Hain," diye mırıldandım, cevap vermeden telefonumu arka cebime soktum.

Noah ellerini ön ceplerine sokarak, "Ee," dedi.

"Yani," diye cevap verdim. "Daha önce hiç dövüş planlamamıştım." Aramızdaki hava, etrafta uçuşan tüm beklenti elektriğiyle çatırdayabilirdi.

"Buna böyle mi diyorsun?" Sırıttı.

"Sen buna ne *derdin*?" Kahve fincanlarını bulaşık makinesine koydum.

Bir an düşündü. "Kişisel ve mesleki farklılıklarımızı tek bir hedefe ulaşmak için kullanabilmemiz amacıyla karşılıklı fayda sağlayacak bir yol keşfetmek için önceden planlanmış bir yürüyüş," diye düşündü. "Manşet dışı bir şey demem gerekirse."

"Yazarlar," diye mırıldandım. "O zaman ofise kadar *yürüyelim*."

Gözleri zevkle parladı. "Benim daha iyi bir fikrim var. Dere boyunca yürüyelim."

Ona bir kaşımı kaldırdım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Tırmanmak yok. Arka bahçedeki dereden bahsediyorum, mektuplarda yazandan, değil mi? Ayaklarımın üzerinde daha iyi düşünüyorum. Ayrıca bana bir şey fırlatmak istersen kırılabilir nesneleri denklemden çıkarıyor."

Gözlerimi devirdim. "Tamam. Ayakkabılarımı alayım."

Mutfağa döndüğümde, artık yürüyüş botları giyiyordum.

ve çok daha mantıklı bir tişört giyerek Hazel'in çocuklarının bıraktığı pisliği temizledi ve ben bile isteksizce onun puan topladığını kabul etmek zorunda kaldım.

Kederli yazar mı?

Tamamdır.

Cehennem gibi ateşli?

Tamam.

Çocuklarla aran iyi mi? İki kere kontrol et.

Göğsüm sıkışmaya başladı. Bu hiç iyi değildi.

Mutfak kapısından çıkıp verandaya doğru ilerlerken ona "Gerek yoktu ama teşekkür ederim" dedim.

"Ben aldırmadım." Büyükanнемin çok sevdiği geniş bahçeye bakarken bir anda durdu.

"İngiliz tarzı bir bahçe, doğal olarak," diye açıkladım kesilmiş çitlerin arasındaki patikadan aşağı inmeye başlarken. Sonbahar gelmiş, sera hariç her yer turuncu ve altın sarısı renklere bürünmüştü.

"Doğal olarak," dedi, her şeyi içine çekerek, dikkati bir bitkiye, sonra diğerine yöneldi.

"Ezberliyor musun?" Ben sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyükanнем bana bir yeri ezberlediğini söylerdi. Görünüşü ve kokusu, duyduğu sesler, okuyucuya oradaymış gibi hissettirecek küçük ayrıntıları bir hikayenin içine yerleştirebilirdi. Sizin yaptığınız da bu mu?"

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama evet." Başını salladı. "Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim. En sevdiği bitkilerden bazılarını yüksekte yaşatamadığından şikâyet ettiğinde bile burayı çok severdi." Bizi Colorado'nun vahşi doğasından ayıran, yaprak dökmeyen bir çitin bulunduğu arka kapıya ulaştık. Ferforje demir kolu çevirdim ve bizi geçirdim. "Bunun onu kız kardeşine daha yakın hissettirdiğini söyledi."

"Constance ona öğretti, değil mi?"

"Evet." Büyükanнемin el yazmasını başka birinin okumuş olması,

hayatının o bölümünü benim kadar yakından bilmesi tuhaf ama rahatlatıcıydı.

"Vay be. Burası da çok güzel," dedi önümüzde uzanan kavaklara doğru.

"Burası evim." Derin bir nefes aldım ve ruhumun bu manzarada her zaman olduğu gibi dinginleştiğini hissettim. Önümüzde yükselen ve taşları şimdiden ilk karla kaplanmış olan Elk'lerin vadisindeydik.

Büyükannemin evinin arkasındaki çayırılık, hem sonbaharın döngüsüne teslim olmuş diz boyu çimenlerden hem de her iki tarafı çevreleyen kavak ağaçlarının yapraklarından dolayı yanık altın tonlarında renklenmişti.

"Bu benim yılın en sevdiğim zamanı. New York'ta sonbaharı özlemediğimden değil, çünkü özlüyorum. Ama burada renk cümbüşü yok. Ağaçlar arasında kimin yaprakları en parlak olacak diye bir savaş yok. Burada dağlar altın rengine bürünüyor, sanki hepsi anlaşılmış gibi. Huzur dolu." Ben doğmadan çok önce çayırda aşınmış olan patika boyunca bizi yürüttüm.

"Neden geri dönmek istediğini anlayabiliyorum," diye itiraf etti Noah. "Yine de New York'ta sonbahara bayılırım."

"Ama yine de buradasın, yolun hemen aşağısında yaşıyorsun." Büyükannemin arazisinden geçen dereye ulaştık - artık benim arazim. Doğu Yakası standartlarına göre fazla bir şey değildi. Belki üç metre genişliğinde ve en fazla iki metre derinliğindeydi ama Rocky Dağları'nda su farklıydı. Düzenli ak mıyordu, pürüzsüz ya da tahmin edilebilir değildi. Burada su bir damlaya kadar yavaşlayabilir ve hiç beklemediğiniz bir anda önüne çıkan her şeyi yok edecek bir sel duvarı oluşturabilirdi. Dağlardaki diğer her şey gibi tehlikeli derecede güzeldi.

"Yapmam gerekeni yaptım." Omuz silkti ve dere boyunca yürümeye başladık. "New York'u özlüyor musun?"

"Hayır."

" Hızlı cevap."

"Kolay soru." Başparmaklarımı arka ceplerime soktum. "Sanırım bu kitap kavgasına başladığımız zaman?"

"Bunun bir dövüş olması gerektiğini söyleyen ben değilim. Kolay bir başlangıç yapalım. Bana kişisel bir soru sor. Ne istersen." Yürürken kollarını yukarı kaldırdı ve ön kollarından birinde kılıç ucuna benzeyen bir mürekkep çizgisi ortaya çıktı. "Sorarsan bir tanesine cevap veririm."

Bu yeterince kolay görünüyordu.

"Bir şey var mı?"

"Herhangi bir şey."

"Bu dövmenin arkasındaki hikâye ne?" Ön kolunu işaret ettim.

Görüş alanımı takip etti. "Ah, bu aslında benim ilkimdi." Kolunu kumaşın izin verdiği kadar yukarı itti ve bir pusulanın iğnesi işlevi gören bir kılıcın ağzını ortaya çıkardı. Omzunu kapladığını bilecek kadar resim görmüştüm ama şu anda sadece tabanını görebiliyordum. "*Avalon Waning* yayınlanmadan bir hafta önce aldım. Bu adamın arayışına bir Kral Arthur kıssası ekledim-"

"Kayıp aşkı. Okumuştum." Bana yavaşça gülümsediğinde neredeyse sendeleyecektim ve bakışlarımı tekrar yola çevirdim. "Tüm kitaplarınız için dövmeleriniz var mı?"

"Bir, bu *iki* soru ve evet, ama diğerleri daha küçük. *Avalon* yayınlandığında, bunun benim tek kitabım olabileceğini düşündüm. Benim sıram."

"Bu sadece adil." *İşte son ilişkiyle ilgili soru geliyor.*

"Heykeltıraşlığı neden bıraktın?"

Ne oldu? Benim hızım yavaşladı ama o da bana ayak uydurdu. "Damian benden işi askıya almamı ve Ellsworth Productions'ı hayata geçirmesine yardım etmemi istedi ki bu çok mantıklıydı. Yeni evliydik ve geleceğimizi inşa etmeye yardım ettiğimi düşünüyordum. Bu hâlâ sanattı, sadece *onun* sanat biçimiydi, değil mi?" Yirmi iki yaşındaki bir kızın naif düşünceleri karşısında omuz silktilim. "Ve sonra duraklama daha çok bir durak haline geldi ve o parçam..." Doğru kelimeler bu konuda beni her zaman hayal kırıklığına uğratmıştır. "...söndü. Bakmayı unuttuğum bir ateş gibi söndü. Alevler o kadar yavaş azaldı ki

Közden başka bir şey olmayana kadar fark etmedim ve o zamana kadar hayatımın geri kalanı alevler içinde kalmıştı. Nefes almaya odaklandığınızda yaratıcılığa pek yer kalmıyor." Bakışlarını hissedebiliyordum ama karşılık veremedim. Bunun yerine nefesimi içime çektim ve gülümsemeye zorladım. "Sanırım geri geliyor. Yavaş yavaş." Bay Navarro'nun dükkânını düşündüm, sonra da bu konuda gerçekten bir şeyler yapmanın maliyetini. "Her neyse, bu bir soru ve sana bir soru daha borçluyum, sor bakalım."

"Hikaye konusunda neden bana güvenmiyorsun?"

Omurgam dikleşti. "Bu konuda kimseye güvenmiyorum, büyükannem de öyle. Birinin ailenize gerçekte ne olduğunu kurgulamak üzere olduğunu bilmek kolay değil. Bu benim için sadece bir hikâye değil."

"O zaman neden satıyorsun? Sadece anneni mutlu etmek için mi?" Kara kaşları aşağı indi. "Kabul etmeniz tek nedeni gerçekten bu mu?"

Öyle miydi? Sorusunu biraz düşünerek derenin akışını izledim. Cevap vermem için beni zorlamayarak bir puan daha kazandı. "Yarı yarıyaydı," dedim sonunda. "Annemi mutlu etmek istedim. Ona istediği bir şeyi verebilmek istedim, çünkü... bu pek sık olmuyor."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Karmaşık bir ilişkimiz var. Diyelim ki sen ailenle ayda bir kez yemek yerken, annem ve ben belki *yılda* bir kez yemek yiyoruz." Bu hafif bir ifade oldu ama bu bir terapi seansı değildi. "Diğer yanımda ise Gran'in evlendiğim kışa kadar o kitap üzerinde çalışmasını izledi."

"O zaman durdu mu?"

"New York'a taşındığımdan beri emin değilim ama birkaç ayda bir eve geliyordum ve onu bir daha hiç çalışırken yakalayamadım." Başımı salladım. "William -büyükbabam- kitabı okumasına izin verdiği tek kişiydi ve o da altmışlı yıllarda, son birkaç bölümü yazmadan önceydi. O öldükten sonra -bir araba kazası-, " dedim hızlıca, "on yıl boyunca kitaba dokunmadı. Ama bu onun için önemliydi."

Bu yüzden sonunda onu tekrar çıkardı. Doğru yapmak istedi." "Bırak ben düzelteyim." Viraja yaklaştığımızda sesi alçaldı.

Dere.

"Yapacağını umuyordum, ama sonra sonsuza dek mutlu olma hikayelerini anlatmaya başladın."

"Çünkü bu onun markası!" Duruşu yanımda sertleşti. "Yazarlar, büyükannenizin bulunduğu noktaya geldiklerinde okurlarıyla bir sözleşme yaparlar. Okurlarına mutlu sonla biten yetmiş üç roman yazdı. Bunun için senaryoyu tersine çevireceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Evet." Başımı ısrarla salladım. "Bence yaşananların gerçeği onun için yazılamayacak kadar acı vericiydi ve senin yaratmak istediğin fantezi daha da acı vericiydi, çünkü ona sahip olamadığı şeyleri hatırlatıyordu. Büyükbaba Brian ile evli geçirdiği yıllar bile... Büyükbaba Jameson ile yaşadıklarını okudunuz. Nadir bir şeydi. O kadar nadirdi ki belki de ne kadar? Bir nesilde bir kez mi?"

"Belki," diye itiraf etti usulca. "Bu, hakkında hikâyeler yazılan türden bir aşk, Georgia. İnsanları, kendileri için de orada olması gerektiğine inandıran türden."

"O zaman Büyükbaba Jameson'a nasıl bittiğini sor. Sadece onun bilebileceğini ve ona ulaşmanın biraz zor olduğunu söyledi." Tekrar patikaya doğru baktım. Dere, arka bahçemin coğrafyasını takip ederek hafif bir kavis çizmeye başlamıştı. "Rafa kaldırılacağı yeri düşündünüz mü?" Onu kendi bakış açıma çekmek için farklı bir yol deneyerek sordum.

Kaşları kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sizin adınıza mı yoksa onun adına mı?" Yürümeyi bıraktım ve bana doğru döndü. Güneş ışığı saçlarına vuruyor, yer yer parlatıyordu.

"İkisi de, dediğin gibi. Pazarlama bütçesini de bilmek ister misin?" diye takıldı.

Ona ters ters baktım. "Gerçekten de genel kurgudan vazgeçip *romantizm* bölümünde raflanmaya razı mısınız? Çünkü geçen ay kitapçada tanıştığım adam kesinlikle öyle değildi."

Gözlerini kırıştırdı ve hafifçe geri çekildi.

"Hmm. Aklınızdaki yeni sürüm tablosunu geçememiştiniz, değil mi?"

"Fark eder mi?" diye karşı çıktı, ellerini bariz bir hayal kırıklığıyla kirli sakalına sürterek.

"Evet. Senden yapmanı istediğim şey, seni bu iş için olmayan bölümde tut-" Başımı yana eğdim. "Ne demiştin? Seks ve gerçekçi olmayan beklentiler mi?"

Dudaklarından mırıltılı bir küfür döküldü. "Bunu asla unutamayacağım, değil mi?" Arkasını dönüp ağaçlara baktı, sonra da *tatmin edici olmayan bir* şeyler mırıldandı.

"Hayır. Bana romantik sondan bahsetmeye devam etmek ister misin? Çünkü yazarsan seni rafa kaldıracaklar. Onun adı seninkini bastırıyor. Seksi olabilirsin ama Scarlett Stanton değilsin."

"Kitabın nerede rafa kaldırılacağı umurumda değil." Gözlerimiz gergin bir an için kilitlendi.

"Sana inanmıyorum."

Başını öne eğdi. "Beni tanıımıyorsun."

Yanaklarım kızardı, kalp atışlarım hızlandı ve her şeyden çok bu tartışmayı telefonda bitirmeyi ve Nuh'un içimde ateşlemeyi asla başaramadığı çileden çıkarıcı duygu titreşimlerini bastırmayı istedim.

Uyuşukluğu severdim. Uyuşukluk güvenliydi.

Noah pek çok şeydi ama güvende olmak bunlardan biri değildi. Gözlerimi onunkilerden ayırdım.

"Nedir o?" Hafifçe eğildi, gözleri kısıldı.

Görüş alanını takip ettim. "Çardak." Rüzgâr esip geçti ve Noah'nın yanından geçerken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım,

kavak korusuna doğru ilerliyor. Boşluk. Boşluğa ihtiyacım vardı.

Arkamda çıtırdayan ayak sesleri onun da beni takip ettiğini gösteriyordu, ben de devam ettim. Yaklaşık elli metre içeride, korunun tam ortasında, tamamen kavak ağaçlarının gövdelerinden yapılmış bir çardak vardı. Basamakları çıktım, parmaklarımı tıpkı zemin ve çatı gibi yıllar içinde zımparalanmış ve değiştirilmiş olan parmaklıkların üzerinde sevgiyle gezdirdim. Ama destekler orijinaldi.

Noah yanıma geldi ve tüm alanı görebilmek için yavaşça döndü. Kabaca yemek odamızın büyüklüğündeydi ama daire şeklindeydi. Onu dikkatle izledim, kendimi çocukken tercih ettiğim rustik küçük alanla ilgili şüphesiz bir yargıya hazırladım.

"Bu olağanüstü." Korkuluklardan birine doğru yürüyüp kenardan aşağı bakarken sesi kısıldı. "Ne zamandır burada?"

"Büyükannem kırklı yıllarda Jameson'ın babası ve amcasıyla birlikte inşa etmiş. VE gününden önce bitirmişler." Sandıklardan birine yaslandım. "Her yaz büyükannem burada yazabilmesi için bir masa getirirdi ve o çalışırken ben de oynardım." Bu anıya gülümsedim.

Bana doğru döndüğünde ifadesi yumuşamış, gözlerini hüzün kaplamıştı. "Burası onu beklediği yer."

Kollarımı ortama doladım ve başımı salladım. "Eskiden aşklarının bunun içinde olduğunu düşünürdüm. Bu yüzden her zaman tamir ettirirdi, asla yeniden yaptırmazdı."

"Artık istemiyor musun?" Omzumda sıcaklığını hissedebileceğim kadar yanıma yaklaştı.

"Hayır. Sanırım üzüntüsünü, özlemini içine yerleştirdi. Şimdi yaşlandığım için bu mantıklı geliyor. Aşk uzun sürmez, burası gibi değil." Zihnimde milyonlarca anı canlanırken bakışlarım sandıktan sandığa kayıyordu. "Çok narin, çok kırılgan."

"O zaman bu karasevda, aşk değil." Sesi alçaldı ve bir başka duygu titreşimi -bu kez özlem- göğsümde odaklanan bir alev dönüşü.

"Her ne ise, hiçbir zaman ideal olanla tam olarak örtüşmüyor, değil mi? Sadece öyleymiş gibi yaparsınız, serapla karşılaştığımızda kumu yalayıp yutarız. Ama burası? Sağlam. Sağlam. Keder, özlem, kaçırılan şansın ardından sizi yiyip bitiren acı... bunlar iyi destekler oluşturur. Bunlar zamanın testinden geçen duygulardır."

Bakışlarını tekrar hissettim ama az önce üzerine kustuğum onca kelime kusmuğuna rağmen bakışlarına karşılık veremedim.

"Seni hak ettiğin şekilde sevmediği için üzgünüm."

İrkildim. "Gazetelerde okuduğunuz her şeye inanmayın."

"Ben magazin okumam. Evlilik yeminlerinin ne anlama geldiğini biliyorum ve onları ciddiye aldığını bilecek kadar senin hakkında bilgi edindim."

"Önemli değil." Ellerimi durduramadan saçlarımı tekrar topladım, bakışları fiziksel bir dokunuş gibi tenimi ısıtıyordu.

"Beynimizin biyolojik olarak acı veren anıları daha iyi hatırlamaya programlı olduğumu biliyor muydunuz?" diye sordu.

Gölgede olduğumuz için içimi bir soğuk ürpertisi kaplayınca başımı salladım. Noah aramızdaki mesafeyi kapatarak bana sıcaklığını verdi. Eğer kolu bir gösterge ise, adam tam bir fırındı.

"Bu doğru," diye devam etti. "Bu bizim kendimizi koruma yöntemimiz, aynı hatayı tekrarlamamak için acı verici bir şeyi hatırlamak."

"Bir savunma mekanizması," diye düşündüm.

"Aynen öyle." Bana bakmak için başını çevirdi. "Bu, her ne yaptıysak tekrar yapmamamız gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece beynimizin unutamadığı acıları geride bırakmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Deliliğin tanımı hakkında ne derler?" Gözleriyle buluşabilmek için yüzümü eğerek sordum. "Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek mi?"

"Hiçbir şey aynı değildir. Her durumun milyonlarca çeşidi vardır. Hiçbir insan birbirine benzemez. Herhangi bir karşılaşmada yapacağımız en ufak bir değişiklik bizi çok farklı sonuçlarla karşı karşıya bırakabilir. Ben olasılıkları bir ağaç gibi düşünmeyi seviyorum. Belki tek bir yolla başlarsınız-" En yakın gövdeye

dokundu. "Ama kader tüm dalları dışarı atar ve

Sol ya da sağ gibi küçük bir seçim gibi görünen şey, olabileceklerin olasılıkları sonsuz olana kadar bir başkasına ve bir başkasına dönüşür."

"Damian'ın beni aldattığını öğrenmemiş olsaydım, hâlâ onunla birlikte olur muydum? Belki bir bebek olmasaydı." Sesim kesildi ve bu düşünceyi bir kenara bıraktım.

"Olabilir. Ama bunu yaptığın için şu anda farklı bir daldasın. Ve belki de o diğer dal kurgusal olasılıklar aleminde var, ama bu dalda, burada benimlesin." Bakışları dudaklarıma kaydı ve geri döndü. "Her şeyi berbat ettiği için üzgünüm ama bunu bildiğin için üzgün değilim. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Büyükanmem onunla evlenmemi hiç istemedi." Ağırılığımı kaydırdım ama birbirimize bağlı kaldık. "Büyükbabam Jameson'la yaşadıklarını benim için de istedi. Büyükbabam Brian'ı sevmediğinden değil, çünkü seviyordu."

"Hayatına devam etmesi kırk yılını aldı. Sonunda mutlu oldu mu?"

Başımı salladım. "Söylediğine göre gerçekten öyleymiş. Yine de bu konuda konuşması için onu hiç zorlamadım. Her zaman çok acı verici göründü. Damian bir ya da iki kez yaptı ama her zaman meraklı biriydi. Yine de, Büyükbaba Brian'la evliyken bile buraya yazıyordu, sanki yıllar sonra hâlâ Jameson'ı bekliyormuş gibi."

"O tam bir romantikti. Şuraya bakın..." Çardağı inceledi. "Onları burada hissedemiyor musun? Onları başka bir kurgusal olasılık aleminde mutlu göremiyor musun? Savaşın onları paramparça etmediği başka bir dalda?"

Büyükanmemi düşünerek yutkundum - onu hatırladığım şekliyle değil, fotoğraftaki haliyle, çılgınca, pervasızca aşık olarak.

"Yapabilirim," diye devam etti Noah. "Uçabilsin diye çayıra küçük bir iniş pisti açtıklarını görüyorum ve onları yarım düzine çocukla görüyorum. Ona nasıl baktığını görüyorum, sanki yüz bir yaşına gelene kadar mevsimlerin değişmesinin ve güneşin doğmasının nedeni oymuş gibi."

Bu, büyükanmemin yaşadığından bir yıl daha fazlaydı ve açgözlülük olduğunu bilsem de bunu istiyordum. Yaşadığım her yıl içinde ona en çok ihtiyaç duyduğum yıl buydu.

Noah döndü, önümdeki boşluğu tüketti, bana öyle bir yoğunlukla baktı ki, başka tarafa bakmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Çok fazla şey görüyor, kendimi çok açıkta hissetmeme neden oluyordu. Ama vücudum onun bu kadar yakın olmasına kesinlikle aldırmıyordu. Kalbim gümbürdedi, nefesim kesildi, kanım ısındı.

"Gün batımında birkaç dakika uzaklaşmak için el ele yürüdüklerini görüyorum - tabii ki çocukları yatırdıktan sonra. Kadının daktilosundan başını kaldırıp adamın geçişini izlediğini görüyorum, eğer o günkü işini bitirirse adamın onu bekleyeceğini biliyor. Onları gülerken, yaşarken ve kavga ederken görüyorum - her zaman tutkulu ama adil. Birbirlerine karşı dikkatli davranıyorlar çünkü neye sahip olduklarını biliyorlar, bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorlar, bu aşkla hayatta kaldıkları için ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar. Hâlâ çekiciler, hâlâ hiç doyamayacakmış gibi sevişiyorlar, hâlâ açıklar, açıkça dürüstler ama yine de şefkatliler." Eli yanağımı okşamak için kalktı, sıcak ve sabitti. Nefesim kesildi, dokunuşuyla nabzım sıçradı. "Georgia, göremiyor musun? Bu yerin her satırında var. Burası bir anıt mezar değil, bir söz, o aşk için bir türbe."

"Çok güzel bir hikâye," diye fısıldadım, keşke onların kaderi de böyle olsaydı... ya da benimki.

"O zaman bırakalım alsınlar."

Ulaşamayacağı bir yere kaçtım, sonra da biraz perspektif kazanmak için çardağın karşısına yürüdüm. Sözcüklerini içinde yaşamak istediğim bir dünyaya örüyordu ama bu onun yeteneğiydi, işiydi. Gerçek değildi.

"İstediği bu değildi, yoksa bu şekilde yazıp diğer kitapları gibi bitirirdi," dedim. "Hâlâ bunun seninle konuşan ve kendi dallarını seçen karakterlerin olduğu bir hikâye olduğunu düşünüyorsun. Öyle değil. Otobiyografiye en çok yaklaştığı kitap bu ve geçmişini değiştiremezsin." Göğsümdeki gerginlik bir ağrıya dönüştü. "Anlattığın şey yaptığın işte neden bu kadar iyi olduğunu açıklıyor ama onun istediği bu değildi." Korkuluktaki yarığa doğru yürüdüm ve ağaçların tepelerine bakarak merdivenlerden aşağı indim.

"Onun istediği mi yoksa *senin* istediğin mi Georgia?" diye sordu.

basamakların tepesinde, hayal kırıklığı altında çizgiler oluşturuyordu.

Gözlerim kapandı ve ona dönmeden önce sakinleştirici bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. "İstediyim şey sadece bir kişi için önemliydi ve o da öldü. Ona verebileceğim tek şey bu, Noah. Onun yaşadıklarını, kaybettiklerini onurlandırma hediyesi."

"Kolay yolu seçiyorsun ve sen böyle biri değilsin!" "Beni tanıdığını nereden çıkardın?" Ben de karşılık verdim.

"Suyun içinden çıkan bir ağacın heykelini yaptın!" "Ve?"
Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"İster bilinçli ister bilinçsiz olsun, anlattığım her hikayede benden parçalar var ve bahse girerim heykel yaparken de sizin için aynı şey geçerlidir. Bu ağaç toprakla sabitlenmemiş. Büyümemesi gerekirdi ama yine de orada. Işığı fark etmediğimi sanmayın. Kökleri vurgulamak için dümdüz parlıyordu. Yoksa neden ona Boyun *Eğmez İrade* diyesiniz ki?"

Parçanın adını hatırlıyor muydu? Başımı salladım. "Bu benimle ilgili değil. Onunla ilgili. Onlarla ilgili. İster tren istasyonunda ağlamaklı bir kavuşma olsun, isterse onun yatağının başına koştuğunu göstermek olsun, bunu bir fiyonkla tamamlamak onun yaşadıklarını ucuzlatır. Kitap burada bitiyor, Noah. Tam bu çardakta, Scarlett'in ona bir daha dönmeyen bir adamı beklediğı yerde. Nokta."

Sabır için dua ediyormuş gibi gökyüzüne baktı ve bakışlarını tekrar benimkilere getirdiğinde gözlerindeki ateş sönmüştü. "Eğer bunu zorlarsan, kaçınılmaz olarak boktan eleştiriler alacak ve Scarlett Stanton'ın mirasıyla oynadığım için beni kazıkta yakacak olan hayranlarını hayal kırıklığına uğratacak. İnsanların hatırlayacağı şey bu, onun aşk hikayesi değil, hayatım boyunca yazabileceğim diğeryüzlerce kitap değil."

Kılandım. *Onun kariyeri*. Tabii ki. "O zaman vazgeçme seçeneğini kullan ve çek git." Ben de aynen öyle yaptım, yola koyulurken arkama bakma zahmetine bile girmedim.

Hayatımda yeterince hayal kırıklığı görmüştüm.

onun karışımına.

"En fazla evime kadar yürüyebilirim. Önümüzdeki iki buçuk ay boyunca buradayım, unuttun mu?"

"Bu ayakkabılarla dereyi geçerken iyi şanslar!" Omzumun üzerinden geri seslendim.

Kasım 1940

Kirton-in-Lindsey, İngiltere

Bar, bardan kapıya kadar üniformalılarla doluydu. Jameson'ın yakınlarda bir ev bulması bir hafta sürmüştü ama dün itibariyle maaşının oldukça sağlıklı bir kısmı karşılığında artık kendilerine ait bir evleri vardı. En azından 71. birlik Kirton'da kaldığı sürece.

Bu öğleden sonra Scarlett onun karısıydı.

Karısı. Bu kadar çabuk evlenmelerinin ne kadar pervasızca olduğunun farkında olmadığından değil, sadece umursamadığından. Parlak gülüşlü ve inkar edilemez çekiciliğe sahip o güzel adam artık onun kocasıydı.

Gözleri kalabalık odada birbirine kilitlenirken nefesi kesildi. *Kocasına.* Saate baktı ve düğün kahvaltısında daha ne kadar kalmaları gerektiğini merak etti, çünkü tek açlığı kocasıydı.

Ve sonunda evlendiler.

"Senin adına çok mutluyum," dedi Constance, kız kardeşinin elini masanın altından hafifçe sıkarak.

"Teşekkür ederim." Scarlett'in gülümsemesi Kirton'a geldiklerinden beri olduğu gibi bir mil genişliğindeydi. "Kızken hayal ettiğimizden çok farklı, ama şimdi başka türlü olmasını hayal bile edemiyorum." O öğleden sonraki düğün küçüktü, sadece en yakın arkadaşları ve 71. Filo'dan birkaç pilot katılmıştı ama son derece güzeldi. Constance küçük bir buket tedarik etmişti ve Scarlett'in elbisesi her zaman giyeceğini düşündüğü aile yadigârı olmasa da, Jameson'ın ona bakışları yine de güzel görüldüğünü söylüyordu.

"Ben de," diye kabul etti Constance. "Ama bunu hayatımızdaki her şey için söyleyebilirim. Hiçbir şey iki yıl önce hayal ettiğim gibi değil."

"Öyle değil, ama belki de bazı küçük açılardan daha iyi." Scarlett kız kardeşini çok iyi anlıyordu ve savaştan, bombardımanlardan, karne uygulamasından ve sıradan ölümlerden önceki günleri özlemle anmasına rağmen, onu Jameson'a getiren kararlarının hiçbirinden pişmanlık duymuyordu.

Her nasılsa, girdabın ortasında bir mucize bulmuştu ve neye sahip olduğunu fark etmesi biraz zaman almış olabilir, ama şimdi anladığına göre, onu korumak için her şeyiyle savaşıyordu
-Onu tutmak için.

"Annem ve babam gelmediği için üzgünüm," diye fısıldadı Constance. "Son ana kadar umudumu korudum."

Scarlett'in gülümsemesi azaldı, ama fazla değil. Mektubunun cevapsız kalacağını biliyordu. "Ah Constance, ne kadar da romantiksin. Kaçan ben değil, sen olmalıydın." Scarlett gözlerini bara dikmiş, Jameson'un onun olduğuna hayret ediyordu. İkisinden daha pratik olanın kaçıp evlenecek olması ne kadar da ironikti. Kendisi bile buna inanamıyordu, ama yine de burada, hem de bir barda evliliğini kutluyordu.

Doğru, çocukken hayal ettiği gibi bir şey değildi, ama yine de bunun için daha iyiydi. Ayrıca, onu Jameson'a getiren milyonlarca ayrı olay varken, o kim oluyordu da kaderi inkâr ediyordu?

"Belki de idealist biriyimdir." Constance omuz silkti. "Sadece seni mutlu görmek istemediklerine inanamıyorum. Her zaman tehditlerinin sadece boş tehditler olduğunu düşünmüşümdür."

Scarlett nazikçe, "Onlara kızma," dedi. "Bildikleri tek yaşam biçimi için savaşıyorlar. Düşündüğün zaman yaralı bir hayvandan farkları yok. Ve ben bugün üzgün olmayı reddediyorum. Bu onların kaybı."

"Gerçekten öyle," diye kabul etti Constance. "Seni hiç bu kadar mutlu, bu kadar güzel görmemiştim. Aşk sana çok yakışıyor."

"İyi olacak mısın?" Scarlett sandalyesinde hafifçe dönerek kız kardeşine baktı. "Evimiz havaalanından sadece birkaç dakika uzaklıkta, ama-"

"Dur." Constance kaşlarını kaldırdı. "Ben gayet iyi olacağım."

"Biliyorum. Sadece en son ne zaman uzun süre ayrı kaldığımızı hatırlamıyorum." Belki orada burada birkaç gün, ama başka bir şey değil.

"Birbirimizi işte görmeye devam edeceğiz."

Scarlett yumuşak bir sesle: "Demek istediğim bu değildi," dedi. Artık evli olduğuna göre, 71'inci birlik kaçınılmaz olarak Kirton'dan ayrıldığında Jameson'ı takip edecekti. Yeni pilotların eğitimi sonsuza dek süremezdi.

"Bunu zamanı geldiğinde hallederiz. Şimdilik değişen tek şey nerede uyuduğunuz..." Başını öne eğdi. "Oh, ve nerede yemek yediğin, boş zamanlarını nerede geçirdiğin ve tabii ki kiminle *yatacağın*." Gözleri dans ediyordu.

Scarlett gözlerini devirdi ama Jameson üniformasıyla onlara doğru gelirken yanaklarının ısındığını hissetti. Yeni yüzüğünü başparmağıyla parmağının etrafında döndürerek bunun bir rüya olmadığına kendini ikna etti. Bunu gerçekleştirmişlerdi.

...

Jameson gülümseyerek, "Bu sonuncusuydu," dedi, bakışları Scarlett'in boynunun uzun çizgisinden aşağıya, seçtiği sade ve şık elbiseye doğru kaydı. Onunla üniformasıyla ya da bornozuyla bile evlenebilirdi, umurunda değildi. Bu kadını her şekilde elde edebilirdi. "Yemin ederim son bir buçuk saattir aynı birayı tutuyorum ve kimsenin fark etmemesini umuyorum." Bardağı masanın üzerine koydu.

"Birden fazla olabilirdi. Sanırım bu beklenen bir şey." Scarlett'in kendi bardağı hâlâ doluydu.

"Kafamın rahat olmasını istedim." Dudakları yukarı doğru çekildi.

O

onu ilk kez eline aldığında sarhoş olacak değildi. Dün gece onu neredeyse omzunda yeni evlerine kadar taşımıştı ama beklemek daha iyiydi. Bunun beklentisi onu hayal edilebilecek en tatlı şekilde öldürüyordu.

"Öyle mi?" Tanrım, o gülümsemesi neredeyse onu dizlerinden vuracaktı.

"Sizi eve götürmeme ne dersiniz, Bayan Stanton?" Elini onunkine uzattı.

"Bayan Stanton," diye cevap verdi Scarlett, parmakları onun parmaklarına değerken gözlerinde bir sevinç kıvılcımıyla.

"Kesinlikle öylesin." Onun bunu söylediğini duymak bile kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Vedalaştılar ve Jameson'ın filo arabalarından birini artık evleri olan yerin önüne park etmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Onu ayaklarından tutup kaldırımın kenarındaki kollarının arasına aldı. "Sen benimsin."

"Ve sen de benimsin," diye karşılık verdi, parmaklarını onun boynunun arkasına geçirerek. Adam onu usulca öptü, kaldırımında yürürken dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, sadece adımlar.

"Sandığım-" diye başladı.

"Sonra getiririm," diye söz verdi. "Evi görmeni istiyorum." Dün evi bulduğunda nöbetçiydi. Midesi bulandı. "Alışık olduğun gibi değil." Ailesi hakkında, bu küçük evlerinin muhtemelen Wright'ların yemek odalarından birine sığacağını bilecek kadar çok şey öğrenmişti.

Cevap olarak onu öptü. "Bunu on bir başka kadınla paylaşmamı istemiyorsan, geçen yıl yaşadığım her şeyden çok daha iyi."

"Tanrım, seni seviyorum."

"Güzel, çünkü artık bana mahkumsun."

Güldü, sonra bir şekilde kapının kilidini açmayı ve onu eşikten geçirirken düşürmeden iterek açmayı başardı. "Evinize hoş geldiniz, Bayan Stanton," dedi ayaklarını yere koyarken.

Bayan Stanton. Bunu söylemekten asla bıkmayacaktı.

Scarlett'in bakışları içeriyi hızlı hızlı taradı. Ev, neyse ki mobilyalı olan mütevazı bir oturma odasına açılıyordu. Bir merdiven mekânı ikiye bölüyor, sağ tarafta küçük bir masa ve sandalyelerin bulunduğu yemek odası, onun hemen ötesinde de evin arka tarafında mutfak yer alıyordu.

Scarlett her şeyi içine çekerken, "Çok güzel," dedi. "Gerçekten de mükemmel." Yürürken elini yemek masasının üzerinde gezdirdi ve Jameson da onu mutfağa kadar takip etti.

Bakışları fırından küçük masaya ve tezgâhların üzerine sıçrarken solgunlaştı, gülümsemesi kayboldu. Yüzünün her çizgisinden korku yayılıyordu.

"Neyin var?" Midesi bulandı. Bir şey mi kaçırıyordu? Kahretsin. Daha iyi bir şey için beklemeliydi.

Onunla yüzleşmek için döndü, sonra geniş gözlerle bakışlarını karşıladı. "Bunu söylemek için uygun bir zaman olmayabilir ama yemek yapamıyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "Yemek yapamazsın," diye yavaşça tekrarladı, sadece onu doğru duyduğundan emin olmak için.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Eminim ocağı nasıl açacağımı bulabilirim, ama başka bir şey değil."

"Tamam. Ama mutfak kabul edilebilir mi?" Kadının gözlerindeki endişeyi itirafıyla eşleştirmeye çalıştı ama başaramadı.

"Tabii ki!" Başını salladı. "Bu çok güzel. Sadece onunla ne yapacağımdan emin değilim. Evde yemek yapmayı hiç öğrenemedim ve o zamandan beri subayların yemekhanesi oldu." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Bu rahatlama o kadar keskin ve tatlıydı ki, kollarını Scarlett'e sararken gülmekten kendini alamadı. "Oh, Scarlett, Scarlett'im." Başının tepesini öptü ve kokusunu içine çekti. "Bunu söylemiyorum.

Beş çeşit yemek hazırlayabilirim ama kamp ateşinde yumurta ve domuz pastırması kızartabilirsem, sanırım bu işi çözene kadar bizi doyurabilirim."

"Gerçek yumurta bile bulabilseydik," diye mırıldandı kolları adamın beline dolanırken.

"Çok doğru." Bir pilot olarak, yumurta ve domuz pastırmasıyla beslenmek suya inişte hayatta kalma şansını artırıyordu ve o kadar düzenli bir şekilde önüne getiriliyordu ki, ne kadar nadir olduklarını neredeyse unutmuştu.

"Son bir yılda kendi giysilerimi ütüyemeyi ve biraz çamaşır yıkamayı öğrendim ama ev işleriyle ilgili pek bir şey yapmadım," dedi göğsüne doğru. "Korkarım benimle evlenerek kötü bir anlaşma yapmış olabilirsiniz."

Çenesini eğdi ve onu nazikçe öptü. "Seninle evlenerek hayal edebileceğimden çok daha fazlasını elde ettim. Geri kalan her şeyi birlikte çözeceğiz."

Birlikte. Göğsü onu ne kadar çok sevdiğiyle ağrıyordu. "Bana evin geri kalanını göster."

Elini tuttu ve onu ikinci kata çıkan küçük merdivene götürdü. "Banyo," dedi açık kapıdan işlevsel alana doğru ilerlerken, sonra da kapının sağındaki kapıyı açtı. "Ev sahibi buraya kutu oda dedi ama daha çok dikdörtgen olduğu için ne demek istediğinden pek emin değilim."

Scarlett küçük ve boş yatak odasına bakarak güldü. "Bu sadece ikinci, daha küçük bir yatak odası." Buraya ancak tek kişilik bir yatak ve şifonyer sığabilirdi... ya da bir beşik. "Bir çocuk için..." Sesi kesildi.

Jameson'ın gözleri onunkilere kilitlendi ve hafifçe parladı. "Bunu istiyor musun? Çocukları mı?"

Kalbi tekledi. "Ben..." Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Eğer şimdi çocuk isteyip istemediğimi soruyorsanız, cevabım hayır. Şu anda çok fazla belirsizlik var ve güvenliklerini garanti edemeyeceğimiz bir dünyaya geliyor olacaklar."

Çocuklar, Londra da dahil olmak üzere neredeyse tüm askeri hedeflerden tahliye edilmişti ve bir çocuğu bombardımanda kaybetme düşüncesi bile dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Katılıyorum." Başparmağı kızın elinin arkasını güven verici bir şekilde okşadı ama kaşlarının arasındaki boşlukta endişe vardı.

Elini onun yanağına doğru kaldırdı. "Ama eğer bir gün senin çocuklarını isteyip istemediğimi soruyorsan, cevabım kesinlikle evet." Her şey bittiğinde yeşil gözlü küçük bir kız ya da onun gülümsemesine sahip bir erkek çocuktan daha iyi bir şey olamazdı.

"Savaştan sonra." Başını eğdi ve avucunun ortasını öptü, kolundan aşağıya doğru karıncalanan bir zevk sarsıntısı gönderdi.

"Savaştan sonra," diye fısıldadı ve bunu, hiç gelmeyeceğinden emin olduğu daha sonraki bir tarihte başarılabilecek şeylerin giderek büyüyen listesine ekledi.

"Ama her zaman bir şans olduğunu biliyorsun, değil mi?" Çenesindeki kaslar esnedi.

"Seviyorum." Parmakları adamın boynunda gezindi. "Bu, sana dokunabileceğim anlamına geliyorsa almak istediğim bir risk." Yakasının çizgisini takip ederek düğümlü kravatını geçti ve ceketinin ilk düğmesine kadar indi.

Belini avuçlayıp onu kendine doğru çekerken gözleri karardı. "Hayatım boyunca sana dokunmak için bekledim."

"Bana göstermeniz gereken bir oda daha var," diye mırıldandı. Yatak odası. *Onların* yatak odası.

Kalbi gümbürdedi ve vücudu onunkine karşı ısındı. Bakire olabilirdi ama geçen yıl birlikte hizmet ettiği kızlardan duyduğu hikâyeler, bu gece olacaklar konusunda onu eğitmekten fazlasını yapmaya yetmişti.

Sanki hayatı boyunca bu anı, bu geceyi, bu adamı beklemiş gibi hissediyordu. Beklemesinin, teklifte bulunan ve ukala bir gülümseme takınan diğer tüm el ilanlarını görmezden gelmesinin ödülüydü. Belki de onu bu çizgiyi aşmaktan alıkoyan şeyin ahlakı olduğunu savunabilirdi ama Jameson'a bakarken, sadece

onu bekliyordu.

"Var." Bakışları kızın dudaklarına kaydı. "Bunun sadece senin istediğin kadar ileri gideceğini bilmeni istiyorum. Seni elime almak için can atıyor olabilirim ama sen rahatlayana kadar olmaz. Korkmanı istemiyorum ve parmak uçlarımda hissetmek istediğim tek titreme arzundan kaynaklanacak, korkundan değil."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselip onu öperken ve sözlerini ağzıyla durdururken hissettiği şey korkudan çok uzaktı. Yeterince uzun süre beklemişlerdi. "Korkmuyorum. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Seni istiyorum," diye fısıldayarak sözlerini bitirdi ve parmaklarını onun boynunun arkasına geçirdi.

Onu derinden öptü, okşadı ve dilini onunkine doğru kaydırarak ağzını daha fazlası için ona yapışmasına neden olan kapsamlı, tembel bir keşfe çıktı. Sanki bütün gece başka bir amacı yokmuş gibi, sanki bu öpücük bir başlangıç değil de bir sonmuş gibi onun ağzını aldı.

Kız ne zaman hızlanmaya çalışsa, adam öpücüğü yavaşlatıyor, sabit ve emin elleriyle onu sıkıca kendine doğru tutuyordu.

"Jameson." Düğmelerinden ilkini fiskeyle açtı.

"Sabırsız mısın?" Ağzına karşı sırttı, elini kaldırıp başının arkasını kavradı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Çok." Bir sonraki düğmeyi açtı.

"Senin için ağırdan almaya çalışıyorum," dedi üniformasının kemerini çekiştirirken daha derin öpücükler için eğilmesine neden olan yudum yudum öpücükler arasında.

"Dur." Dudaklarını onun boynuna dayadı.

İnledi ve onu sertçe öptü, kolunu beline doladı ve onu kendine doğru kaldırdı, tüm alay etme numaraları uzak bir anıya dönüştü. Bu öpücük açıkça cinseldi, bariz bir şekilde sahipleniciydi ve papazın önünde onunla yüzleştikten beri arzuladığı her şeydi.

Kısa koridorda öpüşerek ilerlediler ve yatak odalarına girdiler; burada adam kadını vücudu boyunca uzun bir kaydırakla yere bıraktı.

"Değiştirmek istediğiniz bir şey varsa-" Odayı işaret etti.

Eve şöyle bir göz attı. Kullanılabilir mobilyalar, geniş bir yatağın üzerine serilmiş temiz nevresimlerle uyumlu açık mavi perdeler. "Mükemmel." Sözlerini zar zor tamamladıktan sonra onu tekrar öpmeye başladı.

Mesajı aldı ve ceketini çıkardı. Ceket bir yere düştü ama kadın bakmaya zahmet etmedi. Elleri çoktan kravatıyla meşguldü, her gün kendi üniformasıyla yaptığı gibi kumaş üzerinde hızlıca çalışıyordu.

Saçlarındaki parmaklar onu hafifçe kavradı, başını geriye çekti ve boynunu adamın ağzına doğru açtı. Dudaklarının her okşayışında daha da ısınan sıcaklık içinden akıp geçti. Adam elbisesinin yakasına -yaka kemiğinin hemen üstüne- ulaştığında nefesi artık sabit değildi.

Adam sırtındaki düğmelerin izini bulduğunda gömleğini çıkarmaya başladı, düğmeleri teker teker çözerken ağzını onunkinden hiç ayırmadı. Sonra onu nazikçe çevirdi ve omurgasından aşağı inen bir yolu öptü, açığa çıkardığı her santim deriyi okşadı. Omurganın dibine ulaştı, sonra tekrar yüzünü ona dönmesi için onu yönlendirdi.

Onu dizlerinin üzerinde, gömleğinin düğmelerini beline kadar açmış, damarlarında dolaşan aynı arzuyla parlayan gözlerle kendisine bakarken buldu. Sinirleri neredeyse onu alt edecekti ama onları bir kenara iterek önce bir kolunu, sonra da diğerini elbisesinden kurtardı ve bırakma cesaretini bulana kadar birkaç kalp atışı boyunca kumaşı göğüslerinin hemen üzerinde tuttu.

Elbise saten bir dalgalanmayla kayarak üzerinden çıktı ve üzerinde iki aylık maaşını biriktirerek aldığı iç çamaşırı ve ipek çoraplardan başka bir şey yoktu. Yüzündeki ifade bu fedakârlığa fazlasıyla değdiğini gösteriyordu.

"Sen..." Bakışları onu içine çekerken tenini ısıtacak kadar sıcaktı. "Çok zarif bir güzelliğin var, Scarlett." şaşkın, gerçekten şaşkın ve... aç görünüyordu.

Gülümsedi ve adam kalçalarını kavrayıp onu öne doğru çekerek karnının hassas derisini öptü. Bir yıl boyunca giydiği ve onu büyük bir makinenin dişlilerinden biri haline getiren kıyafetlerden sonra kendini tamamen kadınsı hissetmişti. Adamın ağzı vücudunda gezinirken, kendisini sabit tutmak için parmaklarını adamın saçlarına geçirdi.

Ayağa kalktı, sonra hem yakalı gömleğini hem de altındaki yumuşak pamuklu gömleği çıkardı.

Çıplak gövdesini, sert kas iplerinin üzerinde uzanan yumuşak teni görünce ağzı sulandı. Parmak uçlarıyla her iki yanında uzanan çizgileri takip edip düzlemleri ve çukurları ezberlediğinde midesi gerildi.

Gözlerini onun sorgulayan bakışlarıyla buluşturdu -sanki bu adamın endişelenecek bir şeyi varmış gibi. Gördüğü heykellerden herhangi biri kadar yontulmuştu ama ellerinin altında çok sıcaktı.

"Eee?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"İşe yarayacaksın," diye kestirip attı, dudaklarının büzülmesine karşı koyarak.

Bir kahkaha attı, sonra da kızın aklından geçen her düşüncayı öptü. Yatağa doğru attıkları her adımda kalan giysileri yere düşerken, elleri telaşla birbirlerini arıyordu. Adam göğsünü avuçladığında nefesi kesildi, sonra başparmağını sert tepenin üzerinde gezdirdiğinde eridi.

"Mükemmel," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sonra onu yatağa indirdi. Adam onun üzerinde yükselirken, saçları öne doğru düşüp kaşlarına değerken, kadın gözleriyle onu yuttu. Adamın her bir parçası kusursuzdu. Adam ondan çok daha iri ve sonsuz derecede güçlüydü ama kadın hiç bu kadar el üstünde tutulduğunu hissetmemişti.

"Seni seviyorum, Jameson." Tekrar düşmelerini izlemek için saçlarını geriye doğru taradı. Jameson'ın güçlü kalçalarının kendisinden çok daha küçük olan kalçalarının içindeki hissinden, açıkta kalan göğüslerinin üzerindeki serin hava dalgasına kadar vücudunu bombardıman eden her his arasında, göğsündeki aşkın -sınırsız sevincin- kabarması en parlak şekilde alevlendi.

"Ben de seni seviyorum," diye söz verdi. "Kendi hayatımdan daha çok."

Doğrulup onu öptü, vücutları tam olarak temas ettiğinde keskin bir nefes aldı. Dudaklarını kulağının hemen altındaki deri parçasının üzerinde gezdirdi, sonra vücudunda aşağı doğru hareket etti, yavaşça, metodik bir şekilde dudakları ve elleriyle kıvrımlarını keşfetti.

Kadının göğsünün tepesini ağzına aldı. Dili onu çözerken parmakları saçlarını sıkıca kavradı. Dokunduğu her yer alev almış gibiydi; belinin kıvrımları, kalçalarının kabarıklığı, uyluklarının üst kısımları. Onu canlı bir aleve dönüştürdü, yapabileceğini bilmediği bir açlığı körükledi. Elleri o kadar iyi hissettiriyordu ki, tüm vücudu onunla birlikte ağrımaya başladı.

Ağzını tekrar onunkine yaklaştırdı ve kelimeler yetersiz kaldığında hissettiği her şeyi öpücüğe döktü. Elleri adamın sırtının geniş hatlarını okşadı ve adam öpücüğü derinleştirdi, ağzını çekmeden önce ağzına doğru inledi, nefesi kendisinininkiyle aynı hızlı pantolonla geliyordu.

"Bana dokunduğunda adımları unutuyorum," dedi, diğer eli karnında gezinirken ağırlığını bir dirseğine verdi.

"Benim için de aynı şey geçerli." Parmaklarını adamın ensesine doğru kaldırırken hafif bir titreme oldu.

"Güzel." Kalçalarının arasına uzanıp onu nazikçe avuçlarken gözlerini onunkilere kilitledi. "İyi misin?"

Nefesi kesildi ve başını salladı, kalçaları adama doğru yuvarlanıyor, baskı, sürtünme, ağrıyı dindirecek herhangi bir şey arıyordu.

Omuzlarındaki kaslar bir nefes için gerildi ve sonra parmakları *oradaydı*, onun içinde kayıyor, girişinden ağrının merkezlendiği yere kadar okşuyordu. İlk dokunuş o kadar yoğun bir zevk sarsıntısı yarattı ki, bunu parmak uçlarına kadar hissetti. İkincisi daha da iyiydi.

"Jameson!" diye haykırdı, o noktaya tekrar tekrar dönerken, girdaplar çizerken ve alay ederken, duyularını alt üst ederken tırnakları derisine batıyordu.

"İnanılmazsın." Onu bir kez öptü. "Hazır mısın

daha fazla?"

"Evet." Yaptığı her şey böyle hissettirseydi, her zaman daha fazlasını isterdi.

Başparmağı onu diken üstünde tutarken parmakları girişine doğru kaydı ve içindeki gerilimi bir kırılma noktasına kadar artırdı. Sonra bir parmağını onun içine kaydırды. Kız inerken kasları onun etrafında kilitlendi, kalçaları ihtiyaçla hafifçe sallandı.

"Tamam mı?" diye sordu, yüzündeki çizgiler endişe ve kısıtlamayla gerilmişti.

"Daha fazla." Onu öptü.

İnledi ve ikinci bir parmak ilkinе katılarak onu gerdi. Vücudu ona uyum sağlarken aldığı zevk hafif yanmayı telafi etmekten daha fazlaydı. Sonra bu parmaklar onun içinde hareket etti, başparmağı daha hızlı hareket ederken okşadı ve süzüldü, onu daha yükseğe çıkardı, o kadar sıkı hissedene kadar durursa kırılacağını ya da paramparça olacağını biliyordu.

"BEN... BEN..." İçindeki gerilim bir dalga gibi yükselirken kalçaları kilitlendi.

"Evet, tam orası. Tanrım, çok güzelsin, Scarlett." Scarlett vücudu üzerindeki kontrolünü tamamen kaybetmiş olsa da, adamın sesi bir şekilde onu sakinleştiriyordu.

Basıncı değiştirdi, parmaklarını kıvırdı ve dalga tepeye çıkarak onu parıldayan milyonlarca parçaya ayırdı. Adını haykırarak uçtu, zevk o kadar kör edici derecede tatlıydı ki, kasları sivilaşana ve onun altında gevşeyene kadar onu tekrar tekrar yıkarken etraflarındaki dünya soldu.

Adam elini çekip başını kadının girişine bastıracak şekilde kaydırдыğında tüm vücudu memnuniyetle mırıldandı.

"Bu..." Uygun bir tanım bulmakta zorlandı. "Bu olağanüstüydü."

"Daha yeni başlıyoruz." Sırıttı ama gerginliği çenesinin sert duruşundan anlaşıyordu.

Tamam. Dizlerini kaldırdı, böylece adam uyluklarının beşiğine daha derin yerleşebildi.

Kalçasını kavradı ama tamamen hareketsiz durarak onu dikkatle izledi.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi. İyi olmaktan çok daha iyiydi.

Hafifçe gevşedi, sonra onu nefessiz öptü, elini tekrar ateş yakmak için kullandı, meme ucunun üzerinde gezindi, belini okşadı, kalçalarının arasındaki aşırı hassas noktayı buldu. Kadın da onu öperken, omuzlarını ve göğsünü okşarken aynı sarmal ihtiyaç içinde tekrar yükseldi.

Kız ona doğru yuvarlandığında, adam dişlerinin arasından bir nefes çekti.

"Canını yakarsam söyle," dedi alnını onunkine dayayarak.

"Dayanabilirim," diye söz verdi, parmakları kaburgalarından aşağı inip belini geçerek kalçalarına ve arka tarafının sert kıvrımına doğru kayd.

onu kendine doğru daha sıkı çekerek sıkıca tuttu. "Benimle seviş."

"Scarlett," diye homurdandı, kasları parmaklarının altında sıkılaşıyordu. "Seni seviyorum, Jameson."

"Tanrım, seni seviyorum." Kalçaları büküldü ve onu içine itti, onu tamamen doldurana kadar yuvarlanan itişlerle inç inç aldı, sonra bir kez daha hareket etti, onu tamamen tutmak için acıya yakın bir noktaya kadar gerdi.

Adam sakinleşip kadının vücuduna uyum sağlaması için zaman tanırken nefes alış verişleri düzensizleşti.

"İyi misin?" Sesi çakıl taşından daha sertti.

"Harikayım," diye söz verdi, yanık azalırken ve kasları gevşerken gülümsemesi titriyordu.

"Cennet gibi hissediyorsun, ama daha iyi. Daha sıcak," dedi dişlerini sıkarak.

Hafifçe kıpırdandı, onun içindeki hissi test ediyordu.

"Tanrım. Scarlett. Yapma bunu." Kasları acı çekiyormuş gibi çatıldı. "Kendine biraz zaman ver."

"Ben iyiyim." Ona gülümsedi ve tekrar yaptı.

İnledi, yavaşça geri çekildi ve tekrar içeri kayd. Yanık

hâlâ oradaydı, ama onun içinde hareket etmesinin verdiği tarifsiz zevkle kıyaslanamazdı.

"Yine mi?" diye sordu.

Adam tam olarak onun emrettiği şeyi yaparken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi ve bu sefer ikisi de inledi. Sonra bir ritim tutturdu, yavaş, derin itişlerle onu içine aldı ve her seferinde içindeki gerilimi biraz daha yükseltti. Her vuruş bir öncekinden daha iyi hissettiriyordu.

İki beden arasında gerilmiş tek bir ruh gibi birlikte hareket ediyorlardı; aynı alanı, aynı havayı, aynı kalbi paylaştıkları için kusursuzdular.

"Jameson." O dalganın tekrar yükseldiğini hissetti ve daha hızlı, daha sert iterken kalçaları onunkilerle buluşmak için yükseldi.

"Evet," dedi dudaklarına doğru, elini dudaklarının arasında gezdirdi ve onu uçurumun kenarına itti, kollarında yeniden parçalanırken onu bir mutluluk ve renk kaleydoskopuna fırlattı.

Hâlâ doruk noktasının sancıları içinde yüzüyordu, çünkü onun terk edilmiş bir şekilde içine girdiğini hissetti, onun üzerinde gerilirken onu yanında tuttu, serbest kalırken adını haykırdı.

Adam yan tarafına yuvarlanıp, nefes alış verişlerini düzene sokmaya çalışırken onu da yanına aldığı anda, terli uzuvlar ve tam bir coşku karmaşası içindeydiler. Kalp atışları sakinleşirken sırtında tembel daireler çizdi.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken kendini tükenmiş ve tamamen doymuş hissetti. "*Bunu yapabileceğini* bilseydim, beklemezdik."

Güldü, sesi göğsünden onunkine doğru gürledi. "Bunu yaptığımıza memnunum. Bu hayatımın en güzel günü oldu, Bayan Stanton."

"Benim de." Yeni adını duyunca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. O artık gerçekten de onun kıızıydı. "Keşke balayı için vaktimiz olsaydı." Ne var ki, sabah ikisi de görev başındaydı.

"Hayatımızın her gecesi balayımız olacak." Onun yanağını okşadı. "Hayatımın geri kalanını seni lezzetli hale getirerek geçireceğim,

harika bir şekilde mutlu."

"Zaten biliyorsun." Kolunun belirgin kasları üzerinde gezinen parmaklarına baktı. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?" Ona duyduğu arzu daha da artmıştı.

"Ağrın var mı?" Gözleri endişeyle doldu.

"Hayır." Biraz hassas ama ağrımıyor.

"O zaman hemen şimdi." Onu öptü ve her şeye yeniden başladı.

Noah

Scarlett, benim Scarlett'im,

Nasılsın, kalbim? Gülleri buraya getirebilir misin? Sen ve Constance'ın onca emeği geride bırakmak için harcadığınızı düşünmekten nefret ediyorum. Sana söz veriyorum, Colorado'ya gittiğimizde sana asla taşınmak zorunda kalmayacağın bir bahçe ve güneşli günlerde oturup yazabileceğin gölgeli bir yer yapacağım. Mutluluğunu kendi ellerimle inşa edeceğim. Tanrım, seni özledim. Umarım önümüzdeki birkaç gün içinde kendimize bir yer bulurum, çünkü sensiz burada aklımı kaybediyorum. ~~Benim~~ için tatlı oğlumuz.

*Seni tüm ruhumla seviyorum,
Jameson.*

Vazgeçme seçeneğini işaretleyin.

Böyle bir şey olmayacaktı. Kitabı tamamlayacağıma dair bir sözleşme imzalamıştım ve tamamlayacaktım. Ama sözümü tutmak, beni duvara tırmandırırken onu öpmek istememe neden olan tek kadına yaklaşmak anlamına geliyordu.

Bu tehlikeli bir bölgeydi ama umurumda değildi. Georgia beni en az o lanet kitap kadar etkilemişti. İkisi o kadar iç içe geçmişti ki, onları birbirinden ayıramıyordum. Tıpkı Scarlett'in Jameson'la ilk tanıştığında olduğu gibi inatçıydı, ama Jameson'ın aksine, bana yardım edecek bir Constance yoktu.

Scarlett'in aksine Georgia'nın güveni ve kalbi çoktan kırılmıştı.

Georgia söz konusu olduğunda iki sıfır öndeydim, kitap söz konusu olduğunda ise çıkmazdaydım.

Georgia haklıydı. Scarlett bir karakter değildi; Georgia'yı gerçekten seven gerçek bir insandı. Annesinden ve eski pislik sevgilisinden gördüklerime bakılırsa, dünyada Georgia'yı gerçekten, koşulsuz seven tek kişi o olabilirdi.

Georgia'nın ön verandasında son bir tırmanış ve bir kucak dolusu iyi niyet olmasını umduğum şeyle dururken aklımda tuttuğum şey buydu. İki haftadır Colorado'daydım, iki kolay on dört metre tırmanmıştım ve dün itibariyle yazmaya hazır iki olay örgüm vardı. Birkaç gün sonra, teslim tarihime kadar sadece iki ayım olacaktı.

Kapıyı açarken garip bir gülümsemeyle "Selam," dedi. "Beni kabul ettiğin için teşekkürler." Bir gün o gözlere alışacaktım ayaklarımı yerden keserdi, ama bugün o gün değildi. Saçları da yukarıdaydı ve boynunun uzun çizgisini ortaya çıkarıyordu. Dudaklarımı sütun boyunca gezdirmek istedim, sonra da- *Kock it off.*

"Sorun değil, içeri gel." Geri çekildi ve ben de kapıdan içeri girdim.

"Bu senin için." Tülbentle kaplı kök yumağını dikkatlice uzattım ki üstündeki bitkinin dikenleri batmasın. "Bu bir İngiliz çay gülü, uygun bir isimle Scarlett Knight. Bahçe için beğenebileceğinizi düşündüm." Muhtemelen şimdiye kadar verdiğim en garip hediye idi, ama işte veriyordum, çünkü bir şekilde küçük mavi bir kutunun bile bu kadını harekete geçirmeyeceğini hissediyordum.

"Oh! Teşekkür ederim." Bitkiyi alıp bir bahçıvan gözüyle değerlendirirken gerçek ve içten bir şekilde gülümsedi. O gözü iyi tanırdım. Annemde de vardı. "Çok güzelmış."

"Bir şey değil." Bakışlarım girişteki masanın üzerinden atlayarak vazoya takıldı. Cam dalganın kenarları New York'taki parçayla aynı köpüklü dokuya sahipti. "Bunu sen yaptın, değil mi?"

Dikkati gül ağacından vazoya kaydı. "Evet. Murano'dan döndükten hemen sonra. Birinci sınıftan sonra bir yazı orada çıraklık yaparak geçirdim."

"Vay canına. Bu olağanüstü." *Bunu* yapabilen biri nasıl durur? Ve ne tür bir adam böyle bir ateşi olan bir kadınla evlenir ve sonra sistematik olarak onu söndürür?

"Teşekkürler. Bunu seviyorum." Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Özlüyor musun? Heykel yapmayı?"

"Son zamanlarda." Başını salladı. "Bir stüdyo için mükemmel bir yer buldum ama maliyetini karşılayamıyorum."

"Yapmalısın. Eminim parça satmakta hiç zorlanmazsınız. Hatta ilk müşteriniz ben olurum."

Bakışları benimkilere sıçradı ve işte yine o tarifsiz bağ, geceleri onu düşünerek uykusuz kalmama neden olan o bağ ortaya çıktı. "Bunu seraya koymalıyım."

"Ben de gelirim," diye teklif ettim, sanki yeniden on altı yaşındaymışım gibi boğazıma dolan sinir yumağını yutkunarak.

"Tamam." Beni mutfaktan geçirip arka kapıdan çıkardı, ama doğrudan bahçeye gitmek yerine sola döndü ve beni veranda boyunca seraya doğru yürüttü.

Onu cam binaya kadar takip ettiğimde nem patlaması neredeyse evimi özlememe neden olacaktı. Buradaki çiçeklerin hem büyüklüğü hem de çeşitliliği etkileyiciydi. Zemin yosunlu taşlarla döşenmişti ve ortada küçük bir fıskiye bile vardı, suyun sürekli damlamasıyla dış dünyadan gelebilecek sesleri engelliyordu.

"Bunun bakımını kendiniz mi yapıyorsunuz?" Gül ağacını bir saksı bankına taşıırken sordum.

"Tanrım, hayır." Homurdandı. "Bitkiler hakkında bir iki şey biliyor olabilirim ama büyükannem bahçivandı. Beş yıl kadar önce nihayet yavaşlamaya başladığında bir profesyonel tuttum."

"Doksan beş yaşında," diye ekledim.

"Oldukça durdurulamaz biriydi." Gülümsemesi anlıktı ve göğsümün etrafında bir mengene gibi hareket etme avantajına sahipti. "Bana da çok kızdı. Sağlığı hakkında varsayımlarda bulunduğumu söyledi. Ben de ona sadece su içmesi için gereken zamanı kazandırdığımı söyledim."

"Onun sağlığı hakkında varsayımlarda bulunuyordun." Dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekildi.

"Doksan beş yaşındaydı; beni suçlayabilir misin?" Gül ağacını bankın üzerine bıraktı. "Sonra saksıya koyarım."

"Beklemenin sakıncası yok." Ya da ona teklif etmek üzere olduğum şeyi ertelemenin. Georgia her nasılsa üniversitenin ve son teslim tarihlerinin başaramadığını başarmıştı: beni bir erteleyiciye dönüştürmüştü.

"Emin misin?"

"Olumlu. Size gül ağaçlarından bahsedecek son kişi benim ama bu adamın daha çok açık havada yaşayan biri olduğunu sanıyordum." En azından internetteki resim öyle gösteriyordu.

"Evet, genellikle. Ama neredeyse Ekim ayındayız. Küçük kök sistemi ilk dondan önce gelişme şansı bulamamışken onu toprağa gömüp en iyisini ummaktan nefret ediyorum." Kulübenin yanındaki büyük dolabı açtı ve bir kap ile çeşitli küçük torbalar çıkardı.

"Yani bunun kötü bir hediye olduğunu mu söylüyorsun?" Yarı alay ettim. *Kahretsin*. Bunu neden düşünmemiştim ki?

Yanakları pembeleşti. "Hayır, bahara kadar serada yaşaması gerektiğini söylüyorum."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Kirlenmek senin için sorun olmaz mı?" Atletik pantolonumu ve uzun kollu Mets tişörtümü inceledi.

"Kirli olmasını tercih ederim." Sırıtarak omuz silktim.

"Saksı toprağını al." Kollarını sıvarken gözlerini devirdi.

Kollarımı yukarı ittim ve ilk bakışta görüldüğünden çok daha derin olan dolaba doğru yürüdüm. En az üç tane vardı.

farklı torbalar vardı. "Hangisi?"

"Üzerinde 'saksı toprağı' yazan."

"Hepsi 'saksı toprağı' diyor." Onun alaycı bakışlarına kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim.

Yanıma doğru eğildi ve soldaki mavi çantayı işaret ederken koluma sürtündü. "Şu lütfen."

Gözlerimiz kilitlendi ve aramızdaki birkaç santimlik mesafe açıldı. Öpecek kadar yakındı - o kadar pervasızca bir şey yapacağımdan değil ama lanet olsun öpmek istiyordum.

"Anladım." Bakışlarım dudaklarına kaydı.

"Teşekkürler." Rengi boynundan yanaklarına doğru kızarıırken uzaklaştı. O da bana karşı bağışık değildi ama bunu kitapçada göz göze geldiğimiz andan beri biliyordum. Bu onun harekete geçmek istediğı anlamına gelmiyordu.

Doğru poşeti aldım, sonra üstünü yırtıp açtım ve bana söylediğinde kaba boşalttım.

"Bu mükemmel." İçeri girdi ve çeşitli küçük torbalardan avuç avuç ekledikten sonra hepsini karıştırdı.

"Bu çok karmaşık hissettiriyor." Toprağa ekledikleri arasından seçim yapmasını izlemek büyüleyiciydi.

"Değil," dedi omuz silkerek, gül ağacını dikmek için çıplak ellerini kullandı. "Bitkiler insanlardan çok daha kolay. Eğer hangi bitkiyle çalıştığınızı biliyorsanız, toprağın pH değerini de bilirsiniz. İyi drene edilmiş ya da doymuş topraktan hoşlanıp hoşlanmadığını. Azotu mu tercih ediyor yoksa kalsiyum takviyesine mi ihtiyacı var? Tam güneşi seviyor mu? Yarı güneş? Gölge mi? Bitkiler neye ihtiyaç duyduklarını size hemen söylerler ve bunu onlara verirsiniz büyürler. Bu şekilde tahmin edilebilirler." Toprağı dikkatlice düzleştirdi, sonra saksı tezgahının lavabosunda ellerini yıkadı.

"İnsanlar da tahmin edilebilir olabiliyor." Artık yarısı boş olan çantayı kulübeye geri götürdüm. "Birinin nasıl zarar gördüğünü bilerseniz, bir durumda nasıl tepki vereceğı konusunda iyi bir fikriniz olur."

"Doğru, ama ilişkiye başlamadan önce birinin zararını ne sıklıkla biliyorsunuz? Hepimiz alnımızda uyarı etiketleriyle dolaşmıyoruz ki."

O sulama kabını doldururken ben bankta arkama yaslandım. "Bu fikri sevdim. Uyarı-narsist. Uyarı-dürtüsel. Uyarı- Nickelback dinliyor."

Güldü ve göğsümde bir ağrı alevlendi, sesi tekrar duymak istiyordum. "Seninki ne yazıyor?" diye sordu.

"Önce sen."

"Hmm..." Musluğu kapattı, sonra sulama kabını kaldırıp gül ağacının üzerine devirdi. "Uyarı-güven sorunları." Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Bu çok mantıklıydı. "Uyarı her zaman doğrudur."

Alay ederek kutuyu bitirdi.

"Ben ciddiym. Hatalı olduğumu kabul etmekte gerçekten zorlanıyorum, kendime bile. Ayrıca kontrol manyağıyım."

"Mets tişörtü giyiyorsun, yani en azından doğru New York takımını seçmişsin." Gülümsedi ve kutuyu tekrar sıranın üzerine koydu.

"Ben Bronx'ta büyüdüm. Başka bir takım yok. Senin New York'ta yaşadığını unutup duruyorum." İnternette gördüğüm fotoğraflarında, dağınık topuzlu ve yırtık kot pantolonlu bahçıvan değil, parlatılmış ve cilalanmış bir Georgia vardı. Kot pantolonuna ya da kışının onu nasıl doldurduğuna bakmamam gerekirdi... ama bakıyordum.

"Evlendiğim günden seninle tanıştığım güne kadar aslında." Gülümsemesi soldu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki benimle tam olarak ne hakkında konuşmak istiyordun? Çünkü o gül ağacını sipariş etme zahmetine sadece teslim etmek için girmediyini biliyorum. Etiketini gördüm."

Burada hiçbir şey olmadı.

"Doğru." Ensemi kaşıdım. "Bir anlaşma yapmak istiyorum." "Ne tür bir anlaşma?" Gözleri kısıldı. Çok çabuk oldu.

"Nihayetinde senden daha fazlasını elde ettiğim türden, kuşkusuz." Dudaklarım düzleşti.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "En azından kabul ediyorsun. Tamam, çek."

"Sanırım birbirimizle ve bu kitapla ilgilenme konusunda ikimizin de konfor alanlarımızdan çıkmamız gerekiyor. Birine sonlarımı dikte ettirmeye alışık değilim, bırakın bütün bir hikayeyi, çünkü üçte ikisi zaten yazılmış durumda ve sen de bana daha fazla güvenmiyorsun."

Başını hafifçe eğdi, inkâr etme zahmetine girmedii. "Aklında ne var?"

"Scarlett'i tanımak için biraz zaman harcayacağım -sadece kitapta kendini yazdığı karakteri değil, gerçek kadını da- ve sonra iki son yazacağım. Biri benim istediğim, diğeri de benim bildiğim, yani senin istediğin son olacak. İkisi arasında seçim yapabilirsin." Pisliği susturmak için egomu boğucu bir şekilde tuttum.

"Ve ben..." Kaşlarını kaldırdı.

"Kaya tırmanışına git. Benimle birlikte. Bu bir güven meselesi." *Pürüzsüz. Gerçekten pürüzsüz.*

"Hayatımı senin ellerine bırakmamı istiyorsun." Ağırlığını kaydırđı, açıkça rahatsızdı.

"Scarlett'in hayatını ellerime teslim etmeni istiyorum, ki bence bu senin hayatınla başlıyor." Çünkü Scarlett'e daha çok değer veriyordu. Çardak gezisi ve internet bana bunu öğretmişti. Büyük büyükannesine karşı acımasızca korumacı davranırken, kocasının evliliğinden ayrılmasına çok az ya da hiç sonuç almadan izin vermişti.

"Ve son karar hâlâ benim mi?" diye açıklığa kavuşturdu alını kırışarak.

"Yüzde yüz, ama karar vermeden önce her iki sonu da okumayı kabul etmelisin." Öyle ya da böyle onu kazanacaktım. Sadece benim istediğim gibi okumasını sağlamalıydım.

"Anlaştık."

Şubat 1941

Kirton-in-Lindsey, İngiltere

"Günaydın!" Scarlett sabah nöbeti için gelen Constance'a, "Günaydın," dedi.

"Çok gürültülü." Kirton'a atanalı henüz bir ay olan Eloise, bir fincan kakaoyu karıştırırken yüzünü buruşturdu.

Constance, Scarlett'e dumanı tüten bir fincan kahve uzatırken, "Birisi dün gece çocuklarla biraz fazla kaldı," diye açıkladı.

Muhtemelen bu sabah 71. ve WAAF'ların çoğu ve Kirton'dan gelen bekar, sivil kızların sağlıklı bir yüzdesi için de aynı şey söylenebilirdi. Scarlett de uykusuzlar arasındaydı ama çok daha farklı nedenlerle. İkisinin de kabul edilebilir bir süre olarak gördükleri bir zamandan sonra, Jameson onu kendi kutlamaları için eve götürmüştü ama sevişmelerinde daha keskin, daha umutsuz bir yan vardı.

Dün itibariyle 71. birlik resmen savunma görevlerine hazırды. Eğitim ve nispeten güvenli geçen mutlu aylar sona ermişti. Aklında kutlanacak tek şey, birliğin nihayet Jameson'ın nefret ettiği hantal Buffalo'lar yerine Hurricane'lerle donatılmış olmasıydı ama yine de Spitfire'ını özliyordu.

Scarlett Eloise'e şefkatli bir gülümseme sundu. "Daha çok su, daha az kakao." Eşyalarını yerleştirmeyi bitirdi ve kapıya doğru giderlerken kolunu Constance'ın dirseğine doladı. "Ne kadar geç saate kadar dışarıda kaldın, ufaklık?"

"Sadece bazı kızları evlerine bırakacak kadar." Arkasından gelen Eloise'e anlamlı bir bakış gönderdi.

"Ki bu tamamen gereksizdi," diye ekledi küçük güzel sarışın. "Keyif aldım mı? Kesinlikle. Ama bir el ilanıyla kendimi karanlık dehlizlerden birinde bulacak kadar aptal değilim. Kalbimin kırılmasına izin verecek değilim-" Yüzünü buruşturdu. "Elbette aptal olduğundan değil, Scarlett. Sen evlisin."

Scarlett omuz silkti. "Evet, ama yine de aptalca davrandım. İkimiz de hiçbir şeyin garantisi olmadığını biliyoruz. Jameson her uçuğunda endişeleniyorum - ve o sadece son birkaç aydır eğitim görüyor, ama şimdi..." Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama gülümsemeye zorladı.

"O iyi olacak." Constance onu sıktı ve brifing odasına doğru yürüdüler.

Scarlett başını salladı ama midesi bulandı. Her gün radarlarını kaybeden ve sırf güvenliğe ne kadar yakın olduklarını göremedikleri için düşen uçakları çiziyordu. Baskınları, kayıpları çiziyor ve sayıları değiştiriyordu, tüm bunlar olurken Jameson'ın yakında savaşa geri döneceğini biliyordu.

Eloise, Constance'ı dürterek, "Ve bunun için endişelenme," dedi. "O küçük ordu komutanına sırlıslıkla aşık. Çoğu gecesini mektup üstüne mektup yazarak geçiriyor."

Constance'ın yanakları pembeleşti.

"Edward tam olarak ne zaman tekrar izne çıkacak?" Scarlett sırıttı. Constance'ı onun kadar yerleşik ve mutlu görmekten daha iyi bir şey olamazdı.

"Birkaç hafta içinde," diye cevapladı Constance, zaten yarısı dolu olan brifing odasının eşiğinde iç geçirerek.

Scarlett içeridekilerden birini fark edince gözleri şaşkınlıkla parladı. "Mary mi?"

Mary'nin başı ona doğru döndü. "Scarlett? Constance?"

Hem Scarlett hem de Constance arkadaşlarını kucaklamak için uzun masanın etrafında koşuşturdular. Middle Wallop'ta birbirlerini görmelerinin üzerinden dört ay geçmişti, ama yine de sanki bütün bir ömür geçmiş gibiydi.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz!" Mary gözlerini arkadaşlarının üzerinde gezdirerek haykırdı.

Scarlett, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Sen de öyle." Yalan değildi, ama Mary'de bir gariplik vardı. Gözlerindeki ışıltı sönmüştü ve birkaç gece dinlense iyi olacaktı. Göğsüne bir ağırlık çöktü. Arkadaşlarını buraya gönderen her neyse iyi bir şey değildi.

"Artık evli olduğuna göre neredeyse parlıyor olmalı." Constance kız kardeşini dürttü. "Göster ona!"

"Oh, pekala." Scarlett gözlerini devirdi ama sol elini mümkün olduğunca az telaşla uzatarak dikkatini Mary'ye verdi.

"Aman Tanrım." Mary'nin bakışları yüzükten Scarlett'in gözlerine kaydı. "Evli mi? Kiminle?" Daha soruyu sorar sormaz Scarlett'in gözleri büyüdü. "Stanton'la mı? Eagle Squadron hâlâ burada, değil mi?"

Scarlett dudaklarının yukarı doğru seğirmesine engel olamayarak, "Evet ve evet," diye cevap verdi.

Mary yumuşadı. "Sizin adınıza sevindim. Siz ikiniz gerçekten birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Teşekkür ederim," diye nazikçe cevap verdi, Mary'nin ortaya çıkmasının bir nedeni olduğunu hâlâ hissediyordu. "Şimdi burada ne işin var senin?"

Mary'nin yüzü düştü. "Oh. Michael... sen yeniden görevlendirildiğinden beri görüştüğüm bir pilottu..." Gözlerini hızla kırıştırdı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Geçen hafta bir baskın sırasında öldü." Ağzı titredi.

"Hayır, Mary, çok üzgünüm." Constance elini Mary'nin omzuna doğru kaldırdı.

Scarlett boğazındaki yumruyu geçerek acı acı yutkundu. Bu, Mary'nin son zamanlarda kaybettiği üç sevgili demekti... Sertleşti. "Onlar..." Başını iki yana salladı. Elbette bu kadar zalim olamazlardı.

"Beni uğursuz olarak etiketleyip yeniden mi yayınlayacaksınız?" Mary kırılğan bir gülümsemeyle parladı, sonra boğazını temizledi. "Başka ne yapacaklardı ki?"

Constance başını sallayarak, "Bunun dışında her şey," diye tersledi. "Bu senin hatan değil."

Scarlett onu boş bir sandalyeye yönlendirerek, "Tabii ki değil," diye ekledi.

masada. "Çok fazla batıl inançları var. Onu kaybettiğiniz için çok üzgünüm."

"Onlara aşık olma riskini göze alıyoruz, değil mi?" Scarlett yanındaki koltuğa, Constance da solundaki koltuğa otururken Mary ellerini kucağında kavuşturdu ve gözlerini önüne dikti.

Scarlett, "Doğru," diye mırıldandı.

"Günaydın hanımlar. Başlayalım," diye duyurdu Bölüm Memuru Cartwright, tertemiz ütülenmiş üniformasıyla odaya girerken. "Yerlerinize oturun."

Kadınlar konferans masasının etrafında toplanırken sandalyeler gıcırdayarak yere düştü. Middle Wallop'tayken Scarlett hepsini değilse bile çoğunu tanırdı. Ama Jameson'la birlikte yaşadığı için Kirton'daki kadınlardan sadece birkaçıyla tanışmıştı. Artık kulübe dedikoduları, dans öncesi heyecan fırtınaları, gece geç saatlere kadar süren sohbetler yoktu.

Hâlâ onların bir parçasıydı ama garip bir şekilde onlardan ayırıyordu. Jameson'dan vazgeçmezdi -dünya için değil- ama bir yanı da diğer kadınlarla birlikte olmayı şiddetle özlüyordu.

Cartwright, "Posta," diye emretti ve genç bir kâtip konferans masasının başında durarak isimleri çağırdı ve zarfları uzun, cilalı genişlikten aşağı kaydırды.

"Wright."

Hem Constance'ın hem de Scarlett'in dikkati, önlerine dönen bir mektupla birlikte kâtibe yöneldi.

Stanton, Wright değil. Scarlett mektubun Constance'a gönderildiğini görünce kendi kendine hatırlattı. Zaten kimse ona mektup gönderecek değildi ya. Annesiyle babası, evlendikten sonra onlara yazdığı mektuplara hâlâ cevap vermeye tenezzül etmemişlerdi, ama Constance hâlâ annelerinden düzenli olarak mektup alıyordu.

Scarlett'i hiç sormadılar.

Constance zarfı olabildiğince sessiz bir şekilde açarken omuzları bir santim kadar düştü. "Annemden."

Scarlett onun elini kısa bir süre sıktı. "Belki yarın bir tane gelir." Sevdiği adamdan mektup beklemenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu.

Constance başıyla onayladı, sonra zarfı masanın altına indirdi.

Scarlett oturduğu yeri hafifçe düzelterek Constance'ın Cartwright'ın şahin bakışlarına maruz kalmamak için brifing sırasında bir şeyler okurken yakalanmadı.

Cartwright, "Şimdi bu iş halloldu," diye söze başladı. "Geçen haftaki brifingde size sunulan yeni standartları hepiniz okumuş olmalısınız. Yarım saat politikası yürürlüğe girdiğinden beri tek bir WAAF'ın bile nöbetine geç kalmadığını söylemekten memnuniyet duyuyorum. Tebrikler. Geçen haftaki politika değişiklikleriyle ilgili sorusu olan var mı?"

Masanın altından bir kız, "71.'nin yeniden ilan edileceği doğru mu?" diye sordu.

Scarlett'in kalbi durdu. *Hayır. Bu kadar çabuk değil.* Kafasında her türlü olasılık dönüyordu. Henüz yeterince zamanları olmamıştı ve Jameson'la birlikte yeniden görevlendirilmek için yapabileceği çok fazla iyilik vardı, tabii eğer operasyon merkezi olan bir istasyona gidiyorlarsa.

Bölüm Subayı Cartwright hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Havacı Kadın Hensley, bunun geçen haftaki politika değişikliğiyle ne ilgisi olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum."

Genç kadın kızardı. "Bu... uçağın pano üzerinde nereden geldiğini değiştirir mi?"

Toplu bir inilti duyuldu.

"Mükemmel bir girişim, ama hayır." Cartwright masadakilere baktı ve Scarlett'in üzerinde kısa bir süre durdu. "Birçoğunuzun Kartal Filosu üyeleriyle -tavsiyeye aykırı olarak- duygusal bağlar kurduğunuzu anlıyorum, ancak birliğin tam olarak faaliyete geçmesiyle birlikte nereye gönderileceğinin bizi ilgilendirmediğini hatırlatmak isterim."

Konferans salonunu bir düzine kederli iç çekiş doldurdu, ama Scarlett'inki onlardan biri değildi. Duygularını yenmekle o kadar meşguldü ki

sanki bir aşk acısından başka bir şey çekmiyormuş gibi iç çekerek yıkıldı. "Kızlar," diye inledi Cartwright. "Bunu bir fırsat olarak kullanabilecekken

size erdemli davranışlarla ilgili sorumluluğunuzu hatırlatma fırsatı vermeyeceğim." Yine de bu cümleyle, kesinlikle hatırlatmıştı.

"Söyleyeceğim şey, söylentilerin söylenti olduğudur. Kulağımıza gelen her *söylentiye* inansaydık ya da kapılsaydık, şimdiye kadar Berlin yolunu yarılamış olurduk.

Constance, Scarlett'in yanında nefes nefese kalmaya başladı, mektubu o kadar sıkı tutuyordu ki, kız kardeşinin tırnaklarının kâğıdı delip geçtiğini görmeyi bekliyordu.

"Constance?" Scarlett, kız kardeşinin gözlerindeki dehşet karşısında nefesi kesilerek fısıldadı.

Constance'ın çığlığı odayı doldurdu, ses Scarlett'in göğüs kafesini yırttı ve kalbini buz gibi bir yumrukla kavradı.

Scarlett Constance'ın bileğine uzandı, ama çığlık çoktan kederli bir feryada dönüşmüş, omuzlarını sarsan hıçkırıklarla kekelemeye başlamıştı.

"Poppet?" diye sordu sessizce, Constance'ın yüzünü yavaşça kendi yüzüne doğru çevirerek. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülmele kalmıyor, sanki gözleri dolup boşalmaya zahmet edemiyormuş gibi kesintisiz bir çizgi halinde akıyordu.

"O. Öldü." Constance'ın sözleri ağlama sesleri arasında geldi. "Edward. Öldü. Bir bombalama saldırısı oldu-" Hıçkırıkları daha hızlı ve daha sert gelirken çenesi çöktü.

Edward. Scarlett'in gözleri bir an için kapandı. Onlarla birlikte büyümüş olan mavi gözlü çocuk nasıl gitmiş olabilirdi? Büyürken kendi anne babası kadar hayatlarının bir parçası olmuştu.

O Constance'ın ruh eşiydi.

Scarlett, Constance'ı kollarının arasına aldı. "Çok üzgünüm, aşkım. Çok, çok üzgünüm."

"Yardımcı Bölüm Memuru Stanton, kız kardeşinizi odadan çıkarmanız gerekiyor mu, yoksa kendini kontrol edebiliyor mu?" Cartwright

koptu.

"İzin verirsiniz onunla özel olarak ilgileneceğim." Scarlett öfkelenildi, ama duyarsız sefil haklıydı. Ne kadar haklı olursa olsun, böyle bir davranış hoş görülmezdi. Constance histerik ve güvenilmez olarak damgalanacaktı. Kızlar duygularını bastırmayı başaramadıkları için bir daha görülmemek üzere postalanmışlardı.

Cartwright gözlerini kıstı ama başını salladı.

Scarlett kız kardeşine fısıltıyla, "Bir saniye daha dayan," diye yalvardı ve kolunu Constance'ın omzuna dolayarak onu ayağa kaldırdı. "Benimle yürü." Bir fısıltı daha.

Scarlett ikisine de çelme takmadan yapabildiği kadar hızlı bir şekilde Constance'ı brifing odasından çıkardı. Koridor merhametli bir şekilde sessizdi, ama yine de yeterince özel değildi.

Daha küçük bir odanın, erzak deposunun kapısını açtı, sonra kız kardeşini içeri çekti ve tek boş duvara yaslanıp Constance'ı sıkıca tutmadan önce onları içeri kapattı. Constance'ın dizleri bükülünce, Scarlett onunla birlikte yere kaydı ve Constance omzuna yaslanarak çirkin, soluk soluğa hıçkırırken hafifçe sallandı.

"Yanımdayım," diye mırıldandı kız kardeşinin saçlarına doğru. Onun acısını dindirmek için yapabileceği bir şey olsaydı, bunu yapardı. Neden o? Scarlett'in aşkı her gün hayatını tehlikeye atarken, neden Constance? Gözleri bulanıklaştı.

Bu, Constance'ı koruyamayacağı bir şeydi. Ona sarılmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Gözyaşları kapaklarından döküldü ve arkalarında ıslak, soğuk çizgiler bıraktı.

Sonunda Constance'ın nefes alış veriş konuşabilecek kadar düzeldi. "Annesi bizimkilere anlattı," diye açıkladı, mektup hâlâ elinde buruş buruş duruyordu. "Son mektubunu yazdıktan bir gün sonra olmuş. Neredeyse bir haftadır ölü!" Scarlett'in içine daha da gömülürken omuzları çöktü. "Yapamam..." Başını iki yana salladı.

Kapı yüksek sesle çalındı.

Scarlett kız kardeşine, "Burada kal," diye emretti, hızla ayağa kalktı ve

Kapıya doğru aceleyle ilerlerken yanaklarını silkeledi. Diğer tarafta Bölüm Memuru Cartwright'ı bulduğunda çenesini kaldırdı, ardından koridora ilerledi ve Constance'a mümkün olduğunca fazla mahremiyet sağlamak için kapıyı kapattı.

"Kim öldü?" Cartwright ordunun değer verdiği o açık sözlü üslupla sordu. "Boğazını tırmalayan her duyguyu aldı ve aşağı itti. Daha sonra bunu hissedebilirdi. Daha sonra Jameson'ın kollarına kıvrılıp kaybettiği arkadaşı için ağlayabilirdi - kız kardeşinin aşkı reddedilmişti. Sonra... ama şimdi değil.

"Onun kaybı için üzgünüm." Cartwright yutkundu, sonra sanki o da kendini toparlamak istiyormuş gibi koridordan aşağıya ve arkasına baktı, sonra çenesini kaldırdı. "Doğum koşullarınız ikinize de bazı... hoşgörüler sağlasa da, böyle bir patlamayı daha kaldıramayacağı konusunda sizi uyarmazsam görevimi ihmal etmiş olurum."

"Anlıyorum." Anlamamıştı, ama duygusal istikrarla ilgili yeterince ders görmüştü ve onların dışlanmadığını biliyordu. Basitçe öyleydi.

"Hiç." Cartwright kaşlarını kaldırdı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Bir daha olmayacak," diye söz verdi.

"Güzel. O panoda durmak için ellerin ve yüreğin sağlam olmalı, Yardımcı Bölüm Subayı. İnsanların hayatı tehlikede. Birini kaybetmeyi göze alamayız çünkü zaten kaybettiğimiz biri için perişan durumdayız. Kıdemli Bölüm-"

"Bu. Olmayacak. Olmayacak. Bir daha olmayacak." Scarlett omuzlarını dikleştirdi ve amirinin gözlerinin içine baktı.

"Güzel." Bakışları Constance'ın yumuşak çığlıklarının hâlâ ağır ahşabı delip geçtiği kapıya kaydı. "Onu odasına götürün -ya da daha iyisi, evinize. Clarke ve Gibbons'a nöbetlerinizi tutmalarını söyleyeceğim. Onu koridorlardan geçirmeden önce sakinleştiğinden emin olun." Bu, Scarlett'in Cartwright'ın herhangi birine gösterdiğini gördüğü en büyük şefkatti ve yeterli olmasa da, Scarlett bunu bir can simidi olarak görüyordu.

"Evet, hanımefendi."

"Başka birini bulacaktır. Biz hep buluruz." Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ilerledi.

Scarlett malzeme odasına geri döndü, kapıyı kapattı ve kız kardeşini kollarının arasına almak için yere çöktü.

"Ne yapacağım ben?" Constance her hıçkırıkta kalbini biraz daha kırıyordu. Her gözyaşında.

Scarlett elini Constance'ın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirirken, "Nefes al," dedi. "Önümüzdeki birkaç dakika boyunca nefes alacaksın. Hepsi bu kadar." Eğer Jameson'ı kaybetseydi- *Böyle düşünme. Buna izin veremezsin.*

"Peki sonra ne olacak?" Constance ağladı. "Onu seviyorum. Onsuz nasıl yaşayabilirim ki? Bu çok acı veriyor."

Scarlett'in yüzü, Constance'ın ihtiyaç duyacağı gücü elde etmek için mücadele ederken buruştu. "Bilmiyorum. Ama şu dakikalarda nefes alıyoruz. Bu bittikten sonra, bir sonrakine geçeceğiz."

Belki o zamana kadar cevabı bulmuş olurdu.

...

"Bu doğru mu?" Scarlett bir aydan fazla bir süre sonra paltosunu mutfaktaki sandalyenin üzerine atarken sordu.

Jameson tavadaki patatesleri çevirirken gülümseyerek, "Ben de seni gördüğüme sevindim canım," dedi.

"Ciddiyim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Patateslere cehenneme gitmelerini ve onun yerine akşam yemeğinde karısını yemelerini söylemeyi aklından geçiriyordu ama kadının gözlerini kılması onu duraksattı. Sorguladığı sadece başka bir söylenti değildi. O biliyordu. Bir küfür mırıldandı. Kahretsin, haberler hızlı yayılıyordu.

"Bunu evet olarak kabul edebilir miyim?" diye sordu, gözleri öylesine öfkeyle parlıyordu ki, adam az kalsın gözlerinden alevler çıkmasını bekliyordu.

Her an.

Patatesleri ocaktan indirdi, sonra güzel ve öfkeli karısıyla yüzleşti. "Önce beni öp."

"Pardon?" Kaşlarını kaldırdı.

Kollarını ona doladı ve vücudunun kendi vücuduna karşı verdiği hissin tadını çıkararak onu kendine çekti. Beş aydır evliydim. Beş inanılmaz mutlu, neredeyse normal ay -eğer savaşın ortasında böyle bir şey varsa- ve her şey değişmek üzereydi. Onun hakkında hissettikleri dışında her şey.

Scarlett'i onunla evlendiği günden daha çok seviyordu. Düşünceli, güçlü, kırbaç gibi zekiydi ve ona elini sürdüğünde ikisi de alevler içinde kalıyordu. Ama bu... kendilerine biçtikleri bu yeni normale umutsuzca sarılmıştı.

"Öp beni," diye tekrar emretti, yüzünü eğerek. "Seni son birkaç gündür neredeyse hiç görmedim. Programlarımız yüzünden bir haftadır birlikte yemek yemedik. Önce beni sev."

"Seni her zaman seviyorum." Gözleri yumuşadı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırarak nazikçe öptü.

Kalbi her seferinde olduğu gibi sarsıldı. Onu yavaşça, derinlemesine öptü ama kendini kontrol altında tuttu. Onun dikkatini seksle dağıtmaya çalışmıyordu - zaten buna kanmazdı. Bir an daha, tek ihtiyacı olan buydu.

Yavaşça geri çekildi ve gözlerini görebilmek için başını kaldırdı. "Martlesham-Heath'e yeniden gönderiliyoruz."

O çok sevdiği kristal mavisi gözleri inançsızlıkla parladı. "Ama bu..."

"On bir grup," diye bitirdi onun yerine. "Operasyonel durumdayız. Bize orada ihtiyaçları var." Aksiyonun çoğunun gerçekleştiği yerde. Onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve kalbindeki parçalanma hissiyle savaştı - bu, Middle Wallop'ta ayrılmak zorunda kaldıklarında hissettiğine çok benziyordu. "Bir yolunu bulacağız."

"Mary bana Howard'ın senin yeniden gönderildiğini söylediğini anlattı, ama..." Başını salladı, canlandı ve onu havada bırakarak adamın elinden kurtuldu.

Kahretsin, Howard.

"Scarlett, tatlım-"

"Bunu 'çözecek miyiz?' Mutfak sandalyesinin arkalığını kavradı ve derin bir nefes aldı. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta içinde," diye yanıtladı kollarını indirerek.

"Hayır, ne zaman *öğrendin*?" Kızın gözleri kısıldı.

"Daha bu sabah." Daha Scarlett'i görmeden Mary'ye söylediği için Howard'a zihninden sövdü. "Karmaşık olduğunu biliyorum, ama uçuşumdan önce istasyondaki evli çiftlerin odalarına baktım-"

"Ne?" Sesi yükseldi, bu onun öfkesi söz konusu olduğunda bir Mayday kadar iyiydi. Kadın o sakın ve soğukkanlı halini çok nadiren - ya da hiç- kaybediyordu.

"Başka bir transfer istemeye istekli olacağınızı varsaymanın bir sıçrama olduğunu biliyorum, özellikle de Constance ile..." *Zar zor nefes alıyordu.* Baldızı Edward'ı kaybettiğinden beri gerçek bir hayalete dönüşmüştü ve Scarlett'in onu bırakıp gitme ihtimali yoktu, Constance'ın da gitmek isteyeceğinin garantisi yoktu. "Her neyse, evler dolu, yani şu anda olduğu gibi istasyon dışında yaşamak zorundayız, ama ev aramaya başlayabilirim."

Scarlett gözleri alev alev yanarak, "*Başka bir nakil istemeye hazırım,*" diye tekrarladı. "Oraya nakil *olabileceğimi* sana düşündüren nedir, Jameson? Orada... ben..." Burnunun köprüsünü ovuşturdu.

Ona söyleyemezdi çünkü onun işi onunkinden daha fazla yetki gerektiriyordu. Tabii ki ne yaptığını biliyordu, daha dün doğmamıştı. -Ama bu eve gelip diğer filtre odalarının ya da radar istasyonlarının nerede olduğunu açıklayacağı anlamına gelmiyordu. Çok fazla bilgi, kolayca düşman eline düşebilecek bir pilot için tehlikeliydi. Ve elbette, şu anda nerede çalıştığını bilmek sorun değildi; sektör operasyonları- *Kahretsin, işte bu.* "Martlesham'da sektör operasyonları yok," diye sessizce tahmin etti.

Cevap olarak başını salladı. "Constance ve benim yaptığımız şey, eğitimle ilgili..." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve orada gördüğü acı pençelerini ruhuna sapladı. "Komutanlık bizim şoför ya da tamirci olmamıza izin vermeyecek. Biz neyse oyuz." O da en az kendisi kadar -hatta daha fazla- bu görev için gerekliydi.

"Olağanüstü birisin." Bunun zaten zor olan bir durumun imkânsız hale gelmek üzere olduğu anlamına geldiğini bildiği için midesi bulandı. Onsuz uyanmayı, pişirmeye çalıştıkları şeyi yakarken birlikte gülmemeyi, haftalarca kollarında olmadan uykuya dalmayı düşünmek bile kalbinin protesto çığlıkları atmasına yetiyordu. Gerçekte nasıl olurdu acaba?

"Pek sayılmaz," diyerek onu başından savdı. "Sadece iyi eğitilmiş ve çevik parmaklı, ikisi de şu anda bizim lehimize çalışmıyor. Martlesham saatler uzaklıkta. Neredeyse tüm izinlerimizi kestiler ve sen de fazla izin alamayacaksın. Birbirimizi hiç göremeyeceğiz." Çenesini tutarken omuzları kamburlaştı.

Aralarındaki mesafeyi geçip onu göğsüne doğru çekerken kalbi neredeyse parçalanıyordu. "Bir yolunu bulacağız. İngiltere'nin yarısı bizi ayırdığında sana olan aşkım azalmadı. Birkaç saat hiçbir şey değil."

Ama bu her şeydi. Dışarıda Yaşama iznini unutun; kırk sekiz saat izin almadıkça Dışarıda Uyuma izni almak için çok uzaktaydı ve kadın haklıydı, kolayca elde edilen izin günleri geçmişte kalmıştı. Savaşın gidişatına bağlı olarak ziyaretler arasında aylar geçebilirdi.

Nefesinin altında bir küfür daha savurdu. Middle Wallop'taki o baskın sırasında birbirlerini kaybetmeye çok yaklaştırmışlardı ve şimdi ona bir şey olursa... Boğazında safra birikti. "Her zaman Colorado'ya gidebilirsin."

Adamın kollarında kaskatı kesildi, sonra aklını kaçırmış gibi ona baktı.

"Yapmayacağını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, pembelerden kurtulmuş bir tutam saçını sıkıştırarak. "Görev bilincinin bunu yapmayacağını biliyorum."

Buna izin ver, zaten Constance'ı terk etmeyeceksin, ama en azından güvende olman için gitmeni istemezsem boktan bir koca olurum."

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama ben Amerikalı değilim." Ellerini adamın tişörtle kaplı göğsüne doğru kaldırdı; ikisi de hiçbir zaman tam üniformayla yemek pişirmemişti. Bu dersi evliliklerinin başlarında öğrenmişlerdi, aksi takdirde iki mükemmel ceketin zararına olacaktı.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama sen de artık tam olarak İngiliz değilsin." Tanrı'ya şükür ki WAAF yabancı uyrukluları kabul etmekte bir sorun yaşamıyordu. "Şu anda ikimiz de iki ülke arasında kalmış gibiyiz."

Küçük bir kahkaha attı. "Peki beni ülkeneye tam olarak nasıl sokmayı umuyorsun? Uçup sonra da beni Colorado'ya mı iteceksin?" diye dalga geçerek çenesine bir öpücük kondurdu.

"Şimdi sen söyleyince..." Gülümsedi, onun her zaman bir durumdan bir espri çıkarabilmesine bayılıyordu.

"Cidden, bunu bir olasılık olarak bir kenara bırakalım, çünkü öyle değil. Şu anda tutuklanmadan kendi ülkenize bile giremiyorsunuz."

"Aslında..." Düşünceleri hızlanırken başını öne eğdi. "Vatandaşlığımdan asla vazgeçmedim. Krala sadakat yemini de etmedim, yani vatan haini değilim. Tarafsızlık yasalarını çiğnedim mi? Evet. Eve gitseydim hapse atılır mıydım? Muhtemelen. Ama ben hâlâ Amerikalıyım." Mutfak sandalyesinin üzerinde asılı duran üniforma ceketine baktı, sağ omzunda parlak bir kartal vardı. "Hiçbir yasayı çiğnemedim ve sen benim karımsın. Amerikan vatandaşlığı almaya hakkın var. Sadece sana vize almamız gerekecek." Göğsünde bir umut kıvılcımı parladı. Onu bu savaştan çıkarmanın bir yolunu bulmuştu; bu savaşta yaşamasını sağlayacaktı.

Kadın kahkahalarla güldü ve adamın kollarını itti. "Doğru, gazetelerde okuduğum kadarıyla bu bir yıl sürer, hatta daha da uzun. Bu gerçekleşene kadar savaş çoktan bitmiş olabilir. Ayrıca, haklısın. Bana ihtiyacı olduğunda ülkemi terk etmeyeceğim - teknik olarak artık benim olmasa bile - ve Constance'ı terk etmeyeceğim.

Bunu birlikte başaracağımıza yemin ettik ve başaracağız." Onun elini tuttu ve evlilik yüzüğüne bir öpücük kondurdu. "Ve seni asla terk etmeyeceğim, Jameson. Elimden gelse bile. Birkaç saat, okyanusun binlerce kilometre ötesiyle kıyaslandığında hiçbir şeydir."

"Ama güvende olursun-" diye başladı.

"Hayır. Bunu savaş bittiğinde ya da koşullarımız büyük ölçüde değiştiğinde tekrar tartışabiliriz. O zamana kadar cevabım hayır."

Jameson iç çekti. "Elbette bu inatçı kıza aşık olmak zorundaydım." Yine de başka biri olsaydı onu sevmezdi.

"*İnatçı, dik kafalı kız,*" diye düzeltti onu küçük bir gülümsemeyle. "Eğer Austen'dan alıntı yapacaksan, bunu doğru yap." Dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırdı. "İstasyondan en uzak ne kadar uzakta yaşayabilirsin ve yine de Living Out kartına sahip olabilirsin?"

"İstasyon komutanına bağlı." Bazıları şefkatliydi ve hava mürettebatının aileleriyle birlikte istasyon içinde veya dışında yaşadıklarında daha güvenilir olma eğiliminde olduklarına inanıyorlardı. Diğerlerininse umurunda bile değildi. "Peki ya sen?"

"Zaten zar zor geçmeme izin veriliyor. Diğer tüm kadınlar kulübelerde yaşıyor ya da eski evliler bölümünde konaklıyor." Kaşları çatıldı.

"Diğer kadınların hiçbiri aynı istasyonda görevli biriyle evli değil," diye belirtti. Yakında o da alyansı olan diğer birkaç kadın gibi evli ama ayrı yaşamak zorunda kalacaktı.

Alt dudağını kemiriyor, belli ki bir şeyler düşünüyordu.

"O olağanüstü beyinde neler oluyor Scarlett Stanton?"

Bakışları onunkilerle buluşmak için sıçradı. "Seninle gelemem ama şu anda bulunduğumuz yerden daha yakın bir yere tayin edilme ihtimalim var."

Umut etmemek için kendini zor tuttu ama başaramadı. "En ufak bir şansı bile seni görmeden aylarca geçirme ihtimaline tercih ederim."

"Keşke ilanlar size bağlı olsaydı, kocacığım, ve ben

Ŗu anda babamın kızı olarak tanınıyorum, buraya gelmek için yaptığım ipleri ekemem." Parmaklarını onun boynunun arkasına geçirdi. "Ama deneyeceğim."

Rahatlama boğazındaki düğümü gevşetti ama tamamen yok etmedi. "Tanrım, seni seviyorum."

"Eğer yeniden postalanamazsam ve elimizde sadece haftalar kalırsa, o zaman onları değerlendirek iyi olur." Başıyla ocağı ve unutulmuş içindekileri işaret etti. "Yemeği atlayın ve beni yatağa götürün."

"Yatağa ihtiyacımız yok." Onu mutfak masasına kaldırdı ve öpücüğüne gömüldü. Kadın haklıydı - eğer sadece haftaları varsa, bir sanıyesini bile boşa harcamayacaktı.

Gürcistan

Jameson,

Ah, aşkım. Seni seçtiğim için asla pişman olmam. Sen benim ciğerlerimdeki nefesim ve kalbimin atışıydın. Bir seçim yapmam gerektiğini bile bilmeden önce sen benim seçimimdin. Lütfen endişelenme. Gözlerini kapat ve bana bahsettiğin o yerde, derenin kıvrıldığı yerde olduğumuzu hayal et. Yakında orada olacağız ve daha da yakında tekrar kollarında olacağım. O zamana kadar, burada seni bekliyor olacağız. Her zaman bekleyeceğiz. Daima senin olacağız.

Scarlett

"Bu fikirler tarihinin en kötü fikriydi!" Noah'ya on beş metre yukarıdan bağırdım, hiç işim olmayan bir duvara yapışmıştım. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmem için beni zorlamadan önce bir hafta beklemişti ama bu işimi kolaylaştırmamıştı.

"Tırmanmaya başladığından beri her beş dakikada bir bana söyledin," diye seslendi. "Şimdi solundaki mor tutamağa bak."

"Senden nefret ediyorum," diye terslendim ama tutunmak için uzandım. Beni yarım saat uzaklıktaki bir tırmanma salonuna götürmüştü, yani bir dağın yamacından sarkıyor değildim, ama yine de. Koşum takımına bağlanmış olabilirdim ama ipin diğer ucunu o tutuyordu. "Yazar olduğun için metaforlarda daha iyi olacağını düşünüyorsun. Hayatını benim ellerime bırak Georgia," diye en iyi Noah taklidimi yaptım. "Üstün tırmanma yeteneklerime ve güzel yüzüme bak Georgia."

"En azından hâlâ güzel olduğumu düşünüyorsun."

"Berbatsın!" Bir sonraki basamağa çıkarken kollarım titriyordu. Yaklaşık otuz metre üstümdeki çan, Noah'dan sonra bok listemde ikinci sıradaydı. Yükseklikten nefret ederdim. Kendime bakmayı bıraktığımdan beri vücudumdaki zayıflıktan nefret ediyordum. Altımda ipi tutan inanılmaz güzellikteki adamdan *gerçekten* nefret ediyordum.

Noah, "Eğer daha kolaysa, *Ǽch*'i tutup seni kayışla bağlayabilirim, sonra da yukarı tırmanıp sana kendim rehberlik edebilirim," diye teklif etti.

"Ne?" Ona ve tırmanma salonu görevlisine ters ters baktım. "*Ǽch*'i tanımıyorum. Lisede gibi görünüyor!"

Çalışan bana el sallayarak, "Bir yıl ara veriyorum aslında," diye cevap verdi.

"Yardımcı olmuyorsun," dedi Noah sessizce ama ben yine de onu duydum. "Ama *Ǽch* burada çalışıyor ve senin ölmen muhtemelen onun işini gerçekten mahveder, bu yüzden onun bir profesyonel olduğuna güvenebilirsin."

"Kimildarsan yemin ederim ayakkabılarımı kafana vuracak şekilde tekmelerim, Morelli!" Bir an için gözlerimi kapattım ve tırmanma duvarının dokulu, gri kayasına baktım. Aşağı bakmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

"En azından ben birinden daha yüksek puan alıyorum," diye şaka yaptı Noah.

"Zar zor!" Sağ elimin hemen üstündeki yeşil tutamağa uzandım, sonra ayağımı bir sonraki mantıklı tutamağa sabitledim ve kendimi duvardan yukarı çektim. Bir sonraki tutamağı kavarken "Bu sadece senden daha fazla nefret etmemi sağlıyor," dedim.

"Ama sen tırmanıyorsun," diye karşı çıktı.

Yine bir sonraki tutamağa uzandım, ayaklarımı yerleştirdim ve yukarı doğru devam ettim. "Sanırım buradan iner inmez seni öldüreceğimi düşünürsek, bunun komplo sorunlarımızı çözmeye nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum." Lanetli çandan sadece birkaç adım uzaktaydım. O lanet çanı çaldığım anda özgürdüm.

"Şansımı deneyeceğim," diye seslendi. Yardım edemedim ama ipi ne kadar sıkı tuttuğunu fark ettim. Şu anda ondan yirmi beş metre

yukarıda olduğumu görmek rahatlatıcıydı. "Biliyorsun, eğer gerçekten nefret ediyorsan

o kadar, seni pazarlık için tutmayacağım. Bu gerçekten bana güvenmekle ilgili, benden nefret etmekle değil."

Gözlerimi ödülünden ayırmadım ve kendimi bir ayak, sonra iki ayak daha kaldırdım. "Canı cehenneme," diye seslendim aşağıya. "Neredeyse geldim."

"Kesinlikle öylesin." Sesindeki gururu duydum ve bana gülümserken aynı şeyi görmek için aşağıya baktım.

Mutlu olmaktan çok uzaktım, ama ben bile kendimi güçlenmiş hissettiğimi itiraf edebilirdim.

Yetenekli. Güçlü.

Belki o kadar da güçlü değildim. Son tutamağı tutup son on iki santimi sadece irademle tırmanırken kollarım ve bacaklarım yorgunluktan titriyordu.

Rg. Rg. Rg.

"Evet!" Noah bağırdı.

Çan'ın titreşimlerini ruhumun derinliklerinde hissettim. Bunun imkânsız olduğuna dair önyargılı düşüncelerimi parçalayacak kadar güçlüydüler. Damian'ın son patavatsızlığından çok öncesinden beri uyumakta olan parçalarımı uyandıracak kadar güçlüydü.

Belki onunla tanışmadan önce bile.

Sırf yapabildiğim için zili bir kez daha çaldım. Bu sefer çaresizlik içinde yüzüstü bırakılmak, kendim için yaptığım pazarlıktan kurtulmak ya da bana bu görevi veren kişi tarafından onaylanmak için değildi.

Zaferle sonuçlandı.

Mantiken, bunun Everest olmadığını biliyordum. Profesyonel bir ortamda, ipler, emniyet kemeri ve sorumluluk poliçesi ile güvence altına alınmış bir tırmanma duvarının belki kırk metre yukarısındaydım.

Ama yine de göğsüm kabardı, vahşi bir gurur duygusuyla doldu.

Hâlâ zor şeyler yapabiliyordum.

Büyükannem gitmişti, Damian bana ihanet etmişti ve annem bir kez daha gitmişti ama ben hâlâ buradaydım. Hala tırmanıyordum.

Bir yanım Noah'ı boğazlamak istese de

Bu duvara tırmanmamın tek sebebinin o olduğunu biliyordum. Kendi hayatıma tekrar dikkat etmeye başlamamın sebebi oydu. Son zamanlarda sabahları uyanmayı dört gözle beklememin sebebi.

Onun için yaşadığımdan değil, sadece yaşamak istememi sağladığından. Savaşmak için. Kendimi kanıtlamak için. Genelde bir başkasının duygularına boyun eğip en az direnç göstereceğim yolu seçtiğimde bir duruş sergilemek.

Belki de hayatım alev almıştı, ama işte tam da erime noktasında, erimiş kalıntıları alıp güzel bir şeye dönüştürebileceğim yerde parlıyordum. Tekrar heykel yapmak istedim. Camı istediğim gibi bükme istiyordum. Mutlu olmak için bir şans daha istedim, bu da beni Noah'a doğru bakmaya yöneltti. Aşağı inmek istedim çünkü kafam iyiydi.

"Tamam," diye seslendim ona. "Nasıl ineceğim?" "Ben seni indiririm."

"Ne yapacaksın?" Ona doğru bir bakış daha attım. *Lanet olsun*, bu gerçekten Everest'ti. Milyonlarca mil uzakta görünüyordu. Güçlenmiş hissetmek için çok fazla. Bu şeyden *hemen kurtulmak* istiyordum.

"Seni indireceğim," diye tekrarladı, sözlerini yavaşlatarak, sanki tereddüt etmek yerine yanlış anlamışım gibi.

"Peki bu tam olarak nasıl çalışıyor?" Parmak eklemlerimi beyazlatarak tutamakları daha sıkı kavradım.

"Sakin ol," dedi. "Koşum takımının arkasına otur, sonra ben seni indirirken duvardan aşağı doğru yürü."

Birkaç kez göz kırptım, sonra tekrar yere baktım. "Arkama yaslanıp beni kırımın üstüne düşürmeyeceğine güvenmem mi gerekiyor?"

"Aynen öyle." Utanmazca sırttı ve ben ilk defa bunu o kadar da çekici bulmadım.

"Ya halat koparsa?"

Sırtışı soldu. "Ya büyük bir deprem olursa?"

"Bir tane mi bekliyoruz?" Pazularım protesto çığlıkları atıyordu.

Kendimi orada, lanet olası duvarın üzerinde bir kertenkele gibi tünemiş buldum. "Seni bırakmamı mı bekliyorsun?" diye meydan okudu.

"Kitabı bitirmen senin için daha kolay olur," diye karşı çıktım.

"Bunda doğruluk payı var," diye itiraf etti. "Ve eminim cinayetin arkasındaki hikaye satışları gerçekten artıracaktır."

"Noah!" Bunda komik bir şey yoktu ama yine de benimle dalga geçiyordu.

"Deprem olma ihtimali benim seni düşürme ihtimalimden çok daha yüksek." Bu kez sesinde bir gerginlik vardı ama yüzüne bir kez daha baktığımda sadece sabır vardı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Georgia. Bana güvenmek zorundasın. Sana sahibim."

"Aşağı tırmanamaz mıyım?" O kadar zor olamaz, değil mi?

"Elbette, eğer yapmak istediğin buysa," diye cevap verdi, sesi düşerek.

"Evet," diye fısıldadım kendi kendime. "Aşağıya tırmanacağım." Buraya tırmanmaktan daha zor olamazdı, değil mi?

Kaslarım ağrıyordu ve küçük, aralıksız titremeler beni rahatsız ediyordu, ayağımı önceki dayanağıma indirdim. "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş," diye mırıldandım. Halat sıkıydı, önce ellerimi sonra da sol ayağımı aşağı indirirken bana destek oluyordu.

Sonra çığlık attım, sesim yüksek ve gür çıkıyordu, ayağım kaydı ve düştüm. İpin ağırlığını yakalaması sadece birkaç santim sürdü ve duvara paralel bir şekilde asılı kaldım.

"Sen iyi misin?" Noah, sesi hafifçe titreyerek sordu.

Tam bir nefes aldım, sonra bir tane daha, kalp atışlarımın kabul edilebilir, dramatik olmayan bir seviyeye inmesini diledim. Emniyet kemeri popomun kıvrımının hemen altındaki deriye hafifçe batıyordu ama bunun dışında gayet iyiydim.

"Biraz utandım," diye isteksizce itiraf ettim, zaten kızarmış olan yanaklarıma sıcaklık dolmuştu. "Ama onun dışında iyiyim."

"Hala yolun geri kalanını tırmanmak istiyor musun?" Noah sordu

yargılamadan.

Kollarımı kaldırdım, ellerimi tam önümdeki ambarlara doğru kaldırdım ve sallandıkça ürperdim. Gerçek şu ki, eğer beni düşürecek olsaydı, bunu şimdiye kadar yapardı.

"Yani sadece koşum takımının arkasına mı oturmam gerekiyor?" *Sana söylemiştim* türünden bir adam olmaması için sessizce dua ederek sordum.

"Ayaklarını duvara yasla," diye emretti.

Hafifçe kaldırdım ve dediğini yaptım. "İki elin de ipte olsun." Başka bir emir.

Onu takip ettim.

"Güzel," diye övdü. "Seni indireceğim ve koşum takımına geri oturmanı ve duvardan aşağı doğru yürümeni istiyorum. Anladın mı?" Sesi tıpkı adamın kendisi gibi güçlü ve kararlıydı. Noah gibi bir adamı kızdırmak için ne gerekiyordu? Elbette, birkaç kez sinirini bozmuştum ama en rahatsız edici tartışmalarımızda bile kendini kaybettiğini hiç görmemiştim, en azından Damian'ın işler istediği gibi gitmediğinde sık sık yaptığı kapı çarpma, çığlık atma şeklinde.

"Anladım," diye seslendim ve Noah'ya titrek bir gülümseme sundum.

"Seni korkutmak istemiyorum, o yüzden üç deyince başlayacağız. Yavaş ve istikrarlı." Başımı salladım.

"Bir, iki, üç," diye saydı ve beni tamamen arkama yaslanacak kadar indirdi. "İyi iş çıkardın. Şimdi seni duvardan aşağı indirelim."

Yavaşça, istikrarlı bir şekilde, Noah ipi bıraktı ve beni tırmanma duvarından aşağı indirdi. Birkaç saniye içinde hiç de fena değildi.

Yerçekimine meydan okumak küçük bir adrenalin patlamasıyla birlikte geldi, özellikle de duvarın aşağısındaki başka bir tırmanıcıyı cesurca taklit ettiğimde, eğlenceli küçük sıçramalar yaptığımda. Yere yaklaştığımda, az önce çaldığım zile baktım. Çok yüksek görünüyordu, ama yine de oradaydım, ta yukarılarda

Üstte.

Çünkü Noah güvenimi kazanmaya kararlıydı ve kazandı da.

Ayaklarım toprakla buluştuğunda gülümsüyordum. "Bu inanılmazdı!"

Kollarımı Noah'ya doladım ve o da beni sıkıca tutarak ayağa kaldırdı.

"Harikaydın," diye düzeltti beni.

Sanki hiçbir şey değilmışim gibi beni kolayca kucakladı ve o kadar güzel kokuyordu ki burnumu boynuna dayayıp derin derin nefes almamak için kendimi zor tuttum. Kokusu, kolonyasının sandal ağacı ve sedir ağacının sabun ve biraz terle karışımından oluşan eşsiz bir bileşimdi. Bir erkeğin kokması gerektiği gibi kokuyordu, hem de numara yapmadan. Damian, Nuh'un zahmetsizce yaptığı gibi kokmak için binlerce dolar ödeyebilirdi.

Onları karşılaştırmayı bırak.

Hafifçe geri çekildim, sadece gözlerine bakabilecek kadar. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Gülümsemesi yavaştı ve şimdiye kadar gördüklerimin en seksisiydi. "Bana ne için teşekkür ediyorsun?" diye sordu bakışları dudaklarıma gidip gelirken. "Bütün işi yapan sendin."

Oh, kahretsin. Sana söylemiştim türünden bir adam değildi ve bu sadece onu daha çok sevmemi sağladı. Onu daha çok istememi sağladı.

Aramızdaki enerji değişti, gerildi, sanki bu ipten daha fazlasıyla bağılymışız gibi. Burada bir şey vardı ve onunla ne kadar mücadele ettiğim ya da kitap hakkında ne kadar sık kafa tokuşturduğumuz önemli değildi - sadece büyüdü.

Bakışları ısındı ve tutuşu sıkılaştı.

Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim vardı- "İşiniz bitti mi?" diye sordu küçük bir ses.

Gözlerimi kırıştıtararak yedi yaşından büyük olmayan bir kıza baktım.

Umut dolu gözlerle, "Bir dahaki sefere bunu yapmayı umuyordum, sorun olur mu?" diye sordu.

"Doğru, tabii ki," diye cevap verdim.

Noah beni yere bıraktı ve hızlı, etkili hareketlerle koşum takımımı halattan çözdü. *Tanrım, kolları daha ateşli olabilir miydi?* Pazılarının kasları kısa kollu ceketinin

atletik gömlek. İyi ki esnemiş, yoksa muhtemelen delip geçerdi.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar hattan ayrılırken.

"Hepsi sendin. Tek yaptığım seni güvende tutmaktı." Sesinin alçak tınısı tüm bedenimi ısıttı.

Başka bir ses, "İpte," dedi. Muhtemelen lise öğrencisi olan daha büyük bir kız Nuh'un yerini almıştı ve genç olan kendini ipe bağlamıştı bile. "Tırmanın."

Küçük kız "Tırmanıyorum," diye cevap verdi ve sonra radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılmış gibi duvardan yukarı doğru koşmaya başladı.

"şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım, benim yarım saatimi alan işi kızın sadece birkaç dakikada yapmasını izlerken.

Noah yumuşak bir kahkaha attı. "Birkaç kez daha yaparsan sen de onun kadar iyi olacaksın," diye bana güvence verdi.

Ona şüpheci bir bakış attım.

"Yukarı çıkarken bir kez bile düşmedin," dedi ve yavaşça yüzüme uzanarak bana çekinme şansı verdi. ekinmedim. "Bu oldukça şaşırtıcı." Atkuyruğumdan kurtulmuş, hafif terli bir tutam saçımı aldı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"İstedğim şeylere uzanmakta hiçbir zaman sorun yaşamadım," diye cevap verdim usulca. "Başıımı belaya sokan şey düşmektir."

Ve bunun tam olarak bu olduğunu fark ettim. Hazel'la boşanma sonrası toparlanma konusunda şakalaşmak bir şeydi, ama gerçekten inanılmaz olsa da vücudundan daha fazlasını beğenmek bambaşka bir şeydi. Noah Morelli'ye aşık olmak çok kolay olurdu.

"Seni yakaladım." Sırıtkan bir gülümseme ya da kaşlarında apkın bir kıpırdanma yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Gerçek yeterince sarhoş ediciydi.

Beni yakalamıştı.

"Yaptın," diye cevap verdim usulca.

"Bir tane daha yapmak ister misin?" diye sordu, ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Güldüm. "İstesem bile kollarımın bana izin vereceğini sanmıyorum. Spagetti eriştesi gibi hissediyorum." Sanki kaslarımdaki yorgunluğu görebilecekmiş gibi onları örnek olarak uzattım.

"Onları daha sonra ovacağım," diye söz verdi ve bu kez o küçük seksi gülümsemesi yeniden ortaya çıktı.

Ellerini tenimde hayal ederken nefesim kesildi.

"Gevşemeyi öğrenmek ister misin?" diye sorarak hayallerimi durdurdu.

"Spagetti erişte kolları, hatırladın mı?"

"Merak etmeyin, tüm işi koşum takımı yapıyor."

"Bana hayatın pahasına güveniyor musun?" Ona bakarak ve uzun kirpiklerine ya da alt dudağının kıvrımına bakmamak için elimden geleni yaparak sordum.

"Kariyerim konusunda sana güveniyorum ve bu benim için hemen hemen aynı şey, yani evet." Gözlerindeki yoğunluk açık bir meydan okumaydı ve bunu kalbimde sarsıcı bir şok gibi hissettim, son derece acı verici ama hayatı onaylayan bir şok.

Gerçekten de bu kitap için her şeyi riske atmıştı, değil mi? Sevdiği şehri terk etmiş ve hayatını buraya taşımıştı.

O anda Noah Morelli hakkında iki şey biliyordum.

Birincisi, önceliğinin her zaman kariyeri olmasıydı ve öyle de kalacaktı.

Sevdiği diğer her şey ikinci planda kalırdı.

İkincisi, o ve ben güven spektrumunun tamamen zıt yönlerinde hareket ediyorduk. O önce güven verir, sonra sonucunu beklerdi. Ben ise kazanılana kadar sakladım. Ve o benimkini fazlasıyla hak etmişti.

Kendime de güvenmeye başlamamın zamanı gelmişti. "Devam et."

Beni eve bıraktıktan sonra telefonumu çıkardım ve Dan'i aradım. Bir saat içinde Bay Navarro'nun dükkânı için bir teklif sunmuştum.

Ben varım.

Mayıs 1941

North Weald, İngiltere

Neredeyse sekiz hafta olmuştu ve ışık hala geri gelmemişti. Constance'ın gözlerine. Scarlett onu zorlayamaz, ona öğüt veremez, kız kardeşinin üzülmelerini seyretmekten başka bir şey yapamazdı. Yine de ondan kendisiyle birlikte North Weald'a gelmesini istemişti. Bu şimdiye kadar yaptığı en bencilce şeydi, ama aynı anda hem bir eş hem de bir kız kardeş olmayı bilmiyordu, bu yüzden şimdi ikisi de acı çekiyordu.

Jameson'la onların isteklerine karşı evlendiğinden beri ailesiyle arası açık olsa da, Scarlett ve Constance'ın North Weald'a nakil talebi onaylandığından beri aralarındaki anlaşmazlığı gizli tutuyorlardı.

Bir aydır buradaydılar ve Scarlett, Jameson'ın uyku izni alabildiği geceler için istasyon dışında bir ev kiralamış olsa da, Constance istasyondaki kulübelerde diğer WAAF'larla birlikte kalmayı tercih etmişti.

Scarlett hayatında ilk kez bir hafta boyunca tamamen, yapayalnız yaşamıştı. Anne babası yoktu. Kız kardeşi yoktu. WAAF'lar yoktu. Jameson da yoktu. Martlesham-Heath'a bir saatten fazla uzaktaydı ama izin alabildiği her fırsatta... eve -eğer bu buysa- geliyordu. Constance için duyduğu endişe ve Jameson'a bir şey olacağı korkusu arasında sürekli bir mide bulantısı halinde yaşıyordu.

Baharın henüz erittiği toprağın üzerinde diz çökerken Scarlett kız kardeşine, "Bunu gerçekten yapmana gerek yok," dedi. "Hâlâ biraz erken olabilir."

"Ölürse ölür." Constance omuz silkti, sonra kazmaya devam etti

Küçük malayla, o hafta sonu izindeyken ailelerinin bahçesinden aldığı küçük bir gül ağacının yerini hazırlıyordu. "Denemek en iyisi, değil mi? Bu istasyonda ne kadar kalacağımızı kim bilebilir? Belki Jameson yeniden görevlendirilir. Belki biz. Belki de sadece ben. Hayatın bana onu yaşamak için en uygun koşulları sunmasını beklemeye devam edersem, asla yaşayamayacağım. O yüzden donup ölse de olur, en azından denemiş oluruz."

"Yardım edebilir miyim?" Scarlett sordu.

"Hayır, bitmek üzere. Düzenli olarak sulamayı unutmamalısın ama çok fazla değil." Verandanın kenarındaki toprağı sürmeyi bitirdi. "Bitki sana söyleyecektir. Sadece yapraklarına dikkat et ve geceleri çok soğuk olursa üzerini ört."

"Bu işte benden çok daha iyisin."

"Hikaye anlatma konusunda benden daha iyisin," dedi. "Bahçecilik öğrenilir, tıpkı matematik ya da tarih gibi."

Scarlett, "Sen gayet iyi yazıyorsun," diye itiraz etti. Okulda her zaman benzer notlar almışlardı.

"Dilbilgisi ve kompozisyonlar, tabii." Omuz silkti. "Ama hikayeler? Olay örgüsü? Sen çok daha yeteneklisin. Şimdi, eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, ben bu kızı içine koyarken sen de orada otur ve bana masallarından birini anlat." Deliğin dibinde topraktan bir tümsek oluşturdu, sonra köklerin tepesini tümseğin üzerine yerleştirdi ve yüzeye olan mesafeyi ölçtü.

"Şey, sanırım bu yeterince kolay." Scarlett arkasına yaslandı ve ayak bileklerini önünde çaprazladı. "Hangi hikaye ve neredeydik?"

Constance düşünceli bir şekilde durakladı. "Diplomatın kızı ve prensle ilgili olan. Sanırım yeni keşfetmişti-"

Scarlett, "Not," diye araya girdi. "Doğru. Babasını uzağa gönderdiğini düşündüğü not." Aklı tekrar o küçük dünyaya kaydı, karakterler onun için Constance'ın yanında oturması kadar gerçekti.

Sonunda, iki kız kardeş sırt üstü uzanmış, yukarıya bakıyorlardı.

Scarlett, Constance'ın dikkatini birkaç dakikalığına da olsa dağıtacak bir hikâye örmek için elinden geleni yaparken bulutlar.

"Neden ona sadece üzgün olduğunu söyleyip yoluna devam etmedi?" Constance, Scarlett'le yüz yüze gelebilmek için yan dönerek sordu. "En açık cevap bu olmaz mıydı?"

Scarlett, "Olabilir," diye onayladı. "Ama o zaman kahramanımız onun gelişimini göremez, onu ikinci bir şansa layık bulamaz. Onları hak ettikleri sona ulaştırmanın anahtarı, kusurlarını kanayınca kadar deşmek, sonra da sevdikleri kişiye kendilerini kanıtlamak için o kusuru, o korkuyu yenmelerini sağlamaktır. Aksi takdirde bu sadece aşık olmakla ilgili bir hikaye olur." Scarlett parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Felaket potansiyeli olmasaydı, neye sahip olduğumuzu gerçekten bilebilir miydik?"

"Ben yapmadım," diye fısıldadı Constance.

Scarlett kız kardeşiyle göz göze geldi. "Sevdin. Edward'ı sevdiğini biliyorum. O da bunu biliyordu."

"Onunla senin evlendiğin gibi evlenmeliydim Jameson," dedi usulca. "En azından buna daha önce sahip olurduk..." Gözlerini üstlerindeki ağaçlara doğru kaldırarak daldı.

Ölmeden önce.

"Keşke acını dindirebilseydim." Scarlett, Jameson'ın izin günleri arasındaki saatleri sayarken, Constance'ın böyle bir sefalet içinde olması hiç de adil değildi.

Constance yutkundu. "Önemli değil."

"Önemi var." Scarlett doğrulup oturdu.

"Önemli."

Constance ona ayna tuttu ama gözleriyle buluşmadı. "Gerçekten öyle değil. Hayatlarına devam eden, aşk ilişkilerini geçici olarak gören diğer kızları anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Burada hiçbir şeyin garantisi yok. Her gün uçaklar düşüyor. Bombardıman baskınları olur. Nasıl olsa yarın ölecek olma ihtimaliniz yüksekken kalbinizi tutmanın bir anlamı yok. Yaşayabiliyorken yaşa bari." Küçük bahçeye göz gezdirdi. "Ama kimseyi eskisi gibi sevemeyeceğimi biliyorum."

Edward, hala sevdiğim gibi. Verecek bir kalbim olacağından emin değilim. Romanlarda aşk hakkında okumak, onu dürüstçe yaşamaktan daha güvenli görünüyor."

"Ah, Constance." Scarlett'in kalbi Constance'ın kaybettikleri için bir kez daha kırıldı.

"Sorun değil." Constance zıplayarak ayağa kalktı. "Hazırlansak iyi olur, çünkü bir saatten biraz fazla bir süre sonra nöbetimiz var."

Scarlett, "Önce bize yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim," diye önerdi. "Çabuk yapılan birkaç şeyde oldukça iyiyimdir."

Constance kız kardeşine haklı bir şüphecilikle baktı. "Benim daha iyi bir fikrim var. Giyinip subayların yemekhanesine gidelim."

"Bana güvenmiyorsun!" Scarlett alay etti.

"Sana sonuna kadar güveniyorum. Şüphe ettiğim şey senin yemeklerin." Constance omuz silkti, ama alaycı gülümsemesi gerçektir ve bu Scarlett için fazlasıyla yeterliydi.

Giyinmiş ve karınlarını doyurmuş olan kızlar seyretmek için bolca vakit buldular. Paltolarını vestiyer odasına bıraktıktan sonra filtre odasına yöneldiler. Kendi küçük sektörlerindeki panolar ne kadar yoğun olursa olsun, Grup Karargâhındakilerin neye benzediğini hayal etmek zordu.

Bölüm Lideri Robbins kapıda gülümseyerek, "Ah, Wright ve Stanton, her zamanki ikili," dedi. "Nöbet başlamadan önce bir şeye ihtiyacınız var mı hanımlar?"

Scarlett, "Hayır, efendim," diye cevap verdi. Bütün bölüm liderleri arasında Robbins onun favorisi olmaya başlamıştı.

"Hayır, hanımefendi," diye yineledi Constance. "Sadece bana panodaki bölümümü gösterin."

"Mükemmel. İkinizin de vakti olduğunda, sizinle sorumluluklarınız hakkında konuşmak istiyorum." Kadın gülümsedi, gözlerinin kenarları kırışıyordu.

"Eksiğimiz var mı?" Scarlett yavaşça sordu.

"Hayır, tam tersi. İkinizin de veznedar olarak eğitim almanızı istiyorum. Daha fazla

Ama yıl sonuna kadar ikinizin de Bölüm Memuru olacağınıza bahse girerim." Kız kardeşler arasında dolaşarak tepkilerini ölçtü.

"Bu harika olurdu!" Scarlett cevap verdi. "Bu fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederiz; biz-"

Constance sesini alçaltarak, "Bunu düşünmem gerek," diye araya girdi. Scarlett şaşkınlıktan gözlerini kırıştırdı.

"Doğal olarak," dedi Robbins nazik bir gülümsemeye. "Umarım... olaysız bir gece geçirirsiniz."

Kız kardeşler vedalaştılar ve Scarlett, Constance'a cevabı hakkında soru sormadan, kız kardeşi kapıyı açtı ve her zaman sessiz olan filtre odasında kayboldu.

Scarlett onu takip etti, sonra kulaklığını taktı ve WAAF'ı panonun kendi köşesinde rahatlattı, bu geceki faaliyetlere alışmak için kendi bölümünü hızlıca gözden geçirdi. Kendi bölgesinden Constance'ın bölgesine doğru gelen bir bombardıman uçağı vardı.

Saldırıları *hiç* bitecek miydi? Sadece Londra'da on binlerce kişi öldürülmüştü.

Kulaklığından telsiz operatörünün sesi geldi ve diğer endişelerini sonraya bırakarak işinin rutinine daldı.

Arada sırada Constance'a bakıyordu. Dışarıdan bakıldığında kız kardeşi normal görünüyordu; elleri sabit ve hareketleri etkiliydi. Constance'ın son zamanlarda geliştiği yer burasıydı, duyguların ona ulaşmadığı yer. İçinde dönüp duran boşluğu bilmek, içinden bir mide bulantısı dalgasının daha geçmesine neden oldu.

Constance aşkını koruyabilirken onun koruyamaması adil değildi.

Uçağı pano üzerinde hareket ettirirken dakikalar ilerledi ve sonra midesi tamamen farklı bir nedenden dolayı zonkladı.

71. birlik harekete geçmişti, bombardıman saldırılarına değil, denize doğru. *Jameson*.

Filoyu beş dakika içinde kendi çeyreği boyunca hareket ettirdi.

uçakların sayısını ve genel yönünü not ediyordu, ancak kısa süre sonra artık nöbet tutacak durumda değillerdi ve yerlerini başkaları aldı.

Saatler uçup gitmişti, ama mola sırasında yemek yiyemeyecek kadar endişeliydi, 71'incinin dönüşünü görmek için o tahtanın üzerinde gezinmekten başka bir şey yapamayacak kadar kaygılıydı, çünkü onun bu gece uçacağını biliyordu. On beş dakikası dolduğunda filtre odasına geri döndü ve bir kez daha görevinin başına geçti.

Gidiş yolundaki bombardıman uçaklarının sayısının geliş yolundakilerden daha az olduğunu memnuniyetle fark etti. Bu gece birkaç zafer kazanmışlardı.

Telsiz operatörünün bir sonraki planı kulaklığından geldi ve hafif bir gülümsemeyle yeni bir işaretleyiciye uzandı. 71'incisi kendi bölgesine geri dönmüştü.

İşaretleyiciyi uygun koordinata yerleştirdi, ardından telsiz operatörü uçak sayısını güncellerken dondu kaldı.

On beş.

Scarlett, kalbi boğazına düğümленirken değerli saniyeler boyunca işarete baktı. *Yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı.* Scarlett kulaklığındaki mikrofon düğmesine bastı.

"Bana 71.'nin gücünü tekrar verebilir misiniz?" dedi. Odadaki tüm kafalar ona doğru döndü.

Komplocular konuşmazdı. Asla.

"On beş kişi," diye tekrarladı operatör. "Birini kaybettiler."

Birini kaybettiler. Birini kaybettiler. Birini kaybettiler.

Scarlett işaretin üzerindeki küçük bayrağı on beş yazılı olanla değiştirirken parmakları titredi. Bu Jameson değildi. O olamazdı. O bilirdi, değil mi? Eğer tüm kalbiyle sevdiği adam ölmüş olsaydı, bunu hissedirdi. Hissetmek zorundaydı. Kalbinin onunki olmadan atmaya devam etmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu anatomik bir imkansızlıktı.

Ama Constance bilmiyordu.

Bir sonraki plan kulaklığından geldi ve uygun işaretçileri hareket ettirerek okları zamanlanmış renk gruplarıyla değiştirdi.

Jameson. Jameson. Jameson. 71'inci Martlesham-Heath'a yaklaştıkça, zihni yüzerken ve midesi çalkalanırken, uzuvları kas hafızasıyla hareket ediyordu. Tehlikeden kurtulduktan ve resmen tahtadan indikten sonra bile Scarlett midesindeki hastalık hissinden kurtulamadı.

Şimdiye kadar Kartal Filosu mucizevi bir şekilde şanslıydı; hiç pilot kaybetmemişlerdi. Neredeyse şanslarına kayıtsız kalacaktı ama bu gece bu sona ermişti. Kimdi o? Eğer Jameson değilse -lütfen *Tanrım, Jameson olmasın*- o zaman tanıdığı biriydi. Howie mi? Yeni Yankilerden biri mi?

Saate bir göz attı. Dört saati daha vardı.

Martlesham-Heath'ı arayıp düşen pilotun çağrı işaretini öğrenmek istedi ama eğer Jameson'sa bunu çok geçmeden öğrenecekti. Şüphesiz onu çoktan evde bekliyorlardır. Howie dedikodu değirmeninden öğrenmesine asla izin vermezdi.

İşaretleri hareket ettirdikçe, okları değiştirdikçe, Grup Karargâhı'ndan gelen emirleri duydukça zaman işkence gibi beşer dakikalık bloklar halinde geçiyordu. Nöbetleri sona erdiğinde, Scarlett kalbi hızla çarpan bir sinir yumağı haline gelmişti.

"Seni eve bırakayım. Bisikletinin burada olduğunu biliyorum ama bölüm arabası bende," dedi Constance vestiyerden eşyalarını topladıktan sonra.

"Ben iyiyim." Bisikletlerine doğru yürürlerken Scarlett başını salladı. Constance'ın ihtiyacı olan son şey *onu* teselli etmektir.

Scarlett'in bileğine dokunarak usulca, "O iyi," dedi. "İyi olmak zorunda. İkimizin de aşkını alacak kadar zalim bir Tanrı'ya inanmam. O iyi."

"Ya değilse?" Scarlett'in sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

"Olacak. Hadi bin arabaya. Arabaya binin; tartışmak yok. Diğer kızlara kulübeye kadar yürümelerini söyleyeceğim." Constance onu arabaya kadar götürdü, sonra da direksiyona geçmeden önce diğer nöbetçilerle konuştu.

Yol kısaydı -istasyondan çıkalı sadece birkaç dakika olmuştu- ama Scarlett bir an için köşeyi dönmek istemedi, bilmek istemedi. Ama döndüler.

Evinin önünde park etmiş bir araba vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Constance.

Scarlett omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. "Neden veznedarlık eğitimi almak istemiyorsun?"

Constance, 11 Grup amblemini taşıyan arabanın arkasına yanaşırken ona doğru baktı. "Şimdi mi? Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Hep ilerlemeyi planladığımı düşünmüştüm." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse sabit bir gümbürtüye dönüşecekti.

"Scarlett."

"Daha fazla baskı var, evet, ama terfi ile daha fazla maaş." Eli sapı bir mengene gibi kavradı.

"Scarlett!" Constance tersledi.

Bakışlarını 11. Grup ambleminden ayırdı ve kız kardeşine baktı.

"Söz veriyorum yarın sabah gelip seninle eğitim hakkında konuşacağım ama şu anda arabada kalamazsın."

"Keşke mektubu hiç açmasaydım diyor musun?" Scarlett fısıldadı.

"Bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirirdi." Constance zorla bir titrek bir gülümseme. "Hadi, sana kapıya kadar eşlik edeyim."

Scarlett başıyla onayladı, sonra kapısını iterek açtı ve kaldırıma çıkarak kendini başka bir kapının açılmasına hazırladı.

Arabanın kapıları açılmadı. Ön kapısı açıldı.

"Hey, sen." Jameson kapı aralığını doldurdu ve Scarlett'in dizleri

neredeyse pes ediyordu.

Koşmaya başladı ve adam onu yarı yolda karşıladı, öyle sıkı bir sarılmayla onu kollarının arasına aldı ki, parçalarının yerine oturduğunu hissetti. O iyiydi. Evindeydi. Yaşıyordu.

Yüzünü onun boynuna gömdü, kokusunu içine çekti ve canını kurtarmak için ona tutundu, çünkü o tam da bu olmuştu - onun hayatı.

"Çok endişelendim," dedi onun tenine karşı, bir an bile geri çekilmek istemeyerek.

...

"Öyle olacağını biliyordum. Bu yüzden izin aldım ve geldim." Bir elini Scarlett'in sırtına koymuş, diğer eliyle de ensesini tutuyordu. Kolendorski'yi kaybettikleri andan beri tek düşündüğü Scarlett'i tutmaktı. "Ben iyiyim."

Sadece daha sıkı tutundu.

Jameson, Scarlett'in omzunun üzerinden baktı ve onları hüzünlü bir gülümsemeyle izleyen Constance'a başını salladı. O da başıyla onu onayladı ve sonra arkasını dönerek Scarlett'i eve getirdiği arabaya doğru ilerledi.

"Kimdi o?" Scarlett sordu.

"Kolendorski." Adamı sevmişti. "Bir bombardıman uçağının önünü kesmek için döndü ve iki avcı uçağı tarafından indirildi. Hepimiz onun denize düştüğünü gördük." Kurtarma girişimi yok. İmdat çağrısı yok. Öyle bir güçle dikey olarak düşmüştü ki, eğer daha önce ölmemiş olsaydı, çarpma anında ölmüş olacaktı. Böyle bir kazadan kimse sağ çıkamazdı.

"Çok özür dilerim," dedi, elini biraz gevşeterek. "Ben sadece..."

Omuzları titriyordu ve adam karısını görebilmek için yavaşça geri

çekildi. "Sorun yok. Her şey yolunda," diye güvence verdi ve

karısının elini

başparmağıyla gözyaşlarını sildi.

"Neden bu kadar aptalca davrandığımı bilmiyorum." Zorla

çarpıtılmış bir

gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Güç numarasının değiştiğini gördüm ve birinizin gittiğini anladım." Başını iki yana salladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Onu alnından öptü.

"Hayır, demek istediğim bu değil." Onun kollarından çıktı. "Seni o kadar çok seviyorum ki kalbim senin bedeninin içinde atıyormuş gibi hissediyorum. Edward'ı kaybetmenin Constance'a ne yaptığını gördüm ve seni kaybedecek kadar güçlü olmadığımı biliyorum. Buna dayanamam."

"Scarlett," diye fısıldadı, kollarını Scarlett'e doladı ve onu kendine çekti, çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. İkisi de yarın onun başına gelebileceğini biliyordu. Bombardıman saldırılarının yaygınlığına bakılırsa, o da olabilirdi. Paylaştıkları her veda öpücüğü çaresizliğin acı tatlı tadını taşıyordu çünkü bunun son öpücükleri olabileceğini biliyorlardı.

Ve eğer o olsaydı... İstenmeyen, imkânsız düşünceleri susturmak için sakın bir nefes aldı. Scarlett olmadan onun için hiçbir şey yoktu. Bir bombardıman saldırısını engellemek için harekete geçtiklerinde biraz daha hızlı koşmasının nedeni oydu. Yeni pilotları daha fazla zorlamasının nedeni oydu. Ailesi ne kadar mektup gönderirse göndersin, eve dönmesi için yalvarırken aynı satırlarda onunla gurur duyduklarını söyleseler de kalmasının nedeni oydu. Krala sadakat yemini etmesine gerek yoktu; Scarlett'e sadakat yemini etmişti ve Scarlett onu koruyacaktı.

"Hadi gel." Scarlett'in elinden tutup onu içeri götürdü, ama onu yatak odalarına götürüp yolda geçirdiği her dakika için planladığı gibi onunla sevişmek yerine, onu oturma odasına götürdü ve orada pikaba Billie Holiday'i koydu. "Benimle dans et, Scarlett."

Dudakları kalktı ama gülümseme denemeyecek kadar hüznüydü. Adamın kollarına kaydı ve sehpadan uzakta küçük daireler çizerek sallanırken başını adamın göğsüne yasladı.

Burası onun yaşadığı yerdı. Yaptığı diğer her şey, daha fazlasını yapabilmek için onu güvenli bir şekilde geri getirmektir. Ayı yaşamak

Özel bir tür işkence; onun sadece bir saat uzaklıkta olduğunu bilmek ama ona ulaşamamak, çok fazla uykusuz geceye neden oldu. Sabahları onun tenini kendi teninde hissetmeyi, göğsünde uyuyakaldığında saçlarının kokusunu özlüyordu. Günleri hakkında konuşmayı, geleceklerini planlamayı, yanmış bir akşam yemeğini daha öpüşerek atlatmayı özlemişti. Onunla ilgili her şeyi özlemişti.

"Sana haberlerim var," dedi usulca, dudaklarını şakağına değdirerek.

"Hmm?" Başını kaldırdı, gözlerini endişe dolduruyordu.

"Yeniden gönderiliyoruz." Suratını asmamaya çalıştı ama dudakları itaat etmedi.

"Şimdiden mi?" Kaşları büzüldü ve dudakları düzleşti. "Ben-"

"Bana nerede olduğunu sor." Şimdi sırtıyordu.

Sürpriz.

"Nerede?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Jameson," diye azarladı. "Benimle alay etme. Bu-" Keskin bir nefes aldı, sonra gözlerini kıstı. "Bana hemen şimdi söyle, çünkü eğer umutlarımı bir böcek gibi ezmek için artırırsan, bu gece yalnız uyuyacaksın."

"Hayır, yapmayacağım," dedi gülümseyerek. "Beni bunun için çok seviyorsun." "Şu anda sevmiyorum."

"İyi, o zaman vücuduna yaptığım şeyi çok seviyorsun," diye alay etti, bakışları ısınıyordu.

Kaşlarını kaldırdı.

"İşte," dedi sonunda şarkı biterken. "Buraya yeniden gönderiliyoruz. Birkaç hafta içinde her gece aynı yatakta olacağız." Elini kızın yanağına götürdü. "Kahvaltıları yakmaya ve duş için birbirimizle yarışmaya geri döneceğiz."

Güzel yüzüne bir sırtma yayıldı ve göğsü sıkıştı. Berbat bir günü gerçekten olağanüstü bir şeye dönüştürmüştü.

"Veznedar olmak için eğitim almam istendi," diye itiraf etti sessizce, sanki biri onları duyabilirmiş gibi. Gözlerinde sevinç parladı. "Bu, yıl bitmeden Bölüm Lideri olacağım anlamına gelebilir."

"Seninle gurur duyuyorum." Şimdi sırtan oydu.

"Ve seninle gurur duyuyorum. Biz bir çift değil miyiz?" Ayağa kalktı ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Vücuduma neler yapabileceğin hakkında ne diyordun?"

Bir sonraki şarkı başlamadan onu üst kata çıkardı.

...

Scarlett ertesi sabah mutfağa girdiğinde Jameson'ı ocağın başında kahvaltı hazırlarken buldu. Kokuyu duyunca midesi bulandı, sonra da takla attı.

"İyi misin?" Constance bir kavanoz reçel açtığı köşeden sordu.

Doğru, bu sabah eğitim hakkında konuşmaları gerekiyordu. Unutmuştu, bu da kendine kızması için bir neden daha ekliyordu.

Scarlett mide bulantısını yutmaya çalışarak, "İyiyim," diye yalan söyledi. "Seni orada görmedim. Dün gece seni tamamen terk ettiğim için çok özür dilerim."

Constance gülümseyerek Scarlett ile Jameson'a baktı. "Açıklamaya gerek yok. Sadece her şeyin yolunda gitmesine sevindim." Reçeli masaya getirirken gözlerindeki ışık titredi.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Scarlett elini Jameson'ın kürek kemiklerinin arasına koyarak sordu.

"Yok bir şey tatlım-" Kaşları düştü. "Biraz yeşil görünüyorsun."

"İyiyim," dedi yavaşça, öylece bırakmalarını umarak. Eğer o Jameson burada yeniden yayınlanacağı için sinirlerinin yatışacağını mı umuyordu? Evet. Görünüşe göre vücudu notu almamıştı.

Constance onu dikkatle inceledi. "Daha sonra sohbet etmek ister misin?"

"Tabii ki hayır. Burada olmana sevindim."

Constance başını salladı ama ağzında garip, sert bir ifade vardı. Bu sabah nedense daha yaşlı görünüyordu.

Jameson kızarmış sosisleri ve patatesleri masaya getirirken, Scarlett de bir somun ekmek dilimledi. Karınlarını doyurdular ve Scarlett karnı doyunca neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

"Siz ikiniz biraz yalnız kalmak ister misiniz?" Jameson kare masanın kendi tarafından sordu, bakışları kız kardeşler arasında gidip geliyordu.

"Hayır," diye cevapladı Constance, çatalını yarısı boş tabağa koyarken. Kahvaltısını yarım bırakmak ona göre değildi ama son iki aydır pek de normal sayılmazdı. "Bunu sen de duymalısın."

"Ne oldu?" Scarlett'in göğsüne bir ağırlık çöktü. Kız kardeşi her ne söylemek üzereyse, bu iyi bir şey değildi.

"Veznedarlık eğitimi almak benim için bir kayıp olur," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Komisyonumu ne kadar süreyle korumama izin verileceğinden emin değilim."

Scarlett'in beti benzi attı. Bir kadının görevinden istifa etmek zorunda kalması için çok az neden vardı. "Ne? Neden?"

Constance ellerini bir süre kucağında karıştırdı, sonra sol elini kaldırarak pırıl pırıl parlayan zümrüt yüzüğü gösterdi. "Çünkü evleneceğim."

Scarlett'in çatalı elinden düşerek tabağa çarptı. Jameson, hakkını yemeyelim, kılını bile kıpırdatmadı.

"Evli misin?" Scarlett yüzüğü görmezden geldi ve kız kardeşiyle göz göze geldi.

Constance, sanki Scarlett biraz daha kahve isteyip istemediğini sormuş gibi, "Evet," dedi. "Evliyim. Ve buradaki rolümü pek desteklemiyor, bu yüzden evlendikten sonra da bunu sürdürmeye cesaret edeceğimi sanmıyorum." Sesinde hiç duygu yoktu. Heyecan yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Scarlett'in ağzı iki kez açılıp kapandı. "Anlamıyorum."

Constance yumuşak bir sesle, "Anlamayacağınızı biliyordum," dedi.

"Annemle babamın öldüğü gün takındığın ifadenin aynısını

takınıyorsun.

savaş bitene kadar Edward'la evlenmeni yasakladı." İtaatkâr, işte buydu. Boyun eğmiş ve saygılı görünüyordu. O önsezili duygu Scarlett'in göğsünden karnına doğru kayarken, mide bulantısı şiddetle geri döndü. "Kiminle evleniyorsun?"

"Henry Wadsworth." Constance çenesini kaldırdı.

Hayır.

Sessizlik mutfağı doldurdu, herhangi bir kelimenin olabileceğinden daha keskin.

Hayır. Hayır. Hayır. Scarlett bir dayanağa ihtiyaç duyarak masanın altından Jameson'ın eline uzandı.

Constance, "Bu sana bağlı değil," diye karşı çıktı.

Scarlett yüksek sesle konuştuğunu fark ederek gözlerini kırıpıştırdı. "Yapamazsın.

O bir canavar. Seni mahvedecek."

Constance omuz silkti. "O zaman beni mahvediyor."

Ölürse, ölür. Dün gülü dikerken söylediği sözler Scarlett'in zihninde yankılandı. "Bunu neden yaptın?" Geçen hafta sonu evdeydi. "Seni zorluyorlar, değil mi?"

"Hayır," diye yumuşak bir sesle karşı çıktı Constance. "Annem bana Ashby'deki evin etrafındaki arazinin geri kalanını satmak zorunda kalacaklarını söyledi."

Londra'daki ev değil... onların evi. Scarlett bu haber karşısında duyduğu pişmanlık duygusunu bastırdı.

"O zaman kendi mali durumlarını idare edememeleri onların suçu. Lütfen bana araziye elinde tutmak için Wadsworth'le evlenmeyi kabul ettiğini söyleme. Mutluluğunuz bu mülkten çok daha değerli. Bırak satsınlar." Daha da önemlisi, Constance Wadsworth ile evliliğinden asla sağ çıkamazdı. Wadsworth onun ruhunu ölesiye, bedenini de ölesiye döverdi.

"Anlamıyor musun?" Constance'ın yüz hatlarında acı titreşti. "Göleti satacaklardı. Çardağı. Küçük av kulübesini. Hepsini."

"Bırakın onları!" Scarlett tersledi. "O adam seni mahvedecek." Eli Jameson'ın elini kavradı.

Constance ayağa kalktı, sonra sandalyesini masanın altına itti. "Anlamayacağını biliyordum ve anlamak zorunda da değilsin. Bu benim vereceğim bir karar." Omuzları geride ve başı dik bir şekilde odadan çıktı.

Scarlett onun peşinden koştu. "Onları sevdiğini ve onları memnun etmek istediğini biliyorum, ama onlara hayatını borçlu değilsin."

Constance eli kapı tokmağında durakladı. "Kendim için bir hayatım kalmadı. Sahip olduğum tek şey anılarım." Yavaşça döndü, cıltlı yüzünü kaybetti ve ıstırabının ortaya çıkmasına izin verdi.

Gölet. Çardak. Av kulübesi. Scarlett'in gözleri derin bir nefes alacak kadar kapandı. "Poppet, bu yerlere sahip olmak onu geri getirmeyecek."

"Jameson'ı kaybetseydiniz ve Kirton-in-Lindsey'de yaşadığınız ilk evi, sadece odalarında dolaşıp hayaletiyle konuşmak için bile olsa, elinizde tutma şansınız olsaydı, tutar mıydınız?"

Scarlett bunun aynı şey olmadığını iddia etmek istedi. Ama yapamadı. Jameson onun kocasıydı, ruh eşiydi, hayatının aşkıydı.

Ama onu bir yıldan daha az bir süredir seviyordu. Constance Edward'ı çocukluklarından beri seviyordu, o gölette yüzdükleri,

bahçede oyunlar oynadıkları

Çardakta, av kulübesinde öpücükler çalarken.

"Evlendiğinizde arazinin orada olacağını bile söyleyemeyiz." Umarım bu yaz olmazdı, sadece birkaç hafta kaldı.

"Onları şimdi iyi niyetle satın alıyor... Nişan hediyesi olarak. Her şey bu hafta sonu kararlaştırıldı. Beni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum.

."

"Hayır, asla öyle değil. Senin için korkuyorum. Hayatını bir kenara atmak yerine-"

"Neyin yerine?" Constance ağladı. "Bir daha asla sevmeyeceğim. Mutluluk şansım yok oldu, o halde ne önemi var?" Ön kapıyı açtı ve Scarlett'i peşinden koşmak zorunda bırakarak hışımla dışarı çıktı.

"Sen Yapma. Biliyorum Bu!" Scarlett bağırdı
itibaren ve kaldırım,

Kız kardeşi sokağa varmadan onu durdurdu. "Sana ne yapacağını biliyorsun. Bunu gördük. Kendini gerçekten böyle bir adama verebilir misin? Sen çok daha değerlisin!"

"Biliyorum!" Constance'ın yüzü buruştu. "Senin bildiğin gibi ben de biliyorum. Dün gece yüzünü gördüm. Eğer kapıda Jameson'ın kaybolduğunu söyleyen Howie olsaydı, yıkılırdın. Gözlerimin içine bakıp o ölürse bir daha sevebileceğini söyleyebilir misin?"

Scarlett'in boğazında safra birikti. "Lütfen bunu yapmayın."

"Ailemizi kurtaracak, topraklarımızı koruyacak, belki de çocuklarıma o gölette yüzmeyi öğretecek güce sahibim. Sen ve ben aynı değiliz. Senin maça çıkmak için bir sebebin vardı. Benim de bunu kabul etmek için bir nedenim var."

Scarlett'in ağız sulandı ve midesi sarsıldı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kahvaltısını kapılarını çevreleyen çalılardan birine kaptırdı. Karnını boşaltırken Jameson'ın elini ensesinde hissetti ve tokasız saçlarını topladı.

"Tatlım," diye mırıldanarak sırtında daireler çizdi. Mide bulantısı azaldı, geldiği gibi hızla gitti.

Aman Tanrım. Zihni görünmez bir takvimin izini sürmeye çalışarak koşturdu. Mart ayından beri bir an bile huzur bulamamıştı. Nisan'da taşınmışlardı... ve Mayıs'tı.

Scarlett yavaşça ayağa kalktı, bakışları Constance'ın geniş ve şefkatli bakışlarıyla buluştu.

"Ah, Scarlett," diye fısıldadı. "Yıl sonuna kadar ikimiz de Bölüm Lideri olamayacağız, değil mi?"

"Bu da ne demek şimdi?" Scarlett en ufak bir esintinin onu tekrar yere düşüreceğini hissettiğinde Jameson elini sabit tutarak sordu.

Scarlett ona baktı, o güzel yeşil gözleri, çenesinin güçlü duruşu ve ağzının endişeli çizgileri dikkatini çekti. Çok daha fazla endişelenmek üzereydi.

"Hamileyim."

Noah

Scarlett,

İşte yine buradayız, geceleri çok uzun gelen kilometrelerle ayrılmış, yeniden birlikte olma şansımızı bekliyoruz. Benim için çok şeyden vazgeçtin ve işte buradayım, daha fazlasını istiyorum, bir kez daha beni takip etmeni istiyorum. Sana söz veriyorum, bu savaş bittiğinde, beni seçtiğin için pişman olmana asla izin vermeyeceğim. Bir dakika bile. Günlerini neşeyle, gecelerini aşkla dolduracağım. Eğer tutunabilirsek, bizi bekleyen o kadar çok şey var ki...

Evinin ön kapısından içeri girerken Georgia'ya, "Öğle yemeği getirdim," diye seslendim. İtiraf etmeliyim ki, Scarlett Stanton'ın evine kapıyı çalmadan girmek hâlâ biraz tuhaftı, ama Georgia ısrar etmişti, çünkü geçen hafta öğleden sonralarımızı onun Stanton Üniversitesi dediği yerde birlikte geçirmeye başlamıştık.

"Tanrıya şükür, çünkü çok acıktım," diye seslendi ofisten.

Fransız kapılarının açık tarafından içeri girdim ve kısa bir süre durdum. Georgia büyük büyükannesinin masasının önünde yere oturmuş, etrafı fotoğraf albümleri ve kutularla çevriliydi. Yer açmak için büyük kanatlı sandalyeleri bile yoldan çekmişti.

"Vay canına."

Bana baktı ve coşkulu bir gülümseme sundu. *Lanet olsun.* Bir anda aklım onun büyük büyükannesinde ya da kariyerimi üzerine kurduğum kitapta değildi. Georgia'daydı, sade ve basit.

Kaya tırmanışına gittiğimiz gün aramızda bir şeyler değişmişti. Sadece aynı takımdaymışız gibi hissetmekle kalmamıştık, aynı zamanda sanki biri geri sayım başlatmış gibi yüksek bir farkındalık vardı. Cinsel gerilimi daha iyi yazamazdım. O zamandan beri aramızdaki her basit dokunuş ölçülü ve dikkatliydi, sanki bir havai fişek deposunun ortasındaki kibritler gibiydik, çok fazla sürtünmenin her yeri ateşe vereceğini biliyorduk.

"Piknik yapmak ister misin?" diye sordu, yan tarafındaki belli belirsiz açık bir zemini işaret ederek.

"Sen varsan ben de varım." Anıların yayıldığı alanda ilerleyerek onun yanında yerimi aldım.

"Özür dilerim," dedi utangaç bir yüz ifadesiyle, geniş yakalı sweatshirt'ü omzundan kayarak leylak rengi sütyen askısını ortaya çıkardı. "Sana Orta Wallop'tan bahsettiğim fotoğrafı arıyordum ve bunun içinde kayboldum."

"Özür dileme." Sadece öğle yemeklerimizden daha iyi görünmekle kalmıyor, aile tarihimizin gerçek bir hazinesinin kilidini açmış ve benim için gözler önüne sermişti.

Eğer bu *açılmak anlamına* gelmiyorsa, başka ne gelebilirdi emin değildim. Beni yüzüstü bırakmasından bu yana uzun bir yol kat etmiştik. Yanımdaki kadınla ilgili her şey yumuşaktı, saçlarının başındaki düğümden, çıplak, şortlu, kilometrelerce uzunluktaki bacaklarının altından geçmesine kadar. Onda buz gibi bir şey yoktu.

"Fotoğrafları bulduğumda kendime engel olamadım." Ben poşetten paket servis kutularını alırken o kucağındaki açık fotoğraf albümüne bakıp gülümsedi.

"Domates yok," dedim ve onunkini uzattım. Son kız arkadaşımın kahvesini şekerli mi yoksa sade mi sevdiğini hatırlayamıyordum, ama işte buradaydım, Georgia Stanton hakkındaki her şeyi denemeden hafızama kazımıştım. Çok kötüydüm.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek ve kutuyu aldıktan sonra arkamızdaki masayı işaret etti. "Buzlu çay, şekersiz."

"Teşekkürler." Sanırım detayları hafızasına kaydeden tek kişi ben değildim.

"Şekersiz içtiğin için hâlâ tuhaf biri olduğunu düşünüyorum ama sen bilirsin." Omuz silkti ve albümde bir sayfa çevirdi.

"Sen misin?" Yorumunu sildim ve omzunun üzerinden hafifçe eğildim. İster şampuanından ister parfümünden olsun, içime çektiğim hafif narenciye kokusu Georgia'nın yanında sıkı kontrol altında tutmam gereken diğer vücut parçalarımla birlikte doğrudan başıma gitti.

"Nereden biliyorsun?" Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Yüzümü bile göremiyorsun."

"Scarlett'i tanıyorum ve prenses Darth Vader gibi giyinmiş başka bir küçük kız olduğundan da şüpheliyim." Scarlett'in gülümsemesi gururluydu, tıpkı Georgia'yla birlikte gördükleri her fotoğrafta olduğu gibi.

"Haklısın," diye itiraf etti Georgia. "Sanırım o yıl biraz karanlık tarafımı hissediyordum."

"Kaç yaşındaydın?"

"Yedi." Kaşları çatıldı. "Yanlış hatırlamıyorsam annem iki numaralı kocasıyla evlenmeden önce ziyarete gelmişti."

"Kaç kocası oldu?" Yargıladığımdan değil ama Georgia'nın yüzündeki ifade beni fazlasıyla meraklandırmıştı.

"Beş evlilik, dört koca." Sayfayı çevirdi. "Üç numarayla iki kez evlendi, ama sanırım boşanıyorlar, çünkü şu anda dört numarayla tekrar birlikte. Açıkçası artık takip etme zahmetine girmiyorum."

Bu noktaları birleştirmek bir saniye sürdü.

"Her neyse, kırklı yıllara ait fotoğraflara ihtiyacın var ve bunlar çoğunlukla benim-" Albümü kapatmak için hareket etti.

"Onları görmeyi çok isterim." Onu daha iyi anlamama yardımcı olacak herhangi bir şey. Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"Yani, Scarlett de onların içinde, değil mi?" Zayıf.

"Doğru. Tamam. Daha sonra eski şeylere geçebiliriz. Soğumasına izin verme." Önümdeki hamburgeri işaret etti.

Yemeğimizi yedik ve albümü karıştırdık. Sayfalar Georgia'nın çocukluk fotoğraflarıyla doluydu ve bazı fotoğraflarda Hazel ya da Scarlett de vardı ama Ava'nın tekrar ortaya çıkması için yıllar ve benim bütün öğle yemeğim gerekmişti. Georgia çoğunlukla mutlu bir çocuk gibi görünüyordu; bahçede, çayırda, dere kenarında kocaman gülümsüyordu. Paris ve Roma'da kitap imza günleri-

"Londra yok mu?" Kaçırmadığımdan emin olmak için sayfayı geri çevirerek sordum. Hayır, sadece Scarlett ve Georgia -iki ön dişi eksikti- Kolezyum'daydılar.

"Bir daha İngiltere'ye adımını atmadı," dedi Georgia usulca. "Bu da son kitap turuydu. Yine de on yıl daha yazdı. Bunun onu bunamaktan koruduğuna yemin ederdi. Peki ya sen?"

"Ben mi? Ben bunama riski altında mıyım?" Kaşlarım havaya kalktı. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

Güldü. "Otuz bir yaşında olduğumu biliyorum. Demek istediğim, doksan yaşına kadar yazabileceğini düşünüyor musun?" diye tekrar sordu ve beni hafifçe dirsekledi.

"Ah." Yazmayacağım bir zamanı hayal etmeye çalışarak ensemin ovuşturdum. "Muhtemelen ölene kadar yazacağım. Yayınlamayı seçip seçmemem farklı bir konu." Bir kitap yazmak ve yayınlama sürecinden geçmek tamamen farklı iki canavar. "Bunu anlıyorum."

Sektörün içinde yetişmiş biri olarak, kuşkusuz Yaptım.

Başka bir sayfa, başka bir resim, başka bir yıl. Georgia'nın gülümsemesi göz kamaştıracak kadar parlaktı, doğum günü pastasının önünde duruyordu - süslemelere bakılırsa on iki yaşındaydı - yanında Ava vardı.

Birkaç hafta sonrasına ait olduğu anlaşılan bir sonraki fotoğrafta Georgia'nın gözlerindeki ışık kaybolmuştu.

"Annemin beni neden büyütmediğini sormayacak mısın?" Bana yan gözle baktı.

"Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?" diye sordu usulca.

"Biliyorum." Bir araya getirmek için yeterince şey biliyordum. Ava lisede anne olmuştu ama anne olmak için yaratılmamıştı. "Buradaki projemiz nedeniyle benimle yaşadığın deneyimin aksine, bilgi vermek istemeyen kadınlardan zorla bilgi almak gibi bir alışkanlığım yok." Benden başka bir yere bakarken yüzündeki çizgileri inceledim.

"Büyükannemi anlamana yardımcı olsa bile mi?" Sanki cevap önemsizmiş gibi albüm sayfasını dikkatsizce çevirdi ama ben daha iyi biliyordum.

"Bana gönülden vermek istemediğin hiçbir şeyi almayacağıma söz veriyorum Georgia." Sesim kısıldı.

Bana doğru döndü ve gözlerimiz buluştu, yüzlerimiz sadece bir nefes mesafedeydi. Başka bir kadın olsaydı onu öperdim. Yapabileceğim herhangi bir benzetmeyi çoktan aşmış olan bu bariz çekim karşısında harekete geçerdim. Bu artık basit bir elektrik çarpması değildi ve bir şehvet atışının ya da ezici bir arzu dalgasının çok ötesinde gelişmişti. Aramızdaki santimler saf ve ilkel bir ihtiyaçla doluydu. Bu artık bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesiydi. Onun gözlerinde bana çok tanıdık gelen savaşı gördüm, çünkü ben de kaçınılmazlığa karşı aynı savaşı veriyordum.

Bakışları ağızımda gezindi. "Peki ya bunu sana vermeyi tüm kalbimle istiyorsam?" diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Vücudumdaki tüm kaslar gerildi ve onun tadının nasıl olduğunu keşfetmeye yönelik neredeyse kontrol edilemez dürtüyü kilitledi.

Yanakları kızardı ve gözlerini kaçırıp fotoğraf albümüne dönerken nefesi kesildi. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım." Albümün bir kısmını karıştırdı ve resmi değil ama samimi düğün fotoğraflarına ulaştı.

"Çok güzel görünüyorsun." Bundan daha fazlasıydı. Düğün günü Georgia o kadar açık ve dürüst bir aşkla bakıyordu ki, içimi mantıksız bir kıskançlık duygusu kapladı. O pislik onun kalbine layık değildi,

onun güvenini.

"Teşekkürler." Resepsiyona ait olduğu belli olan sayfayı çevirdi. "Komik, ama şimdi o günü düşündüğümde, Damian'ın büyükannemin çevresindeki herkesi ayarttığını hatırlıyorum." Bunu sanki bir şakanın can alıcı noktasıymış gibi kolayca söyledi.

Kaşlarım çatıldı. Ellsworth'ün onun ışıltısını köreltmesi ne kadar sürmüştü?

"Ne?" diye sordu, bana doğru bakarak.

"Bu resimlerdeki Buz Queen'e hiç benzemiyorsun," dedim usulca. "Biri seni nasıl soğuk sanır anlamıyorum."

"Ah, umutlu ve saf olduğum zamanlar." Sayfayı bir kez daha çevirirken başını eğdi, bu kez gelin ve damat balayı kaçış arabalarına doğru ilerlerken bir baloncuk yağmuru ortaya çıktı. "Takma isim daha sonra ortaya çıktı ama beni aldattığını ilk öğrendiğimde bir şey..." İç çekti ve tekrar çevirdi. "Bir şeyler değişti."

"Paige Parker?" Tahmin ettim.

Alay etti. "Tanrım, hayır."

Sayfaların bir kısmını çevirirken dikkatim yüzüne kaydı
-Yıllar.

"O zamanlar bu kadar dikkatsiz değildi. Aktrisler sizi yakalatır ama on sekiz yaşındaki asistanlar yakalatmaz." Omuz silkti.

"Kaç tane-" Kendimi durduramadan soru ağzımdan çıkmıştı. Ellsworth'ün ne kadar incitici olduğu beni ilgilendirmezdi. Georgia'yla evli olsaydım, onu yatağında mutlu etmekle o kadar meşgul olurum ki, başkasınınkini *düşünemezdim* bile.

"Çok fazla," diye cevap verdi sessizce. "Ama Gran'e onun sahip olduğu destansı sevgiye sahip olmadığımı söyleyecek değildim - tek istediği beni mutlu görmekken ve ilk kalp krizini daha yeni geçirmişken. Ve sanırım annemle aynı hatayı yaptığımı kabul etmek... zordu."

"Demek kaldın." Georgia bulmacasının bir parçası daha yerine otururken sesim alçaldı. Boyun eğmez *irade*.

"Uyum sağladım. Terk edilmeye alışık olmadığımından değil." Başparmağını bir resmin üzerinde gezdirdi ve ben de aşağıya bakınca tanıdığım bir yerde, Central Park'ta, rengârenk bir sonbahar ağacı gördüm. Georgia, Damian ve Ava'nın arasında duruyordu, kollarını ikisine de dolamıştı, gülümsemesi birkaç yıl öncekinin soluk bir gölgesiydi. "Bir uyarı vardır, güvendiğiniz kişiyle artık güvende olmadığınızı anladığınız ilk anda kalbinizin çıkardığı bir ses."

Çenem büküldü.

Başka bir sayfayı çevirdi, başka bir siyah kravatlı olayı. "Bir kırılma ya da parçalanma kadar temiz ya da kişisel değil. Ayrıca, tüm parçaları bulabilirseniz bunları onarmak kolaydır. Bir ruhu gerçekten parçalamak, işte *bu* belli bir seviyede... kişisel şiddet gerektirir. Kulaklarınız bu çaresiz "-dönüş-" "hırıltılı"-dönüş-" nefes alışla doluyor. Sanki hava almak için savaşıyor, göz göre göre boğuluyormuşsunuz gibi. Hayat ve bir başkasının boktan, bencil kararları tarafından boğuluyorsunuz."

"Georgia," diye fısıldadım midem dönerken, sözlerindeki acı ve öfkeyle göğsüm sıkışırken, *Sonbaharın Kanatları'nın* kırmızı halı galasından bir fotoğrafın üzerinde durakladım. Damian'ın yanında bir ödül gibi poz verirken gülümsemesi parlaktı ama gözleri dümdüzdü, Stanton kadınlarının iki nesli de onun sağındaydı. Gözlerimin önünde donuyordu, her fotoğraf bir öncekinden biraz daha soğuktu.

"Mesele şu ki," diye devam etti başını hafifçe sallayarak ve bir başka alaycı gülümsemeyle, "o ıslak sesi her zaman olduğu gibi algılayamıyorsunuz - bir suikast. Hava kaybolurken gerçekte ne olduğunu fark edemezsiniz. O fokurtuyu duyarsınız ve bu sizi bir şekilde bir sonraki nefesin gelmekte olduğuna ikna eder; kırılmamışsınızdır. Bu düzeltilebilir, değil mi? Bu yüzden ne kadar hava varsa ona tutunarak mücadele ediyorsunuz." Gözleri dökülmemiş yaşlarla doldu, ama çenesini kaldırdı ve sayfalar her cümleyle birlikte akıp giderken onları geri tuttu. "Sen

Dövüşür ve çırpınırsınız çünkü aşk dediğiniz bu kadersel, köklü şey tek bir vuruşla yok olmayı reddeder. Bu çok merhametli bir davranış olurdu. Gerçek aşk boğulmalı, tekmelemeyi bırakana kadar suyun altında tutulmalıdır. Onu öldürmenin tek yolu budur."

Albümü tekrar tekrar çevirdi, belli ki Scarlett'e göndermek için büyük bir dikkatle seçtiği fotoğraflardan oluşan renk renk bir kaleydoskop, mutlu bir evlilik yalanı oluşturuyordu.

"Ve sonunda anladığınızda, sonunda savaşmayı bıraktığınızda, kendinizi kurtarmak için yüzeye çıkamayacak kadar ileri gitmişsinizdir. Seyirciler size yüzmeye devam etmenizi, bunun sadece kırık bir kalp olduğunu söyler, ama ruhunuzdan geriye kalan o küçük titreşim bırakın suya basmayı, yüzemez bile. Böylece bir seçim yapmak zorunda kalırsınız. Ya onlar sizi zayıf olmakla suçlarken ölmenize izin verirsiniz ya da lanet olası suyu solumayı öğrenirsiniz ve sonra size dönüştüğünüz şey için canavar derler. Ice Queen, gerçekten."

Son resmin üzerinde durdu; bu resim Scarlett'in ölümünden sadece birkaç ay önce çekilmiş olan ilk galanın aynısıydı. Albümün geri kalan sayfaları yıkıcı bir şekilde boştu.

Ellerim kenetlendi. Hiç kimseyi Damian Ellsworth'ü dövdüğüm gibi dövmek istememiştim. "Yemin ederim, sana asla onun yaptığı gibi zarar vermeyeceğim." İnancılı olduğumu fark etmesini umarak her kelimeyi bağıra bağıra söyledim.

"Yaptığını hiç söylemedim," diye fısıldadı, bana şaşkınlıkla bakarken kaşlarının arasında iki çizgi oluşuyordu.

Kapı çaldı ve ikimiz de irkildik.

"Ben bakarım," diyerek ayağa kalkmayı teklif ettim.

"Hallediyorum." Ayağa kalkmak için benden önce davranırken fotoğraf albümü kucağından kaydı, fotoğraf yığınlarından çevikçe kaçarak kapıya doğru koşmadan önce zar zor durakladı.

Paket için imza atarken kapı aralığından onu izledim. Yanında oturmuyor olsaydım, az önce yaptığı gibi paketi boşalttığını asla tahmin edemezdim. Cilalı gülümsemesi hazırды.

Şoförle kibarca sohbet ederken.

Büyük kutuyu aldı ve vedalaştı, kutuyu giriş holündeki masanın üzerine koymadan önce kalçasıyla kapıyı kapattı.

"Avukatlardan," dedi sırtarak ve bir an için aklını mı kaçırdı diye düşündüm. Hiç kimse avukatlarından bir kutu aldığında bu kadar mutlu olmazdı. "Bir saniye bekle; makasa ihtiyacım var."

"Al." Bir adım öne çıktım, cebimden Gerber'imi çıkardım ve ona verebilmek için bıçak eklentisini açtım. "Yeni stüdyoyu iki hafta daha kapatmayacağını sanıyordum." Ne yarattığını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Teşekkürler." Aleti aldı, sonra çocuksu bir neşeyle paketi yırttı. "Bu stüdyo için değil. Bana her ay bir şey gönderiyor."

"Avukatınız mı?"

"Hayır, büyükanne." Kutunun kenarını kaldırırken gülümsemesi ondan gördüğüm her şeyden daha parlaktı. "Yol tarifi ve hediyeler bıraktı. Şimdiye kadar ayda bir kez geliyordu ama ne kadar süre için planladığını bilmiyorum."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en havalı şey olabilir." Gerber'i geri aldım, bıçağı sabitledim ve kargo pantolonumun cebine yerleştirdim.

"Gerçekten öyle," diye kabul etti ve bir kartı yırtarak açtı. "Sevgili Georgia, artık ben gittiğime göre, nerede olursan ol, evin cadısı olmak sana kalmış. Seni tüm kalbimle seviyorum büyükanne."

Cadı yorumuyla kaşlarım havaya kalktı, ta ki Georgia gülüp kutudan bir cadı şapkası çıkarana kadar.

"Cadılar Bayramı'nda çocuklara şeker dağıtmak için hep cadı gibi giyinirdi." Şapkayı kafasına, tam topuzunun üzerine yerleştirdi ve kazmaya devam etti.

Doğru ya. Cadılar Bayramı'na iki hafta vardı. Zaman akıp gidiyordu, son teslim tarihim yaklaşıyordu ve elim hâlâ boştu. Daha da kötüsü, taslağı zamanında teslim edersem Georgia ile sadece altı haftam kalmıştı,

ki yapardım.

"Sana bir cadı şapkası ve bir kutu büyük boy Snickers mı gönderdi?" Kutunun içine bakarken, o anda Scarlett Stanton'a garip bir şekilde bağlandığımı hissederek sordum.

Georgia başıyla onayladı. "Bir tane ister misin?" Kutudan bir çubuk çıkardı ve salladı.

"Kesinlikle." *Georgia'yı* istiyordum ama bara da razıydım.

"Bunlar büyükannemin en sevdikleriydi," dedi paketleri soyarken. "Ama İngiltere'de bunlara Marathon çikolatası dendiğini söylerdi. El yazmalarının kaç sayfasının kenarlarında küçük çikolata parmak izleri olduğunu size anlatamam bile."

Barı ısırdım, sonra Georgia'yı ofise kadar takip ederken çiğnedim. "Hepsi o daktiloda."

"Evet." Başını eğerek bana baktı, beni dikkatle inceliyordu.

"Yüzümde çikolata mı var?" Bir ısırik daha alarak sordum.

"Kitabın geri kalanını buraya yazmalısın."

"Öyleyim, unuttun mu? Bitmiş bir taslak olmadan New York'a dönmemin imkanı yok. Adam'ın uçaktan inmeme bile izin vermeyeceğinden eminim." Zaten telefonlarını sağa sola savuşturuyordum. Açmazsam çok yakında o da burada olacaktı.

Scarlett'in masasını göstererek, "Yani... burası, burası," dedi. "Büyükanneemin bürosu, *burası*. Onun üzerinde çalıştığı yer."

Gözlerimi kırptım. "Kitabı burada mı bitirmemi istiyorsun?" Kelimeler yavaşça döküldü, kendi kafa karışıklığının üzerinde tökezledim.

Bir ısırik daha aldı ve başını sallayarak odaya göz gezdirdi. "Mm-hmm."

"Her zaman tipik bir programa göre yazmıyorum..." Ama her gün Georgia'ya yakın olurdum.

"Yani? Anahtarın var. Her zaman burada olmayacağım zaten, stüdyoyu kurarken olmaz. Ve eğer çok geç olursa, misafir yatak odasında kalabilirsin." Omuz silkti ve iki fotoğraf yığınının üzerinden atlayarak masaya doğru ilerledi. "Bunu ne kadar çok düşünürsem

daha çok uyuyor." Masanın arkasına yürüdü ve sandalyeyi çekti. "Haydi, dene bakalım."

Çikolatayı bitirdim ve paketini büyük kiraz masanın yanındaki çöp kutusuna atarken tereddüt ettim. Bu Scarlett'in masasıydı. Scarlett'in daktilosu. "O şeyi sanki Resolute masasıymış gibi koruyorsun, bardak altlıkları falan."

"Yine de bardak altlığı kullanmak zorundasınız. Bu tartışılmaz." Sandalyenin yüksek arkalığına vurdu ve güldü. "Hadi ama, ısırılmaz."

"Tamam." Köşeyi döndüm ve ofis koltuğına oturdum, sonra kendimi öne doğru çekerek masaya oturdum. Georgia'nın dizüstü bilgisayarını sağımda kapalı duruyordu ama solumda meşhur daktilo duruyordu.

"Eğer kendini cesur hissediyorsan..." Georgia parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi. "Hayır, teşekkür ederim. Birincisi, muhtemelen kırarım ve ikincisi, ben

Daktilo kullanmayı düşünemeyecek kadar çok düzeltme yapıyorum. Bu benim için bile çok zor." Gözlerim masanın kenarındaki gömlek kutusuna takıldı. Üzerinde kalın, siyah bir kalemle "BİTMEDİ" yazıyordu. "Bu..."

"Orijinalleri mi? Evet." Kutuyu bana doğru kaydırıldı. "Devam et, ama bu sefer silahlarıma sadık kalacağım. Orijinaller burada kalacak."

"Not edildi." Kapağı kapattım ve kâğıt yığını masanın cilalı yüzeyine doğru kaldırdım. Bu sayfaları kendisi daktilo etmişti ve ben burada onları bitirmeye hazırlanıyordum. *Gerçeküstü*.

El yazması kalındı, ancak sayfaları yığın yalnızca kelime sayısı değil, sayfaların kendisiydi. Hızlıca göz gezdirdim. "Bu inanılmaz."

"Bunun gibi yetmiş üç kutum daha var," diye dalga geçerek masaya yaslandı.

"Aslında onun yazdığını ve sonra gözden geçirdiğini *görebiliyorsunuz*. Sayfaların hepsi yaşlanmanın farklı aşamalarında. Görüyor musunuz?" Jameson, Scarlett'in Constance'la oturduğu yere yaklaştığı zaman, İkinci Bölüm'den iki sayfa gösterdim. "Buradaki sayfa orijinal olmalı. Eskimiş ve

kâğıt kalitesi daha düşük. Bu sayfa" -hafifçe salladım, dudaklarım kenardaki çikolata lekesini çekiştirdi- "on yıldan daha eski olamaz."

"Mantıklı. Gözden geçirmeyi severdi, her zaman kelime sayısını artırırdı." Ellerini masanın kenarına dayadı. "Bence orada, sayfaların arasında onunla birlikte yaşamayı seviyordu. Her zaman küçük anı parçaları ekliyor ama kapıyı asla kapatmıyordu."

Bu anladığım bir şeydi. Bir kitabı bitirmek, o karakterlere veda etmek anlamına geliyordu. Ama onlar Scarlett için sadece karakter değillerdi. Onun kız kardeşıydiler. Onun ruh eşiydiler. İlk sayfadan birkaç cümle okudum, sonra ikincisini. "Kahretsin, yeteneğinin geliştiğini gerçekten görebiliyorsun."

"Gerçekten mi?" Georgia sayfaları görmek için başını çevirerek hafifçe düzeltti.

"Evet. Her yazarın cümle yapısında kendine özgü bir akış vardır. Buraya bakın," diyerek ilk sayfadaki bir noktayı işaret ettim. "Biraz daha kesik kesik. Şurada," ikinci sayfada farklı bir pasaj seçtim, "yumuşatmış." Hayatım üzerine bahse girerim ki ilk sayfalar ilk eserlerinin tarzına en çok benzeyen sayfalardı. Georgia'nın gözlerini üzerimde bulmak için başımı kaldırdım.

Gülümsemesini bastırmakta başarısız oldu.

"Ne?" diye sordum. Sayfaları ait oldukları yere, el yazmasının içine geri koyarak sordum.

"Şimdi yüzünde çikolata var." Yumuşak bir şekilde güldü.

"Harika." Elimi ağzıma en yakın kirli sakalın üzerinde gezdirdim.

"İşte." Masaya doğru kaydı, bacaklarının çıplak teni benimkilere değiyordu.

Yaklaşmasını umarak hafifçe geriye doğru yuvarlanırken birden keşke şort giyseymdim diye düşündüm.

Dizlerimin arasındaki boşluğu doldurdu, yüzümün yan tarafını kavradı ve başparmağını yüzümün hemen altındaki deri parçasının üzerinde gezdirdi.

ağzımın köşesi. Nabzım bir kademe yükseldi ve vücudum gerildi.

"İşte," diye fısıldadı ama elini hareket ettirmedi.

"Teşekkürler." Dokunuşu sıcaktı ve ona doğru eğilmemek için kendimi zor tuttum. Kahretsin, onu istiyordum, sadece vücudunu değil. Zihnine girmek, George R.R. Martin'in bile gurur duyacağı duvarları aşmak istiyordum. Sırf buna layık olduğumu kanıtlayabilmek için onun güvenini istiyordum.

Dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Özdenetimim pamuk ipliğine bağlıydı ve onun gözlerindeki bakış yavaş yavaş kontrolümün sınırlarını zorluyor, ipleri yıpratıyordu.

Yine de hareket etmedi.

"Georgia." Adı hem bir yalvarış hem de bir uyarı olarak çıktı.

Yaklaştı. Yeterince yaklaşmadı.

Ellerim belinin kıvrımlarını buldu ve çekiştirerek onu sandalyenin izin verdiği kadar yaklaştırdım.

Nefesi, vücudumdaki tüm kanı doğrudan aletime gönderen küçük bir solukta yakalandı. *Sakin ol.* Elini çenemden saçlarıma doğru kaydırды.

Eşofmanının kalın kumaşı üzerinden belini sıkıca kavradım.

"Noah," diye fısıldadı, diğer elini boynumun arkasını tutmak için kaldırdı.

"Seni öpmemi ister misin Georgia?" Sesim kendi kulaklarıma bile sert geliyordu. Burada bir hata olamazdı. Karışık sinyaller yok. Bu işe çok fazla şey bağlıydı ve ilk kez düşündüğüm şey kariyerim değildi.

"Beni öpmek istiyor musun?" diye meydan okudu.

"Bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum." Bakışlarım o inanılmaz ağzına kaydı ve dudakları aralandı.

"Güzel, çünkü-"

Telefonu çaldı.

Şaka yapıyor olmalısın.

Kıpırdadı, daha yakına
eğildi. Başka bir yüzük.

"Yapma-" diye başladım.

Bir iniltiyle telefonunu arka cebinden çıkardı, sonra gözleri ekrana kayarken nefesini içine çekti. Şiddetle kaydırđı, aramayı cevapladı ve cihazı kulağına götürdü.

"-cevap ver," diye bitirdim iç çekerek ve başımı sandalyeye yasladım.

"Ne istiyorsun Damian?"

Temmuz 1941

North Weald, İngiltere

"Daha iyi, değil mi?" Scarlett üniforma ceketinin düğmelerini deliklerden geçirirken sordu. Bunu daha fazla saklayamayacaktı. *Şu anda* bile etkili bir şekilde sakladığından emin değildi.

Jameson yatak odalarının kapı çerçevesine yaslanmış, ağzını sert bir şekilde kapatmıştı.

Constance etek ucunu hafifçe çekiştirerek, "Bütün boş çeyrek inçleri çıkardım," diye mırıldandı. "Belki de daha büyük bir beden talep edebiliriz?"

"Yine mi?" Scarlett şifonyerlerinin üstündeki oval aynadaki yansımasına bakarken kaşları kalktı.

Constance yüzünü buruşturdu. "Doğru. İlk seferinde erzak memuru bana sanki erzaklarını çalıyormuşum gibi baktı."

Üniforma dardı, sadece karnını değil kalçalarını ve göğsünü de dikişleri zorluyordu.

Jameson kapı aralığından kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bir fikrim var," dedi.

Scarlett, ceketinin düğmelerinin olmadığı alt tarafını çekiştirerek, "Duyalım bakalım," diye karşılık verdi.

"Onlara beş aylık hamile olduğunu söyleyebilirsin."

Aynadaki bakışlarını kemerli bir kaşla karşıladı. Adam gülümsemedi.

Constance ikisinin arasına baktı. "Tamam. Ben sadece... başka bir yerde olacağım!"

Jameson onun yanından geçebilmesi için hareket etti ve sonra yatak odasının kapısını kapatıp kapıya yaslandı. "Ben ciddiylim."

"Biliyorum," dedi usulca, elini karnındaki şişlikte gezdirerek. "Ama ne yapacaklarını biliyorsun."

Başını arkaya yaslayarak kapıya dayadı. "Scarlett, tatlım. İşinin önemli olduğunu biliyorum, ama sekiz saat boyunca ayakta durmanın seni öldürmediğini söyleyebilir misin? Stresin? Programın?"

O haklıydı. Her sabah gözlerini açtığında zaten bitkin oluyordu. Ne kadar yorgun olduğu önemli değildi; dinlenmek için zaman yoktu.

Ama itiraf etseydi -görevinden istifa etseydi- o zaman ne olurdu?

"Bütün gün ne yapacağım ben?" Scarlett parmaklarıyla omzundaki rütbenin kabarık çizgilerini takip ederek sordu. "Son iki yıldır bir yönüm var. Bir anlamım ve amacım vardı. Bir şeyler başardım ve kendimi savaş çabalarına adadım. Peki ne yapmam gerekiyordu? Ben hiç ev kadını olmadım." Oradaki düğümü çözmeyi umarak yutkundu. "Kesinlikle hiç anne olmadım. İkisi de nasıl olur bilmiyorum."

Jameson odayı geçti, sonra yatağın kenarına oturdu, karısının kalçalarını kavradı ve onu açık dizlerinin arasına çekti. "Bunu birlikte çözeceğiz."

"Biz," dedi usulca, yüzü düştü. "Ama senin için hiçbir şey değişmiyor," diye fısıldadı. "Hâlâ işe gidiyorsun, hâlâ uçuyorsun, hâlâ bu savaşta savaşıyorsun."

"İstediğinin bu olmadığını biliyorum-" Yüzü düştü.

"Ondan değil," diye söz verdi aceleyle, parmaklarını kocasının boynunun arkasına geçirerek. "Sadece hazır olacağımı umuyordum. Savaşın biteceğini, her gece eve gelip gelmeyeceğinden endişe ettiğim ya da o uyurken evimize bomba düşmesinden korktuğum bir dünyaya çocuk getirmek zorunda kalmayacağımızı umuyordum." Onun ellerini tuttu ve karnının şişliğini örttü. "Bu bebeği istiyorum Jameson. Ailemizi istiyorum. Sadece hazır olmak istedim ama değilim."

Jameson'ın elleri, uçmaya giderken çocuklarıyla vedalaşırken her gün yaptığı gibi karnının üzerinde gezindi. "Kimsenin asla hazır olduğunu sanmıyorum. Ve hayır, bu dünya *onun* için güvenli değil. Henüz değil. Ama bunu değiştirmek için deli gibi savaşan iki ebeveyni var. Onun için güvenli hale getirmek için." Karısına bakarken dudaklarının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorum, Scarlett. Elinden gelen her şeyi yaptın. Kuralları değiştiremezsin. Tek yapabileceğin bu mücadeleyi eve getirmek. Harika bir anne olacağını biliyorum. Programımın önceden kestirilemeyeceğini ve eve ne zaman döneceğimi asla bilemeyeceğimi biliyorum." *Eğer eve dönebilirse*, diye düşündü. "Bu işin büyük kısmının sana düşeceğini biliyorum, ama aynı zamanda bu mücadeleye hazır olduğunu da biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "İşte yine başladın, bebeğimizin kız olduğunu düşünüyorsun. Oğlun doğduğunda bundan hiç hoşlanmayacak."

Jameson güldü. "Ve işte yine kızımızın bir erkek olduğunu düşünüyorsun." Öne doğru eğildi ve ağzını kızın karnının hemen üzerine yerleştirdi. "Duydun mu, günüşiğim? Annen senin erkek olduğunu düşünüyor."

Scarlett, "Annem senin erkek olduğunu biliyor," diye meydan okudu.

Jameson onun karnını öptü, sonra dudaklarına bir öpücük kondurabilmek için Scarlett'i kendine doğru çekti. "Seni seviyorum, Scarlett Stanton. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. İkimizden bir parça taşımak, bu muhteşem mavi gözleri çocuğumuzda görmek için sabırsızlanıyorum."

Ellerini onun saçlarında gezdirdi. "Peki ya gözlerini senden almışsa?"

Jameson gülümsedi. "Hem seni hem de kız kardeşini gördükten sonra, göz departmanında baskın bir genetiğe sahip olabileceğini söyleyebilirim." Onu tekrar yavaşça öptü. "Hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipsin. Bu güzelliğin devam etmemesi çok yazık olurdu. Biz onlara Wright mavisini verdik."

"Stanton mavisini," diye düzeltti, içindeki bir şey değişiyor, artık inkâr ederek kaçınamayacağı değişime hazırlanıyordu. "Hâlâ yemek

yapamıyorum. Bunca ay sonra bile benden daha iyisin.

am. Tek bildiğim mükemmel bir parti vermek ve gelen baskınlar için uçak planlamak. Başarısız olmak istemiyorum."

"Yapmayacaksınız. Yapmayacağız. Sen ve ben birbirimizi ne kadar seviyorsak, bu çocuğu o kadar seveceğimizi hayal edebiliyor musun?" Gülümsemesi her zamankinden daha parlak ve bulaşıcıydı.

"Sadece birkaç ay daha," diye fısıldadı.

"Sadece birkaç ay daha," diye tekrarladı. "Sonra yeni bir macera yaşayacağız."

"Her şey değişecek."

"Benim seni sevme
şeklim değil."

"Söz veriyor musun?" diye sordu, parmakları yakasının çizgisini takip ederek. "Bir WAAF subayına aşık oldun, ki bu üniformanın kalıbına bakılırsa önümüzdeki hafta bu doğru olmayacak. Bu pazarlığın iyi tarafını almış gibi görünmüyorsun." Kendisi bile değilse onu nasıl sevecekti?

Onu daha da yakına çekti, böylece vücudunun kıvrımlarını kendi vücudunda hissedebiliyordu. "Hangi rolü oynarsan oyna seni seviyorum. Hangi üniformayı giymek istersen. Kim olmak istersen iste. Seni seveceğim."

Bu, o gün ofisinde Bölüm Lideri Robbins'le karşılaştığında, saatinin ardından şapkasıyla oynarken tutacağı bir sözdü.

Robbins masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek, "Beni ne zaman görmeye geleceğini merak ediyordum," dedi.

Scarlett onu aldı, otururken eteklerini düzeltti.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım." Robbins ona anlayışlı bir gülümseme verdi. "Bir ay önce burada olursun sanmıştım."

"Biliyor muydun?" Scarlett'in elleri karnına gitti.

Robbins bir kaşını kaldırdı. "İki ay boyunca kustun. Biliyordum. Sadece bu sonuca kendi başına varmana izin vermenin en iyisi olduğunu düşündüm ve bencilce, seni tutmak istedim. Sen benim en iyi kızlarımdan birisin. Bununla birlikte, kendim bir şey söylemeden önce sana sadece iki hafta daha veriyordum." Masasının çekmecesini açtı ve

Bazı evraklar. "Terhis belgeleriniz hazır. Sadece onları merkeze götürmen gerekiyor."

Scarlett sessizce, "Taburcu olmak istemiyorum," diye itiraf etti. "İşimi yapmak istiyorum."

Robbins onu dikkatle inceledi ve iç çekti. "Keşke yapabilsen."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

ikiye bölünüyordu.

"Harika bir anne olabilirsin, Scarlett. İngiltere'nin daha çok bebeğe ihtiyacı var." Kâğıtları masaüstüne doğru kaydırды. "Seni çok özleyeceğiz."

"Teşekkür ederim." Scarlett omuzlarını dikleştirdi, sonra terhis kâğıtlarını aldı.

Aynen böyle, her şey bitti.

Terhis belgelerini teslim ederken kulaklarında sürekli, donuk bir uğultu vardı. Bu uğultu, yatak odasındaki oval aynanın önünde durup artık kendisine ait olmayan bir yansımaya bakana kadar azalmadı.

Önce şapkasını çıkardı ve şifonyerin üzerine koydu. Sırada ayakkabılar vardı. Sonra çorapları.

Ceketinin kemerini çözmeyi başarana kadar ellerini iki kez ceketinin kemerine götürdü.

Bu üniforma ona, onsuz asla deneyimleyemeyeceği bir özgürlük vermişti. Nöbet tuttuğu uzun günler ve geceler boyunca kazandığı özgüven olmasaydı asla ailesine karşı gelemezdi. Güzel bir gösterişten daha değerli olduğunu asla göremezdi.

Jameson'la asla tanışamazdı.

İlk düğmede parmakları titredi. Onu çıkardığında, her şey bitmişti. Artık saat yoktu. Artık brifingler yoktu. Artık sokakta yürürken üzerine düşeni yaptığı için gururla gülümsemek yoktu. Onlar sadece kıyafet değillerdi; dönüştüğü kadının, ait olduğu kız kardeşliğin fiziksel tezahürüydüler.

Arkasında bir kıpırtı duydu ve gözlerini aynadan kaldırdığında Jameson'ın tam olarak o sabah olduğu yerde durduğunu gördü, kapı aralığına yaslanmıştı ama ütülenmiş üniforması yerine hâlâ uçuş takımını giyiyordu.

...

Elleri onu tutma isteğiyle kenetlendi ama kollarını göğsünde kavuşturdu. Onun ceketinin düğmeleriyle boğuşmasını izlerken hiçbir şey söylemedi. Sonunda düğmeleri çözerken çektiği acı ve gözlerindeki kayıp, göğsünü sızlattı. Bugün bölüm liderine söylemiş olmalıydı. Sadece soyunmuyordu, aynı zamanda soyuluyordu da.

Her ne kadar odanın karşısına geçip onu rahatlatmak istese de, bu onun kendi başına yapması gereken bir şeydi. Ayrıca, zaten ondan o kadar çok şey almaktan sorumluydu ki, bunun bir parçası olmaya da dayanamazdı.

Ceketinden sıyrılıp dikkatlice katladıktan sonra şifonyerin üzerine koyarken gözleri yaşlarla doldu. Ardından kravatını, sonra gömleğini ve son olarak da eteğini çıkardı. Her zaman ısrarla giydiği sivil iç çamaşırından başka bir şey giymeden onu yığının üzerine koyarken elleri sabitti.

Yutkundu, sonra çenesini kaldırdı. "Ve bu... bu."

"Çok özür dilerim." Sözleri kırık şişelerin üzerinden kazınmış gibi çıktı.

Güzel kıvrımları ve hüzünlü gözleriyle ona doğru yürüdü ama bakışları buluştuğunda onunki sabitti. "Ben değilim."

"Sen değil misin?" Yanağını avuçladı, ona dokunmak istiyordu. "Beni sana getiren hiçbir şey için üzgün değilim."

Onu yataklarına taşıdı ve onu bulduğu için ne kadar şanslı hissettiğini bedeniyle gösterdi.

...

Bir ay sonra Scarlett, Jameson'la birlikte Londra'da çocuk giysileri üzerine uzmanlaşmış küçük bir mağazada alışveriş yaparken, sade şal elbisenin kendisine sağladığı özgürlüğe hayret etti.

Sivil hayatın bazı yönleri -Ağustos sıcağında üniformasının içinde erimemek gibi- ona fazlasıyla uyuyordu.

"Keşke bunu iki ay önce yapsaydık," diye mırıldandı Jameson, bebek giysilerinden oluşan yetersiz rafları incelerken.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi ona. "Başlangıç için fazla bir şeye ihtiyacı olmayacak."

"O." Jameson sırtıttı, sonra eğilip onun şakağını öptü.

Haziran ayından itibaren giysiler karneye bağlanmıştı, bu da birkaç ay içinde yaratıcı olması ve çok daha fazla çamaşır yıkaması gerekeceği anlamına geliyordu. Battaniyeler, önlükler ve bebek bezleri; Kasım ayından önce almaları gereken çok şey vardı.

"O," diye itiraz etti başını sallayarak. "Başlangıç olarak bunları alalım." Jameson'a hem bir kız hem de bir erkek için uygun olabilecek iki önlük uzattı.

"Tamam."

Küçük bebek bezlerine bakarken yüzü hafifçe buruştu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Daha önce hiç bebek bezi giymedim," diye açıklık getirdi. "İğneye ihtiyacım olduğunu biliyorum ama sorabileceğim kimse yok." Hâlâ ailesiyle konuşmamıştı ve zaten çocuk yetiştirme işini annesi de yapmamıştı.

"Her zaman bir bebek bezi servisi kiralayabilirsiniz," diye önerdi hızlı bir gülümsemeye sahip genç bir tezgâhtar koridorun sonundan. "Oldukça popüler olmaya başladılar."

Jameson düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Bu bizi daha az

Çamaşır yıkayabilir ve muhtemelen hiçbir zaman yeterince satın alamayacağız stresinizi biraz hafifletebilirsiniz."

Scarlett gözlerini devirdi. "Bunu yemekten sonra konuşabiliriz. Açlıktan ölüyorum."

"Evet, hanımefendi." Ona bir gülümseme verdi ve eşyalarını tezgâha götürdü.

Kırk sekiz saatlik değerli bir izni varken konuşulacak onca şey arasında bebek bezleri listesinde yoktu.

Birkaç dakika sonra kalabalık caddede el ele yürüyorlardı. Bombalamalar durmuştu... şimdilik, ama kanıtlar baktığı her yerdeydi.

"Yemek yemek istediğin bir yer var mı?" Jameson bir eliyle şapkasını düzeltirken sordu.

Scarlett en az üç kadının bu manzara karşısında kendinden geçtiğini gördüğüne yemin ediyor, onları suçlamıyordu. Kocası başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar inanılmazdı. "Pek sayılmaz. Yine de otele dönüp akşam yemeğinde seni ağırlamaktan memnun olurum." Yüzünü olabildiğince düz tutmaya çalışıyordu.

Kaldırımın ortasında durdu ve kalabalığı etraflarından akmaya zorladı. "Hemen bir taksi çağıracağım." Gülümsemesi saf bir hedonizmdi.

"Scarlett?"

Scarlett annesinin sesiyle dondu kaldı, yavaşça ona doğru dönerken Jameson'ın elini sıkıca kavradı.

Yalnız değildi. Scarlett'in babası onun yanında duruyordu ve yüz hatlarını Scarlett'in çok iyi bildiğı taşa dönüştürmeden önce, bir kalp atışı kadar bir süre Scarlett'in hissettiğı kadar şaşkın görünüyordu.

"Jameson, bunlar benim ailem, Nigel ve Margaret, ama eminim onlara Baron ve Leydi Wright demeni tercih ederler." Sonunda, almak zorunda bırakıldığı tüm nezaket dersleri için gerçek bir kullanım alanı bulmuştu.

...

"Efendim." Jameson bir adım öne çıkarak elini Nigel'a uzattı ama bu sırada Scarlett'in elini kaybetti. Demek karısının ve kız kardeşinin hakkında o kadar karışık duygular beslediği kötü şöhretli babası buydu. Düzgünce ütülenmiş bir takım elbise giymişti, biber rengi ve gümüş rengi saçları en az telaşla arkaya taranmıştı.

Babası Jameson'ın eline baktı, sonra bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Sen Yanki'sin."

"Ben Amerikalıyım, evet." Jameson yüzünü buruşturdu ama elini indirip tekrar Scarlett'in elini tutarken gülümsemeyi başardı. Kendi anne babasıyla böyle bir anlaşmazlık yaşamayı hayal bile edemezdi ve eğer gerginliği azaltabilirse bunu yapacaktı. Annesi ondan en azından bunu beklerdi. "Hanımefendi, kızlarınız sizden çok övgüyle söz ediyorlar."

Scarlett onun bu yalanı karşısında parmaklarını sıktı.

Margaret kızlarıyla aynı koyu renk saçlara ve delici mavi gözlere sahipti. Hatta bu benzerlik o kadar yakındı ki, Scarlett'in otuz yıl sonra nasıl görüneceğine dair bir fikir edindiği duygusundan kurtulamıyordu. Yine de Scarlett'in ağzı o soğuk ve sert ifadeye sahip olmayacaktı. Karısı bunun için fazla sıcaktı.

"Senin... bir çocuğun olacak," dedi annesi sessizce, gözleri Scarlett'in karnına kilitlenmişti.

Karısının önünde durmak için duyduğu mantıksız dürtü bir anda ortaya çıktı.

Scarlett, sesi sert ve çenesi yüksek, "Öyleyiz," dedi. Onun kendini kontrol etmesine her zaman hayran olmuştu, ama bu tüm zamanların en yüksek seviyesiydi. "Anladığım kadarıyla Constance'ı hayatını bir kenara atmaya ikna etmişsiniz?" Soruyu, bu sabah sütü uzatmasını isterken kullandığı ses tonuyla sordu.

Jameson gözlerini kırıştırdı ve kendisinin uzman olmadığı, karısının uzman olduğu tamamen farklı bir savaş alanına girdiğini fark etti.

"Constance'ın seçimleri kendisine aittir," dedi Margaret aynı kibarlıkla.

"Erkek mi?" Nigel, gözlerinde Jameson'ı rahatlatmak için çaresizliğe biraz fazla yakın duran bir kıvılcımla Scarlett'e bakarak sordu.

"Hâlâ hamile olduğum için pek bilemiyorum." Scarlett başını eğdi. "Ve eğer öyleyse, bu seni ilgilendirmez."

Bu şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf aileydi... ve bir şekilde o da bunun bir parçasıydı.

Scarlett dikkatini tekrar annesine çevirdi. "Constance'ın seçimleri kendisine ait, ama sen onun kırık kalbinden yararlandın. İkimiz de ona ne yapacağını biliyoruz. Sen isteyerek bir kuzuyu kesime gönderdin ve ben de onu bunu yapmamaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yaydan gelen atışlar gibi, bu da doğrudan bir vuruştı.

Annesi duygusuz bir şekilde, "Bana kalırsa, onu reddettiğinde onun için seçimi sen yaptın," diye cevap verdi.

Ve bu bir bombalama saldırısıydı.

Scarlett'in keskin nefes alışığı, annesinin sözlerinin yerini bulduğunu anlaması için yeterliydi.

Jameson şapkasını eğerek, "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum ama artık gitmemiz gerekiyor," dedi.

Nigel, "Eğer o bir erkekse, benim varisim olabilir," diye ağzından kaçırdı.

Jameson'ın vücudundaki her kas gerildi, dövüşe hazırlandı. "Eğer bebeğimiz erkekse, o *bizim* oğlumuz olacak," dedi.

Scarlett dişlerini sıkarak babasına, "O senin hiçbir şeyin değil," dedi, eli koruyucu bir tavırla çocuklarının üzerinde yükseliyordu.

"Eğer Constance Wadsworth'le evlenmezse -ki sen bunu engellemeye çok kararlısın-" diye düşündü babası gözlerinde entrikacı bir parıltıyla, "ve tek varis sen olursan, soyun devam edeceği kesin. Onunla evlenirse ve çocukları olursa, bu farklı bir mesele."

"İnanılır gibi değil." Scarlett başını salladı. "Hakkımı hemen şimdi devredeceğim. Burada, sokağın ortasında. Bunu istemiyorum."

Nigel'in bakışları Scarlett ile onun arasında gidip geldi, sonra daraldı

Scarlett hakkında. "Senin Yanki kendini öldürttüğünde ne yapacaksın?"

Scarlett'in omurgası sertleşti.

Jameson bu olasılığa karşı çıkamazdı. Bir pilotun ortalama yaşam süresi yıllar, hatta aylar değildi. İhtimaller pek de onun lehine sayılmazdı, özellikle de 71. Filo'nun uçtuğu görevler göz önüne alındığında. Birkaç hafta önce Spitfire'lar verildiğinden beri düşman öldürmede en iyi filolardan biriydiler.

As yapmaktan ya da çakılmaktan bir savaş uzaktaydı.

"Dul maaşı ile bakmanız gereken bir bebeğiniz olacak, çünkü artık üniforma giymediğinizi veya kendinize ait bir geliriniz olmadığını varsayıyorum."

"Ona bir şey olmayacak," diye araya girdi Jameson. Vasiyetini değiştirerek, eve dönemediği takdirde Scarlett'in kendisine ait olan toprakları miras almasını sağlamıştı ama bunu ailesine söylememişti.

"Bu gerçekleştiğinde, eve döneceksin." Babası Jameson'ı tamamen görmezden geldi. "Bunu bir düşün. Gerçek bir yeteneğin yok. Dürüstçe fabrikalara gideceğini söyleyebilir misin? Çocuğunla ne yapacaksın?"

"Nigel," diye yumuşak bir sesle azarladı Margaret.

"Eve döneceksin. Kendin için değil, bize bu zevki tattırmaktansa açlıktan ölmeyi tercih edersin. Ama çocuğunuz için?"

Scarlett'in yüzünün rengi kaçtı.

"Biz gidiyoruz. Şimdi." Jameson ailesine sırtını döndü ve Scarlett'in elini bırakmak yerine doğrudan onların önüne geçti.

"Onun bir ülkesi bile yok!" Nigel arkalarından seslendi.

"Yakında Amerikalı olacak!" Jameson onlar uzaklaşırken omzunun üzerinden konuştu.

Jameson caddeye çıkıp bir taksi çağırırken, Scarlett başını dik tuttu. Siyah bir araba kaldırıma yanaştı ve Jameson kapıyı açarak önce Scarlett'i içeri aldı. Öfke damarlarında sıcak ve yoğun bir şekilde dolaşıyordu.

"Nereye?" diye sordu şoför.

"ABD Büyükelçiliği," diye yanıtladı Jameson.

"Ne?" Taksi trafiğin içine doğru hızla ilerlerken Scarlett koltuğunda iki büklüm oldu.

"Vize almak zorundasınız. Burada kalamazsın. Bebeğimiz burada kalamaz." Başını iki yana salladı. "Bana soğuk ve korkunç olduklarını söylemiştin ama bu..." Çenesi büküldü. "Orada olanları anlatacak kelimelerim yok."

"Yani beni elçiliğe götürüyorsun." Kaşlarını kaldırdı.

"Evet!"

"Aşkı, evlilik kayıtlarımız ya da kişisel kimliğim yanımda değil. Sen öyle diyorsun diye bana vize verecek değiller," dedi sakın bir şekilde elini okşayarak.

"Kahretsin!"

Şoför onlara şöyle bir baktı ama yoluna devam etti.

"Üzücü olduklarını biliyorum. Ama artık benim üzerimde, bizim üzerimizde hiçbir güçleri yok. Jameson, bana bak."

"Eğer bana bir şey olursa, Colorado'ya gidebileceğini bilmem gerek." Onun *ailisinin yanına* döneceği düşüncesi bile adamın içinde yeni bir öfke dalgası yarattı. "Fakir değiliz -en azından toprak olarak- ve vasiyetimi çoktan değiştirdim. Eğer ölürsem, seçeneklerin var ama o ikisine geri dönmek bunlardan biri değil."

"Biliyorum." Yavaşça başını salladı. "Yapmayacağım. Sana hiçbir şey olmayacak

."

"Bunu bilemezsin."

"-Ama eğer olursa, oraya asla geri dönmeyeceğim. Söz veriyorum."

Onun gözler arıyor Onun. "Söz ver Ben
biz başla ve VİZE

süreç."

"Seni bırakmayacağım!"

"Söz ver. Bana. Hiçbir şey olmasa bile, ölürsem sende kalacak." Bu sefer pes etmiyordu, mantıklı ve duyarlı bir koca gibi davranmıyordu. Eğer adam ölürse, kızın *bir yere* ait olması

gerekiyordu.

"Tamam. Tamam. Süreci başlatacağız. Ama bugün bu konuda bir şey yapamayız. Bir randevu almamız gerekiyor-"

Onu sert ve hızlı bir şekilde öptü, herkesin içinde olmalarını ya da taksi şoförünün skandal yaratma ihtimalini umursamıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, alnını onunkine dayamıştı. "Artık otele dönebilir miyiz?"

Şoföre, otele doğru yol aldıklarında hiç solmayan bir sırtışla varış noktası değişikliğini verdi. Odalarına çıkan geniş merdivenleri tırmanırken ya da kapılarının kilidini açarken bile sırtımadı.

O bu savaştan sağ çıkmasa bile, o sağ çıkacaktı, çocukları çıkacaktı.

...

"Bu da ne?" Scarlett odaya girdiklerinde masanın üzerindeki büyük bir kutuyu işaret ederek sordu. Sadece onlar alışveriş yaparken kilometrelerce yürümekten değil, sokakta ailesiyle karşılaşmaktan da tamamen bitkin düşmüştü.

"Bu sabah sen uyurken sana bir hediye aldım ve teslim edilmesini ayarladım. Hadi git." Ona kutuyu işaret etti.

"Hediye mi?" İçinde bebek kıyafetleri olan çantayı yataklarının üzerine koydu, sonra omzunun üzerinden şüpheyle ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece aç." Kapıyı kapattı, sonra yanına geldi, yüzünü ona dönmek için masanın üzerine yarı oturdu.

"Bugün benim doğum günüm değil." Bir kapağını çekiştirerek açtı. "Hayır, ama senin için yeni bir dönemin başlangıcı."

Bir sonraki kapağı açtı ve tekrar açarken geniş kutunun içine baktı.

Sonra nefesi kesildi, bulduğu şey karşısında göğsü daraldı.

"Jameson," diye fısıldadı.

"Beğendin mi?" diye sordu sırıtarak.

Parmaklarını soğuk metal kasanın üzerinde hafifçe gezdirdi. "Bu..."
İnanılmaz. Harika. Düşünceli. Çok fazla.

"Düşündüm ki belki o güzel beyninin içinde sürekli düşündüğün hikâyelerden bazılarını yazabilirsin."

Boğazından neşeli bir kahkaha patladı ve kendini onun kollarına atarak ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Ona bir daktilo almıştı.

Gürcistan

Jameson,

Seni özledim. Mektup yazmayalı ne kadar oldu? Aylar mı? Aynı evde yaşasak bile, senin uçuş programın ve benim saatlerim birbirimizi dakikalarla kaçırmamıza neden oluyor. Yastığının yanında uyumak, başımın senin kokunla dolması, üstümdeki göklerde uçtuğunu bilmek işkencenin en tatlı hali. Güvende olman için dua ediyorum, ben isteyken bunu okuyor olman için, yastığımın yanında benim kokumla uykuya dalarken gülümsemen için, bana sarılıyor olmanı dilemek için. İyi uykular aşkım, belki bu öğleden sonra sen uçuş hattına gelmeden önce eve varabilirim. Seni seviyorum.

Scarlett

"Emin misin?" Helen sordu, ses tonu her zamanki gibi etkiliydi. Büyükanne'nin menajeri saçmalıklara her zaman çok az yer bırakmıştı, bu yüzden Büyükanne ilk menajeri kariyerinin yirmi yılında vefat ettikten sonra onu seçmişti.

"Kesinlikle," diye onu temin ettim, telefonu diğer elime geçirdim ve giriş yoluna geçtim. "Birkaç hafta önce aradığında ona zaten söyledim, ama Damian Scarlett Stanton'ın tüm haklarına sahip olacak. Ve Gran'in filmler hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Ne teklif ettiği umurumda değil: cevap hayır."

Kıkırdadı. "Eminim öyledir. Tamam o zaman, Ellsworth için taslak yok."

Productions."

Kurulmasına yardım ettiğim şirketten bahsedilince kalbim sızladı, bu da beni eski sevgilime tek bir şey daha vermemeye daha da kararlı hale getirdi.

"Teşekkür ederim." Girişteki masanın üzerinde duran dev şeker kasesine yöneldim ve kaseyi yeni Snickers çikolatalarıyla doldurdum.

"Elbette," dedi Helen. "Ve dürüst olmak gerekirse, ona bu işi bırakmasını söylemek için sabırsızlanıyorum. Sanırım işimiz bittiğinde onu arayacağım. Bu arada el yazması nasıl gidiyor?"

Antredeki aynanın önünde durdum, bir yandan cadı şapkamı düzeltirken bir yandan da arkamdaki büyükannemin masasında yazı yazan Noah'yı yansımda görmenin avantajını yaşadım. Tanrım, bu adam yazı yazmayı bile seksi gösteriyordu. Gömleğinin kolları ön kollarına kadar uzanıyordu ve parmakları klavyenin üzerinde gezinirken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Georgia mı?" Helen sordu.

"Geliyor." Bu benim için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı, çünkü ellerimi itaatkâr bir şekilde ikamet eden yazardan uzak tuttum. Neredeyse öpüşme anını düşünmediğim ya da onun kucağına tırmanıp bir kez daha öpüşmeyi düşünmediğim tek bir gün bile olmamıştı, böylece onun ağzını ağzıma almakla ilgili kurduğum hayallerden en azından birini gerçekleştirebilecektim. Kapı zili o akşam milyonuncu kez çaldı. "Gitmeliyim Helen; bu gece burası tımarhane gibi."

"Mutlu Cadılar Bayramı!"

Telefonu kapattık ve çocuklara geniş bir gülümseme sunarak ön kapıyı açtım. Cadılar Bayramı en iyisiydi. Bir geceliğine istediğin kişi olabilirdin, ne istersen. Cadılar, Hayalet Avcıları, prensesler, astronotlar, Monty Python'dan Kara Şövalye, hiçbir şey masanın dışında değildi.

"Şeker mi şaka mı!" dedi iki çocuk hep bir ağızdan, ebeveynleri de arkalarından. Cadılar Bayramı'nda Poplar Grove'da kar fırtınaları çok sık yaşanırdı.

"Burada neyimiz varmış?" Göz hizalarına inerek sordum. "A

itfaiyeci ve bir..." Tanrı yardımcım olsun, hiçbir fikrim yoktu. Bu kostüm neydi?

"Kuzgun!" diye coşkuyla cevap verdi çocuk, kostümünün içine garip bir şekilde sıkıştırılmış atkısı yüzünden biraz boğuklaşmıştı.

"Tamam!" Her çantaya tam boy bir Snickers çikolatası attım.

"Vay, güzel Fortnite derisi!" Noah arkamdan konuştu, sadece sesi bile tüylerimi diken diken etti. Tabii ki biliyordu.

"Teşekkürler!" Çocuk el salladı.

"Teşekkür ederim!" diye ekledi kız kardeşi.

İkisi koşarak ailelerinin yanına döndüler ve yağan taze karda ayak izleri bırakarak aşağıya doğru yürümeye başladılar.

"Şehirden bu kadar uzakta olduğun için bu kadar çok şeker mi şaka mı yapan olacağını düşünmemiştim." Noah geri çekildi, böylece kapıyı kapatabildim.

"Büyükanнем her zaman tam boy çubuklar verirdi. Oldukça kalabalık olurdu." Şekeri masaya koydum ve yüzümü ona döndüm. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Bugünlük işim bitti." Şapkamın kenarını yukarı doğru eğerek gözlerimi kendisiyle buluşturdu. "Peki ya sen? Bugün stüdyoyu kapattıktan sonra kendini belalı biri gibi hissediyor musun? Çünkü öylesin."

"Belki biraz." Gülümsemekten kendimi alamadım. Bu gerçekten oluyordu. "Ayrıca, iki fırını ve tavlama fırınını sipariş ettim. Hangi son üzerinde çalışıyorsun?" Vücudumun ısınmamasını, yanaklarımın kızarmamasını dileyerek sordum. Bunun bir önemi yoktu; o koyu kahverengi gözlerdeki bakış Noah Morelli'nin üzerimdeki etkisinin fazlasıyla farkında olduğunu gösteriyordu. Haşlayan sıcak bakışlarından, tenimi yakacak ve daha fazlasını arzulamama neden olacak kadar uzun süren masum dokunuşlarına kadar onda da aynı ihtiyacı fark ettim.

"Benim," diye yanıtladı utanmaz bir sırıtışla.

"Hmmm."

"Merak etme, bir dahaki sefere senin hıçkırıklarını yazacağım." "Dokunaklı," diye

hatırlattım ona.

"Nasıl adlandırmak istersen. Sonunda seni kazanacağım." Oh

Evet, bu kesinlikle bir sırtımaydı.

"Göreceğiz." Bunca haftadan sonra, istediğim sondan her zamankinden daha emin olmama rağmen, bu benim hala verdiğim cevaptı. Peki ya gerçek hayatta beni kazanmasına gelince? Tamam, beni kandırmıştı.

Giriş bir göz attı, sonra oturma odasına adım attı. "Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Şimdi aklıma geldi. Fonografı hiç görmedim."

"Yapamazsın," dedim omuz silkerek. "Büyükannem ellili yılların sonunda kırıldığını falan söyledi."

"Bu çok kötü." Hayal kırıklığı yüz hatlarında titreşti. Kapı zili tekrar çaldı ve yumuşak bir gülümsemeyle şeker kâsesini aldı. "Bunu ben aldım."

Nuh'un başka bir grup çocuğa şeker dağıtmasını izlemek içimi pelteye çevirdi. Buna ister biyoloji deyin, ister yüz binlerce yıllık evrimin sonucu, ama çocuklarla iyi geçinmek... şey, ateşliydi.

"Saçımdan çekilmemi ister misin?" diye sordu kapıyı kapattıktan sonra. Soruda hiçbir beklenti yoktu, bu da onu daha da cazip hale getiriyordu. Cüretkâr bir flörtçüydü ama ofiste onu neredeyse öpecek olmama rağmen asla daha fazlası için zorlamamıştı.

Onu ofiste öpmeliydin, seni mazoşist. Baksana şuna.

"Hiç de değil." Sorun da buydu. Noah ile ne kadar zaman geçirdiğim önemli değildi, hep daha fazlasını istiyordum. "Neden burada kalmıyorsun?"

"Memnuniyetle." Sesi alçaldı.

Başımı salladım ve çok fazla şey görmeden bakışlarımı onunkilerden çektim.

...

Son şeker mi şaka mı yarışmacıları da gelip gittiğinde saat sekiz buçuk olmuştu.

Büyükbabamın saati çalarken, "Başka olmayacak," dedim.

"Geleceği görebiliyor musun?" Noah hafif bir gülümsemeye sordu.

"Keşke." Alay ettim. Eğer geleceği görebilseydim, ne halt ettiğimi bilirdim. Oysa hiçbir fikrim yoktu.

Onu istiyordum. Bunu haklı çıkarmak kolaydı. Ama bu... Bu her neyse, fiziksel isteğin çok ötesindeydi. Ondan hoşlanıyordum, onun etrafında olmaktan, onunla konuşmaktan, onu neyin güldürdüğünü anlamaktan zevk alıyordum. Bu yönden, bu zaten kimyadan çok daha tehlikeliydi. Ona hayatım ve büyükannemin hikâyesi konusunda güvenmişim bile. Ona bir arkadaş olarak güvenmeye korkutucu derecede yaklaşmışım... belki de bir sevgili. "Bu bir kasaba kuralı," diye açıkladım cadı şapkamı çıkararak. "Şeker mi şaka mı sekiz buçukta biter."

"Şeker mi şaka mı konusunda gerçekten bir kuralınız mı var?" Kaşları kalktı.

"Var." Başımı salladım. "Tente örtüleriyle aynı seviyede ama bizde var. Küçük kasaba hayatına hoş geldiniz."

Telefonu çaldığında "Büyüleyici," diye düşündü. Cebinden çıkardı ve ekrana baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Arayan menajerim."

"İstersen ofiste alabilirsin," diye teklif ettim.

Kaşları çatıldı. "Emin misin? Cadılar Bayramı için ateşli planların varsa seni bağlamak istemem."

"Belki de bağlı olmayı seviyorumdur," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Tek bir kaşını kaldırdı ve gözleri karardı.

"Git telefonuna bak." Bir sırtışı bastırdım. Sanırım buradaki tek cüretkâr çapkın o değildi.

"Bela. Georgia Stanton, sen tam bir belasın." Derin bir nefes verdi, sonra telefona cevap vermek için kaydıldı ve Gran'in evine girdi.

ofis, ki gerçekten onun ofisi olarak düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. "Hey, Lou. Beni Hawaii'den arayacak kadar önemli olan şey nedir?"

Kapıyı kapatmadı ama ben onu yalnız bırakmak için uzaklaştım. Muhtemelen geleceğini tartıştığını bildiğim için göğsümün ortasına bir endişe saplandı. "Saçmalama," diye mırıldandım kendi kendime.

Bu Noah'ın yakında çıkacak tek projesi değildi elbette. Son sekiz yıldır yılda iki kitap çıkarıyordu. Eninde sonunda bunu bitirecekti. Sonunda, bir sonrakine başlayacaktı. Sonunda, ayrılacaktı.

Çalıştığı her gün bizi onun kaçınılmaz gidişine daha da yaklaştırıyordu. İki ay önce, bu bilgiden zevk alır, Noah hayatımdan çıkana kadar günleri sayardım. Şimdi ise bu düşünce beni paniğe sürüklüyordu.

Gitmesini istemedim.

Şapkayı atıp ön kapıdan çıktım ve buz gibi havayı karşıladıktan sonra lisedeki İngiliz kulübünün bana verdiği iki fenerin içindeki mumları üfledim. Son on yıldır onları büyükannem için oymuşlardı. Karla kaplı garaj yolunu hızlıca kontrol ettiğimde, şeker mi şaka mı oynamaya gelen kimse olmadığını gördüm ve içeri dönüp kapıyı kapattım.

"Ellsworth *ne* teklif etti? Sadece görmek için mi?" Noah'nın ofis kapısından yükselen sesini duydum. "Taslak henüz tamamlanmadı bile."

Dondum kaldım, kalbim boğazıma düğümlendi ve umutsuzca hareket etmek istesem de, gelecek olana karşı kulaklarımı tıkamak istesem de kendimi tutamadım. Damian'a taslağı eline geçirme şansının olmadığını ve gösterim haklarına yaklaşmasının cehennemde soğuk bir gün olacağını çoktan söylemiştim. Helen'in bu gece aynı mesajı tekrar iletmesine şüphe yoktu.

Sıranın Noah'a geleceğini bilmeliydim.

Yapma bunu. Yalvarışım dişlerimin arasında kaldı. Noah bana ihanet edecekse, bunu şimdi bilmek daha iyiydi.

"Öyle mi yaptı?" Noah'nın sesi neredeyse neşeli geliyordu. "Hayır, sen doğru olanı yaptın. Teşekkür ederim."

Doğru şeyi mi yaptım? Bu ne anlama geliyordu? Elbette Noah benden hoşlanıyordu ama bu sektörle ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da paranın her zaman kişisel sevginin önüne geçtiği idi. Ve burada kazanılacak inanılmaz miktarda para vardı.

Noah utanmadan güldü. Nabzım sıçradı.

"O zaman sanırım onun adının hiçbir kitabımla anılmasını istememem iyi bir şey. Aynı fikirde olduğumuza sevindim Lou. Ne söylediği umurumda değil, kitabın onda olmasını istemiyor. Okumasını bile istemiyor."

Nefesimi tuttum. *Belki...*

"Çünkü ona siktirip gitmesini söylediğinde ben de oradaydım. Tam olarak o kelimeleri kullanmadı ama özü buydu ve onu suçlamıyorum."

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. O *beni* seçti.

Bu konsept o kadar çılgıncaydı ki kavraması biraz zaman aldı. O. Seçti. Beni seçti. Sanki bu bilgi ayaklarımın kilidini açmış gibi, aniden ofise doğru ilerliyor, kapıyı sonuna kadar itiyor ve Noah'ın önünde duruyordum.

Masanın kenarına oturmuş, bir avucunu yüzeye dayamış, diğer avucuyla da telefonunu kulağına dayamış, gözlerimin içine bakıyordu. "İlk reddetme hakkı onda mı?"

"Hakları satmıyorum. Önemli değil," dedim, derimin altında yaşayan, nefes alan bir akım gibi elektrik uğulduyordu. Sözleri haftalar süren flörtün ve cinsel gerilimin yapamadığını yapmış, son savunmamı da yıkmıştı. Bununla savaşmayı bırakmıştım.

"Onu duydun mu Lou?" Noah menajerinin söylediklerine gülümsedi. "Evet, ona söylerim. Tatilinizin geri kalanında iyi eğlenceler." Telefonu kapattı ve masanın üzerine koydu. "Gelecekteki anlaşmalarda ilk reddetme hakkını ona mı verdi?" Kaşları inançsızlıkla kalktı.

"O zamanlar ilk reddetme hakkını *bana* vermişti. Yapım şirketini Damian'la birlikte kurmuştuk, hatırladın mı? Menajerin ne yaptı?"

ne diyorsun?" Aramızda bir metreden az mesafe vardı. Biraz daha yaklaşırsak daha fazla konuşamazdık.

"Kendini beğenmiş bir pislik olduğunu." Dudaklarının bir köşesi kalktı. "Doğru." Başımı salladım. "Sana ne teklif etti?"

"Seçilmemiş iki kitabımla ilgili bir sözleşme, ki bu komik, çünkü onu daha önce reddetmiştim." Noah omuz silkti. "Ve bu sadece taslağa bir göz atmak içindi."

"Bunu ona sen vermedin."

"Benim değil ki vereyim." Masanın kenarını kavrarken ön kollarındaki kaslar dalgalandı. "Bırak senin olan bir şeyi, ona bir şey verirsem lanetlenirim."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Dudaklarımız çarpışırken, yumuşarken, oyalanırken ağzının sert hatları benimkine karşı inanılmaz derecede esnekti.

"Georgia," dedi ağzıma karşı, ismim yalvarmakla dua etmek arasında bir yerdeydi, hafifçe geri çekilip gözlerime bakarken.

"Beni kazandın," diye fısıldadım, ellerim ensesine doğru kayıyordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve sonra dudakları dudaklarımın üzerindeydi, elleri belimi kavradı ve beni güçlü gövdesine doğru çekti.

Nefesim kesildi, dudaklarım onun için aralandı.

Bir elini saçlarımın arasından geçirdi, öpücüğü derinleştirirken başımın arkasını kavradı, beni ateşe veren dilinin titiz ve emin vuruşlarıyla ağzımı sahiplendi. Çikolata ve Nuh'un tadı karşısında benim olduğunu zar zor fark ettiğim küçük bir inilti kaçtı.

Başımı eğdi ve beni daha derinden öptü, ben de ona doğru eğildim, yaklaşmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Sanki bu öpücüğün dışında hiçbir şey yokmuş gibi tek bir odakla ağzımın hatlarını keşfederken eli sırtımın küçük kısmına doğru hareket etti.

Öpüşme devam ettikçe ihtiyaç içimde sarmallaşıyor, şiddetli bir şekilde talep ediyordu

ve devam etti. Noah tempoyu değiştirerek beni diken üstünde tuttu - sert ve derin, sonra yumuşak ve eğlenceli, alt dudağımı dişlerinin nazikçe sıyırmasıyla ısırđı, sadece dilinin bir dokunuşuyla acıyı yatıştırdı.

Bir öpücükle hiç bu kadar sarhoş olmamıştım.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ellerimi boynundan kaydırıp gömleğinin eteklerini kavradım ve ekiştirdim.

"Georgia?" Öpücükler arasında sordu.

"Seni istiyorum." İtiraf bir f ı s ı l t ı y d ı ama itiraf etmiştim.

Gereğimi gümüş bir tepside kabul etmesi ya da reddetmesi için ona sundum.

"Emin misin?" Koyu renk gözleri benimkileri eşit derecede sıcaklık ve endişeyle inceledi, hafif vahşi bir kenarı vardı, sanki kendi kontrolü benimki kadar zayıftı.

"Eminim." Kelimelerin yeterli gelmemesi ihtimaline karşı başımı salladım ve aklıma istenmeyen bir düşünce geldiğinde dilimi öpücükle şişmiş alt dudağımda gezdirdim. "İstiyor musun..." Sinyalleri yanlış okumuş olsaydım, bu hayatımın en utanç verici anları arasına girme potansiyeline sahipti.

"Ne düşünüyorsun?" Kalalarımı kendine doğru çekti ve aramızda sertleştiğini hissettim.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim." *Teşekkürler Tanrım.*

"Karışıklık olmasın diye söylüyorum." Parmakları enemin çizgisinde gezindi. "Seni o kitapçıda gördüğüm ilk saniyeden beri istiyorum. Seni istemediğim bir an bile olmadı." Eğer sözleri beni eritmediyse, gözlerindeki yoğunluk eritebilirdi.

"Güzeli." Sırıttım ve gömleğini tekrar ekiştirdim.

Başının arkasına uzandı ve yumuşak bir hareketle gömleğini çıkardı, belden yukarısı çıplak kaldı.

Ağzım kurudu. Gövdesinin her çizgisi oyulmuştu ve güzelce tanımlanmış kasları metrelerce yumuşak, öpülebilir, mürekkepli bir tenle kaplıydı. Bu adam fantezilerimin her birinin hayata geçmiş haliydi. I

Parmaklarımı göğsünün ve karnının yontulmuş çıkıntılarında gezdirdim, gittiğim her santimde nefesim daha da kesildi, sonra kot pantolonunun içinde kaybolan o derin damarı görünce yakaladım.

Sonunda bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde, orada bulduğum açlık dizlerimin bağını çözdü.

Ağzımı başka bir öpücükle yakaladı, dilinin benimkine karşı her hamlesi ve girdabıyla her mantıklı düşünceyi çaldı.

Sadece gömleğimin onunkinin yanına düşmesine yetecek kadar ayrıldık ve sonra ağızlarımız tekrar birleşti, sanki sadece bir öpücük değil de oksijenmiş gibi. Ellerim kot pantolonunun fermuarına gitti.

Ellerimi tuttu. "Bunu yavaştan alabiliriz." Sesindeki törpü bile beni tahrik ediyordu.

"Tabii. Yavaş, sonra. Hızlı, burada. Şimdi." İçimi pençeleyen aciliyet, sıcak ve sertten daha azıyla tatmin olmayacaktı.

Ağzını benimkinin üzerine kapatıp beni anlamsızca öpmeden önce ondan çıkan ses bana bir hırlamayı hatırlattı. Ellerimiz ve ağızlarımız birbirine karışmıştı, Noah kıcımı kavrayıp beni hiçbir şey değilmişim gibi kaldırmadan önce ayakkabılarımızı tekmeliyorduk.

Bacaklarım beline dolandı ve beni ofisten çıkarıp merdivenleri nefes nefese kalmadan adımlarken ayak bileklerimi sırtının alt kısmına kilitledim. Koridorda yürüyüp yatak odama girerken kaslarından gerginlik yayılıyordu ama öpücüğü hiç eksilmedi.

Noah üstümde yükselirken yatağı sırtımın altında hissettim, elleri sütyenimi açmak için altımdan kayıyordu. Sonra o da yere düştü, hemen ardından kot pantolonum geldi.

"Kahretsin, çok güzelsin," dedi saygıyla, parmaklarını boğazımda, göğüslerimin arasındaki vadide ve karnımın üzerinden iç çamaşırlarımın ince kayışlarına doğru kaydırırken dizlerinin üzerine oturdu. Dokunuşunun ardından tenim karıncalandı.

Pembe danteli tercih ettiğim için kendime zihinsel bir beşlik çaktım.

Bu sabah bir hevesle tanga giymişti, sonra o da gitmiş, dantelli kumaşın yerini hemen ağzı almıştı.

"Noah!" Bir elimle saçlarını tutarken diğer elimle de beni yerde tutmak için yorganı kavradım.

Vay anasını, adamın dili *büyüleyiciydi*. Ben onun altında kıvranmaya başladıkça o da kalçalarımı kavrayarak geniş vuruşlarla, hızlı hareketlerle ve hatta dişlerinin hafif sıyrıklarıyla beni okşadı. Zevk çok yoğundu, çok tüketiyordu, çok vahşiydi ve önce bir, sonra iki parmağını içime soktuğunda daha da arttı. Etrafında kenetlendim, gözlerim saldırıya karşı kapandı, beni okşadıkça boynum büküldü. Benim için hiç böyle olmamıştı. Hiçbir zaman. Beni eriten bu umutsuz arzu olmadan nasıl yaşamıştım? Onu sadece istemiyordum, ona *ihtiyacım vardı*.

Ateşi karnımda toplandı, bir yay gibi kıvrıldı, her yalayışında, parmaklarının her dokunuşunda daha da sıkılaştı, ta ki kalçalarım titreyip kaslarım kilitlenene kadar. Sonra klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve ben paramparça oldum, orgazm uzun, güçlü dalgalar halinde üzerime yayıldı ve onun adını haykırdım.

Kalçama bir öpücük kondurdu, sonra memnun bir gülümsemeyle üzerimden kalktı, sanki ben değil de o hayatının orgazmını yaşamıştı. "Seninle dilimin altında günler geçirebilirim ve yine de daha fazlasını isterim."

O ihtiyaç ateşi yeniden alevlendi, parlak ve aç. "Sana ihtiyacım var." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve ağzını kendime çekerek onu uzun uzun ve sertçe öptüm.

Sadece çırılçıplak soyunmasına yetecek kadar ayrıldık ve o cüzdanından bir prezervatif çıkarıp deriyi ayaklarının dibindeki kot yığınının bırakırken ben pervasızca kıcının hatlarını süzdüm.

Ayağa kalktım ve paketi ondan aldım, yırtıp açtım ve uzunluğuna yuvarladım, inlemeden ve ellerimi onunkilerin içinde yakalamadan önce onu bir kez okşadım.

"Bana emin olduğunu söyle." Bakışları benimkilerle kilitlenirken sözleri kesik ve alçaktı.

"Eminim." Elini hafifçe çekerek onu kendime getirdim.

İpucunu aldı ve üzerimden kayarak uyluklarımın beşiğinde dinlendi. Beni derinden öptü, ellerinin uzun, okşayıcı hareketleriyle kıvrımlarımı öğrendi, göğüslerimin üzerinde durdu ve başparmaklarını meme uçlarımla üzerinde gezdirdikten sonra belimin alt kısmıyla alay etti ve kalçalarımı kavradı. "İnanılmaz. Senin için kullanılabilecek tek kelime bu."

Bir öpücük verebileceğim her türlü cevabı çaldı, ben de cevap olarak kalçalarımı salladım, onu kalın ve sert bir şekilde girişimde hissettim.

"Noah," diye yalvardım, omuzlarını kavradım.

Başını hafifçe kaldırdı, kalçalarını döndürürken gözlerini benimkilere kilitledi, ben onun tamamını ele geçirene kadar beni yavaş yavaş santim santim doldurdu, vücudum acıdan çok zevk veren hafif bir yanmayla gerildi.

"İyi misin?" diye sordu, ince bir ter tabakası başucu lambasının yumuşak ışığında tenini parlatıyordu. Ağırlığını dirseklerine vererek herhangi bir rahatsızlık belirtisi var mı diye beni izlerken, her sert kasında bir kısıtlama olduğu belliydi.

"Ben mükemmelim," diye ona güvence verdim, omuzlarını okşadım ve yanma mutluluğa dönüşürken kalçalarımın etrafında döndüm.

"Tam olarak böyle hissediyorsun." Hafifçe geri çekildi, sonra bir iniltiyle eve doğru itti. "Tanrım, Georgia. Sana asla doyamayacağım."

"Daha fazla."

Buna mecburdu. İnlerken ayak parmaklarım kıvrıldı ve onu daha derine almak için dizlerimi kaldırdım.

Sonra bedenlerimiz kontrolü ele geçirip ihtiyacımız olan her şekilde bizim için konuşmaya başlayınca kelimeler geçersiz hale geldi. Beni yavaş ve sert bir şekilde içine aldı, durmak bilmeyen, ağırlı bir ritimle beni zorladı ve altında eğildi, kendimi onun uyandırdığı akıllara durgunluk veren hislere teslim ederken tırnaklarım derisini ısırdı.

Bu zevk tekrar toparlanıp yoğunluğuyla beni şaşırttığında, açısını ayarladı, daha da derine kayarak en çok

Her itişte hassas bölgelerim, beni daha da yükseğe çıkarıyor, o uçuşumun üzerinde asılı dururken vücudum onun altında katılaşıp katar.

"Noah," diye fısıldadım, bedenim kilitlendi.

"Evet," diye ısrar ederek kalçalarını daha hızlı salladı.

Ayrıldım, tekrar boşalırken adını söyledim, onu sıkıca kavradım ve daha derin, daha güçlü dalgalar vücudumda hızla ilerlerken, beni tüketirken - beni tamamen yeni, tamamen *onun olan bir şeye* dönüştürürken onu da yanıma aldım.

"Georgia," diye boynuma doğru inledi ve o andan itibaren adımları tam olarak böyle söylemesini istediğime karar verdim.

Bu... bu hayattı. Sevişmenin tam olarak böyle hissettirmesi gerekiyordu ve ben şimdiye kadar bunu kaçırmıştım. Çok daha azıyla yetinmişim, böyle bir ihtiyacın var olduğunu, Noah'ın var olduğunu bilmiyordum.

Bizi yanlara doğru yuvarladı, kendimize gelirken beni sıkıca tuttu, nefeslerimiz kalp atışlarımız kadar dengesizdi, ama gözleri benimkilerde kaya gibi sağlamdı, benim damarlarımda dolaşan aynı neşeyi aydınlanmıştı.

"Vay canına," diyebilirdim nefeslerimin arasında, parmaklarım yanağında ve sakalının hafif törpüsünde hafifçe geziniyordu. Bu adam nasıl daha yakışıklı olmuştu?

"Vay canına," diye yineledi, dudaklarını bir sırtış şekillendirerek.

Kalbim çılgınca atıyordu ama yine de kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. *Mutluydum*. Mutluydum. Bunun sonsuza dek süreceğini düşünecek kadar saf değildim. O burada yaşamıyordu bile. Kalbimde zonklayan o aptalca parıltı, dizlerimi eriten iki orgazmın sonucuydu, yoksa... *Kelimeyi aklına bile getirme*. Noah'dan hoşlanmak başka bir şeydi, ona aşık olmak bambaşka bir şeydi.

Ama sonra beynim, adımları boynuma doğru inettiği sesi tekrar oynattı ve ben gidiciydim, sadece düşmekle kalmadım, başa çıkmaya hazır olmadığım bir duyguya daldım.

İsim.

"Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var," dedi ve saçlarımı o kadar şefkatle geriye doğru taradı ki boğazımda bir yumru oluştu. "Evime geri dönebilirim..."

"Yoksa?" Parmağımı göğsünde gezdirdim. Onu olduğu gibi seviyordum.

"Ya da kar fırtınasını bu yatakta birlikte atlatırız." Dudaklarıma kışkırtıcı bir öpücük kondurdu.

"Ben iki numaralı seçeneği seçiyorum," diye gülümseyerek cevap verdim. Bu işin sonu nereye varırsa varsın, o şimdilik elimdeydi ve bir saniyemi daha boşa harcamayacaktım.

Aralık 1941

North Weald, İngiltere

"Şu an harika olurdu," dedi Jameson, tam üniformasıyla önünde diz çökmüş olan karnına. "Çünkü şu anda buradayım. Ve sen doğduğunda da burada olmamı istediğini biliyorum, değil mi?"

Scarlett gözlerini devirdi ama parmaklarını Jameson'ın saçlarında gezdirdi. Ebenin tahminine göre yaklaşık bir hafta gecikmiş olan bebekleriyle her gün aynı tek taraflı konuşmayı yapıyordu.

"Ama bir kez ayrıldığımda, çabucak geri dönmek gerçekten zor," diye açıkladı, elleri karnının her iki yanında yumuşaktı. "Peki ne diyorsun? Bugün dünyayla tanışmak ister misin?"

Scarlett, Jameson'ın yüzündeki umudun hayal kırıklığına dönüşmesini izledi ve bir gülümsemeyi bastırdı.

"Kesinlikle bir kız," dedi ona bakarak. "Annesi gibi inatçı." Karnına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı.

"Tıpkı babası gibi uyumayı seven bir çocuk," diye karşı çıktı ama kollarını Jameson'ın boynuna doladı.

"Bugün gitmek istemiyorum," diye sessizce itiraf etti. "Ya o doğarsa ve ben burada olmazsam?" Parmaklarını kızın sırtının alt kısmında birleştirdi ki kızın şu anki şekli düşünüldüğünde bu hiç de küçük bir iş değildi.

"Geçen ay da aynı şeyi söyledin. Bugün olacağının garantisi yok, olursa da eve bir oğulla döneceksin. Geldiğinde evde olmazsan biri onu çalacak değil ya." Jameson odada onunla birlikte olmasını talep edecek kadar ileri gitmişti ama bu kesinlikle olmayacaktı. Yine de itiraf etmeliydi ki, onun yanında olması düşüncesi rahatlatıcı olmaktan çok daha fazlasıydı.

"Bunun şakası bile komik değil," diye kestirip attı.

"İşe git. Döndüğünde burada olacağız," diye ısrar etti ve Jameson'ın haklı olduğuna dair gerçek korkusunu gizledi. Jameson'ın uçarken tüm zekâsına ihtiyacı vardı. Daha azı onu öldürebilirdi. "Ben ciddiylim. Gidin artık."

İç çekti. "Tamam. Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum," diye cevap verdi, bakışları her gün olduğu gibi onun yüzünde geziniyor, onu ezberliyordu... her ihtimale karşı.

Sanki zaten geç kalmamış gibi onu yavaşça, derinlemesine öptü. Sanki henüz bilinmeyen bir savaşa uçmak üzere değilmiş ya da belki de bir baskında bombardıman uçaklarına eşlik edecekmiş gibi. Sanki bunu binlerce kez daha yapacakmış gibi öptü onu, bunun son öpüşmeleri olabileceğine dair hiçbir ipucu vermeden.

Her sabah -ya da gece- hangara gitmeden önce onu öpme şekliydi.

Eridi, onu daha yakına çekerken boynunu sıkıca kavradı, onu bir dakika daha öptü. Onlarla hep bir dakika daha geçirirdi. Bir öpücük daha. Bir dokunuş daha. Bir bakış daha.

Bir yıldır evliyediler ve o hâlâ kocasına sırlıslıkla aşıktı.

"Keşke bir telefon açmama izin verseydin," dedi ağzına karşı ve öpücükten çekildi.

"İki hafta içinde Martlesham-Heath'e geri döneceksiniz. Hepimizin evinde bu tür bir savurganlık mı yapacaksınız?" Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi.

"Belki." İç geçirdi ama parmaklarını kızın saçlarına dolayarak boyuna kadar yükseldi ve saç tellerinin köprücük kemiğinin hemen altında bitene kadar parmaklarının arasından geçmesine izin verdi.

"Sadece planı hatırla. Yandaki Bayan Tuttle'a git ve o da-"

Scarlett güldü, sonra onun göğsünü itti. "Bebeği doğurmakla ben ilgilensem, sen de gidip uçağı uçursan nasıl olur?"

Gözleri kısıldı. "Yeterince adil." Şapkasını masanın üstünden aldı.

Scarlett de onu ön kapıya kadar izledi ve paltosunu askılıktan alıp giydi.

"Dikkatli ol," diye rica etti.

Bir öpücük daha kondurdu, bu seferki sert, hızlıydı ve alt dudağını hafifçe ısırarak son buldu. "Eve döndüğümde hamile ol... eğer üzerinde söz sahibi olduğun bir şeyse."

"Elimden geleni yapacağım. Şimdi git." Kapıya doğru işaret etti. "Seni seviyorum!" diye seslendi dışarı çıkarken.

"Seni seviyorum!" Ancak bunu söyledikten sonra kapıyı kapattı.

Scarlett bir elini şişmiş karnının üzerine koydu. "Görünüşe göre sadece ikimiz varız, aşkım." Sırtını dikleştirerek, omurgasının dibindeki bitmek bilmeyen ağrıyı biraz olsun hafifletmeyi umdu. O kadar büyümüştü ki hamile elbiseleri bile zor sığıyordu ve ayaklarını en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu.

"Bugün bir öykü yazalım mı?" diye sordu oğluna, mutfak masasında daimi bir yeri olan daktilonun arkasına yerleşip ayaklarını en yakın sandalyeye uzatırken.

Sonra eski bir şapka kutusunda saklamaya başladığı kâğıtlara baktı. Son üç ay boyunca düzinelerce hikâyeye başlamıştı ama aklına başka bir şey gelmeden önce ilk birkaç bölümü geçememişti ve not almazsa bu fikri unutacağından korktuğu için vites değiştirmişti.

Sonuç, olasılıklarla dolu bir şapka kutusuydu, ancak ürün değildi.

Knock, knock, knock.

Scarlett inledi. Daha yeni yarı rahatlamıştı- "Scarlett?"

Constance evin önünden seslendi.

"Mutfakta!" Scarlett kalkmak zorunda olmadığı için son derece rahatlamış bir halde seslendi.

"Merhaba ufaklık!" Constance masaya geldi ve ona sarıldı.

Scarlett, kız kardeşi yanındaki sandalyeye otururken, "Pek küçük sayılmaz," diye itiraz etti.

"Seninle konuştuğumu nereden çıkardın?" Gülümsedi ve Scarlett'in karnına doğru eğildi. "Bize katılmayı hiç düşündün mü?" Scarlett sırtını kamburlaştırarak, "Sen de Jameson kadar kötüsün," diye mırıldandı.

Tekrar. Ağrı nasıl daha da kötüleşiyordu? "Bugün saat yok mu?"

"Şansa bakın ki, ben gidiyorum." Mutfak kapısından geriye bakarken kaşları çatıldı. "En son ne zaman bir Pazar günü izinli olduğumu hatırlamıyorum. Sanırım Jameson da aynı şeyi söyleyemez?"

"Hayır. Biraz önce ayrıldı."

"Ne yapalım?" Constance parmak uçlarını mutfak masasına vurdu ve Scarlett onun parmak ucunda parıldayan yüzükten başka bir yere bakmamak için elinden geleni yaptı. Bu kadar ışıltılı ve güzel bir şeyin bu kadar büyük bir yıkımın habercisi olması ne kadar da ironikti.

"Hareket etmememi gerektirdiği sürece, her şeye varım."

Constance gülümsedi, sonra şapka kutusuna uzandı. "Bana bir hikâye anlat." "Bunlar daha bitmedi!" Scarlett kutuya uzandı, ama Constance

çok hızlıydı ya da çok yavaştı.

"Ne zamandan beri bana zaten bitmiş bir hikâye anlatıyorsun?" Constance alay ederek kâğıtları karıştırdı. "Burada en az yirmi tane olmalı!"

Scarlett koltuğunda yeniden kayarak, "En azından," diye itiraf etti.

"Sen iyi misin?" Constance kız kardeşinin yüzündeki gerginliği bariz bir endişeyle fark ederek sordu.

"Ben iyiyim. Sadece rahatsızım."

"Sana çay getireyim." Constance masadan uzaklaştı, sonra çaydanlığı ocağa koydu. "O hikâyelerden herhangi birini bitirmeyi düşünüyor muydun?"

"Eninde sonunda." Constance sobanın başında dururken, Scarlett şapka kutusunu geri çalacak kadar eğildi.

"Neden birini sonuna kadar yazıp sonra diğerine başlamıyoruz?" Dolaptan çay aldı.

Scarlett de sık sık kendine aynı şeyi soruyordu. "Her zaman bir

fikri unutacağımdan korkuyorum, ama yine de elimde olmadan kendimi

Kelebekleri kovalıyorum, her zaman birinin daha güzel olduğunu düşünüyorum ve asla birini yakalayamıyorum çünkü tek bir kovalamacaya kendimi veremiyorum." Şapka kutusuna baktı.

"Aceleye gerek yok." Constance'ın sesi yumuşadı. "Fikirlerini her zaman bir brifing özeti gibi yazabilirsin, böylece onları kaybetmezsin, sonra peşinden gitmeyi seçtiğin kelebeğe geri dönersin."

"Bu harika bir fikir." Scarlett'in kaşları kalktı. "Bazen sadece başlangıçlardan mı hoşlanıyorum ve bu yüzden mi onları asla geçemiyorum diye düşünüyorum. Başlangıçlar her şeyi romantik yapan şeydir."

"Aşık olma kısmı değil mi?" Constance koltuğunu geri alarak alay etti.

"Şey, o da var." Bir omzunu kaldırdı. "Ama belki de aşık olunması kolay olan gerçekten olasılıklardır. Herhangi bir duruma, herhangi bir ilişkiye, herhangi bir hikayeye bakmak ve bunun bizi nereye götüreceğini merak etme yüce yeteneğine sahip olmak gerçekten biraz sarhoş edici. Boş bir kâğıdı her doldurduğumda bir heyecan duyuyorum. İlk aşktan gelen ilk öpücük gibi."

Constance nişan yüzüğüne hızlıca bir göz attıktan sonra kucağındaki masanın altına sıkıştırdı. "Yani gazeteyi bitirmek yerine yüklemeye devam etmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Belki de." Scarlett kaburgalarının hemen altında, bebeğinin sık sık vücudunun sınırlarını test etmekten zevk aldığı noktayı ovuşturdu. "Bu bebeğin kız mı erkek mi olduğunu bilmiyorum. Nedenini açıklayamasam da erkek olduğunu düşünüyorum. Ama şu anda Jameson'ın gözlerine ve pervasız gülümsemesine sahip bir oğlan ya da bizim mavi gözlerimize sahip bir kız hayal edebiliyorum. Şu anda ikisine de aşığım, olasılıkların tadını çıkarıyorum. Birkaç gün içinde -en azından birkaç gün olmasını umuyorum yoksa yemin ederim patlayacağım- bileceğim."

"Ve sen bilmek istemiyor musun?" Constance bir kaşını kaldırdı.

"Elbette bilmek istiyorum. Oğlumu ya da kızımı her şeyiyle seveceğim.

tüm kalbimle. Zaten biliyorum. Ama her iki olasılığı da düşünsem de, gerçek olan sadece bir tanesi. Bu bebek doğduğunda, hikayenin o

kısmı bitecek. Son altı ayımı harcadığım senaryolardan biri

hayal etmek gerçek olmayacak. Bu, sonucu daha az tatlı yapmaz, ama gerçek şu ki, bir hikaye bittiğinde, ne tür olursa olsun, olasılıklar ortadan kalkar. Neyse odur ya da her neyse o olmuştur."

Constance, "Karakterlerinize karşı nazik olun ve hepsine mutlu bir son verin," diye önerdi. "Bu, gerçek dünyada sahip olacakları her şeyden daha iyidir."

Scarlett şapka kutusuna baktı. "Belki de karakterler için yapabileceğim en nazik şey hikayelerini yarım bırakmak olurdu. Sadece kendi zihnimde var olsalar bile onları olasılıklarıyla, potansiyelleriyle bırakmak."

"Mektubu açmadan bırakıyorsun," dedi Constance usulca. "Belki de öyle."

Constance'ın ağzını hüzünlü bir gülümseme kapladı. "Ve o dünyada, belki de Edward gerçekten izinde, beni görmek için Kirton- in- Lindsey'e gizlice geliyordur."

Scarlett başını salladı, bütün vücudu neredeyse acı veren bir duyguyla gerilmişti.

Çaydanlık ısıklık çaldı ve Constance ayağa kalktı. "Bu şekilde yayınlatmak biraz zor olabilir," dedi omzunun üzerinden zoraki, alaycı bir gülümsemeyle. "Bence çoğu insan sonu olan kitapları sever."

"Gerçekten bir şey yayınlamayı hiç düşünmemiştim." Sırtındaki ağrı şiddetlendi ve nefes kesen, hırçın bir kavrayışla karnının ön tarafına doğru uzandı.

"Anlatmalısın. Hikâyelerini dinlemeyi her zaman sevmişimdir. Herkes bu şansa sahip olmalı."

Constance çay yaparken Scarlett ağırlığını tekrar kaydırđı. "Belki de bunu oturma odasında içmeliyiz. Bu sandalye bana uymuyor."

"Bunu yapabiliriz."

Scarlett, porselen tıkrıtlarının sesini duyunca mutfağı doldurdu.

ayağa kalkmaya çabaladı. Ağrısı yavaş yavaş azaldı ve ilk tam nefesini almayı başardı.

"Scarlett?" Constance elinde tepsiyle sordu. "Ben iyiyim. Sadece biraz tutukum."

Constance tepsiyi masanın üzerine koydu. "Biraz yürümek ister misin? Bunun yardımı olur mu?"

"Hayır. Eminim sadece bir dakikalığına uzuvlarımı esnetmeye ihtiyacım var."

Constance saate baktı. "Neden ebeyi çağırıyoruz? Emin olmak için."

Scarlett başını salladı. "En yakın telefon üç blok ötede ve ben iyiyim." Öyleydi... ta ki ağrı tekrar başlayıp yayılana ve karnındaki bütün kasları kilitleyene kadar.

"Kesinlikle iyi değilsin."

Scarlett bir patlama hissetti ve sonra kalçalarından aşağı bir sıcaklık fışkırdı. Suyu gelmişti. Daha önce hiç bilmediği bir korku onu kasılmalardan daha sıkı kavradı.

"Ebeyi çağırayım." Constance onun dirseğini tuttu ve sandalyeye doğru yönlendirdi. "Otur. Ben seni yatağa yatırana kadar yürümeye çalışma."

"Jameson'ı istiyorum."

Constance, Scarlett'in oturduğundan emin olurken o yatıştırıcı ses tonuyla, "Elbette," dedi.

"Constance," diye tersledi Scarlett, sonra kız kardeşi gözlerinin içine bakana kadar durakladı. "Ben Jameson'ı istiyorum. Jameson'ı istiyorum."

"Ebeyi arayacağım, sonra da filoyu, söz veriyorum. Önce ebe, tabii kocanız bebek doğurtma konusunda uzman değilse?"

Scarlett ters ters baktı.

"Tamam. Otur. Kımıldama. Hayatında bir kere olsun, kontrolü bana bırak." Scarlett itiraz edemedi kapıdan çıktı.

Beş dakika. On dakika. Scarlett, Constance'ı beklerken saatin dakikalar içinde ilerleyişini izledi.

O gittikten on iki dakika sonra ön kapı açıldı.

"Ben geldim!" Scarlett kapının kapandığını duymadan hemen önce Constance oturma odasından seslendi. Kız kardeşi mutfak kapısından içeri girerken kocaman, sahte bir gülümseme takınmıştı. "İyi haberlerim var. Ebe birazdan uğrayacak. Seni üst katta temiz bir yatağa yatırmamı söyledi."

"Jameson?" Scarlett bir kasılma daha bastırırken dişlerini sıkarak sordu.

"Ben yokken kaç kasılma geçirdin?" Constance mutfak çekmecesinden birkaç havlu alıp bıraktığı dağınıklığı toplarken sordu.

"İki. Bu. Üçüncü." Scarlett derin derin nefes alarak bu acıyla mücadele etti, bu acı buzdağının sadece görünen kısmıydı. "Nerede. Jameson nerede? Jameson nerede?"

Constance havluları yıkama kutusuna attı.

"Constance!"

"Kuzey Denizi üzerinde bir yerde."

"Tabii ki öyle," dedi dişlerini sıkarak. Ona kalmasını söylemeliydi ama bunun için bir neden yoktu - en azından kanat liderinin kabul edebileceği bir neden yoktu.

Constance, Scarlett'in ayağa kalkmasına yardım ederken, "Senin yanından ayrılmayacağım," diye söz verdi.

O yapmadı.

...

Dokuz saat sonra, Scarlett yeni temizlenmiş çarşafların arasına sıkışmış, tamamen bitkin ve bir çift parlak mavi göze bakarken hiç olmadığı kadar mutluydu.

"Ebelerin ne dediği umurumda değil." Constance omzunun üzerinden baktı. "O gözler tamamen, mükemmel mavilikte kalacak."

Scarlett parmağını şimdiye kadar gördüğü en küçük burnun ucunda gezdirerek, "Öyle olmasa bile yine de mükemmel olacaklar," dedi.

görüldü.

"Anlaştık."

"Onu tutmak ister misin?" Scarlett sordu.

"Tutabilir miyim?" Constance gülümsedi.

"Bugün hemşire ve hizmetçi rollerini eşit olarak üstlendiğiniz için bu adil görünüyor. Teşekkür ederim." Sesi yumuşadı. "Bunu sensiz yapamazdım." Jameson'ın annesinin yaptığı ve onlara gönderdiği battaniyelerden birine sarılmış olan oğlunu Constance'ın kollarına bıraktı.

"Bunu kaçırmazdım," dedi Constance, kucağındaki yeni doğmuş bebeği düzeltirken. "O mükemmel."

"Onun vaftiz annesi olmanı istiyoruz."

Constance'ın bakışları onunkilere kaydı. "Gerçekten mi?"

Scarlett başını salladı. "Başka birini düşünemiyorum. Onu koruyacaksın, değil mi? Eğer bir şey olursa..." Yatağında uyurken bir bombardıman saldırısına uğrama tehlikesi, WAAF'ta olduğu zamanki kadar büyüktü. Hiçbir şey kesin değildi.

"Hayatım pahasına." Constance'ın gözleri buğulanarak kucağındaki bebeğe baktı. "Merhaba ufaklık. Umarım baban yakında eve gelir de seni gerçek adınla çağırabiliriz." Scarlett'e sert bir bakış fırlattı.

Scarlett gülümsedi. Jameson onu kucağına alıncaya kadar onun adını söylemeyi reddetmişti.

"Ben senin Constance Teyzenim. Biliyorum, biliyorum, annene çok benziyorum, ama o benden en az yarım santim daha uzun ve ayakları tam bir numara daha büyük. Merak etme, sen birkaç ay daha büyüdüğünde daha iyi anlaşıcağız." Yüzünü eğdi. "Bir sır öğrenmek ister misin? Ben senin vaftiz annen olacağım. Bu, seni seveceğim, şımartacağım ve her zaman, her zaman koruyacağım anlamına geliyor. Annenin berbat yemeklerinden bile."

Scarlett alay etti.

"Şimdi gidip ona yemesi için bir şeyler hazırlayacağım." Gülümsedi

Bebeğe bir kez daha baktı, sonra onu Scarlett'e geri verdi. "Ben aşağı inmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Yatak odasının kapısı hızla açılırken Scarlett yataktan kalktı.

...

"İyi misin?" Constance yanından geçip yatak odasından çıkarken Jameson'ın adımları yatağa olan mesafeyi tüketti. Yere indiğinden beri, daha doğrusu tezgâhtar onu bulup Constance'ın o sabah aradığını söylediğinden beri kalbi hiç durmamıştı.

İşte bu. Günaydın. Kimse telsizle haber vermemişti - görevden ayrılıp geri dönebilirdi ama yapardı. Her nasılsa.

"Ben iyiyim," diye söz verdi Scarlett, ona ışıltılı ve yorgunluktan bitkin düşmüş olduğunu tahmin ettiği bir ifadeyle gülümseyerek. Zarar görmemiş görünüyordu ama battaniyelerin altında göremediği çok şey vardı. "Oğlunuzla tanışın." Küçük, battaniyeli bohayı kaldırırken gülümsemesi genişledi.

Yatağın kenarına oturdu ve minik, kırılabilir bebeği kucağına aldı, başını desteklemeye dikkat etti. Teni pembeydi, görebildiği bir tutam saçı siyahtı ve gözleri maviydi. Muhteşemdi ve Jameson bir anda sırlıslık olmuştu.

"Oğlumuz." Jameson karısına baktığında, onun çoktan kendisini izlediğini, gözlerinin akmayan yaşlarla doluğunu gördü. "O inanılmaz biri."

"Öyle." Yüzünde bir gülmsemi belirdi ve ikiz gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de." Öne doğru eğildi ve kızın gözyaşlarını sildi, oğlunu kolunun arasına güvenli bir şekilde sıkıştırmaya dikkat etti. "Kaırdığım için üzgünüm."

"Sadece dağınık kısımlar," diye karşı ıktı. "Sadece bir saat kadar oldu."

"Ve sen gerçekten iyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Mutluyum. İkiye bölünmüş gibiyim. Delicesine aşığım."
Oğullarına bakmak için hafifçe eğildi.

"İkiye bölünmüş kısma geri dön," diye rica etti.

Scarlett güldü. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.

Anormal bir şey yok."

"Bir şeyler ters gitse bana söyler miydin? Yaralansaydın?"
Jameson onu dikkatle inceledi, sözlerini gözleriyle, yüzüyle ve omuzlarının duruşuyla tarttı.

"Yaparım," diye söz verdi. "Gerçi buna değecektir."

Jameson'ın gözleri, sessiz bir beklentiyle kendisine bakan oğluna kaydı. *O zaman yaşlı bir ruh.* "Ona ne isim vermek istiyorsun?"
Aylardır isimler üzerinde kafa yoruyorlardı.

"William'ı seviyorum."

Jameson gülümseyerek karısına baktı ve başını salladı.
"Merhaba William. Hayata hoş geldin. Bilmen gereken ilk şey annenin her zaman haklı olduğudur, ki bunu zaten biliyorsundur, çünkü son altı aydır senin erkek olduğunu söylüyordu."

Scarlett güldü, ama daha yumuşak bir gülüştü bu. Göz kapakları da düşmüştü. "İkincisi, ben senin babanım, bu yüzden iyi bir şeye benziyorsun.

Annene çok benziyor." Dudaklarını William'ın başına indirdi ve saç çizgisine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Öne doğru eğildi ve Scarlett'in ağzına bir öpücük kondurdu. "Ve seni seviyorum. Onun için teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum ve ben de aynı şeyi söyleyebilirim."
Kadının nefesleri derinleşince Jameson oğullarını yatağın yanındaki küçük beşiğe yerleştirdi ve karısını yatırdı.

"Bir şey yapabilir miyim?"

"Sadece kal," diye fısıldadı ve uykuya daldı.

O ilk gece göz açıcıydı. William birkaç saatte bir kalkıyordu ve Jameson yardım etmek için elinden geleni yaptı ama onu tam olarak besleyemedi.

Sabah yedide yatak odalarının kapısı çalındığında çoktan uyanmışlardı.

Scarlett, William omzundayken, "Herhalde Constance," diye mırıldandı.

Jameson onun korunduğundan emin olmak için arkasına baktı, sonra kapıyı açtığında Constance'ın koridorda durduğunu ve Howard'ı engellediğini gördü.

"Aşağıda bekleyebilirsin," diye tersledi. "Bu bekleyemez."

"Neler oluyor?" Jameson kapı aralığından sordu.

Howard elini saçlarında gezdirdi ve Constance'ın başının üstünden Jameson'a baktı. "Haberleri açmadığını düşündüm."

"Hayır." Midesi gerildi.

"Japonlar Pearl Harbor'a saldırdı. Binlerce kişi öldü. Filo yok oldu," dedi sesinde hafif bir kırıma ile.

"Lanet olsun." *Binlerce kişi öldü.* Jameson kapının pervazına yaslandı. Hayatının son iki yılını bu savaşın Amerikan topraklarına ulaşmasını engellemeye adanmışken, bir başkası onları enayi yerine koymuştu.

"Evet. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Howard'ın çenesi büküldü.

Jameson başını salladı ve omzunun üzerinden Scarlett'in dehşete düşmüş yüz ifadesine bakarak tekrar arkadaşına döndü. "Dünyanın yanlış tarafındayız."

Noah

Scarlett,

Nasılsın, aşkım? Sen de benim kadar perişan mısın? Bize istasyon dışında bir ev buldum. Şimdi geriye sadece emirlerin kaldı ve tekrar birlikte olacağız. Seni sonsuza dek bekleyeceğim, Scarlett. Sonsuza kadar.

Masanın arkasında omuzlarımı ve boynumu yuvarlarken kollarım ve sırtım ağrıyordu. Fırtına son iki günde bir metre kar yağdırmıştı ve Georgia'nın evini kazmak iki saatten fazla zamanımı almıştı. Küreme şirketini arayabilir miydim? Kesinlikle, ama Colorado'da kış en sevdiğim egzersiz olan tırmanmayı imkansız hale getiriyordu, bu yüzden bunu bir fırsat olarak görmüştüm. Ayrıca garaj yolunun uzunluğunu da ciddi şekilde hafife almıştım.

"Meşgul müsün?" Georgia kafasını açık ofis kapısından içeri uzattı ve ben bütün ağrıyan kaslarımı unuttum. "Akışını bölmek istemem ama yazdığını duymadım, bu yüzden öğle yemeği için uygun bir an olabileceğini düşündüm." Zaten oturuyor olmasaydım gülümsemesi beni kıcımin üstüne devirebilirdi.

"İstediğin her anı yaşayabilirsin." Ben de ciddiye dim. İstediği her şeye sahip olabilirdi, buna ben de dahilim.

"Pek bir şey değil ama biraz kızarmış peynir hazırladım." Kalçasıyla kapıyı açtı, iki sandviçle dolu bir tabak ve şekersiz buzlu çay olduğunu bildiğim bir bardak taşıyordu.

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim." Üst çekmecedan bardak altlığını aldım ve o bana ulaşmadan masanın üzerine koydum. Son birkaç hafta içinde ikimizin de birbirimizin ihtiyaçlarına bu kadar kolay uyum sağlamış olması ne tuhaftı.

"Bir şey değil. Bizi çıkardığınız için teşekkürler." Ben sandalyeyi birkaç santim geriye çekerken tabağı dizüstü bilgisayarımın yanına, çayı da altlığın üzerine koydu.

"Benim için zevkti." Kalçalarını kavradım ve onu kucağıma çektim. Tanrım, bunu yapabilmek, ona istediğim zaman dokunabilmek çok iyi hissettiriyordu. Son iki gün bizi medeniyetin çoğundan koparmış ve birbirimizi memnun etmekten başka bir şey yapmamıza izin vermemişti. Bu benim cennet anlayışımdı.

"Bu kitabı bitirmene yardımcı olmayacak." Gülümsedi ve kollarını boynuma doladı.

"Hayır, ama seni elime almama yardımcı olacak." Bir elimi ensesinden saçlarına doğru kaydardım, sonra ikimiz de nefessiz kalana kadar onu öptüm. Ona olan ihtiyacım yatışmamıştı; aksine daha da artmıştı. Onunla, aramızda olmasını istediğim her şeyle tamamen ve tamamen boyumu aşmıştı.

Onu ilk gördüğümde anlamıştım ve onu her öptüğümde bu daha da belirginleşiyordu; o benim için bir taneydi. Tek. Oyunun sonu. Birbirimizden binlerce kilometre uzakta yaşıyor olmamız ya da onun hâlâ boşanmanın yaralarını sarıyor olması önemli değildi. Bekleyecektim. Kendimi kanıtlayacaktım. Söz verdiğim gibi yapacak ve onu kazanacaktım, sadece bedenini değil, kalbini de.

Dili benimkiyle dans etti ve ben onu ağzıma aldığımda usulca inledi. Sadece yatakta uyumlu değildik, aynı zamanda yanıcıydık, birbirimiz için sürekli ateş yakıyorduk. Hayatımda ilk kez, asla doyamayacağımı biliyordum. Bu, tükenmesi mümkün olmayan bir şeydi.

"Noah," diye inledi ve bedenim *orada*, hazırды. Onun istediği gibi davranabilirdim, aynı zamanda beni de memnun edeceğinden emindim. "Beni öldürüyorsun."

"Gitmek için oldukça tatlı bir yol." Dudaklarımı boynunda gezdirdim, dilimi hassas çizgilerin üzerinde gezdirdim ve bergamot ve narenciye kokusunu içime çektim. Her zaman çok güzel kokardı.

İçini çekti, başını arkaya çevirdi ve ben de boğazının çukurunu öptüm.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu, parmakları enseme kavrarken.

"Ne istersek," diye cevap verdim tenine karşı.

"Ben ciddiğim," diye fısıldadı.

Bu benim dikkatimi çekti. Başımı kaldırdım ve hafifçe geri çekilerek yüz ifadesini inceledim. Georgia'nın söylediklerinin yarısı ağzından çıkmamıştı. Gözlerinde, ağzının yapısında ve omuzlarındaki gerginlikteydi. Onun ipuçlarını öğrenmem birkaç ayımı almış olabilirdi ama öğreniyordum ve o da endişeleniyordu.

"Ne istersek onu yapacağız," diye tekrarladım, ellerimi beline doğru kaydırıp ve kemerimin hemen altındaki neredeyse acı veren zonklamayı görmezden geldim.

"New York'ta yaşıyorsun."

"Seviyorum." Bu inkâr edebileceğim bir şey değildi. "Eskiden öyleydin." Ses tonum yumuşadı, genellikle kendime sakladığım umut son kısımda gizlice ortaya çıktı.

"Bir daha asla." Bakışlarını yere indirdi. "Damian için gittim. Orada hiç mutlu olamadım. Öte yandan sen bayılıyorsun."

"Biliyorum. Burası evim." Yoksa öyle miydi? Georgia orada olmasaydı burası benim evim olabilir miydi? Onu sevdiği bu dağlarda bırakmak zorunda kalsaydım?

"Ailen orada." Parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. Tıraş olalı bir haftadan fazla olmuştu ve kirli sakallarım sakal bölgesine doğru ilerlemişti.

"Öyleler."

Yutkundu, kaşları çatıldı.

"Bana ne düşündüğünü söyle Georgia. Bana tahmin ettirme." Sanki elimden kayıp gitmesini engelleyebilecekmişim gibi onu hafifçe sıkıca kavradım.

Yine de sessiz kaldı, çalkantılı düşünceleri çenesinin hafifçe gerilmesinde kendini gösteriyordu.

Belki önce senin gitmene ihtiyacı vardır. Tamam. Ona nasıl olduğunu söylemenin zamanı geldi.

Bu işin içinde ne kadar derin olduğumu, bu işi yürütmek için ne kadar istekli olduğumu ve onu bırakmak için ne kadar isteksiz olduğumu.

"Bak, Georgia, ben çılgınım-"

"Bence bunun gerçekte ne olduğunu söylemeliyiz," diye ağzından kaçırdı. Aynı anda konuştuk, onun sözleri benimkileri durdurdu.

"Peki neymiş o?" Yavaşça sordum. "Bir kaçamak." Başını salladı.

Çenem kapandı, dişlerim güçle tıkırdadı. *Kaçamak mı?*

Ne oluyor be? Kaçamaklardan payıma düşeni almıştım. Bu onlardan biri *değildi*.

"Birbirimizden etkileniyoruz, yakın mesafelerde çalışıyoruz... Bunun olması kaçınılmazdı ve beni yanlış anlamayın. Olduğu için memnunum." Kaşlarını kaldırdı ve yanakları pembeleşti. "Gerçekten, gerçekten iyi ki oldu."

"Ben de..."

"Güzel. Bunun tek taraflı olduğunu düşünmek istemezdim," diye mırıldandı. "Güven bana, öyle değil." Ve eğer öyleyse, ağır durumda olan bendim.

yatırım yapılan taraf, ki bu bir ilkti.

"Tamam o zaman. Basit tutalım. Büyük bir şeye hazır değilim. Bir ciddi ilişkiden diğerine öylece atlayamam. Olmak istediğim kişi bu değil." Burnu kırıştı. "Damian'ın yatağından seninkine atlamış olsam bile -ki bu arada seninki çok daha iyi. Seninle ilgili her şey daha iyi." Bakışları yüzümde gezindi. "O kadar iyi ki korkutucu."

"Korkmana gerek yok." Ellsworth'ün yatağına girmesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiğini belirtme zahmetine girmedim, çünkü konu bu değildi, gerçekten değildi. *Annesi*. Annesi olmak istemiyordu. "Bunu istediğin kadar basit tutabiliriz."

O saniyede, o kristal mavisi gözlere bakarken, Georgia Stanton'a sıırıslıkam aşık olduğumu fark ettim. Akli, şefkati, gücü, zarafeti ve cesareti... Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Ama benim aşkıma hazır olmadığını da biliyordum.

"Basit," diye tekrarladı, kucağımda kıpırdandı ama omuzlarıma

tutunurken ağızının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Basit iyidir."

"Bu kadar basit." *Şimdilik*. İhtiyacım olan şey zamandı.

"Tamam. Güzel. O zaman anlaştık." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, sonra kucağımdan kaydı. "*Diplomatın Kızı'nın* orijinal taslağını soruyordun, değil mi?"

"Doğru." Başımı salladım, kendimi biraz dengesiz hissediyordum. Bunun basit olacağı konusunda anlaşmış mıydık? Yoksa daha fazlası mı ima ediliyordu?

"Üst kattaki dolaptan çıkardım," dedi ve ofisteki kitap raflarından bir gömlek kutusu alıp masanın boş bir yerine koydu. "Bütün orijinalleri orada."

"Teşekkür ederim." Bana neyi emanet ettiğini biliyordum ve başka bir gün olsa, şimdiye kadar rastladığım en tuhaf edebi bulmacayı daha da derinlemesine incelemek için kendimden geçerdim, ama aklım pek oyunda değildi.

"Birkaç dakika içinde büyükannemin vakfını sonuçlandırmak için avukatlarla bir telefon görüşmem var, o yüzden sizi yalnız bırakayım." Masaya geldi ve kapıya doğru yürümeden önce beni hızlı ve sert bir şekilde öptü.

"Georgia?" Fuayeye varmadan hemen önce seslendim.

"Hmm?" Döndü ve kaşlarını kaldırdı, o kadar güzeldi ki kalbim gerçekten ağrıyordu.

"Az önce tam olarak neyi kabul ettik?" Ben sordum. "Aramızda mı?"

"Bir kitap yazma kaçamağı," diye cevap verdi gülümseyerek, sanki her şey çok açıkmiş gibi. "Basit, bağ yok ve kitabı bitirdiğinde bitecek." Omuz silkti. "Öyle değil mi?"

Kitap bittiğinde.

Ellerim sandalyenin kolları üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı.
"Elbette.

Doğru."

Telefonu çaldı ve cihazı arka cebinden çıkardı. "Kelime sayısına ulaştığında görüşürüz." Bana bir gülümseme fırlattı, aramayı cevapladı ve kapıyı tek bir yumuşak hareketle kapattı.

Şimdi ilişkimiz kitapla aynı tarihe denk geliyordu ve elbette, her

zaman bitirdikten sonra ayrılmayı planlamıştım, ama birlikte olmak

Georgia bazı şeyleri değiştirmişti... en azından benim için.

Kahretsin. Onu kazanmak için ihtiyacım olan tek şey zamandı ve bitirmeye onun bildiğinden daha yakındım. İtiraf etmek istediğimden daha yakın.

...

Kitabı -her iki versiyonunu da- dört hafta sonra bitirdim. Sonra ofiste oturdum ve masaüstümdeki iki dosyaya baktım.

Zamanım dolmuştu.

Son teslim tarihim yarından sonraki gündü.

Bunu başarmıştım, bir şekilde hem Georgia'nın isteklerini yerine getirmiş hem de kendi isteklerimi yerine getirmiştim, üstelik anlaştığım tarihlere de uymuştum ama yine de içimde gurur ya da başarı hissi yoktu, sadece aşık olduğum kadına tutunamayacağıma dair büyük bir korku vardı.

Sadece dört haftam vardı ve bu yeterli değildi. Georgia açılıyordu ama bana güvenmesi gereken yanları hâlâ sıkı sıkıya kapalı duruyordu. Onun için hâlâ bir kaçamaktık. Tam fikrini değiştirebileceğini düşündüğümde, sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirmekten bahsediyordu ve şimdi o zaman sona ermişti.

Telefonum çaldı ve hoparlörü açtım. "Hey, Adrienne."

"Yani Noel için eve gelmiyor musun?" diye sordu kız kardeşim, ses tonunda biraz yargılamadan fazlası vardı.

"Bu karmaşık bir soru." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve masanın diğer tarafına ittim. Varoluşsal krizimle daha sonra ilgilenecektim.

"Gerçekten öyle değil. Yirmi beş Aralık'ta ya New York'ta olacaksın ya da olmayacaksın."

"Henüz emin değilim." Ayağa kalktım ve ödünç aldığım gömlek kutularından dördünü önümdeki masanın üzerine dizdim, sonra her birini açıp kendi kapaklarının içine yerleştirdim. Burada bir şeyi kaçıırıyordum. Tam önümde duran bir şey beni çılgına çeviriyordu. Bir

şey.

El yazmaları Scarlett'in kariyerinin farklı noktalarından geliyordu. Düzenlenmiş, yayınlanmış eserleri elbette daha pürüzsüzdü, ancak önceki eserleri ile sonrakiler arasındaki üslup farklılıklarından etkilenmekten kendimi alamadım, Jameson'ı kaybetmenin sadece kalbini kırmakla kalmayıp onu temelden değiştirip değiştirmedini merak etmekten kendimi alamadım.

Georgia'yı kaybedersem benim de başıma aynı şey gelir mi diye düşünmeden edemedim.

"Sadece üç hafta kaldı."

"Üç hafta ve-" Zihinsel hesap yaptım. "Dört gün." "Aynen öyle. O zamana kadar kitabı bitirebileceğini düşünmüyor musun?"

Kız kardeşime yalan söyleme düşüncesi çenemi büktü. Herhangi birine, gerçekten. "Kitapla ilgili değil."

"Değil mi? Bekle, hoparlörde miyim? Georgia nerede?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Önce hangi soruya cevap vermemi istersin?"

"Sonuncusu."

"Şehirde, atölyesinde çalışıyor." Georgia geçen ay görülmeye değer bir manzaraydı. Yorulmak bilmeden çalışıyor, stüdyonun ön tarafındaki inşaatı denetliyor ve benim görmeme izin vermediği - kimsenin görmesine izin vermediği- parçaları tamamlıyordu. Açılış tarihini doğum günü olan yirminci Ocak olarak belirlemişti ve ben bunu görmek için burada olacağımdan bile emin değildim, bu da içime hızlı bir tekmeydi.

"Güzel. Bahse girerim magazinden uzak yaşamayı seviyordur."

"Öyle." Bu da New York'a dönmek istememesinin bir başka nedeniydi.

"Seni daha dondurmadı mı?" Kız kardeşimin sesinde alaycı bir tını vardı ve Georgia ile benim başladığımız kayalık zeminin farkında değilmiş gibi değildi.

"Buraya uçup onunla tanışmalısın. Gelecek ay bir partiyle stüdyosunu açıyor. Dedikodu gazetelerinde okuduklarına hiç benzemiyor, Adrienne." İçimi çektim, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, sonra telefonu yanıma alarak

Kitap rafları. "Nazik, zeki, çok komik ve elinden geldiğince herkese yardım etmeye çalışan biri. Asla boş oturmaktan hoşlanmaz, en iyi arkadaşının çocuklarıyla çok iyi anlaşır ve bana haddimi bildirmekten hiç çekinmez, bunu takdir ettiğinizi biliyorum." Scarlett'in raflarındaki resimlere göz gezdirdim ve Georgia'nın bıraktığı fotoğraf albümünün üzerinde durakladım. "O..." Onu kelimelere bile dökemedim.

"Lanet olsun, Noah. Ona aşıksın, değil mi?"

"B ö y l e b i r ş e y e h a z ı r d e ğ i l , " d e d i m u s u l c a , a l b ü m ü k a r ı ŝ t ı r ı r k e n .

"Öylesin!" Heyecandan neredeyse çığlık atacaktı.

"Bırak onu." İhtiyacım olan son şey onun annemin kafasını doldurmasıydı. Adrienne alay etti. "Evet, doğru. Benimle *tanıştın mı?*"

"Haklısın." Kaşlarımın arasındaki deriyi ovuşturdum. "Buradan ayrıldığım anda her şey bitecek ve bitmesini de istemiyorum ama Ellsworth onu çok kötü yaraladı."

"O zaman gitme," dedi Adrienne en basit cevapmış gibi. "Evet, keşke o kadar kolay olsaydı. Kendisi de söyledi: bu bir kitap-yazma kaçamağı. Kitap bittiğinde, biz de bitmiş olacağız." Ve bitmişti, Adam'a gönderilecek bir e-postaya eklenmeyi bekliyordu.

"Tamam, o zaman kitabı bitirme?" diye önerdi, sesi yükseliyordu.

"Yararlı." Düğün fotoğraflarına baktım ve Ellsworth'ü elimle kapattım, böylece sadece Georgia bana gülümsedi, sonra daha yakından baktım. Mutluydu ama bu gülümseme bana bahşedilenler kadar parlak değildi.

"Ben ciddiym. Kal. Hayatında bir kez olsun son teslim tarihini ertele. Annemi Noel için buraya getireceğim, sen de arayabilirsin. Güven bana, eğer bu seni evlendirir ve yerleşmeni sağlarsa-"

"Adrienne," diye uyardım.

"Eninde sonunda," diye düzeltti. "Annem bu konuda her şeyi yapacaktır. İkimiz de senin mutlu olmanı istiyoruz, Noah. Georgia Stanton seni mutlu edecekse, bunun için savaş. Onun için savaş. Kendinden biriymişsin gibi davran

ve Ellsworth'ün bozduğu şeyleri düzeltmesine yardım et."

"İlham verici konuşmanı bitirdin mi?" Gönülsüzce alay ettim.

"Gerçekten sevecek birini bulmanın nadirliğinden bahsetmemi ister misiniz?"

"Tanrım, hayır." Tekrar dizüstü bilgisayara baktım. "Noel için bana güvenme. Ama seni seviyorum."

"Seni seviyorum ve eğer bana bir baldız verirsen kaçırdığım için seni affedeceğim!"

"Hoşça kal, Adrienne." Başımı sallayarak ve alay ederek telefonu kapattım. Georgia'yı iyileştirmek bu kadar kolay olsaydı, çoktan yapardım.

Elimi kaldırıp Georgia'nın düğün fotoğrafına baktım ve o gün söylediği sözlerin bir film müziği gibi çaldığını duydum. *Bir uyarı vardır, güvendiğiniz kişiyle artık güvende olmadığınızı anladığınız ilk anda kalbinizin çıkardığı bir ses.*

Georgia için her şey güvene bağlıydı. Ellsworth onunkini öyle bir kırmıştı ki, geriye hiç güven kalmamıştı. Ama bana Scarlett'in hikayesini anlatmıştı. Duvara tırmanmıştı. Evini açmıştı. Vücudunu hiç çekinmeden bana sunmuştu. Kalbi dışında her şeyiyle bana güvenmişti, çünkü terk edilmişti, terk edilmişti-

İlk kez.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandım. *Onun yaptığını hiç söylemedim.*

Sözleri, söylediği zamanki gibi aklımda kalmadığı için albümde geriye doğru uçtum. Lise mezuniyetini, Ava'nın yeniden ortaya çıktığı doğum gününü geçtim ve anaokulunun ilk gününe kadar geri gittiğimde yavaşladım.

Az önceki fotoğraflarda Georgia Ava ile birlikte yaşıyordu, gözleri ıslıl ıslıldı, gülümsemesi bugünlerde bana verdiği göz kamaştırıcı gülümsemenin daha genç bir versiyonuydu. *Gerçek aşk boğulmalı, tekmelemeyi bırakana kadar suyun altında tutulmalıdır.* Fotoğrafların her yıl gösterdiği de tam olarak buydu. Aşkın yavaş yavaş boğulması.

Georgia'yı kıran Ellsworth değildi, Ava'ydı.

Ortadan kaybolan Ava, ne zaman işine gelse ortaya çıkıyordu.

Ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa.

"Eğer bu bir kitap olsaydı, ne yapardın?" Sayfaları çevirip on ikinci doğum günü resmine ulaştığımda kendime sordum. "Bugünü iyileştirmek için geçmişini kullanırdın."

Stüdyo açılışı. Ava'yı uçurabilirim. *Yedi hafta sonra hâlâ burada olursan.* Georgia ona zaten istediği her şeyi vermişti ve art niyetsiz... İşe yarayabilirdi. Çatlaklardan başlarsam Ava'nın Georgia'da bıraktığı kanyonları yavaş yavaş onarmaya başlayabilirdim. Ava'nın sadece Georgia'nın mutluluğu için orada olmak istediğinden emin olmalıydım.

Albümü kapattım, sonra masaya oturdum, el yazması kutularını ayırarak dizüstü bilgisayarımı önüme çektim ve açtım. Yedi hafta daha kalmama izin vermesi için onu nasıl ikna edecektim?

Masanın sol tarafında duran Jameson ve Scarlett'in resmine yan gözle baktım. "Herhangi bir tavsiyen var mı?" Ona sordum. "Onu gün batımına doğru uçurabileceğimden değil ve dürüst olalım, Constance'da çok iyi bir ekürin vardı." Ayrıca bu ikilinin pervasız olmanın kalan zamanı akıllıca kullanmak anlamına geldiği bir dönemde yaşamış olmalarının da bir zararı yoktu.

Parmaklarımı masaya vurarak masaüstümdeki iki bitmiş dosyaya baktım.

Eğer Jameson Scarlett'i kuralları esneterek kazanmışsa... belki aynı şey torununu kazanmak için de işe yarayabilirdi.

Telefonumu çıkardım ve Adam'ı aradım.

"Lütfen bana bitmiş taslağı göndermek üzere olduğunu söyle."

"Sana da merhaba," dedim. "Hâlâ iki gün erken geldim."

"Bunun baskı süresinin kayınvalidemin Spanx'ından daha dar olduğunu biliyorsun." Sandalyesinin gıcırdadığını duydum.

"Evet, o konuda..." Ürperdim.

"Sakın bana kariyerinde ilk kez bir teslim tarihini kaçıracaklarını söyleme. *Bu* kitapta olmaz. Bunu düzeltmenin ne kadar zor olacağını biliyor musun? Sürekli Scarlett-Stanton'la uğraşıp uğraşmadığımı sorgulamak?" Sesi yukarı doğru tizleşti.

"Sesin stresli geliyor. Ben gittiğimden beri koşuya çıktın mı?"

"Tansiyonumun yüksek olmasının sebebi sensin zaten."

Ve Georgia'yı kazanma şansım olsun diye ondan daha da yükseltmesini isteyecektim. Ne tür bir bencil pislik en iyi arkadaşına bunu yapar? *Görünüşe göre sen.*

"Noah, neler oluyor?" Adam'ın sesi yumuşadı.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu söyleyebilirsin? Çünkü ben muhtemelen-"

"Düğünümde sağdıçım sendin. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Şimdi benimle editörün olarak mı konuşuyorsun? Yoksa çocuğumun vaftiz babası olarak mı?"

"İkisi de."

"Kahretsin." Şakaklarını ovuşturduğunu hayal edebiliyordum.

"Neye ihtiyacın var?"

"Zaman."

"Sende değil."

"Benim değil. Seninkini. İki katı ücret almadan iki katı iş yapmaya ne dersin?" Nefesimi tuttum, cevabını bekliyordum.

"Açıkla."

Ben de öyle yaptım. Garaj kapısının açıldığını duyduğumda zar zor bitirerek, hem özel hem de profesyonel hayatımda bana destek olan tek kişiye her şeyi anlattım. Georgia evdeydi.

"Georgia geri döndü. Yapacak mısın?"

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Evet, yapacağımı biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Vücudumdaki her kas rahatlamayla sarktı.

"Bana teşekkür etme," diye bağırdı hoparlörden. "Zaten orada olanlara başlayacağım, ama bana bir son borçlusun, Noah."

Ofisin kapısı açıldı ve Georgia başını içeri uzattı. "Kötü bir zaman mı?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ve içeri gelmesini işaret ettim. "Baş belası olduğunu biliyorum ama söz verdim."

"Tamam, ama yazıcılar konusunda biraz sıkışık olacağız. İhtiyacınız olan zamana sahipsiniz, ancak bazı acele düzenlemelere hazır olsanız iyi olur."

Ceketinin düğmelerini açarken Georgia'nın kaşları endişeyle çatıldı. "Ben halledebilirim." Bana ihtiyacım olan zamanı kazandıracak her şeyin üstesinden gelirdim.

Georgia ile.

"İyi olur. Bu arada Carmen çocukların Hanuka hediyelerinin geldiğini sana haber vermemi istedi. Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun ama yine de teşekkür ederim. Tatillerde seni özleyeceğiz, Noah."

"Koşmaya devam et, Adam. Döndüğümde seni toz içinde bırakmaktan nefret ederim." *Eğer dönersem*. Telefonu kapattık ve Georgia'yı kucağıma çektim, ellerimi ceketinin ve kazağının altından teninin sıcaklığına doğru kaydırdım.

"O da neydi öyle?" diye sordu, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak.

Tanrım, bu kadını sevdim.

"Zaman," diye yanıtladım onu usulca öperek. Artık tek yapabileceğim kariyerimi ipotek ettirmenin bana yetmesi için dua etmektir.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, son teslim tarihin. Bu hafta, değil mi? Kitap bitti mi?" Sesinde bir panik belirtisi var mıydı? Yoksa sadece duymak istediklerimi mi duyuyordum?

"Henüz değil." Değildi, en azından onunla biraz daha zaman çalmak için kendime böyle söyledim. Elbette yazılmıştı ama düzeltmelerden geçene kadar *bitmiş olmayacaktı*. "Merak etme. Sadece teslimat. Adam takvimdeki birkaç işi hallediyor ve ben sonları doğru bir şekilde hazırlarken baskı tarihini kaçırmamak için elimizdekilerle başlıyor. Sence beni biraz daha yanında tutmaya dayanabilir misin?" *Anlamsızdı* ama yine de yalan gibi geldi.

Çünkü öyleydi.

Ama bana verdiği gülümseme? Kesinlikle buna değeri.

Ocak 1942

North Weald, İngiltere

Scarlett masanın üzerindeki küçük hediye kutusuna, daktilosuna ve lavaboda yığılı duran bulaşıklara göz gezdirdi. Kahvaltıdan beri hiç boş vakti olmamıştı. William bütün sabah yaygara koparmıştı ve sonunda öğleden sonra uykusuna yatmıştı, bu da ona bir şeyler yapmak için en azından kırk beş dakika veriyordu... ama tek yapmak istediği onun yanında uyumaktı.

Diğer eşlerden biri ona yeni doğmuş bir bebeğe bakmanın normal olduğunu söylediği için günler gecelerle birlikte bulanıklaşıyordu. O kadar yorgundu ki dün gece yemek masasında otururken uyuyakalmıştı.

Yemekten bahsetmişken.

İçini çekti ve annesinin el yazısıyla yazılmış hediye kutusunu açıkça görmezden gelerek lavaboya doğru ilerlerken zihninden hikâyelerden oluşan şapka kutusuna bir özür gönderdi. Bu son bir yıldaki üçüncü mutfağıydı ve mutfak penceresinin hemen ötesindeki büyük ama donmuş bahçeyi takdir etse de, Constance manzaralı olmasını diledi.

Martlesham-Heath'a geleli bir aydan fazla olmuştu ve Constance kız kardeşini sadece iki kez görmüştü. Constance'ın doğumundan bu yana en uzun süre ayrı kaldıkları zamandı. Onu çok özliyordu ve aralarında sadece bir saatlik mesafe olmasına rağmen, hayatın bu yeni aşamasında aralarında yıllar vardı.

Constance hâlâ diğer kadınlarla birlikte kalıyordu, hâlâ nöbet tutuyor, subayların yemekhanesinde yemek yiyor ve bir düğün planlıyordu. Scarlett'in en yakın sırdaşı artık altı haftalık bir bebektir ve konuşmaya pek hevesli değildi. Gerçekten de dışarı çıkmak zorunda kalacaktı.

Birkaç arkadaş edin.

Bulaşıkları bitirdikten sonra evin hâlâ sessiz olması hoş bir sürpriz oldu.

Hızlı bir dinleme ona William'ın uyanmadığını söyledi - sadece birkaç dakikası olabilirdi.

Kendini biraz şımartılmış hissetti ama yine de daktilosunun arkasına geçti. İlk boş kâğıt parçasını yerleştirmesi birkaç saniyesini aldı. Bir an kağıda baktı, ne olacağını, nasıl bir hikaye barındıracağını düşündü.

Belki de Constance'ın önerdiği gibi yapmalı ve bir şeyler bitirmeliydi. Belki yayınlar.

O şapka kutusunun yarısı zaten yarı biçimlendirilmiş olay örgüleriyle, diyalog parçacıklarıyla ve hayata geçirilmesi gereken fikirlerle doluydu. İçinde başkaları için yazması gereken hikâyeler, başkalarını mutlu etmek için eğip bükebileceği ve tatlandırabileceği sonlar vardı. Constance'a verilmesi gereken son gibi sonlar.

Kendisi, Jameson ve William için istediği ama garanti edemediği sonlar gibi. Bu gece bir bombalama saldırısı olmayacağını bile garanti edemiyordu - kendisinin de kayıplar arasında sayılmayacağını.

Ama her ihtimale karşı William'a hikâyelerinden olabildiğince çok şey bırakabilirdi.

Middle Wallop'taki o sıcak günde, Mary onları tren istasyonundan almayı unuttuğunda başlamıştı. Hatırlayabildiği her şeyi hatırlıyor, Jameson'la tanıştığı anla ilgili en küçük ayrıntıları bile yazıyordu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Keşke geriye dönebilse ve o zaman kendisine sonlarının nereye varacağını söyleyebilseydi... buna asla inanmazdı. Şimdi inandığından bile emin değildi. Onları tutkulu, bazen de karmaşık bir evliliğe dönüşen fırtınalı bir aşk olmuştu.

Jameson son on sekiz ayda pek değişmemişti... ama o değişmişti. Planlamada hızlı kararlar alan kadın

WAAF'ta kaya gibi sağlam, değerli bir subay olan board, şimdi... bunların hiçbiri değildi, gerđekten. Artık yüzlerce pilotun hayatından sorumlu değildi, sadece William'ın hayatından sorumluydu ve bu konuda yalnız da değildi.

Evde olduğu zamanlarda Jameson eli kolu bağlı bir babaydı. William'ı kucağına alır, sallar, bezlerini değiştirirdi; Jameson'ın William için yapamayacağı hiçbir şey yoktu, bu da onu daha çok sevmesine neden oluyordu. Ebeveyn olmak onların kişiliklerini yok etmemiş, aksine ikisine de yeni ve daha derin yönler kazandırmıştı.

William tiz bir taleple uyanmadan önce Jameson'ın ilk randevularını sormasına kadar yazdı. İlk ığlığı duyunca kâğıdı daktilodan çıkardı ve şapka kutusuna koydu, diğerleriyle karışmaması için en üstte bırakmaya dikkat ettiği yığına ekledi. Sonra onu yerine koydu ve en küçük aşkını almaya gitti.

Saatler sonra William'ın karnı doyuruldu, altı değiştirildi, üstü temizlendi, bir kez daha altı değiştirildi, bir kez daha karnı doyuruldu, bir kez daha tkrdkten sonra üstü temizlendi, son bir kez daha karnı doyuruldu ve tekrar uyumadan önce gazı çıkarıldı.

Akşam yemeğini düşünmek için mutfağa yöneldi, kızartmak için balık çıkardı ve tam işaret gibi, Jameson n kapıdan içeri girdi.

"Scarlett?"

"Mutfakta!" Rahatlama, tıpkı onun eve her gelişinde olduğu gibi, vücudunda bir enerji sarsıntısı yarattı.

"Hey." Ayak sesleri yumuşaktı ama ruh hali odayı bir gök gürültüsü bulutu gibi doldurdu, karanlık ve uğursuzdu.

"Sorun nedir?" diye sordu, kızartmayı planladığı balığı bırakarak.

Mutfağa doğru yürüdü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Yumuşaktı, ki ruh hali düşünüldüğünde bu öpücüğü çok daha tatlı kılıyordu. Ona karşı her zaman dikkatli davranırdı. Dudakları hızla derinleşen ve yoğunlaşan yumuşak bir dansla birlikte hareket etti. William'ın doğumunun üzerinden altı hafta geğmişti. Kocası, William'ın

sadece yatağını değil, vücudunu da paylaşmıştı. Ebeye göre altı hafta yeterince uzun bir süreydi ve Scarlett de aynı fikirdeydi.

...

Jameson başını yavaşça kaldırdı, kendini kontrol etmek için sıkı bir tasma tutuyordu. O kadar güzeldi ki ellerini ondan uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. Kıvrımları gür, kalçaları kavranabilir, göğüsleri dolgun ve ağırdı; her fanteziye, bir uçağa çizilmiş her pinup'a benziyordu ve *onun kızıydı*.

İyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu ve onu asla daha hızlı iyileşmesi için zorlamayacaktı. O kadar büyük bir piç değildi. Ama onun bedenini özlüyordu, içinde kayma hissini özlüyordu, dünyanın geri kalanının sadece ikisi bir araya gelene kadar kaybolma şeklini özlüyordu. Dilinin tadını, kalçalarının ağzına değmesini, saçlarının ipeğinin yukarıdan yüzüne doğru kaymasını ve onu öptüğünde liderliği ele geçirmesini arzuluyordu. Boşalmadan önce boğazındaki o küçük tıkanıklığı özlüyordu, gözlerinin buğulanmasını, nefesinin sıkışmasını, kaslarının kilitlenmesini, sonunda kendini bıraktığında dudaklarından çıkan adının sesini özlüyordu. Onun bedeninde bulduğu tatlı unutkanlığı özlüyordu ama en çok da onun tüm dikkatinin sadece birkaç dakika üzerinde olmasını arzuluyordu.

Oğlunu kıskanmıyordu ama bu geçişin birkaç pürüz ve büyüme sancısı barındırdığını da kabul edebilirdi. "Bugün seni özledim," dedi, yanaklarını ellerinin arasına alıp başparmaklarını yumuşak teninde gezdirerek.

"Seni her gün özlüyorum," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ama içeri girdiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Bana ne olduğunu anlat."

Çenesi gerildi. "William nerede?" diye geçiştirdi, küçük adamının beşikte olmadığını fark etti.

"Üst katta uyuyor." Başını öne eğdi. "Anlat bana, Jameson."

"Pasifik cephesine gitmemize izin verilmedi," diye sessizce itiraf etti.

Scarlett'in omurgası tezgaha doğru sertleşti ve söylediği sözlerden anında pişman oldu.

"Pasifik cephesine gitmek için izin mi istediniz?" Scarlett şaşırılmış bir halde ve yan adımlarla onun ulaşamayacağı bir yerde durarak sordu.

"Filo yaptı. Ama ben bunu destekliyordum." Kollarının boşaldığını hissetti. "Ülkemiz saldırıya uğradı ve biz de buraya kadar geldik. Bunu istemek en doğrusuydu. Bize ihtiyaç duyulursa gitmemiz doğru olur." Filo içinde oldukça çekişmeli bir tartışma olmuştu ama ezici çoğunluk nakil talebini göndermelerini talep etmişti.

Çenesi yükseldi, bu da kavga edeceği anlamına geliyordu. "Peki bu öneriyi benimle hangi noktada tartışacaktın?" diye sordu kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak.

"Bir olasılık olarak görüldüğü zaman," diye yanıtladı, "ya da şimdi öyle değil."

"Yanlış cevap." Gözlerinde ateş parlıyordu.

"Ülkem savaşa girerken burada öylece oturamam." Ondan uzaklaştı, mutfak masasına yaslandı ve kenarını sıktı.

"*Burada öylece oturmuyorsun,*" diye karşılık verdi. "Kaç görevde uçtun? Kaç devriye? Kaç bombardıman uçağı durdurdun? Sen zaten bir assın. Buna nasıl sadece *burada oturmak dersin?* Ve son baktığımda ülkeniz Almanya ile savaş halindeydi. Zaten olman gereken yerdesin."

Başını iki yana salladı. "Amerikan askerlerinin gelmesinin ne kadar süreceğini kim bilebilir? Amerika'nın Alman tehdidi hakkında bir şey yapması? RAF'a savaşı kapımdan uzak tutmak, ailemi güvende tutmak, ülkem bombalanmadan ya da annem raporda başka bir kayıp olmadan önce savaşı burada durdurmak için katıldım. Buraya evimi kurtlara karşı korumak için geldim.

Ön kapıyı gözlemekle meşgulken kurtlar arkadan gizlice girdiler." "Ve bu senin hatan değil!" diye tersledi.

"Bunu biliyorum. Pearl Harbor'ın geleceğini kimse göremedi ama oldu ve bu orada bana ihtiyaç duyulabileceği gerçeğini değiştirmiyor. Eğer bir plan varsa, ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Ülkenizi savunmak için hayatımı riske atıp aynısını kendi ülkem için yapamam. Benden bunu istemeyin." Vücudundaki tüm kaslar gerilmiş, kızın anlayacağını umarak bekliyordu.

"Görünüşe göre hiçbir şey sorma hakkım yok, çünkü bana söylemeden 71.'nin talebi gönderdiğini biliyordun." Sesi yükseldi ve kırıldı. "Ortak olduğumuzu sanıyordum."

"William daha yeni doğmuştu ve senin çok fazla işin vardı."
_"

"Bu sen yapmadı istiyorum için rahatsız Ben mi?"
Onun gözler daralmış.

"Stresle başa çıkma konusunda çok kötü bir geçmişe sahip olduğum için mi?"

Elini yüzüne götürdü, keşke kapıdan girdiğinden beri söylediği her sözü geri alabilseydi ya da birkaç hafta öncesine dönüp tüm bunları onunla konuşabilseydi. "Sana söylemeliydim."

"Evet. Düşünmeliydin. Pasifik'e gönderilirsen burada ne yapacağımızı hiç düşündün mü?" William'ın uyuduğu üst kattaki odayı işaret etti.

"Amerikalıları bombaladılar!"

"Ve ülkemın bombalarla paramparça edilmesinin nasıl bir his olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Göğsüne vurdu. "Çocukluk arkadaşlarımdın ölümünü izlemek?"

"İşte bu yüzden anlayacağını düşündüm. İngiltere savaşa girdiğinde sen de üniforma giydin ve *savaştın* çünkü ülkeni en az benim kadar seviyorsun."

"Benim bir ülkem yok!" diye bağırdı, sonra dönüp pencereye baktı.

Pencerenin yansımasında kızın yüzünün buruştuğunu gördü ve midesi bulandı. *Kahretsin.* "Scarlett-"

"Benim bir ülkem yok," dedi usulca, yüzünü ona dönerek,

"Çünkü senin için vazgeçtim. Seni daha çok sevdim. Ben İngiliz değilim. Amerikalı değilim. Ben sadece demokrasi olduğunu düşündüğüm bu evliliğin vatandaşıyım. Diktatörlük olduğu ortaya çıkınca şaşkınlığımı mazur görün. Yardımsever, evet, ama yine de bir diktatörlük. Babamın kontrolünden kurtulmak için onun yerine geçmen için mücadele etmedim." Alay etti ve ona alaycı, acı bir gülümseme verdi.

"Tatlım..." Başını salladı, durumu düzeltmek için söyleyebileceği bir şey arıyordu.

"Artık sadece sen değilsin Jameson. Sadece *biz* bile değiliz. Kokpitteyken istediğin kadar pervasız olabilirsin, kiminle evlendiğimi biliyorum. Ama yukarıda küçük bir çocuk var ve bırakın dünyayı saran bir savaş olduğunu, savaşın devam ettiğini bile bilmiyor. *Ondan* biz sorumluyuz. Ülkeniz için savaşmak istemenizi anlıyorum, ben de bizim için bundan vazgeçtim. Lütfen bu aileyi *iki* kez seçtiğim için bana eşit değilmişim gibi davranmayın. Yemeklerinizi pişirmekten, yatağınızı ısıtmaktan ve bebeklerinizi doğurmaktan başka bir şey yapmayacak bir eş istiyorsanız, o zaman yanlış kadını seçtiniz. Fedakârlıklarımı gülümseyerek itaat etmekle karıştırmayın. Ayrıca, sır tutmadığım için, William bugün bir hediye aldı." Masanın üzerindeki küçük bir kutuyu işaret etti, sonra mutfaktan çıktı, ona bir kez daha bakmadan yanından geçti ve birkaç saniye sonra merdivenlerde ayak seslerini duydu.

Jameson burnunun kenarını ovuşturdu ve Scarlett'in ayağının altında ezdiği egosunu **y e r d e n s ı y ı r d ı**. Onu korumaya, rahatlatmaya, omuzlarından bir endişeyi daha almaya çalışıyordu ve bunu yaparken d e onu tamamen dışlamıştı. Onunla tanıştığı anda n itibaren, ondan küçük parçalar koparıp almıştı.

Niyetinin bu olmaması önemli değildi, sonuç aynıydı. Onun için transfer olmuş, arkadaşlarının olduğu ilk istasyonunu terk etmişti.

Constance'a verdiği sözü tutabilmek için kız kardeşini de yanında götürmüştü. Onunla evlenmiş, bu yüzden İngiliz vatandaşlığını kaybetmiş, sonra da bir kez daha aile bağlarını koparmak zorunda kalmıştı.

onu takip edebilmek için yeniden yayınlanmıştı. Hamile kaldığında, sevdiği işi bırakmıştı - değerini dayandırdığı işi - ve doğum yaptıktan sonra, yeniden yayınlanmışlardı ve Constance ile günlük iletişimini kaybetmişti... bu evin dışındaki herkesle, gerçekten.

Kadın her şeyini vermişti ve adam itiraz etmemişti çünkü onu gitmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordu.

Sağ elinin yanında duran küçük kutuya bir göz attı, sonra onu aldı ve üstündeki notu kopardı.

Sevgili Scarlett'im,

*Oğlunuzun doğumu için tebrikler. Bu haberi duyduğumuza **çok sevindik**.*

Lütfen ona sevgimizin bir göstergesi olan bu hediye verin ve yeni Wright ile tanışmak için sabırsızlandığımızı bilin.

*Sevgiler,
Anne*

Jameson tiksintiyle başını salladı, sonra kutunun içine baktı. Kadife bir yatağın üzerinde küçük gümüş bir çingirak duruyordu. Sapına kazınmış oymayı görmek için gülünç oyuncağı kaldırdı. Büyük bir *W harfinin* yanında başka bir *W* ve bir *V harfi vardı*.

Jameson *pervasızca* bir şey yapıp o lanet şeyi yakmadan önce çingırağı kutusuna geri bıraktı.

Oğlunun adı William Vernon *Stanton*'dı. O bir Wright değildi. Onun herhangi bir parçasını talep etmelerine izin verilmedi.

Masayı itti ve ceketini sandalyelerden birinin üzerine örttü, sonra merdivenlerden yukarı çıkarken kravatını gevşetti. Yatak odalarının kapısının altından ışık geliyordu ama William'inkinden gelmiyordu. Jameson kulağını kapıya dayadı ve yumuşak bir hışırtı ve hoşnutsuz bir itiraz duyunca içeri girip küçük beşiğin üzerine eğildi.

William ona baktı, battaniyesine sıkıca sarılmıştı.

Büyükannesi Colorado'dan göndermişti ve çenesini çatlatan bir esneme saldı, sonra kaşlarını çattı.

"Evet, bunun ne anlama geldiğini biliyorum," dedi Jameson usulca, oğlunu kucağına alıp göğsüne yaslayarak. Bu kadar küçük birinin dünyasındaki yerçekimini değiştirmiş olması ne kadar da ironikti. Başının tepesine bir öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekti. "Günün iyi geçti mi?"

William homurdandı, sonra ağzını Jameson'ın gömleğine doğru açtı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." William'ın sırtında küçük daireler çizdi,

Aradığı şeyin onda olmadığını biliyordu. "Ona bir dakika izin vermek isteyebilirsin evlat. Duygularını fena halde incittim."

Bir o yana bir bu yana sallanıyor, hem Scarlett'e birkaç dakika yalnız kalma fırsatı vermeye, hem de ne yapabileceğini ya da ne söyleyebileceğini düşünmek için kendine değerli bir zaman kazandırmaya çalışıyordu. Kendisi başka bir düşmanla yüzleşmek için dünyanın öbür ucuna uçarken, onları burada, yasal olarak girmeye hakları olmayan bir ülkede, giremeyeceklerini bile bile bırakmak istiyor *muydu?*

Hayır.

Onları geride bırakma düşüncesi içime bıçak gibi saplanmıştı. William sadece altı haftalıktı ve şimdiden çok değişmişti. Onun büyüdüğünü görememeyi, bir yıl ya da daha fazla bir süre için ayrılmayı ve döndüğünde oğlunu tanıyamamayı hayal bile edemiyordu. Ya Scarlett'i göremeyeceği düşüncesi? Dayanılmazdı.

"Onu ben alırım," dedi kapı aralığından.

Jameson döndüğünde onun koridorun ışığında arkadan aydınlatılmış, kollarını çoktan açmış olduğunu gördü. "Ona sarılmak hoşuma gidiyor," dedi usulca.

Gözlerindeki buzun bir kısmı eridi. "Öyle umuyorum, ama onu besleyemediğin sürece, onu daha uzun süre tutmaktan hoşlanmayacaksın." Kadın odayı geçti ve Jameson isteksizce oğullarını teslim etti.

Scarlett loş köşedeki sallanan sandalyeye yerleşti, sonra beklentiyle ona baktı. "Kalmak zorunda değilsin."

Duvara yaslandı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Benim

Gitmek için de. Göğüslerini daha önce de gördüm. Son zamanlarda sana ne kadar muhteşem olduklarını söylediğimden emin değilim."

Kadın gözlerini devirdi ama adam onun yanaklarında belli belirsiz bir renk artışı gördüğüne yemin edebilirdi. Oğullarını artık alışılmış bir rahatlıkla emzirmeye bıraktı ve parmak uçlarıyla onun yumuşak, siyah saçlarını okşadı.

"Özür dilerim," dedi Jameson sessizce. Parmakları hareketsiz kaldı.

"Her şey olup biterken bunu seninle konuşmalıydım. Seni endişelendirmek istemediğime dair dünyanın bahanesini uydurabilirim ama bunların hiçbir önemi yok. Seni karanlıkta bırakmakla hata ettim."

Bakışlarını yavaşça onunkilerle buluşturdu.

"Pasifik'e gitmiş olsaydık, eve dönene kadar seni Colorado'ya göndermek için yer gök inletirdim. Sadece fiziksel olarak değil, güvende olduğundan emin olmadan seni asla bırakmazdım. Seni tekrar dışarıda bırakmak gibi bir hata yapmayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Yapardım..." Boğazında yükselen dikenli öfke düğümünü yuttu. "O çingırağı gerçekten çöpe atmak isterdim."

"Pekala."

Kaşları kalktı. "Umurunda değil mi?"

"Hiç de değil. Ne olduğunu bilmeni istemeseydim onu çöplerin arasına kendim koyardım." İfadede alay yoktu, sadece gerçekler vardı.

"Teşekkür ederim." Bir an sessizce onu izledi ve sonraki kelimelerini dikkatle seçti. "Vize randevunuz birkaç ay içinde gerçekleşecek, değil mi?"

Başını salladı. "Mayıs." Sürecin başlamasından neredeyse bir yıl sonra. "Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi usulca.

"Ne?"

"Bana bir şey olursa, onu Amerika'ya götüreceğine söz ver."

Gözlerini kırptırdı. "Böyle şeyler söyleme."

Odayı geçti, sonra onun göz hizasına indi ve ellerini sallanan sandalyenin koluna koydu. "Benim için sizin ve William'ın hayatından daha önemli bir şey yok. Hiçbir şey. Haklısın, artık sadece bizimle ilgili değil. Colorado'da güvende olacaksınız. Savaştan, yoksulluktan, berbat anne babanızdan uzakta. Lütfen, onu alacağına dair bana söz ver."

Talebi değerlendirirken kaşları çatıldı. "Eğer sana bir şey olursa," diye açıklığa kavuşturdu.

Başını salladı.

"Tamam. Sana bir şey olursa William'ı Colorado'ya götüreceğime söz veriyorum."

Yavaşça eğildi ve dudaklarına zarif bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

"Bu sana ölmen için izin verdiğim anlamına gelmiyor." Bakışları sertleşti.

"Not edildi." William'ın başını öptü, sonra ayağa kalktı. "Madem onu besliyorsun, ben de seni beslemeye çalışacağım. Seni seviyorum, Scarlett."

"Ben de seni seviyorum."

Karısını ve oğlunu çocuk odasında bırakıp doğruca mutfağa gitti... ve çingırağı ait olduğu yere, çöpe attı.

Scarlett ve William Stanton'lardı.

Onlar onundu.

Gürcistan

Sevgili Jameson,

Gideli sadece birkaç gün oldu ama yine de seni sanki yıllar geçmiş gibi özlüyorum. Bu Middle Wallop'ta olduğumuz zamandan çok daha zor. Artık senin karın olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Geceleri yanında yatmak ve sabahları gülümsemele uyanmak. Bu sabah nakil talebini tekrar sordum ama şu ana kadar bir haber yok. Umarım yarın. Senden bu kadar uzakta olmaya dayanamıyorum, tehlikeye uçtuğunu ve burada oturup beklemekten başka bir şey yapamayacağımı biliyorum. Eve hoş geldin bile diyemiyorum. Seni seviyorum, Jameson. Güvende kal. Kaderlerimiz birbirine bağlı, çünkü senin olmadığın bir dünyada ben var olamam.

Sevgiler,

Scarlett

"Bunun için hazır mısın?" Noah heyecanlı bir gülümsemeyle sordu, stüdyonun önünde otururken kravatını düzeltti, Ocak ayında kar yağıyordu.

"Eğer değilsem?" Kaşlarım kalktı.

"Bir saat sonra herkes geldiğinde garip olacak ama kapıyı kilitleyebilir, ışıkları kapatabilir ve burada değilmişiz gibi davranabiliriz." Elimi kaldırdı ve bileğimin iç kısmını öptü, içimde bir ihtiyaç sarsıntısı yarattı. Son iki buçuk aydır neredeyse her gece yatağımdaydı ve bu ihtiyaç hiç azalmamıştı. Her şey

Tek yapması gereken bana bakmaktı ve ben de onun için hazırdım. "Ama orada ne yarattığını görmek için istediğin her türlü rüşveti vermeye hazırım."

"Küçük koleksiyonumla oldukça gurur duyuyorum." Bu geceye hazırlanmak için neredeyse parmaklarımı yormuştum. Satışa hazır birkaç düzine küçük parça ve çoğunlukla sergilemek için yaptığım birkaç büyük parça vardı. Davetiyeler gönderilmiş, cevaplar alınmıştı ve şimdi tek yapabileceğim kapıları açıp banka hesabımdan geriye kalanları boşa harcamamış olmak için dua etmekte.

"*Seninle* gurur duyuyorum." Bu kez dudaklarımı öptü, bırakmadan önce alttakini hafifçe emdi. Bu adama tam anlamıyla bağımlı olmuştum. Bunun sadece bir kaçamak olması gerekiyordu, anlaşma böyleydi. Kitap biter bitmez gidecekti ve günlerin geçip gitmesini izlemek bana sadece ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı hatırlatıyordu. Her gün bana bittiğini söylemesini bekliyordum ama bitmemişti. Dikkatli olmazsa çok yakında baskı tarihini kaçırmakla flört edecekti. "Bu gecenin de en az *senin* kadar harika olacağını biliyorum."

"Birimizin emin olmasına sevindim." Nefesimi içime çektim ve kendime buranın Poplar Grove, Colorado olduğunu, New York olmadığını hatırlattım. Ne paparazziler, ne film yıldızları ya da yöneticileri, ne dedikodu yazarları, ne de sırf Damian'la beş dakika geçirebilmek için benimle ilgileniyormuş gibi yapan hiç kimse vardı. Bu sadece bana aitti ve Noah bunu paylaşacağım ilk kişi olacaktı.

Kapıya doğru yürürken elimi tuttu, sonra ben ağır camı açmak için anahtarımınla uğraşırken rüzgârı engelledi. Sonra onu karanlık boşluğun içine götürdüm.

"Burada bekle. Gözlerini kapat." Işıklar yandığında yüzünü görmek istiyordum.

"Sanırsın ki *senin* değil de benim doğum günüm," diye takıldı.

Güldüm ve gözlerinin iyice kapandığından emin olduktan sonra ışık düğmesine doğru yürüdüm. Bu alan bana çok tanıdık geliyordu.

Şimdiye kadar yatak odamı bulmuştum. Gerekirse gözlerim bağlı yolumu bulabilirim.

Düğmeyi çevirdim ve galerinin bir düzine yeri aydınlandı. Duvarlardaki cam rafları kaplayan vazolar ve küçük heykeller, her cumbada iki büyük kule parçası vardı ve ortada, kendi aydınlatmasıyla vurgulanan bir kaide üzerinde en sevdiğim parça oturuyordu.

"Gözlerini açabilirsin," dedim usulca, sonra Noah'nın karanlık bakışları takdirle galeriyi tararken nefesimi tuttum, gülümsemesi her şeyi içine çekerken genişledi, sonra kaideye sabitlendi.

"Georgia," diye fısıldadı başını sallayarak. "Aman Tanrım."

"Hoşuna gitti mi?" Onun yanına kaydım ve kolunu belime dolayarak beni daha sıkı çekti.

"Bu muhteşem."

Koleksiyonun en sevdiğim parçası, uzunlukları altı ila on inç arasında değişen cam buz sarkıtlarından oluşan bir taçtı. "Anladın mı?" Ağzımın bir köşesi sırtarak kalktı.

"Bir Buz Queen'ine yakışır," diye cevap verdi alçak sesle gülerek. "Gerçi sen soğuktan başka bir şey değilsin. Bu inanılmaz."

"Teşekkür ederim. Onların küçük kazıları hakkında hiç yorum yapmadım çünkü sessizlikte güç ve başını dik tutmakta zarafet vardır, ama neden sahiplenmeyeyim diye düşündüm. Artık beni tanımlayabilecek tek kişi benim ve ayrıca belki bir dahaki sefere alevlerden bir taç yaparım." Zihnimde şekillenmeye başladığını görebiliyordum.

"İnanılmazsın, Georgia Stanton." Döndü ve yüzümü okşadı, sonra beni derinden öptü. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim ve eve gitmeden önce tekrar söyleyememe ihtimalime karşı, mutlu yıllar."

"Teşekkür ederim," dedim ağzına karşı, yemek servisi personeli gelmeden önceki son birkaç dakikalık mahremiyetimizin tadını çıkararak.

Bir saat içinde kapılar açıldı ve galeri küçük kasabamdan gelen misafirlerle doldu. İlk bir düzine insanı karşıladım, Noah yanımdayken onlara mekânı gezdirdim. Hizmetçimiz Lydia ve kızı

geldi, ardından Hazel ve Owen,

Kütüphaneden Cecilia Cochran, anne-

Nefesim kesildi, boştaki elim ağzıma gitti. Noah'nın kolu belime dolandı ve annem soluk pembe bir kılıf giymiş ve titrek bir gülümsemeyle küçük kalabalığın arasından çıkarken beni sabitledi.

"Mutlu yıllar Georgia," dedi usulca, beni nazikçe kucakladı, sonra her zamanki gibi iki kez okşayarak bıraktı.

"Anne?" Şok yeterli bir kelime değildi.

Sinirli bir şekilde yutkundum, gözleri Nuh'un gözlerine gidip geldi. "Beni Noah davet etti. Umarım sakıncası yoktur. Sadece doğum gününü kutlamak ve tebriklerimi iletmek için burada olmak istedim. Bu büyük bir başarı."

Burada olmasının tek nedeni gerçekten bu muydu?

"Sen ve Ian?" Çekinerek sordum. Ayrılmışlar mıydı? Buraya sadece benimkini onarma kisvesi altında parçaları toplamak için mi gelmişti?

"Oh, o iyi. Biz iyiyiz," diye beni temin etti. "Elinden gelenin en iyisini gönderiyor.

Eminim neden benimle olmadığını anlıyorsunuzdur."

Çünkü ona katlanamıyordum ve o da bunu biliyordu, aslında düşündüğümde bu oldukça düşünceli bir davranıştı.

"Uçuş nasıldı?" Noah gerginliği o kolay tavıyla kırarak sordu.

"Çok iyiydi. Çok teşekkür ederim." Annem derin bir nefes aldı.

"Her şeyi açıklamak adına, biletimi Noah aldı."

"Oh." Tam açıklama mı? O ve Ian iyi miydi? "Çok tatlısın," dedim Noah'ya, yanına doğru eğilerek.

"Benim için zevkti." Eli belimde esnedi. "Ama bu benim hediyem değil. O seni evde bekliyor."

"Sana benim için para harcama demiştim!" Azarladım, ama göğsümde küçük bir merak heyecanı vardı.

"Yapmadım, söz veriyorum." Yine o sırtış vardı. Bir şeylerin peşindeydi.

"Doğum günü kızını bütün gece tutamam. Misafirlerinle ilgilen."

Anne

sulu bir gülümsemeyle söyledi. "Burada olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Doğum günleriniz her zaman..." Gülümsemesi duraksadı. "Sadece sevindim, hepsi bu." Bakışları galeriyi taradı. "Bu olağanüstü. Seninle çok gurur duyuyorum Georgia."

"Burada olduğun için teşekkür ederim," dedim ona, her kelimesinde ciddiydim. "Bunun benim için anlamı çok büyük." Avans ödenmişti ve kitaptan elde edilecek diğer tüm telif gelirleri doğrudan annemin hesabına yatacaktı. Ian'la mutluydu. Görünüşe göre onun hayatı da iyi gidiyordu, yani benden bir şey istediği için burada değildi, burada olmak istediği için buradaydı. Ve elbette, bir ömür boyu sadece bir geceydi, ama yeterliydi.

Odada dolaşırken gülümsüyordum ve küçük parçaların satın alındıkça kaybolmasını izliyordum.

"Bu harika!" Hazel bana sıkıca sarıldı. "Kasanın arkasındaki Lydia'nın kızı mı?"

Başımı salladım. "Sanırım iyi gidiyor olabilir."

"Öyle. Güven bana." Omzumun üzerinden bakarken gözleri kısıldı. "Vay be. Noah kim-" Kaşları tavana çarptı.

Arkamı döndüm, Noah kapının yanında çarpıcı güzellikte bir kadını kucaklarken şaşkınlıkla göz kırptım. Başını kaldırıp odaya baktı, sonra beni bulunca sırtıttı. Kadına bir şeyler söyledi, sonra onu buzdan tacın yanından geçirerek Hazel'la birlikte durduğum yere götürdü.

Kadının saçları ve gözleri Nuh'un ki kadar koyu renkti ve teni de aynı güneşte kızarmış zeytin rengindeydi. Kum sarısı saçlı, yeşil gözlü ve takım elbiseli bir adam kadının yanına geldi.

Noah gülümseyerek, "Umarım en yakın arkadaşlarımdan birini de davet etmemin bir sakıncası yoktur," dedi. "Georgia, bu benim küçük kız kardeşim Adrienne ve onun rehinesi Mason."

Kız kardeşi mi? Erkekler kaçamaklarıyla tanışmaları için kız kardeşlerini davet etmezler, değil mi? Göğsüm ısındı, kalbim onun için daha fazlası *olma* ihtimaliyle sızladı, kitabı bitirdikten sonra bile gerçekten daha fazlası olabilirdik. Belki de kendi kendimize dayattığımız kesintiye ihtiyacımız yoktu.

Tarih.

Adrienne kardeşine tek bir kaşını kaldırdı ama bana gülümsemesi anlaktı ve beni sıkıca kucaklarken yıldız gibi parlıyordu. "Ben de seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım Georgia. *Kocam* Mason demek istemiş olsa da sürekli senden bahsediyor," diye düzeltti ve beni bıraktı.

"Ama yaptım mı?" Noah alay etti. "Seni gördüğüme sevindim dostum." Mason'ı kucakladı, sonra kız kardeşine öyle sıkı sarıldı ki onu ayaklarından kaldırdı. "Seni de, bücür. Uçuş iyi miydi?"

"Bunu biliyorsun. Birinci sınıf için para ödemeyi bırak. Para israfı." "Paramı nasıl istersem öyle harcarım." Noah omuz silkti.

"Umarım tartışmayı seviyorsundur, çünkü bunu çok yapıyorlar," dedi Mason, rahat bir gülümsemeyle elini uzatarak.

"Dürüst olacağım, biraz bunaldım." Elini sıktım ve gülümsemesi derinleşerek bir gamzesini ortaya çıkardı.

"Seni hiç suçlamıyorum ve galerin inanılmaz!" Adrienne dedi ki. "Oh, ve mutlu yıllar! Acele etme -burası biraz yoğun- ama daha sonra kardeşimi o kitapçada nasıl yere serdiğini dinlemem gerek."

Güldüm ve Mason'la birlikte Hazel ve Owen'ı da yanlarına alarak etrafa bakmaya gitmeden önce ona detayları anlatacağıma söz verdim.

"Sana bu gece ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" Noah'nın dudakları kulağımın kabuğunu sıyrarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Yaklaşık yirmi kez," diye onu temin ettim. "Bu gece taktığın kravatla sana sinsî şeyler yapacağımı söylemiş miydim?" Kirpiklerimin altından ona baktım.

"Şimdi öyle misin?" Gözleri karardı. "Ben de burada kendi planlarımı yapıyordum." Ben tekrar çekilmeden önce bir öpücük çaldı.

Gece su gibi akıp geçti ve ben farkına bile varmadan, satış için işaretlediğim her parçayı satmıştım. Sergilenecek olanlar, taç ve kule parçaları, tam da istediğim yerde, benimle birlikte kaldılar. Galeri yavaş yavaş boşaldı, sadece yakın arkadaşlarım ve temizlik

görevlileri kalmıştı.

Mürettebat.

Hazel gitmeye hazırlanırken, "Bunun için *büyük* puan alıyor," dedi.

"Hey şimdi," diye takıldım, onu kucaklayarak vedalaştım. "Georgia Takımı, hatırladın mı?"

"Ben Georgia takımındayım," diye söz verdi. "O adam seninle tanışmak için ailesini uçurdu. Anneni de." Noah kız kardeşiyle vedalaşırken sessizce sözlerini bitirdi.

Adrienne ertesi gün öğle yemeğine geleceğine söz vermişti. Misafir odasını kabul etmemiştir ama annem bu gece bizimle kalmayı kabul etmişti. Eşyalarını almak için kiralık arabasını pansiyona götürmüştü bile.

"Biliyorum. O..." Noah'ya bakarak iç çektim.

Hazel, "O da en az senin ona aşık olduğun kadar sana aşık," diye fısıldadı.

"Başlama yine." Başımı salladım, kendimi büyük bir kalp kırıklığına hazırlamayı reddediyordum.

"Seni hiç bu akşamki kadar mutlu görmemiştir, aslında son birkaç aydır olduğun kadar." Elimi tuttu. "Yeterince kötü şey yaşadın, G. İyinin de içeri girmesine izin vermelisin."

Ben bir cevap veremedenden bana tekrar sarıldı, sonra Owen onu kapıdan çıkardı ve bir sonraki saat için hala bir bakıcıları olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı.

Noah ve ben eve vardığımızda ev karanlık ve sessizdi, ama annem biz paltolarımızı astıktan hemen sonra geldi. Noah'nın gözleri yakın zamanda kutusundan çıkardığım kısa siyah elbisemin altındaki çıplak bacaklarıma kaydı.

"Ben yukarı çıkıp yatmadan önce lan'ı arayacağım," dedi annem
sinsi bir gülümsemeyle, Noah onun için yukarı çıkarmayı teklif etmesine rağmen küçük çantasını taşıyarak. "Siz ikiniz çok fazla eğlenmiyorsunuz. Mutlu yıllar, Gigi." "İyi geceler anne." Bu lakap karşısında yüzümü bile buruşturmadım.

Gran'in ilk baskıyla birlikte gönderdiği yirmi dokuz güle, imzalı

The Sun Also Rises’ın kopyası.

"Şimdiki zaman," dedi Noah, arkamdan gelip kollarını belime dolayarak. "Hemingway olmayabilir ama beni kısıtlı bir bütçeyle yakaladın."

İnledim. "Bana zaten yeterince verdin."

"Güven bana, bunu istiyorsun."

Kollarında döndüm. "Seni istiyorum." Gerçekten ne kadar kötü olduğunu bilseydi, muhtemelen evden çılgık atarak kaçardı.

Alnımdan öptü ve elimi tutarak beni sadece birkaç ay önce yazarlık becerilerini sergilediği resmi oturma odasına götürdü. Mobilyalar kenara itilmiş, alan açılmıştı ve uzun fuaye masasını, bir düğmeyi çevirerek açtığı şöminenin yan tarafındaki orta boy, şeritli bir kutuyu tutmak için getirmişti.

"Büyükanнем bunu tadilat sırasında ekledi." Gazlı şömineye doğru başımı salladım. "Aptalca, savurgan bir masraf olduğunu söyledi ama umursamadı."

"Teşekkür ederim büyükanne." Noah takım elbisesinin ceketini silkti ve kutunun karşısında duran berjer koltuğun üzerine bıraktı. "Şimdi hediyeni aç Georgia." Omzunu şöminenin şöminesine yasladı ve bir bileğini diğerinin üzerinden geçirdi.

"Sana hiçbir şeye mal olmayan hediye." Kaşlarımı kaldırdım.

"Bir kuruş bile yok." Gözleri hafifçe kısıldı. "Kutunun parasını ben ödedim. Ve yayın. Dürüst olmak gerekirse, ayakkabılarımı ararken tesadüfen bulduğum bir şeydi."

Gözlerimi devirdim ama kutuya doğru yürüdüm, bir açıklık arıyordum. "Bantla mı kapattın?" Alay ettim.

"Hayır. Sadece kaldırıyorum." Gözlerinde o kadar büyük bir heyecan vardı ki, bunun bana da bulaştığını hissetmeden edemedim.

Kutunun kenarlarından tuttum ve kaldırdım. Kalbim boğazıma kaçtı ve gözlerim yaşardı. "Oh, Noah."

Öne çıktı ve titreyen ellerimden kutuyu aldı ama ben hediyeme bakmakla meşgul olduğum için ambalajı nereye koyduğunu göremedim.

Sonra benim yanımdaydı.

"Bu..." Kelimeleri söylemekten neredeyse korkuyordum, sadece zihnimde bile olsa gerçek olmasına izin vermekle yetiniyordum.

"Öyle." Başını salladı, gülümsemesi yumuşaktı.

"Ama nasıl?" Titrek bir elimi eski plak çalara doğru uzattım, parmaklarımı önümdeki masanın üzerinde açık duran kasanın eskimiş kenarında gezdirdim.

"Birkaç hafta önce Grantham Cottage'daki dolabımın arkasında gevşemiş bir panel buldum," dedi fonografin kolunu tozsuz bir plağın üzerine yerleştirmek için manevra yaparken. "Dolap kapısının çerçevesindeki yükseklik işaretlerinin evin geri kalanındaki gibi boyanmadığı dolapta."

Gözlerim onunkilere kaydı, bir sonraki sözlerinin ne olacağını bir şekilde biliyordum. "Büyükbaba William'ındı, değil mi?" Tahmin ettim.

Başını salladı. "Tahminimce bu yüzden kulübeyi hiç satmadı. İlçeye gittim ve mülk kayıtlarına baktım. Aslında Grantham Stanton-Jameson'ın babasına aitmiş. Senin büyük büyük baban."

"İlk birkaç yıl yaşadıkları yer burası," diye fısıldadım, her şeyi bir araya getirerek. "Ama büyükannem pikabın yok edildiğini söyledi."

Noah'nın ağzının bir köşesi kalktı. "Yok edilen her neyse, bu değildi. Scarlett onu duvarın içine saklamış olmalı."

"Ama onu almak için hiç geri dönmedi mi?" Kaşlarım çatıldı. "Düşündüm de, onun eve girdiğini hiç duymadım. Her zaman idare ederdi."

"Keder güçlü ve mantıksız bir duygudur ve bazı anılar kapalı ve rahatsız edilmeden bırakılırsa daha güvenli olur." Pikabın düğmesini çevirdi ve benim için tam bir şok oldu, pikap açıldı.

"Jameson'ın fonografını bulmuşsun," diye fısıldadım.

"Jameson'ın fonografını buldum." Kolunu indirdi ve iğne temas ederek odayı Billie Holiday'in sesiyle doldurdu.

Gözlerim kapandı, onları o tarlada hayal ettim, yola çıkarken

Benim var olmama neden olan aşk ilişkisi, sonunda tekrar evlenmiş olsa da Gran'in hayatının geri kalanında peşini bırakmayan aşk.

"Hey," dedi Noah usulca, odanın ortasına doğru geri çekilip elini benimkine uzatarak. "Gel benimle dans et Georgia."

Doğruca Noah'nın kollarına yürüdüm ve son engellerimin de yıkıldığını hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim, yanağımı göğsüne yasladım, birlikte hafifçe hareket ettik, müzikle sallandık. "Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum. Akşam yemeği, kız kardeşin, annem ve fonograf. Bu çok fazla."

"Yeterince yakın bile değil." Gözlerimin içine bakmak için çenemi eğerken sesi alçaldı. "Sana tamamen, tüm kalbimle, delicesine aşığım, Georgia Constance Stanton." Bu kelimelerdeki yoğunluk gözlerinde yankılanıyordu.

"Noah." Kalbim sıkıştı ve bastırmak için deli gibi uğraştığım o tatlı sızı serbest kalıp vücudumdaki kurumuş, aşka aç her hücreyi doldurdu, çünkü kendime inanmama, onu tekrar sevmeme izin verdim.

"Bu benim için bir kaçamak değil. Hiçbir zaman da olmadı. Seni o kitapçada gördüğüm ilk saniyeden beri istiyordum ve ağzını açıp kitaplarımdan nefret ettiğini söylediğin anda aradığım kişinin sen olduğunu anladım." Yavaşça başını salladı, ağzında bir gülümseme belirdi. "Bu doğru. Ve bunu geri söylemene ihtiyacım yok. Henüz değil. Aslında, lütfen söyleme. Bunu kendi zamanında, hazır olduğunda söylemeni istiyorum. Ve eğer beni henüz sevmiyorsan, endişelenme, seni kazanacağım." Biz sallanırken alnını benimkine yasladı.

Aman Tanrım. Onu seviyordum. Belki pervasızca, aptalca ve çok erkendi ama elimde değildi. Kalbim onundu. Beni o kadar tamamen kazanmıştı ki onsuz tek bir gün bile düşünemiyordum. "Noah, ben-"

Beni sessizce öptü, beyanatımı durdurdu. Sonra beni yukarı taşıdı ve benimle öyle bir sevişti ki, ellerini, ağzını, dilini tanımayan tek bir santim bile yoktu tenimde.

Güneş doğduğunda ikimiz de açlıktan ölüyorduk, orgazm ve uyku yoksunluğu kokteyliyle sarhoş olmuştuk ve annemi uyandırmamak için olabildiğince sessiz kalarak bir çift ergen gibi aşağıya doğru öpüşüyorduk.

Tam bir ~~iki~~ Noah dün gecedan kalma bir elbise pantolonu giyyordu, ben ise onun gömleğini alelacele iliklemişim. Ama umurumda değildi. Noah Morelli'ye aşıktım ve ona krep ya da yumurta yapacaktım. Hangisi daha hızlıysa ve bizi yatağa geri götürürse.

Antrede beni derin ve uzun bir şekilde öptü ve mutfığa doğru çekti.

"O da ne?" Ofisten gelen kağıt hışırtısı sesiyle geri çekildim.

Noah başını kaldırdı, gözleri ofis kapılarındaki hafif boşluğa dikildi. "Onları dün gece partiden önce kapattım. Burada bekle." Beni arkasına süpürdü, sonra sessizce Fransız kapılarına doğru yürüdü ve içeriye bakmak için birini dikkatlice iterek açtı. "Ne halt ediyorsun sen?" diye homurdandı ve içeride kayboldu.

Takip ettim, açık kapıdan hızla geçtim.

Anlamak bir saniye sürdü. Annem büyükannemin koltuğunda oturuyordu, cep telefonu masanın üzerinde duruyordu, solunda bir gömlek kutusu açıktı ve önünde küçük bir kâğıt yığını vardı.

El yazmasını tarıyordu.

Mayıs 1942

Ipswich, İngiltere

William ağladı ve Scarlett onu hafifçe salladı, üzerlerinde hava saldırısı sirenleri çalarken onu bir o yana bir bu yana salladı. Sığınak doluydu ve loştu, ama yüz ifadesinin etrafındakileri yansıttığını hayal etti. Köşede toplanmış, oyun oynayan birkaç çocuk vardı.

-Daha genç olanlar için bu rutin, hayatın bir başka gerçeği haline gelmişti.

Yetişkinler etrafa güven verici gülümsemeler dağıttı. Geçen hafta hava saldırıları hızlanmış, Almanlar Köln'deki bombalamalara misilleme olarak birbiri ardına şehirleri bombalamışlardı. Saldırıları hiçbir zaman tamamen durmamış olsa da, Scarlett son birkaç ay içinde rehavete kapılmıştı ve kendini ilk kez bir sığınakta bulup hayatta kalmayı ya da kalmamayı beklemese de, William bunu ilk kez yapıyordu.

Korkuyu daha önce de tanımıştı. Middle Wallop'ta hangarın patladığı o anlarda ya da İngiliz bombardıman uçaklarına eşlik ederken Jameson'ın eve geç geldiği ya da günlerce gelmediği zamanlarda hissetmişti. Ama bu korku, boğazını buz gibi bir yumrukla sıkan bu dehşet, bu savaşta yeni bir seviyeydi, yeni bir işkenceydi. Artık tehlikede olan sadece kendi hayatı, hatta Jameson'inki değil, oğlununki de tehlikede idi.

William birkaç gün içinde altı aylık olacaktı. Altı ay ve bildiği tek şey savaştı.

Yaşlı bir kadın ona nazik bir gülümsemeye, "Eminim birazdan bize izin vereceklerdir," dedi.

Scarlett, William'ı diğer kalçasına oturtturarak ve şapkasının üzerinden başının tepesine bir öpücük kondurarak, "Elbette," diye karşılık verdi.

Ipswich doğal bir hedefti, Scarlett bunu biliyordu. Ama şimdiye kadar şanslıydılar.

Sirenler durdu ve yeraltında sığınakları olan uzun tüpün içinde toplu bir rahatlama uğultusu duyuldu.

Yer sarsılmamıştı, ancak bu her zaman isabet alıp almadıklarını anlamamanın kesin bir yolu değildi, sadece yakınlarda isabet almadıklarını gösteriyordu.

Scarlett daha çok dikkatini dağıtmak için yaşlı kadına, "Beklediğim kadar çok çocuk yok," dedi.

"Okulda barınaklar inşa ettiler," diye açıkladı gururla başını sallayarak. "Doğal olarak tüm çocukları sığdıramıyorlar ama artık okula vardiyalı olarak gidiyorlar, aynı anda sadece sığabilecekleri kadar çocuk alıyorlar. Bu durum birkaç programın altüst olmasına yol açtı ama..." Sesi kesildi.

Scarlett, "Ama çocuklar daha güvende," diye varsaydı.

Yaşlı kadın başını salladı, bakışları William'ın yanağına kaydı.

Scarlett, "Bunu takdir edebilirim," dedi William'ı biraz tutarak.

Daha sıkı.

Altı ay önce, çocukları Londra'dan ve diğer büyük hedeflerden tahliye etmek ona çok mantıklı gelmişti. Eğer çocuklar tehlikedeyse, elbette daha güvenli bölgelere tahliye edilmeliydiler. Ama William'ı kollarında tutarken, diğer annelerin nereye gideceklerini tam olarak bilmeden çocuklarını bir raya bindirmek için sahip olmaları gereken gücü hayal bile edemiyordu. İçgüdüsel olarak William'ın kendisiyle birlikte daha güvende olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu ama Jameson'a yakın olma ihtiyacıyla William'ı daha fazla tehlikeye mi atıyordu?

Cevap kesinlikle evetti ve bunu inkar edemezdi, şu anda onu bir yeraltı hava saldırısı istasyonunda tuttuğunu ve en iyisi için umut edip dua ettiğini görmüyordu.

İstasyonda her şey yolunda sesi duyuldu ve kalabalık dışarı çıkmaya başladı. Hava saldırısı istasyonundan çıktığında güneş hâlâ parlıyordu. Günler gibi gelen şey sadece saatler olmuştu.

"Yanımızdan geçip gitti," dediğini duydu yaşlı bir adamın.

Bir başkası gururla, "Bizim çocuklar onları korkutup kaçırmış olmalı," diye ekledi. Scarlett daha iyi biliyordu ama bunu söylemedi.

Bombardıman uçaklarının saldırılarını planlarken geçirdiği zaman ona savaş uçaklarının genellikle caydırıcı olmadığını öğretmişti.

Onlar

sadece hedef olmamıştı. Bu kadar açıktı.

Eve kadar yarım mil yürüdü, gözlerini gökyüzünden ayırmadan William'la anlamsız şeyler konuştu. Şimdi gitmiş olmaları geri dönmeyecekleri anlamına gelmiyordu.

"Bu gece sadece ikimiz olabiliriz ufaklık," dedi William'a ön kapıyı açarken. Artan baskınlar yüzünden Jameson'ın bir haftadan fazla bir süredir istasyon dışında uyumasına izin verilmemişti. Evleri Martlesham-Heath'e sadece on beş dakika uzaklıktaydı ama bombardıman uçakları yaklaşıırken on beş dakika bir ömür demekti.

William'ı besledi, yıkadı, tekrar besledi ve kendisi yemek yemeyi düşünmeden önce onu yatağına yatırdı.

Özellikle Jameson'ın nerede olduğunu bilmemeyi pek hazmedemiyordu. İşaretleyicilerini plan tahtasında hareket ettirmek, düşmanla ne zaman çatıştığını bilmek, filosunun üyelerinin ne zaman düştüğünü bilmek korkutucuydu, ama bilmemek daha kötüydü.

Scarlett daktilosunun başına oturdu, son birkaç ay içinde koleksiyonuna eklediği küçük kutuyu açtı, sonra en son sayfasını çıkardı ve yazmaya devam etti. Bu kutu onların hikayesi içindi; onu diğer karalanmış özetler, kısmi bölümler ve bitmemiş düşüncelerle bir arada tutamazdı. Eğer bir hikâyenin güncel tutulması gerekiyorsa, o da buydu, her ihtimale karşı William'a vermek zorunda kalacağı tek şey buydu.

Belki bir ya da iki ayrıntıyı romantikleştirmişti ama zaten aşkın yaptığı da bu değil miydi? Hayatın daha keskin, daha çirkin anlarını yumuşatırdı. Onuncu bölüme gelmişti bile, bu da onları neredeyse William'ın doğumuna getiriyordu.

O bölümü bitirdiğinde, son parçayı da özenle yerine koydu.

kâğıdı küçük kutuya geri koydu, sonra yeni bir sayfaya uzandı. Sonunda gerçek bir el yazmasının yarısına ulaşmıştı ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Kendini o dünyada kaybetti, daktilo tuşlarının tıkırtısı evi dolduruyordu.

Kapının çalınmasıyla irkildi, başını istenmeyen sese doğru çevirirken parmakları tuşların üzerinde donup kaldı.

O ölmedi. Ölmedi. Ölmedi. Ayağa kalkarken bu cümleyi kısık bir fısıltıyla tekrarladı, sonra yemek odasının önünden geçerek ön kapıya doğru acı dolu bir yürüyüşe çıktı.

Eli kapı koluna uzanırken son bir kez "Ölmedi," diye fısıldadı. Birinin bu saatte araması için pek çok neden vardı... Şu anda bunları düşünemiyordu.

Çenesini kaldırdı ve kapıyı çekerek açtı, diğer tarafta hangi kader yatıyorsa onunla yüzleşmeye hazırды. "Constance!" Scarlett'in eli, dötrnala atan kalp atışlarını kontrol altına almak umuduyla göğsüne gitti.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim!" Constance kollarını Scarlett'in boynuna doladı. "Kulübeye yeni dönmüşüm ve kızlardan biri Ipswich'te bir hava saldırısı korkusu olduğunu söyledi. İyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmeliydim." Kız kardeşi ona sıkıca sarıldı.

Scarlett ona sarılırken, "Biz iyiyiz," diye güvence verdi. "Jameson için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, çünkü onu birkaç gündür görmedim."

Constance geri çekildi. "Uyku izni iptal mi edildi?" Scarlett başını salladı. "Baskınlar başladığından beri iki kez eve geldi, ama sadece temiz bir üniforma kapmak ve William'la bana bir kez daha veda öpücüğü vermek için."

"Çok özür dilerim," dedi Constance başını sallayarak ve şapkası yüz ifadesini gizleyecek şekilde gözlerini indirerek. "İznimi Londra'da başka bir düğün ayarlama seansı için kullanmak yerine burada seninle geçirmeliydim."

Scarlett kız kardeşinin elini kendi elinin içine aldı. "Dur. Senin kendi

Yaşanacak bir hayat. Neden içeri gelmiyorsun, hadi-"

Constance başını hızlıca sallayarak, "Hayır, geri dönmem gerek," dedi.

Scarlett, Constance'ın omzunun üzerinden kaldırımın kenarına park edilmiş yeni arabaya bakarak, "Saçma," diye itiraz etti. "Zaten çok geç oldu ve eğer geceyi burada geçiremeyeceksen, hiç olmazsa geri dönmeden önce sana bir çay yapayım." Arabanın tamponundaki amblem eksikliğinden dolayı gözleri hafifçe kısıldı. "Çok güzel bir araba."

Constance hiç sevinmeden, "Teşekkür ederim," dedi. "Henry bunu almamı istedi. Hiçbir toplu taşıma araçlarına bağımlı kalmayacağını söyledi." Constance omuzlarını silkerek şık otomobile baktı.

Constance'ın henüz kendisiyle göz göze gelmediğini fark edince Scarlett'in midesinden mide bulandırıcı bir his geçti. "Haydi, ufaklık, sadece bir fincan." Eşikten uzandı ve Constance'ın çenesini yukarı kaldırdı.

Öfke kalbini doldurdu. Onu öldürecek.

Oturma odasının ışığı küçük kız kardeşinin yüzünü aydınlattığı için, Scarlett şimdi Constance'ın gözündeki morluğu görüyordu. Etrafındaki deri kabarıktı, yer yer kırmızı, yer yer de açık maviydi ve şüphesiz bir gecede ortaya çıkacak olan morluktan söz ediyordu.

Constance başını Scarlett'in elinden çekerek, "Bir şey yok," dedi.

"Buraya gel." Scarlett, Constance'ı içeri çekti ve kapıyı arkalarından kapattı, sonra kız kardeşini mutfığa götürerek çaydanlığı yaktı.

"Gerçekten öyle-"

Scarlett mutfak tezgahına yaslanarak, "Bana bir daha bir şey olmadığını söylersen çığlık atarım," diye tehdit etti.

Constance içini çekti ve şapkasını çıkarıp Scarlett'in daktilosunun yanındaki masanın üzerine koydu. "Ne söylememi isterdin?"

"Gerçeği."

Constance ellerini kucağında kavuşturarak, "Gerçeğin dereceleri vardır," dedi.

"Aramızda öyle bir şey yok." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onu kızdırdım," diye açıkladı Constance, gözlerini ellerine indirerek. "Bekletilmekten ya da hayır denmesinden hoşlanmadığı ortaya çıktı."

Scarlett'in göğsü ağrıdı. "Onunla evlenemezsin. Eğer bunu siz evlenmeden önce yaparsa, sonra neler olacağını bir düşünün."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Eğer biliyorsan, o zaman neden bunu yapıyorsun? O toprakları sevdiğini ve Edward'ın son parçası olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama Edward onu elinde tutmak için hırpalanmanı ve yaralanmanı istemezdi." Scarlett aralarındaki mesafeyi geçti ve kız kardeşinin önünde dizlerinin üzerine çökerek ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Lütfen Constance, lütfen bunu yapma."

"Bu benim elimde değil," diye fısıldadı Constance, alt dudağı titriyordu. "Duyurular yapıldı. Davetiyeler gönderildi. Gelecek ay bu zamanlar evlenmiş olacağız."

Scarlett gözlerinin yaşardığını hissetti ama düşmelerine izin vermedi. Henry'nin kötü niyetli bir pislik olması onun suçu değildi, ama kız kardeşi giyotinde onun yerini almış gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Scarlett, "Hâlâ zaman var," diye ısrar etti.

Constance'ın gözleri sertleşti. "Seni seviyorum ama bu tartışma bitmiştir. Bir ya da iki saat daha seve seve kalırım ama bu konuyu kapatacağına söz verirsen."

Scarlett'in vücudundaki bütün kaslar gerildi, ama başını salladı. Zoraki bir gülümsemeyle, Constance'ın omzundaki nişana doğru başını sallayarak, "Daha sonra bölümünüzü aramanız gerekip gerekmediğini soracaktım, ama yeni rütbenizi fark ettim," dedi.

"Ah." Constance'ın dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi. "Geçen hafta oldu, sadece henüz seni görmeye vaktim olmamıştı."

Scarlett ayağa kalkarak kız kardeşinin yanındaki koltuğa oturdu. "Bunu hak etmiştin."

geçen haftadan çok önce."

Constance kaşlarının arasında küçük bir büzölmeyle, "Çok komik, gerçekten," dedi. "Robbins bir saat sonra yanıma geldi, onu bana uzattı ve yeni görevimin ertesi gün başlayacağını söyledi. Oldukça can sıkıcı, gerçekten."

Scarlett bu kez ciddiyle gülümsedi. "İçeride kalmana izin verecek mi?" diye sordu, sorudan kaçamıyordu.

Constance'ın gülümsemesi düştü. "Sanırım öyle. Fiziksel olarak hizmet etmeye uygun olmadığı için bir sivil olarak fazla söz hakkı yok. Ama ikimiz de biliyoruz ki eğer hamile kalırsam..."

"Evet, bunu hepimiz biliyoruz." Kız kardeşinin elini sıktı. "Yakın geleceğin tartışmaya açık olmadığına göre, ne yapmak istersin?"

Constance'ın bakışları daktiloya kaydı. "Yazmanızı mı böldüm?"

Scarlett'in yanaklarına sıcaklık doldu. "Önemli bir şey değil."

Kız kardeşlerin gözleri kilitlendi, her ikisi de hiçbir şey olmadığını düşündükleri şeyin aslında her şey demek olduğunu biliyordu.

Constance kaşlarını kaldırarak, "Büyük şaheserin ortasında sizi durdurmaktan nefret ederim," dedi.

Scarlett çaydanlık ısıklık çalarken, "Bir başyapıt sayılmaz," diye cevap verdi.

"Sen çayı bitir, ben de senin kişisel sekreterin ve daktilonun olayım, ne dersin?"

Scarlett kız kardeşinin yüzündeki muzip ifadeye bakarak sırıttı. "Sadece ne yazdığımı gizlice göz atmak istiyorsun." Yine de ayağa kalktı ve ocağa doğru ilerledi.

"Suçluyum," diye itiraf etti Constance, daktilonun önüne oturmadan önce ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı. "Peki," dedi ve kız kardeşine dokunaklı bir bakış gönderdi. "Devam et."

Scarlett kız kardeşine baktı, sonra dikkatini çaya çevirdi. Bu evliliği durduramazdı. Constance'ın yüzündeki morlukları yok edemezdi, hiçbir zaman da edemeyecekti. Ama yapabilirdi.

kısa bir süreliğine de olsa kaçmasına yardım edecek.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Bana son satırı oku."

...

Jameson Spitfire'ı mükemmele yakın bir inişle yere indirdi ama kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Almanlar misilleme yapmakta gecikmemiş ve bombardıman on kat artmıştı.

Artık hayatlarını tehlikeye atmaya hazır Amerikalılarla dolu üç Kartal Filosu vardı. Söylentilere göre sonbahara kadar hepsi Amerikan üniformasına geri dönecekti ama Jameson söylentilere kulak asmayı yıllar önce bırakmıştı.

Taksi yaptı, sonra da uçağını yer ekibine teslim etti. Kokpitten çıkarken kaslarının protesto amacıyla gıcırdadığına yemin edebilirdi. Son zamanlarda gökyüzünde geçirdiği saatlerin sayısı yerde geçirdiklerinden fazlaymış gibi geliyordu ve vücudu da bunu fark etmişti. Scarlett'in yanında uyumasına izin verilmeyeli haftalar olmuştu.

Onunla geçirebildiği birkaç saat bile yeterli olmamıştı. Ailesini, onu ikiye bölmekle tehdit edecek kadar keskin bir acıyla özliyordu ama her geçen gün onları daha fazla özlemesi gerektiği daha da belirginleşiyordu... Mümkün olduğunca uzakta olmaları gerektiği.

Howard kollarını zaferle kaldırarak, "Bu gecelik gidiyoruz," dedi. "Ne diyorsun, Stanton?"

"Neye?" Jameson kaskını çıkarırken sordu.

"Hadi olsun dışarı . Burada ve darbe kapalı bazı buhar," Hangara doğru giderlerken Howard önerdi.

Jameson, "Eğer gerçekten bu gecelik gidiyorsak," dedi, "gideceğim tek yer evimdir." Sadece bu düşünce bile dudaklarını yukarıya doğru çevirmişti.

"Hadi ama," dedi Boston, elinde yanan bir ışıkla Howard'ın yanında yürürken.

ağzında sigara. "Şu... İngilizler onlara ne diyordu... mutfak kartlarından birini al."

Jameson başını sallarken Howard güldü. "Anlamadığın şey şu Boston," dedi Howard sırtarak, "Stanton çocuklarla bir gece dışarı çıkmayı istemek yerine evine, o muhteşem karısının yanına gitmeyi tercih eder."

Jameson, "Son iki haftadır erkeklerle dışarıda bir gece geçiriyoruz," diye karşı çıktı. "Ve eğer herhangi birinizin Scarlett'in yarısı kadar iyi bir kadını olsaydı, siz de mutfak izni istemekte bu kadar acele etmezsiniz." Üstelik eve döneceği kişi sadece Scarlett değildi. William emeklemeye başlamıştı, küçük bedenindeki değişimler o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki Jameson zar zor ayak uydurabiliyordu.

"Bir kız kardeşi olduğunu duydum," diye şaka yaptı Boston. "Çok meşgul bir kız kardeşi," diye yanıtladı Howard.

Jameson'ın çenesi büküldü. Constance'ın bir devle evlenmesi kesinlikle iğrenç olmakla kalmıyor, bunun suçluluğunun Scarlett'i yiyip bitirdiğini ve her gün geri tükürdüğünü de biliyordu.

"Uçuş Subayı Stanton," diye seslendi bir havacı, Jameson'ın onu duymamış olma ihtimaline karşı ellerini sallayarak.

"Tanrı yardımcım olsun, eğer bu gece eve gitmeme izin vermezlerse, bir uçağa çarpacağım."

"Gördüğüm zaman inanırım," dedi Howard, sırtına bir tokat atarak.

Tamam, aslında bir uçağı bilerek düşürmeyecekti ama ailesiyle sadece birkaç gün geçirmesini sağlayacaksa bu düşüncenin de bir cazibesi vardı. Havacıya el salladı. Çocuk on dokuz yaşından fazla olamazdı ya da belki de Jameson kendini yirmi dört yaşından onlarca yıl daha yaşlı hissediyordu.

"Uçuş Subayı Stanton," dedi çocuk derin nefesler arasında. "Sizin için ne yapabilirim?" Jameson sordu, zaten hazırlanıyordu Scarlett'siz bir gece daha geçirme olasılığına karşı kendini hazırlıyordu. "Burada sizi görmek isteyen biri var," diye duyurdu çocuk.

"Bu kişinin bir adı var mı?" Jameson sordu.

"Yakalayamadım," diye itiraf etti çocuk. "Ama pilotların dinlenme odasında seni bekliyor. Seni görmek konusunda çok ısrarcıydı."

Jameson içini çekti ve elini terli saçlarında gezdirdi. Son birkaç saatini bir uçakta geçirmekle kalmamış, aynı zamanda uçak gibi kokuyordu. "Tamam, bir duş alayım -"

"Hayır! İner inmez seni görmek istediğini söyledi." "Harika."

Jameson duş düşünceğine veda etti. "Ben hemen oraya git."

Dinlenme odasına girdiğı zaman canının sıkkin olduğunu söylemek hafif kalırdı. Bir duş, Scarlett, William ve sıcak bir yemek istiyordu, tuvalette gizli bir toplantı değıl-

"Vay anasını! Vernon Amca mı?" Jameson'ın ağızı, dinlenme odasının duvarını kaplayan deri koltuklardan birinde uzanmış halde bulunduğı figür karşısında açık kaldı.

"Nihayet!" Amcası geniş bir sırtışla ayağı kalktı ve onu kucakladı. "Neredeyse senden vazgeçmek zorunda kalacaktım. Önümüzdeki yarım saat içinde ayrılmam gerekiyor."

"Burada ne yapıyorsun?" Jameson geri çekilirken amcasının giydiğı Amerikan üniformasına dikkat ederek sordu.

"Annen sana söylemedi mi?" Vernon Amca sinsi bir sırtışla sordu. Jameson'ın kaşları amblemi tanıyınca kalktı. "Nakliye Komutanlığı'na mı katıldın?"

"Sen burada kendi hayatını riske atarken ben evde kıcımın üstüne oturamazdım, değıl mi?" Amcasının gözleri her zamanki gibi Jameson'ın üzerinde gezindi. "Otur Jameson. Berbat görünüyorsun."

"Son iki yıldır berbat görünüyorum," diye itiraz etti Jameson ama oturdu ve yıpranmış deriye gömüldü. "Ne zamandır ATC için uçuyorsun?"

"Neredeyse bir yıl," diye yanıtladı Vernon Amca. "Sivil olarak başladım,

Ama sonunda baskı beni ele geçirdi," diye itiraf etti ve uçuş elbisesinin yakasındaki rütbeyi işaret etti.

Jameson, "En azından seni yarbay yapmışlar," dedi.

Amcası yüzünü buruşturdu. "Bazı ayrıcalıkları var, mesela yeğenin bir it dalaşının ortasındaiken uçuşu üç saat geciktirebilmek gibi. Duyduğuma göre yeğenim bir asmış."

"Bu uçma becerilerini nereden aldığımı merak ediyorum."

"Sana öğretebileceğim her şeyi aştın. Seni görmek çok güzel evlat. Artık bir erkek olduğunu ben bile kabul edebilirim."

Jameson ensesini ovuşturdu. "Bilseydim buraya daha erken gelirdim diyeceğim ama gelemazdim." Filosunu asla gökyüzünde bırakmazdı.

"Seni görebildiğime sevindim. Keşke Scarlett ve büyük yeğenimle de tanışabilseydim, ama belki gelecek ay döndüğümde Almanları saldırmamaya ikna edebiliriz." Amcası kendisinininkine çok benzeyen bir gülümsemeyle parladı.

"Hemen ilgileneceğim," dedi Jameson gülümsemeden önce olabildiğince düz bir şekilde. "Peki bundan sonra nereye gideceksin?"

Amcası kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor musun? Bu gizli bir bilgi."

"Bilmiyor musun? Oğlumun adını William Vernon koydum."

Jameson

karşılık olarak kendi kaşını kaldırdı. Onunla yeniden birlikte olmak ne kadar kolaydı, sanki son iki buçuk yıl hiç yaşanmamış gibi. Sanki evlerinin verandasında, Colorado semalarındaki yıldızları seyrediyorlarmış gibi.

"Bu konuda bir şeyler duydum." Amcası sırtıttı. "Kuzeydeki ATC pilotlarının geri kalanıyla buluşacağım ve bu gece geri döneceğiz. İngiltere'de olmakla doğu kıyısına varmak arasında on altı saatlik bir fark olduğuna inanmak zor."

On altı saat, diye düşündü Jameson. Tüm dünya sadece on altı saat içinde değişebilirdi. "Minnettarız," dedi amcasının gözlerinin içine bakarak. "Amerika'dan buraya getirdiğiniz her bombardıman uçağına ihtiyaç var."

"Biliyorum," diye cevap verdi, yüzü düşmüştü. "Seninle gurur duyuyorum Jameson, ama keşke burada olmak zorunda olmasaydın. Ve kesinlikle büyük yeğenimi uyuyan bebeklerin üzerine bombaların düştüğü bir yerde büyütmemeni dilerdim."

Jameson başının arkasını deriye yasladı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Onları buradan çıkarmak için deli gibi uğraşıyorum. Scarlett sağlık kontrolünden geçti, tüm evrakları tamamladık ve vatandaşlık almaya hak kazandılar... tabii benim hükümetim benimkini iptal etmediği sürece." Scarlett'in vize için randevusu gelecek haftaydı. Mayıs ayına girmiştik ve kontenjanların çoktan dolmuş olma ihtimalini biliyordu ama umudunu yitiremezdi.

"Senin vatandaşlığını iptal etmediler," diye söz verdi amcası. "Amerika iyi ya da kötü artık bu savaşın içinde. Biz kışkırtılmadan önce savaşıacak kadar cesur olanları cezalandırmayacaklar."

"Yolculuğunu ayarladık. Vize vermeleri için önce seyahat ayarlamalarını yapması gerekiyor, ama bu gerçekten gemiye bineceği anlamına gelmiyor." Scarlett onu terk etme konusunda duygularını açıkça ifade etmişti, ama bu son bombalama olaylarından önceydi.

"Dışişleri Bakanlığı'nda tanıdıklarım var," dedi amcası sessizce. "O çarkın dönmesi için elimden geleni yaparım ama Atlantik'te dolaşan U-botların olduğu bir gemide ailenizi tutmak, kendi yataklarında uyumalarına izin vermekten daha büyük bir kumar olabilir."

"Biliyorum," dedi Jameson ellerini yüzünde gezdirerek usulca. "Onu kendimden daha çok seviyorum. O benim her şeyim ve William ikimiz için de en iyisi. Eğer kendi oğlumu bile kurtaramayacaksam, buraya gelerek ne iyilik yaptım? Bütün bunlar ne içindi?"

İki adam birkaç dakika boyunca sessizce oturdular, ikisi de iki seçeneğin de güvenli olmadığını biliyordu. Sonra Jameson bir seçenek olduğunu fark etti.

Jameson sandalyesinde dönüp amcasına bakarak, "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi.

"Ne istersen. Seni kendi çocuğum gibi sevdiğimi biliyorsun." Jameson başını salladı. "Buna güveniyorum." Amcasının, k e n d i s i n i n k i y l e aynı yosun yeşili tonundaki gözleri hafifçe kısıldı. "Aklında ne var Jameson?" "Ailemi kurtarmama yardım etmeni istiyorum."

...

"Tanrıya şükür!" Scarlett, Jameson'ın kollarına atılırken haykırdı.

Tek kelime etmeden önce onu öptü, oturma odalarında kollarına aldı. Onu tekrar tekrar öptü, rahatlamasını, sevgisini ve umudunu içine akıttı, ta ki kız ona karşı eriyene kadar.

"Yıkamayı bitirdim ve yatak odamızda temiz bir üniforman var," dedi, elleri onun yanaklarını kavrarken.

"Sabah takarım," diye gülümseyerek onu temin etti.

Kızın gözleri parladı. "Gece bizimle kalabilir misin?"

"Bu gece seninle kalabilirim." Şu andan amcasıyla konuştuğu tarihe kadar mümkün olan her gece kalacaktı.

Gülümsemesi hiç görmediği kadar parlaktı ve karşılık olarak onu öptü. "Seni çok özledim."

"Seni özledim," diye fısıldadı onu tekrar öpmeden önce.

"Seni yukarı taşımaktan ve ikimiz de gevşeyene kadar seninle sevişmekten başka bir şey istemiyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

"Bu plan harika," diye cevap verdi gülümseyerek. "Bir istisna dışında."

O istisna şu anda dudaklarının kenarından salyalar akıtarak onlara doğru ilerliyordu.

Scarlett hafifçe yüzünü buruşturarak, "Diş çıkarıyor," diye açıkladı.

Jameson oğlunu kucağına almak ve ona sıkıca sarılmak için karısını bıraktı. "Are sen almak yenedişler?" o sordu önce Üfleme

William'ın boynundaki ahududular.

...

"Tabii ki senin için gülümsüyor." Scarlett gözlerini devirdi. Jameson'ın oğullarına bakışı kalbini durdurmuştu. Bu eşit derecede sevgi ve hayranlıktı ve kocasını daha da çekici kılmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Jameson'ın yüzü düştü ve Scarlett'in midesini de beraberinde götürdü. "Bir dakikaya kalmaz," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bir şey hakkında konuşmamız gerek," dedi sessizce, sonra bakışlarını onunkilerle buluşturmak için sürükledi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Söyle bana," dedi. "Randevunuz gelecek hafta, değil mi?"

Göğsü sıkıştı ama başını salladı.

"Bana bir şey olursa Amerika'ya gitmeyi kabul ettiğini biliyorum ama daha erken gitmeye ne dersin?" William'ı kollarının arasında korumacı bir şekilde kaydırdı, sözleriyle çelişiyordu.

"Daha erken mi? Neden?" diye fısıldadı, kalbi kırılmıştı. William'ın burada güvende olmadığını bilmek bir şeydi, ama Jameson'ın onları göndermesi başka bir şeydi.

"Bu çok tehlikeli," dedi Jameson. "Baskınlar, bombalamalar, ölümler. İkinizden birini gömmek zorunda kalırsam kendimle yaşayamam." Sesi sanki kırık şarapnel parçalarının üzerinden kazınmış gibi çıkıyordu.

"Vize alacağımın bile garantisi yok," diye karşı çıktı, kalbi aklının ona zaten en iyisi olduğunu söylediği şeyle savaşıyordu. "Daha önce seyahat etmekten bahsetmiştik."

Ticari gemilerin neredeyse tamamı askeri hizmete zorlanmıştı ve zar zor da olsa geçiş rezervasyonu yapmak mümkündü.

Atlantik ötesinde hâlâ tehlike vardı. U-botlar gemilerini altlarından batırdığında kaç sivilin öldüğünü unutmuştu.

"Seni seviyorum, Scarlett. Seni güvende tutmak için yapmayacağım şey yok." Oğullarına sevgiyle baktı. "İkinizi de güvende tutmak. Bu yüzden senden Amerika'ya gitmeni istiyorum. Bunu yapmanın en güvenli yolu olduğunu düşündüğüm şeyi buldum."

"Gitmemi mi istiyorsun?" Binlerce duygu aynı anda Scarlett'e çarptı; öfke, hayal kırıklığı, keder, her şey bir yumak haline gelip boğazına düğümleniyor gibiydi.

"Hayır, ama William için buranın güvenli olduğunu söyleyebilir misin?" Oğullarının adı geçince sesi soluğu kesildi.

"Seni terk etmek istemiyorum," diye fısıldadı. Kendine daha sıkı sarıldı, eğer birazcık bile bırakırsa onun ayaklarının dibinde paramparça olacağından korkuyordu. Haklıydı, güvenli değildi. Dün o hava saldırısı sığınağında da aynı sonuca varmıştı ama Jameson'dan ayrılma düşüncesi ruhuna bir bıçak gibi saplanmıştı.

Onu kendine doğru çekti, diğer koluyla oğullarını tutarken onu sıkıca yanına sıkıştırdı. "Gitmeni istemiyorum," diye itiraf etti gırtlaktan gelen bir telaşla. "Ama seni kurtarabilirsem, kurtaracağım. Exeter, Bath, Norwich, York, liste uzayıp gidiyor. Sadece geçen hafta binden fazla sivil öldü."

"Biliyorum." Elleri üniformasının kumaşına dolandı, sanki biraz daha sıkı tutunursa kalabileceği gibi, ama bu artık onlarla ilgili değildi. Oğullarıyla, birlikte yarattıkları hayatla ilgiliydi. Binlerce İngiliz anne çocuklarını tehlikelerden uzak tutmaları için yabancılara emanet etmişti ve burada, oğlunu tehlikelerden kendisi kurtarma şansına sahipti. "Gemiyle Amerika'ya gitmemizi mi istiyorsun?" diye sordu yavaşça, dilinde acı tatlı sözcüklerin tadını çıkararak.

"Tam olarak değil..."

Jameson'a baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Bugün amcamı gördüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim?"

"Vernon Amca. Burada ATC ile uçuyor. Bir aydan kısa bir süre içinde dönecek."

Scarlett yutkundu. "Hangi saatte yemeğe gelecek de onunla tanışacağım?" diye umutla tahmin etti, ama kastettiği şeyin bu olmadığını biliyordu.

Jameson başını salladı. "O zaman seni dışarı çıkarabilir." Nasıl?

Kotanın altında bir vize alacağından nasıl emin olabilirdi?

Onları çıkaracağından nasıl emin olabilirdi? Nasıl mı? Sorular o kadar hızlıydı ki, hepsi gözünün önünden geçip gitti, çünkü ruhundaki, varlığının merkezindeki her şey bu bulmacanın diğer parçasına odaklanmıştı. "Bir aydan az mı?" Sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

"Bir aydan daha az." Jameson'ın gözlerindeki ıstırap asla unutamayacağı bir şeydi, ama bir kez başını salladı. "Eğer kabul edersen."

Bu onun seçimiymiş, ama öyle bir seçim yoktu. Gerçekten yoktu.

"Tamam," diye kabul etti, gözleri yaşarmıştı. "Ama sadece William yüzünden." Jameson'la kalmak için kendi hayatını riske atabilirdi ama başka bir seçenek varsa oğlununkini riske atamazdı.

Jameson gülümsemeye zorladı, sonra alnına sert bir öpücük kondurdu. "William için."

Gürcistan

Sevgili Jameson,

Seni özlüyorum. Seni seviyorum. Artık senden uzak kalmaya dayanamıyorum. Bu mektuptan önce sana ulaşacağımı biliyorum, ama geliyorum aşkım. Kollarını tekrar etrafımda hissetmek için sabırsızlanıyorum...

Annem yavaşça cep telefonunu cebine koyarken, yanakları pembeleşirken ağızım açık şaşkınlıkla bakakaldım.

"Sana tekrar soruyorum: Ne halt ediyorsun?" Noah masaya doğru yürürken tekrarladı.

"El yazmasını tarıyor," diye fısıldadım, dik durmak için sandalyenin arkasına tutunarak.

"Vay anasını." Noah masaya uzandı, bir eliyle kâğıt yığını annesinin ulaşamayacağı bir yere çekerken diğer eliyle de kutuyu aldı. Anneme tek bir bakış bile atmadan hızlıca kâğıt yığına göz gezdirdi. "İlk üçte birini aldı," dedi bana, el yazmasını tekrar bir araya getirip kapağını kapatırken.

"Bunu neden yaptın?" Sesim bir çocuğunki gibi kırıılarak sordum.

"Sadece okumak istedim. Büyükanнем asla izin vermezdi ve buraya son geldiğimde aramız pek iyi değildi." Annem yutkundu ve telefonunu kot pantolonunun arka cebine soktu.

Anlamlandırmaya çalışarak başımı eğdim. "Almak için geldiğin şeyi aldıktan sonra çekip gidene kadar aramız çok iyiydi." Başımı salladım. "İsteseydin okumana izin verirdim. Gizlice dolaşmana gerek yoktu. Zorunda değildin-" Yüzüm düştü ve kanımın çekildiğini hissettim. "Kendin için taramıyordun."

"Bunu okumaya hakkı var, Georgia." Çenesini kaldırdı. "Sözleşmede ilk reddetme hakkının onda olduğunu biliyorsun ve bunu ondan sakladın. Telefonda onu duymalıydın, ondan intikam almak için işi kullandığın için kalbi kırılmıştı."

Damian. Annem Damian için taslağı tarıyordu. Midem düğümlendi, yere düştüm.

"Hakları satmıyor!" Noah'nın sesi yükseldi, gerginlik gövdesinin her hattından çekiliyordu. "Olmayan bir anlaşmada ilk reddetme hakkına sahip olmak zordur."

"Film haklarını satmıyor musun?" Annem inanamayarak bana baktı.

"Hayır, anne." Başımı salladım. "Seninle oynadı." Damian her zaman iyi bir operatör olmuştu ama annemi kandıran birini hiç görmemiştim.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi ve beni sersemleterek susturdu.

"Pardon?" Noah havladı, geri adım atıp yanımda durdu, gömlek kutusu güvenli bir şekilde kolunun altına sıkıştırılmıştı.

"Neden film haklarını satmıyorsun?" diye bağırdı. "Değerleri ne kadar biliyor musun? Ben söyleyeyim. Milyonlar, Georgia. Milyonlar değerindeler ve o-" Noah'yı işaret etti. "*Hiçbiri onun değil.* Sadece biz varız, Gigi. Sen ve ben."

"Bu parayla ilgili," diye fısıldadım.

Annem hızla gözlerini kırptırdı, sonra uyum sağladı, yüzü yumuşadı. "Senin partin değildi bebeğim. Ama ben buradaydım. Bunun onu geri getirmenin anahtarı olabileceğini düşünüyorum ve o da bunu kelimesi kelimesine uyarlayacağına söz verdi. Ona inanmıyor musun?"

"Onu geri istemiyorum ve ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığımdan eminim!" Öfkem inançsızlığımın zırhını delip geçerken damarlarımdan ateş fışkırıyordu. "Gerçekten beni zorlayabileceğini mi sandın? Ona haklarını satmamı *sağlayabileceğini mi?*"

Annem Noah ile benim aramda bir bakış attı. "Bu bitmiş bir taslak olmadığı için şimdi yapamam." Gözlerini Noah'ya dikti. "Sonu nerede?"

Noah'nın çenesi büküldü.

"Henüz bitmedi," diye tersledim. "Bitmiş olsa bile beni hiçbir şeye zorlayamazsın."

"Milyonlar, tatlım. Bunun bizim için neler yapabileceğini bir düşün," diye yalvararak masanın yanına geldi.

"*Senin* için ne yapabileceğini kastediyorsun." Kendimi onunla Noah arasına koydum. "Her zaman seninle ilgili."

"Neden umursuyorsun ki?" Annem bağırdı.

"Büyükannem filmlerden nefret ederdi ve sen onun kitapları arasından *bunun* haklarını herhangi bir yapımcıya satacağımı mı düşünüyorsun, hele de etekli her şeyle yatan bir adama?"

"Büyükannemin ne istediği umurumda bile değil," diye tısladı. "Beni hiç düşünmediği kesin."

"Bu doğru değil." Başımı salladım. "Seni hayattan daha çok seviyordu. Sen umutsuzca borçlu bir kumarbazla evlenmeye karar verdiğinde seni vasiyetinden çıkardı, böylece yoluna çıkan her erkeğe maaş günü gibi görünmekten kurtulacaktın. Seni gerçekten seven birini bulman için sana bir şans verdi!"

"Seni büyüttüğü için ceza olarak beni işten çıkardı!" diye bağırarak parmağını bana doğru uzattı. "Çünkü o gece ailemin yolda olmasının, resitalimi izlemeye gelmesinin nedeni bendim!"

"Seni hiç suçlamadı anne." Kalbim tekleyerek canlandı, yanlış yaptığı her şey için acı çekiyordu.

"Körü körüne taptığın kadın benim için yok, Georgia." Beni geçip Noah'ya baktı. "Bana sonlarını ver. İkisini de."

"Sana söyledim, daha bitmediler!" İki tane olacağını nereden biliyordu ki?

Bakışları yavaşça benimkilere kaydı, yüz hatları öyle bir acıma ifadesine dönüştü ki geri çekildim ve Noah'ya doğru geri adım attım.

"Oh,

Seni tatlı, saf küçük kız. Sana yalan söyleyen son adamdan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Bu iş bitti. Gitmen gerekiyor." Omurgamı dikleştirdim. Artık öğlen uykusunda terk ettiği çocuk değildim, hatta bir kez daha ortadan kaybolduktan sonra saatlerce pencereden dışarı bakan gözü yaşlı çocuk bile değildim.

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Ses tonundan sempati damlıyordu. "Georgia senden gitmeni istedi." Noah'nın sesi benim Geri.

"Tabii ki gitmemi istiyorsun. Neden ona bittiğini söylemedin? Ondan saklayarak başka ne elde edebilirdin ki?" Annem de tıpkı benim gibi başını eğdi ve ben bundan nefret ettim. Ona bu kadar çok benzediğim için nefret ettim. Onunla ortak bir yanımlı olmasından nefret ettim.

Gitmesine ihtiyacım vardı. Şimdi. İlk ve son kez.

"Noah'ın lanet kitapla işi bitmedi!" Tersledim. "Bütün gün burada, her gün üzerinde çalışıyor! Film haklarını asla satmayacağım ve Damian'a kızımla öpmesini söyleyebilirsin, çünkü bu hikayeye asla dokunmayacak. Asla. Şimdi kendi başına gidebilirsin ya da seni dışarı atabilirim, ama her iki durumda da gidiyorsun."

"Ne kadar saf olduğunu anladığında bana ihtiyacın olacak. Neden ona böyle yalan söyledin?" Değerli bir rakip bulmuş gibi Noah'yı inceledi.

Bu beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar sinirlendirdi.

"Sana ihtiyaç duymamayı uzun zaman önce, diğer annelerin gitmediğini fark ettiğim zaman öğrendim. Diğer anneler futbol maçlarına geliyor ve kızlarının dans için hazırlanmasına yardım ediyordu. Diğer anneler Cadılar Bayramı için kostüm seçiyor ve kırık genç kalpler için dondurma alıyorlardı. Bir noktada sana ihtiyacım olmuş olabilir ama geçti."

Ona tokat atmışım gibi sarsıldı. "Sen annelik hakkında ne bilirsin ki? Okuduklarıma göre, kocanı o olay yüzünden kaybetmişsin.

sorunu."

"Bu çok yersiz," diye kıpırdandı Noah ama ben ona yaslandım.

Küçük bir kahkaha atarak başımı salladım. Hiçbir fikri yoktu. "Her şey

Anneliği biliyorum, annemden öğrendim. Yakın zamana kadar anlamamıştım ama artık anlıyorum. Beni nasıl yetiştireceğini bilmiyor olman sorun değil. Gerçekten sorun değil. Çocuklu bir çocuk olduğun için seni suçlamıyorum. Bana gerçekten harika bir anne verdin. Maçlara gelen, balo için elbise seçmeme yardım eden, *saatlerce* süren konuşmalarımı gözünü kırpmadan dinleyen ve bir kez bile bana yük olduğumu hissettirmeyen, benden hiçbir şey istemeyen bir anne. Bana her anneye *anne denmeyeceğini* öğrettin. Benimkinin adı Büyükanne'ydi." Kesik kesik bir nefes aldım. "Benim için sorun değil."

Annem beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı, sonra kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Peki. Eğer film haklarını satmak istemiyorsan... eğer parayı alacak kadar sağduyun ya da bunu yapmamı sağlayacak kadar merhametin yoksa, söylediğim hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecek."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Vücudum gerildi, onun girişinin tam olarak ne olduğunu, duygusal öldürmeye gitmeden önceki anı tanıdı.

"Ama size kitabı bitirdiğini söylemezsem ihmalkârlık etmiş olurum. İki sonu da. Bana inanmıyorsanız, benim yaptığım gibi Helen'i arayın. Editörünü ara. Posta odasındaki memuru ara. Herkes kitabın bittiğini biliyor, sadece senin bir son seçmeni bekliyor." Dikkatini Noah'ya çevirdi. "Sen tam bir pisliksin, Noah Harrison. En azından ben sadece para istedim. Damian Scarlett'in haklarına erişmek istedi. Sen ne istiyordun?" Yanımızdan geçip gitti ve ofis kapısının yanında paketlenmiş olduğunu fark etmediğim çantayı almak için durakladı. "Bu arada editörüne güzel bir şişe viski göndermelisin, çünkü o adam bir bekçi köpeği. Ondan başka kimse görmedi." Çantasını aldı ve ofisten çıktı.

Ön kapı birkaç saniye sonra kapandı.

"Georgia." Noah'nın sesinde daha önce duymadığım bir şey vardı: umutsuzluk.

Annem Helen'i aramıştı. Helen yalan söylemezdi. Yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu, bundan hiçbir çıkarı yoktu. Yerçekimi ayaklarımın altından kaydı ama Noah'la yüzleşmeden önce pencereye doğru yürümeyi başardım, eğer doğruysa aramızda yeterince mesafe yoktu.

"Bu doğru mu?" Kollarımı belime doladım ve aptalca aşık olmama izin verdiğim adama baktım.

"Açıklayabilirim." Gömlek kutusunu masanın üzerine koydu ve bir adım öne çıktı, ama gözlerimden bir şey onu uyarmış olmalı, çünkü daha fazla yaklaşmadı.

"Kitabı yazmayı bitirdin mi?" Sesim zayıfladı.

Çenesindeki kas bir kez kasıldı. İki kez. "Evet."

Zihnimin gerisinde duydum - soluk alışını, çağıltıyı, bir saatten az bir süre önce beni tüketen aşkın çirkin ve zehirli bir şeye dönüştüğünü, büküldüğünü.

"Georgia, bu düşündüğün gibi değil." Gözleri dinlemem için bana yalvarıyordu ama sorularımı sormayı bitirmemiştim.

"Ne zaman?"

Parmaklarını başının üstünde birleştirerek bir küfür mırıldandı.

"Kitabı ne zaman bitirdin, Noah?" Ruhumda yükselen ıstırap dalgasında boğulmamak için öfkeye tutunarak tersledim.

"Aralık ayının başı."

Gözlerim parladı. *Altı hafta.* Bana tam altı haftadır yalan söylüyordu. Başka ne hakkında yalan söylemişti? New York'ta bir kız arkadaşı var mıydı? Beni gerçekten sevmiş miydi? Yoksa hepsi yalan mıydı?

"Bunun kötü görüldüğünü biliyorum-"

"Çık dışarı." Sözlerimde hiçbir duygu yoktu, bedenimde hiçbir his kalmamıştı.

"Bana sadece bir kaçamak yapmamızı istediğini söylemiştin ve ben zaten sana aşıktım. Öylece çekip gidemezdin. Bu yanılttı ve ben

Özür dilerim. Sadece yeterince zamana ihtiyacım vardı-"

"Ne için? Duygularımla oynamak için mi? Seni azdıran bu mu?"
Başımı salladım.

"Hayır! Ben sana aşığım! Yeterince zamanımız olursa senin de bana aşık olacağını biliyordum." Kollarını indirdi.

"Beni seviyorsun."

"İstediğimi biliyorsun."

"Yalan söyleyip birini seni sevmesi için manipüle edemezsin,
Noah.

Aşk böyle işlemez!"

"Tek yaptığım bize ihtiyacımız olan zamanı vermektir."

"Hani *ben sözümünden asla dönmezdim*?" Ben de karşılık verdim.

"Ben yapmadım! Taslak tamamlandı mı? Bitti. Ama kitap bitmedi. Her gün buradaydım, her iki versiyonu da düzenliyordum, siz sonlardan birini seçmek zorunda kalmadan önce bize mümkün olduğunca çok zaman veriyordum. Korktuğun için bizi dizlerimizden kesmeden önce."

"Yalan söyledin. Görünüşe göre uyarım haklıymış. Dizüstü bilgisayarını ve yalanlarını al ve git. Bıraktığın diğer şeyleri postalayacağım, yeter ki benden uzak dur." O ilk yalandan sonra Damian'a tutunmak gibi bir hata yapmışım ve teşekkür olarak hayatımın sekiz yılını emmişti. Bir daha asla.

"Georgia-" Bana doğru geldi, uzanıyordu.

"Git!" Bu talep gırtlığımı yırtarcasına bir yalvarıştı.

Elini çekti ve gözleri kapandı.

Bir kalp atışı geçti. Sonra iki. Gözlerini açtığında tam bir düzine geçmişti, bu anın beni öldürmeyeceğini bilmeme yetecek kadar. Acıya rağmen nefes almaya devam edecektim.

O da bunu gördü ve bakışlarımız kilitlenirken yavaşça başını salladı. "Tamam. Gideceğim. Ama seni sevmeme engel olamazsın. Evet, her şeyi berbat ettim ama sana söylediğim her şey gerçek."

"Anlambilim," diye fısıldadım, evliliğim sırasında damarlarımda büyüyen buzu derinlerde arıyordum, ama Noah hepsini almış, çözmüştü

Son parçasına kadar ve beni savunmasız bıraktı.

İrkildi. Bir nefes sonra yavaşça geri çekildi, masanın karşı tarafına geçti ve çekmecelerden birini açtı. Ciltlenmiş kâğıt paketlerinden birini el yazmasının soluna, diğerini sağına koyarken hareketleri sarsıntılıydı.

Sonlar bunca zamandır masadaydı. Ona bakmak ya da sorgulamak aklıma bile gelmemişti.

Dizüstü bilgisayarını aldı ve masanın etrafında yürüdü, sandalyelerde durup bana doğru baktı. Gözlerindeki acıya hakkı yoktu, kalbime yalan söyleyerek girmişken buna hakkı yoktu.

"İkisi de orada. Sadece hangi sonu seçtiğinizi bana bildirin. Seçiminize saygı duyacağım."

Kendime biraz daha sıkı sarıldım, ruhumdaki çatlaklara bir an daha bir arada kalabilmek için yalvardım. O gittiğinde kırılabilirdim ama ona parçalanmamı izleme zevkini tattıramazdım.

"Bazı şeyler için savaşman gerekir Georgia. Çok karmaşılaştığında öylece çekip gidemezsin ve yarım bırakamazsın. Aşkını kazanmak için uçup Nazilerle savaşabilseydim, yapardım. Ama savaşmam gereken tek şey senin iblislerin ve onlar da canıma okuyor. İyi ve dokunaklı sonları okurken bunu aklınızda bulundurun. Bu odadaki destansı, nadir aşk hikayesi Scarlett ve Jameson değil. Sen ve benim."

Uzun, özlem dolu bir bakıştan sonra gitmişti. Paramparça olmuşum.

İSEKİZ

Mayıs 1942

Ipswich, İngiltere

Scarlett Jameson'a yapıştı, Jameson onun içinde emin ve derin vuruşlarla hareket ederken Scarlett'in tırnakları Jameson'ın sırtını tırmalıyordu. Dünyada hiçbir şey, savaşın, tehlikenin, ayrılmaları için yaklaşan son tarihin olmadığı bu anlarda onun ağırlığını üzerinde hissetmekle kıyaslanamazdı. Bu yatakta sadece ikisi vardı ve kelimeler yetersiz kaldığında bedenleriyle iletişim kuruyorlardı.

Karnının içinde sımsıkı sarılan tarifsiz zevkle inledi ve adam onu derinden öptü, sesi yuttu. Son birkaç ayda sessiz seks sanatını neredeyse mükemmelleştirmişlerdi.

"Sana asla doyamıyorum," diye fısıldadı ağzına karşı. Cevap olarak inledi ve kalçalarını onunkilere karşı daha sert bir şekilde kaldırdı, bir ayak bileğini sırtının küçük kısmına doladı ve onu teşvik etti.

Yakındı. Çok yakındı.

Kalçasını kavradı ve dizini göğsüne doğru kaldırarak onu daha derine götürdü, sonra her itişinde kalçalarını çıldırtıcı daireler çizerek onu zevkin o dar sınırında tuttu, düşmeden havada asılı kaldı.

"Jameson," diye yalvardı, ellerini onun saçlarına gömdü. "Söyle," dedi sırtarak ve bir vuruş daha yaparak.

"Seni seviyorum." Başını kaldırdı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Kalbim, ruhum, bedenim, hepsi senin." Kontrolünü sarsan her zaman *seni seviyorum olmuştum* ve bu sefer de bir istisna değildi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, elini aralarına soktu ve parmaklarını kullanarak onu uçurumun kenarına itti. Kalçaları kilitlendi, kasları titredi ve onun şöyle fısıldadığını duydu: "Scarlett, benim

Scarlett," orgazm dalgalar halinde onu sararken.

Kız ılık attığında, adam onun ağzını kendi ağzıyla kapattı ve birkaç vuruş sonra, adam ona katıldı, serbest kalırken onun üzerinde gerildi.

Onları yana yuvarladığında terli uzuvlar ve gülümsemeler birbirine karışmıştı.

"Bu yataktan hiç ayrılmak istemiyorum," dedi yanağındaki bir tutam saçı kaldırıp kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Mükemmel plan," diye kabul etti, parmak uçlarını adamın yontulmuş göğsünde gezdirirken. "Her zaman böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

Onun arka tarafını avuçladı. "Birbirinizi çıplak bırakmaya doymak bilmeyen bir ihtiyaç mı?"

"Onun gibi bir şey." Sırıttı.

"Tanrım, umarım öyledir. Hayatımın geri kalanında seni kıyafetlerinden kovalama onurundan daha iyi bir şey düşünemiyorum." Adam kaşlarını oynattı ve kız güldü.

"Yaşlandığımızda bile mi?" Elinin tersiyle adamın kirli sakallarla kaplı çene çizgisini yokladı.

"Özellikle de yaşlandığımızda. Koridorun sonundaki çocuklar için sessiz olmak zorunda kalmayacağız."

Bunun üzerine sessizliğe büründüler, ikisi de William'ın kahvaltı için yakında yapacağı çağrıyla dinliyordu, ama o hâlâ uyuyordu ya da en azından mutlu bir sessizlik içindeydi.

Scarlett'in göğsü sıkıştı. Üç gün. Gitmesine daha bu kadar zaman vardı. Jameson amcasından mesajı dün almıştı. Daha ne kadar ayrı kalacaklardı? Bu savaş ne kadar sürecekti? Ya bunlar onunla geçireceği son üç günse? Her soru, her nefes acı verene kadar göğsündeki mengeneyi sıkıyordu.

"Bunu düşünme," diye fısıldadı, bakışları sanki her özelliğini ezberlemesi gerekiyormuş gibi kızın yüzünde geziniyordu.

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemedi.

"Çünkü tek düşündüğüm bu," diye itiraf etti. "Keşke seni yanımda tutmanın, onu güvende tutmanın başka bir yolu olsaydı."

Başını salladı, titremesini engellemek için dudağını ısırdı. "Biliyorum."

"Colorado'yu seveceksin," diye söz verdi, gözlerinde bir sevinç kıvılcımı parlıyordu. "Hava daha ince ve buna alışmak biraz zaman alabilir ama dağlar o kadar yüksek ki sanki gökyüzüne uzanıyorlar. Bu çok güzel ve dürüst olmak gerekirse, Colorado gökyüzünden daha mavi gördüğüm tek şey senin gözlerin. Annem geleceğini biliyor ve evi sen ve William için hazırladı. Vernon Amca göçmenlik işlemlerinde sana yardımcı olacak ve kim bilir, belki ben eve dönene kadar kitabını bile bitirmiş olursun."

Çizdiği resmin ne kadar güzel olduğu önemli değildi, çünkü o bu resmin içinde değildi, en azından yakın gelecekte. Ama bunu ona söylemeyecekti. Vedalaşmalarına günler vardı ve sadece Jameson için değil, William için de güçlü kalması gerektiğini biliyordu. Ağıt yakmanın ya da sızlanmanın bir faydası yoktu. Vizesi iki hafta önce onaylanmıştı, yolları belirlenmişti ve şimdi yapılması gereken işler vardı - toparlanması gereken iki hayat.

"Fonografı almayacağım." Aralarındaki tek anlaşmazlık noktası buydu.

"Plak çalar ve annem onu geri getirmemi söyledi."

Kaşlarını çattı. "Annenin *sana* onu canlı olarak geri getirmeni söylediğini sanıyordum." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve saç tellerinin verdiği hissi hafızasına kazıdı.

"Ona onu eve hayatımla birlikte gönderdiğimi söyle, çünkü sen ve William busunuz. Siz benim hayatımsınız." Adam kızın yanağını kavradı ve ona o kadar yoğun bir şekilde baktı ki kız onun bakışlarını bir dokunuş gibi hissetti. "Geriye dönüp baktığımızda bu, zaman çizelgemizdeki bir kırptıdan başka bir şey olmayacak."

Midesi bulandı. Aşına olduğu tek sinyal, yaklaşan bombardıman uçaklarını gösteren sinyallerdi.

"Seni seviyorum Jameson," diye fısıldadı şiddetle. "Ben sadece

William'ın hatırı için git."

"Ben de seni seviyorum. Ve William'ı güvende tutmak için gitmeye istekli olman seni daha çok sevmeme neden oluyor."

"Üç gün," diye fısıldadı, güçlü kalma mottosunu çoktan bozmuştu.

"Üç gün," diye tekrarladı, gülümsemeye zorlayarak. "Süvariler geliyor, aşkım. Amerikan kuvvetleri yolda ve kim bilir, gelecek yıl bu zamanlar her şey bitmiş olabilir."

"Ya değilse?"

"Neden, Scarlett Stanton," diye alay etti. "Beni beklemeyeceğini mi söylüyorsun?" Adamın ağzının kenarı, Scarlett'in neredeyse sırtıtmak diyeceği bir şekilde kalktı.

"Seni sonsuza dek bekleyeceğim," diye söz verdi. "Burada bensiz iyi olacak mısın?"

"Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Seninle tekrar birlikte olana kadar iyi olmayacağım. Kalbimi de yanında götürüyorsun. Ama yaşayacağım," diye yemin etti ve alnını onunkine dayadı. "Uçacağım. Savaşacağım. Her gün sana yazacağım ve her gece seni düşleyeceğim."

Acının kendisini ele geçirmesini engellemeye çalıştı ve hâlâ üç günleri olduğunu hatırlatarak acıyı geri itti. "Bu sana başka bir kızla takılmak için fazla zaman bırakmayacak," diye takıldı.

"Benim için asla başka bir kız olmayacak. Sadece sen, Scarlett. Sadece bu." Onu kendine çekti. "Keşke bugün izin alabilseydim."

Alay etti. "Constance'ın düğünü için sana geçen hafta sonunu ve bizi uğurlaman için de bir gün verdiler. Gerçekten şikayet edemem."

"Siz buna düğün der miydiniz? Daha çok cenaze töreni gibiydi." Yüzünü buruşturdu.

"İkisiydi de." Constance, sanki hiç şüphesi varmış gibi, dediğini yapmış ve geçen hafta sonu Henry Wadsworth ile evlenmişti. Lord Ladder Climber resmen İngiliz sosyetesinde bir yer edinmiş, Constance çok sevdiği toprakları korumuş ve ailesinin finansal geleceği güvence altına alınmıştı. "Aşırı pahalı bir

Bir iş anlaşmasının kutlaması," dedi Scarlett sessizce.

Güneş yükselirken, yatak odalarındaki ışık tozlu bir pembeden daha parlak bir tona dönüşürken bir süre daha orada yattılar. Sabahın başlangıcını daha fazla erteleyemezlerdi, gerçi Jameson onu kendisiyle duş almaya ikna etmişti.

Yirmi dakika ve bir orgazm daha geçirdikten sonra onu bir havluya sardı, sonra bir havluyu beline bağladı ve tıraş olmaya başladı. Kadın kapı çerçevesine yaslandı ve izledi. Bu hiç bıkmadığı bir rutindi, çünkü adam genellikle bunu gömleksiz yapıyordu. İşini bitirdiğinde, William sabahın ilk çığlığını atarken o da giyinmek için yatak odasına yöneldi.

"Ben onu getiririm," dedi Jameson, William'ın odasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

Scarlett giyinmiş, Jameson'ın oğullarını güne hazırlarken ona söylediği tatlı şarkıları dinliyordu.

Constance'ın geçen hafta sonu gerçekleşen düğünü ve yaklaşan seyahati nedeniyle William'ı biberona alıştırmak mantıklı gelmişti; bu sayede Jameson'ın oğullarını besleyişini izleyebilecekti ve bunu yaklaşık on dakika sonra yapmıştı. İkisi arasındaki bağ inkâr edilemezdi. Jameson eve geldiğinde William'ın en çok gülümsediği ve huysuzlandığında en çok tercih ettiği kişiydi. Şu anda bile William bir eliyle şişeyi tutarken diğer eliyle Jameson'ın üniformasının düğmelerini çekiştiriyordu. Yine de, özellikle de birbirlerini tekrar görmelerinin bir yıl ya da daha fazla sürebileceğini bildiği için, bu bariz kayırmacılığa aldırılmıyordu.

William'ın Jameson'la ilgili bir anısı olacak mıydı? Her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaklar mıydı? Böylesine ilkel bir bağın zaman gibi belirsiz bir şey tarafından zayıflatılabileceğine inanmak zordu.

"Sana kahve hazırlamamı ister misin?" Jameson oğullarını mutfak sandalyesinde kucaklarken Scarlett sordu.

"İstasyondan biraz alırım, teşekkürler." Jameson gülümseyerek cevap verdi ve hayran bakışlarını tekrar Jameson'a çevirmeden önce ona baktı

oğulları. "Gerçekten de ikimizin de en iyisine sahip, değil mi?"

Scarlett saçlarını bir omzunun üzerinden kaydırıp ve William'a baktı. "Senin gözlerinin benimkilerden çok daha yakışıklı olduğunu iddia edebilirim, ama evet, bence de öyle." Oğulları onun siyah saçlarına ama Jameson'ın güneşi seven tenine sahipti. Onun yüksek elmacık kemiklerine sahipti ama Jameson'ın güçlü çenesi ve burnu vardı.

"Stanton mavisini," dedi Jameson sırtarak. "Umarım tüm çocuklarımızda vardır."

"Öyle mi? Daha fazla çocuk mu planlıyordun?" diye alay etti adam onu boş dizinin üzerine çekerken.

"O kadar güzel bebekler yapıyoruz ki, yapmamak ayıp olur," dedi hızlı ve nazik bir öpücükle.

"Sanırım bunu hepimiz Colorado'ya gittiğimizde göreceğiz." Jameson'ın gözlerine ve umursamaz tavırlarına sahip küçük bir kızı olsun istiyordu. William'ın da bir kardeşe sahip olmanın mutluluğunu tatmasını istiyordu.

"Seni balık tutmaya götüreceğim," diye söz verdi Jameson William'a. "Ve sana gece yarısı gökyüzünü aydınlatacak kadar parlak yıldızların altında kamp yapmayı öğreteceğim. Sana dereyi geçmek için en güvenli yerleri göstereceğim ve yeterince büyüdüğünde sana uçmayı da öğreteceğim. Sadece ben gelene kadar aylara dikkat etmen gerekecek."

"Ayılar!" Scarlett'in çenesi düştü.

"Sen merak etme." Jameson kolunu Scarlett'in beline dolayarak güldü. "Ayıların çoğu büyükannenden korkar... Dağ aslanları da öyle. Ama o seni sevecek." Scarlett'e baktı. "O da ikinizi en az benim kadar sevecek."

Jameson isteksizce William'ı Scarlett'e verdi ve hepsi ayağa kalktı.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi kollarını karısına ve oğluna sararak.

"Güzel." Öpmek için yüzünü kaldırdı. "Fonograf hakkında konuşmamız bitmedi."

Jameson onu bir güzel öptü, sonra da güldü. "Plak çalar gidiyor."

"Dediğim gibi," diye kaşlarını çatarak cevap verdi, "bu konuyu tartışmayı bitirmedik." Scarlett'in batıl inançları yoktu, ama pilotların çoğu öyleydi ve pikabı Jameson'ın annesine götürmek kötü şansa davetiye çıkarmak gibi geliyordu.

"Bunu eve gittiğimde konuşuruz," diye söz verdi. Onu tekrar öptü, sert ve hızlı bir şekilde, sonra dudaklarını William'inkilerin üzerinde gezdirdi ve kapıdan çıkıp gitti.

William'a, "*Bunu konuşacağız*, demek ki annem kazanacak," dedi ve onu hafifçe gıdıkladı.

Adam ona bir kahkaha attı ve kadın da ona karşılık vermekten kendini alamadı.

...

Jameson omuzlarını yuvarlayarak kaslarında kalıcı bir ağrıya dönüşen ağrıyı hafifletmeye çalıştı. Hedefleri olan Alman sınırındaki hedefe ulaşmışlardı ve eşlik ettikleri üç bombardıman uçağı ateş altında kalmış olsa da şu anda Hollanda'nın üzerindeydiler. O buna iyi bir gün diyordu.

Göstergenin altında hâlâ asılı duran resme baktı ve gülümsedi. Bu, Constance'ın neredeyse iki yıl önce ona verdiği Scarlett'in resminin aynısıydı. Onun pikabı eve götürmenin uğursuzluk getireceğini düşündüğünü biliyordu, ama o resimde ihtiyacı olan bütün şans vardı. Ayrıca, Scarlett'inden başka dans etmek istediği kimse yoktu ve bu savaş bittiğinde dans etmek için bol bol zamanı olacaktı.

Howard telsizden, kendilerine tahsis edilen filo kanalını kullanarak, "İyi zaman geçiriyoruz," dedi.

Jameson sağ tarafa bakarak, "Tavuklarını sayma," diye cevap verdi.

Howard'ın mavi kurşun olarak uçuğu yerden yaklaşık iki yüz metre uzakta. Arka düzende hoşuna giden tek şey Howard'ın yanında lider olarak uçmaktı. Bugün, o kırmızıydı.

Ama haklıydı, iyi zaman geçiriyorlardı. Bu hızla giderse akşam yemeğinden önce eve varamayacaktı ama William'ı yatırmak için zamanında yetişebilirdi.

Sonra karısını yatağa götürecekti. Birlikte geçirdikleri her saniyeyi değerlendirecekti.

"Mavi kurşun, burası mavi dört, tamam," diye bir ses geldi telsizden. "Burası mavi kurşun, devam edin," diye karşılık verdi Howard.

Jameson'ın arka düzende nefret ettiğı şey, en yeni pilotlarını, en az savaş deneyimi olanları arkada bırakmasıydı.

"Sanırım üstümüzde bir şey gördüm." Titrek ses sonlara doğru kesildi. Bu, geçen hafta gelen yeni çocuk olmalıydı.

"Düşünüyor musun? Ya da biliyor musun?" Howard sordu.

Jameson kokpitin camından yukarı baktı ama üzerlerindeki bulut tabakasında gördüğü tek şey, ölmekte olan güneşin kendi gölgeleriydi.

"Sanırım-"

Boston telsizden, "Kırmızı kurşun, burası kırmızı üç, tamam," dedi. Jameson hâlâ taramaya devam ederek, "Burası kırmızı kurşun, devam edin," diye cevap verdi.

üstlerindeki gökyüzü.

"Ben de bir şey gördüm."

Jameson'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Saat ikide yukarıda!" Boston bağırdı.

Alman avcı uçakları bulut örtüsünü yararak üzerlerine ateş açmaya başladıklarında daha sözlerini yeni tamamlamıştı.

"Uçuşları ayırın!" Jameson telsize bağırdı. Çevresel görüşünde Howard'ın sert bir şekilde sağa yattığını ve solda beyaz kurşun uçan Cooper'ın da aynı şekilde yattığını gördü.

Jameson sopayı çekerek hızla tırmandı ve adamlarını daha yüksek bir yere yönlendirdi. Bir it dalaşında, yüksekte olan üstünlük sağlardı. Mavi uçuştan uzaklaşan Jameson düşmanla yüzleşmek için döndü, ilk avcıyı görüş alanına kilitledi ve dünyanın yok olmasına izin verdi.

Almanla aynı anda ateş etti ve neredeyse birbirlerini sıyrıp geçerken hemen arkasındaki cam kırıldı.

"Vurulдум!" Jameson göstergelerini kontrol ederek bağırdı. Rüzgâr kokpitin içine doğru esiyordu ama uçak sabit duruyordu. Yağ basıncı iyiydi. İrtifa sabitti. Yakıt seviyesi sabit.

"Stanton!" Howard'ın sesi kesildi.

"Sanırım iyiyim," diye cevap verdi Jameson. Kavga artık altlarındaydı ve Jameson sola doğru sert bir dönüş yaparak tekrar mücadelenin içine girdi.

Dalış kokpite yeni bir hava akımı getirdi ve Scarlett'in resmini göstergenin kenarından söktü. Jameson onu yakalamaya bile çalışmadan gitmişti.

Alman avcı uçakları bombardıman uçaklarına yönelirken telsizden kakofoni gibi çağrılar geliyordu. Gözlükleri gözlerini koruyordu ama yüzünün sol tarafında sıcak bir damlama hissetti ve eldivenli elini hızla kaldırdı.

Kırmızı çıktı.

"Fena değil," dedi kendi kendine. Cam yüzünden olmalı. Direkt ateş etseydi ölmüş olurdu.

Bulut örtüsünü delip geçerek parmağını tetikte tuttu ve görüş alanında bir Spitfire olan en yakın avcı uçağına doğru hızla ilerledi.

Adrenalin vücuduna doldu, daha hızlı dalarken duyularını geliştirdi.

Alman'ın ilk atışı ıskaladı.

Jameson ıskalamadı.

Alman avcı uçağı siyah bir duman bulutu içinde gökyüzünden düştü ve altlarındaki bulutların yoğun sisi içinde kayboldu.

"Bir tane bulдум!" Jameson bağırdı ama zaferi kısa sürdü çünkü

başka bir dövüşçü -hayır, iki dövüşçü daha- arkasından geldi.

Dümeni sertçe geri çekti, sağa yatarken tırmandı, ölümle ayakta randevusu olduğunu düşündüğü şeyi vızıldayarak geçen kurşunlar yüzünden kıl payı kaçırdı.

Sanki Scarlett onu Kuzey Denizi'nin ötesinden duyabiliyormuş gibi sessizce, "Çok yakındı, bebeğim," dedi. Ölmek bir seçenek değildi ve bugün bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

"Peşimde bir tane var!" Yeni çocuk Jameson'ın tam altından geçerken telsizden bağırdı, Alman avcı uçağı peşindeydi.

"Geliyorum," diye cevap verdi Jameson.

Daha diğer dövüşçüyü görmeden, sanki biri koltuğunun altına balyozla vurmuş gibi vurulduğunu hissetti.

Uçak hâlâ tepki veriyordu ama yakıt göstergesi tek bir anlama gelebilecek düzenli bir düşüşe başlamıştı.

"Burası kırmızı kurşun," dedi telsizden olabildiğince sakin bir şekilde. "Vurulduğum ve yakıt kaybediyorum."

Daha önce de motorsuz iniş yapmıştı. Hoş değildi ama yine yapabiliyordu. Tek soru hâlâ karanın mı yoksa denizin mi üzerinde olduklarıydı. Kara daha iyi olurdu. Kara, üstesinden gelebilirdi.

Elbette, savaş esiri olarak alınabilirdi ama dağlarda büyümüştü ve kaçma becerileri üst düzeydi.

"Kırmızı kurşun, neredesin?" Howard telsizden seslendi.

Yakıt göstergesi boşa döndü ve motor tekleyerek öldü.

Jameson savaştan aşağıdaki bulutlara düşerken dünya korkunç bir sessizliğe büründü, motorunun gürültüsünün yerini hızla esen rüzgârın sesi aldı.

Sakin ol. Güzel Spitfire'ı bir planöre dönüşürken kendine *sakin ol* dedi. Aşağı, aşağı, aşağı. Artık sadece dümen tutabilirdi, sadece yolculuk için.

"Mavi kurşun, bulutların içindeyim." Görüş mesafesi boka dönerken midesi dibe vurdu. "Aşağı iniyorum."

"Jameson!" Howard bağırdı.

Jameson resmin olduğu yerdeki boşluğa baktı. *Scarlett*. Hayatının aşkı. Onun varoluş nedeni. Scarlett için, bulutların altında ne olursa olsun hayatta kalacaktı. Onlar için, Scarlett ve William için başaracaktı.

Hazırlandı.

"Howard, Scarlett'e onu sevdiğimi söyle."

Noah

Scarlett, benim Scarlett'im,

Evlen benimle. Lütfen bana merhamet et ve karım ol. Burada günler uzun, ama geceler daha uzun. İşte o zaman seni düşünmeden edemiyorum. Etrafımın Amerikalılarla çevrili olması, tanıdık cümleler ve aksanlar duymak tuhaf, oysa tek özlediğim senin sesin. Bana yakında gidebileceğini söyle. Seni görmem gerek. Lütfen gelecek ay benimle Londra'da buluş. Ayrı odalarda kalacağız. Seni görebildiğim sürece nerede uyuyacağımız umurumda değil. Burada ölüyorum, Scarlett. Sana ihtiyacım var.

Tesadüf müydü? Kanıt mı? Bir önemi var mıydı? Avukatlarımın bir saat önce gönderdiği dört belgenin arasına tıkladım. Üç ölüm belgesi. Bir evlilik cüzdanı.

Telefonum masanın üzerinde titredi ve bakışlarım ekrana kaydı. *Adrienne.*

Reddetme düğmesine bastım ve her aramaya atladığım için saçma umutlarıma lanet ettim. Elbette Georgia değildi ama yine de umut ediyordum.

Onu düşündükçe göğsüm ağrıyordu ve acıyı hafifletecekmiş gibi fiziksel organımın üzerindeki noktayı ovuşturdum. Ama olmadı. Georgia ile ilgili her şeyi özliyordum. Sadece ona sarılmak ya da gülümsemesini görmek gibi fiziksel şeyleri de değil. Onunla konuşmayı, her zaman benimkinden farklı olan bakış açısını duymayı özledim. Onunla konuşmayı, her zaman benimkinden farklı olan bakış açısını duymayı özledim.

Vakıfla birlikte çalışırken, ayaklarının üzerinde durmaya ve hayatını yeniden inşa etmeye başladığında gözlerine yeniden ışıık gelmişti.

Bu hayatın bir parçası olmayı sonraki iki szleşmemden daha çok istedim.

Adrienne geri aradı.

Reddettim.

Grantham Cottage'daki küçük yatak odasında valizimi hazırlarken küçük kız kardeşim yanımda kalmıştı. New York'a dönerken aynı uçağa binmiştik, kalp kırıklığının ve kulaklarımda çığlık çığlığa bağıran kendimden nefret etmemin sisi içinde pek bir şey hatırlamıyordum. Beni eve götürmek için elinden geleni yapmasına rağmen havaalanında yollarımızı ayırmıştik ve o zamandan beri dünyanın geri kalanını görmezden gelmiştim.

Ne yazık ki dünya beni görmezden gelmiyordu.

Adrienne'in adı tekrar ekranımda belirdi ve içime bir endişe saplandı. *Ya başı beladaysa?* Aramayı kaydırarak cevapladım, arama otomatik olarak Bluetooth kulaklığıma aktarıldı. "Anneme bir şey mi oldu?" Sesim hırındı, kullanılmamaktan kalınlaşmıştı.

"Hayır," diye cevap

verdi. "ocuklar mı?"

"Hayır. şimdi, eğer-"

"Mason?"

"Sen hariç herkes iyi, Noah," dedi i çekerek.

Telefonu kapattım ve bilgisayarıma bakmaya devam ettim. E-postaya ekli resimler grenliydi - orijinallerinin taranmış kopyaları olduğu belliydi - ve elime geçmesi altı günümü ve avukatlarımı aramamı almıştı.

Adrienne tekrar aradı.

Neden herkes beni rahat bırakmıyordu? Yaralarımı sarmak seyirlik bir spor değildi.

"Ne?" Hırlayarak cevap verdim, oysa o lanet şeyi pencereden dışarı fırlatmak istiyordum.

"Ön kapını aç, pislik surat," diye tersledi ve telefonu kapattı.

Parmaklarımı masaya vurarak, masanın çağdaş cam değil de cilalı kiraz olmasını ve yaklaşık dokuz bin fit yüksekte ve bin altı yüz mil uzakta olmayı diledim. Sonra derin bir nefes aldım, sandalyemi geriye ittim ve dairemin ön kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtım.

Adrienne eşikte durdu, ceketinin düğmeleri çenesine kadar ilikliydi, bir elinde iki fincan kahve, diğer elinde cep telefonu olan bir tepsiyle hokkabazlık yapıyordu, yanımdan geçip daireye girerken ağzı hızla hareket ediyordu.

Kulaklığımı çıkardım ve kapıyı kapatırken boynumda asılı kalmasına izin verdim.

"-en azından bana hayatta olduğunu söyleyebilirsin!" Konuşmasının sonunu yakaladım.

"Yaşıyorum."

"Görünüşe göre. En az on dakikadır kapıyı çalışıyorum, Noah." Kaşlarını kaldırdı.

"Üzgünüm. Gürültü önleyici kulaklıklar." Boynumdaki Bose kulaklık setini işaret ettim ve ofise geri döndüm. "Şu anda bir araştırmamanın ortasındayım."

"Yuvarlanmanın tam ortasındasın," diye karşı çıkarak beni takip etti. "Vay canına," diye mırıldandı ben ofis koltuğuma çökerken. "Stanton kitabının bittiğini sanıyordum?" Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde duran Scarlett'in kitap yığınına işaret etti.

"Öyle. Senin de bildiğin gibi." Bu yüzden Poplar Grove'da değil de Manhattan'ın ortasındaydım.

"Bok gibi görünüyorsun." İki manila dosyayı bir kenara itti ve içecek taşıyıcısını temizlediği alana koydu. "Biraz kafein al."

"Kahve bunu düzeltmeyecek." Kulaklığımı bir araştırma yığınının üzerine attım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Ama teşekkür ederim."

"Sekiz gün oldu, Noah." Ceketinin düğmelerini çözdü ve omuz silkerek çıkardı, sandalyenin üzerine bıraktı.

masamın karşısında.

"Ve?" Sekiz *dayanılmaz* gün ve uykusuz geceler. Düzgün düşünemiyordum, yemek yiyemiyordum, Georgia'nın aklından neler geçtiğini merak etmeden duramıyordum.

"Ve bu kadar debelenme yeter!" Taşıyıcıdan bir fincan aldı ve arkasına yaslandı, duruşu benimkine o kadar benziyordu ki neredeyse gülünecekti. "Bu sen değilsin."

"Tam olarak en iyi halimde değilim." Gözlerim kısıldı. "Senin ailedeki en şefkatli kişi olman gerekmiyor mu?"

"Çünkü inatçı pislik rolü çoktan kapılmıştı." Kahvesini yudumladı. Ağzımın kenarları kalktı.

"Şuna bakın, yaşıyor." Elindeki fincanla beni selamladı.

"Onsuz olmaz," dedim sessizce, Manhattan silüetine bakarak. Bu her neyse, yaşamıyordu. Var olmak belki, ama yaşamak değil. "Biliyor musun, eskiden aşık *olmak* teriminin bir oksimoron olduğunu düşünürdüm. Yükselmek olmalı, değil mi? Aşkın seni dünyanın tepesindeymişsin gibi hissettirmesi gerekir. Ama belki de bu tabirin bu kadar popüler olmasının nedeni, gerçekten yürütmenin nadir olmasıdır. Diğer herkes sonunda çöküyor."

"Henüz bitmedi, Noah." Adrienne'in yüzü yumuşadı. "İkinizi birlikte gördüm. Sana nasıl baktığını... Bunun böyle bitmesine imkân yok."

"Eğer o ofiste bana nasıl baktığını görseydin, farklı düşünebilirdin. Onu gerçekten incittim," diye sessizce karşı çıktım. "Ve incitmeyeceğime söz verdim."

"Herkes hata yapar. Sen bile. Ama dairene kapanıp kendini bu her neyse onun içine gömmek" -masamdaki felaket bölgesini işaret etti- "onu geri kazanmanı sağlamayacak."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Lütfen, haftalardır göz göre göre, bile bile yalan söylediğim kadını geri kazanmak için ne yapmam gerektiği konusunda bana daha fazla bilgi verin."

"Şey, sen öyle söyleyince." Burnu kırıştı. "En azından eski sevgilisi gibi onu aldatmadın, değil mi?"

"Bir yalancının bir hilekârdan daha iyi olduğunu savunmanın bu konuda gerçekten izlenecek yol olduğundan emin değilim." Burnumun kenarını ovuşturdum. "İstediğimi elde etmek için en iyi silahımı -sözcükleri- kullandım ve anlambilimle oynadım ve bu beni kıcımdan ısırdı, açık ve net. Onunla bunun geri dönüşü yok."

"Yani onun bir Darcy olduğunu mu söylüyorsun?" Adrienne düşünceli bir şekilde başını eğdi.

"Pardon?"

"Biliyorsun... onun iyi fikirleri bir kez kaybolursa sonsuza dek kaybolur." Omuz silkti. "*Gurur ve Önyargı*? Jane Austen?"

"*Gurur ve Önyargı*'yı kimin yazdığını biliyorum ve Georgia'nın tanıdığım en bağışlayıcı insanlardan biri olduğunu iddia edebilirim." Annesine şans üstüne şans vermişti.

"Güzel, o zaman bunu düzelt." Başını salladı. "Haklısın. Aşk -iyi, gerçek, hayat değiştiren- nadirdir. Bunun için savaşmalısın, Noah. Daha önce buna hiç gerek duymadığını, kadınların sana hep kolay geldiğini biliyorum ama bunun nedeni daha önce birini yanında tutmaya çalışacak kadar önemsememiş olman."

"Haklısın." Bu benim için yeni bir durumdu.

"Birinin söylediği her şeyi senaryolaştırabildiğiniz ve büyük bir jestin her şeyi anında daha iyi hale getirdiği bir dünyada yaşıyorsunuz, ancak gerçek şu ki ilişkiler gerçek dünyada bir *iştir*. Hepimiz hata yaparız. Hepimiz pişman olduğumuz bir şey söyleriz ya da doğru nedenlerle yanlış bir şey yaparız. İyi bir yalvarmaya ihtiyaç duyabilecek ilk kişi sen değilsin."

"Dürüstçe söyle bana, bu konuşmayı saklıyor muydun?" Masaya doğru eğildim ve taşıyıcıdan kahvemi aldım.

"*Yıllardır*," diye itiraf etti sırtarak. "Nasıldım?"

"Beş yıldız." Ona bir başparmak işareti yaptım, sonra da ikram edilen kafeini içtim.

"Mükemmel. İnsanlığa yeniden katılma zamanı, Noah. Saçını kestir, tıraş ol ve lütfen *Tanrı* aşkına bir duş al çünkü burası leş gibi kokuyor."

Omzuma ihtiyatlı bir koklama verdim ve itiraz edemedim. Bunun yerine Adam'ın birkaç gün önce gönderdiği davetiyeye göz attım. Her ne kadar bundan nefret etsem de, son birkaç aydır içimi kemiren soruya cevap verebilecek bir kişi daha vardı. Georgia'nın Scarlett'e hiç sormadığı soru.

"Buradaki işim bitti." Adrienne ayağa kalktı ve ceketini giydi.

"İnsanlığa yeniden katılmak, ha?"

"Evet." Başını salladı ve düğmelerini ilikledi.

"Artı birim olmak ister misin?" Davetiyeyi aldım ve ona uzattım.

"Bu şeyler çok sıkıcı," diye homurdandı, ama yine de okumaya devam etti.

"Bu olmayacak. Paige Parker büyük bir bağışçı." Kaşlarımı kaldırdım. "Damian Ellsworth'ün orada olacağına dair her şeye bahse girerim."

Adrienne'in gözleri şaşkınlıkla parladı, bakışları önce benimkilere kaydı, sonra daraldı. "Birinin seni beladan uzak tutması gerekiyor. O gece boşum. Beni altıda al."

"Sen her zaman iyi bir gösteriyi sevmişsindir."

Güldüm. Alay etti ve doğruca ofisimden çıktı.

Telefonuma mesaj uyarısı geldiği sırada ön kapının kapandığını duydum.

Her iki sonu **okudum**.

Mesajın altında, yazmayı bitirmediğini gösteren üç küçük noktanın kaymasını izlerken kalbim durdu.

Gerçek olanla devam **Ö**nun kederini, buraya gelmek için verdiği mücadeleyi ve Brian'la evlendiğinde yaşadığı nihai mutluluğu tasvir etmekte harika bir iş çıkardınız.

Üzerime çöken acı dalgasına karşı gözlerimi kapadım. *Lanet olsun*. Bu sadece tercih ettiğim sonun kaybı değildi.

Scarlett ve Jameson'ın hak ettiği mutluluğu, ama Georgia'yı aynı mutluluğu kendi hayatında da yaşayabileceğine ikna edemediğimi biliyordum. Acı içinde nefes aldım ve binlerce özür ve beni geri alması için yalvarış içermeyen bir mesaj yazmayı başardım.

Emin misin? Mutlu olan daha iyi yazılmış. Çünkü içinde kalbim ve ruhum vardı. Doğru olan oydu.

GD RGA Eminim. Bu senin alametifarikan. Birinin kalbini sökme yeteneğinden şüphe etme.

Ahh. Yine donuyordu, onu suçladığımdan değil. Buna ben sebep olmuştum.

NOA Seni seviyorum Georgia.

Cevap vermedi. Cevap vermesini beklemiyordum.

"Bunu kanıtlayacağım," dedim kendime, ona ve dünyaya.

Mayıs 1942

Ipswich, İngiltere

Clack. Clack. Clack. Scarlett diplomatın kızının kalbini kırarken, daktilo sesi mutfağı doldurdu.

Kalbi sanki karakterine yaşattığı acıyı hissedebiliyormuş gibi sıkıştı. Her ikisi de birbirlerini hak edecek kadar büyüdülerinde onları tekrar bir araya getireceğini kendine hatırlattı. Bu kalıcı bir kalp kırıklığı değildi. Bu bir dersti.

Kapının çalınması neredeyse daktilonun monoton tıkırtılarına karışıyordu.

Neredeyse.

Saate bir göz attı. Saat on biri geçiyordu ama aynı zamanda Constance'ın balayından döneceği ilk geceydi.

Scarlett masadan kalktı ve yalınayak kapıya doğru yürüdü, kalbini öbür tarafta bulabileceği şeylere karşı çelikleştirdi. O canavarın geçen hafta içinde küçük kız kardeşine neler yapmış olabileceğini kim bilebilirdi?

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdikten sonra ön kapıyı açtı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Howard kapısının eşiğinde duruyordu, üniformasını giymişti, yüzü soluktu.

Sadece o değildi. Arkasında, hepsi de üniformalı ve omuzlarında kartallar olan, tanıdığı başka yüzler duruyordu.

Midesi bulandı ve beyaz parmak eklemleriyle kapının pervazını kavradı. *Kaç kişilerdi?* Kaç tanesi buradaydı?

"Scarlett," dedi Howie, sesi kesilince boğazını temizleyerek. Kaç kişi?

Sayarken gözleri bir şapkadan diğerine atlıyordu.

On bir. Kapısının önünde on bir pilot vardı.

"Scarlett," diye tekrar denedi Howie, ama Scarlett kelimeleri güçlükle seçebiliyordu.

Jameson genellikle on iki kişilik bir düzende uçardı. D rderli    uçuş.

On bir tanesi buradaydı.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamazdı. Bu mümkün değildi.

"Sakin söyleme," diye fısıldadı yerçekimi ayaklarının altından kayarken.

Burada olmalarının tek bir nedeni olabilirdi.

Howie şapkasını çıkardı ve diğerleri de onu takip etti.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyordu.

Kapıyı suratlarına çarpmak, mektubu açmak için anlık, karşı konulmaz bir istek duydu, ama kelimeler zaten yazılmıştı, değil mi? Bunun zaten olduğu Şeye dönüşmesini engellemek için yapabileceği hiçbir Şey yoktu.

Gözleri sıkıca kapandı ve kalbi beyninin zaten bildiği Şeyi yakalarken kapı çerçevesinin sağlam tahtasına yaslandı. Jameson eve gelmemişti.

Howie yumuşak bir sesle, "Scarlett, çok  zg n m," dedi.

Güçlendirici bir nefes aldı, sonra omurgasını dikle tirdi, çenesini kaldırdı ve gözlerini açtı. "O öldü m ?"

Son iki yıl boyunca kendine yüzlerce kez sorduğu kelimeler vardı. Beynine musallat olan, her geç kaldığında en büyük korkusunu artıran kelimeler. Bir komplocu iken akıl sağlığıyla alay eden kelimeler. Daha önce hiç yüksek sesle söylemediği kelimeler.

"Bilmiyoruz." Howard başını salladı.

"Bilmiyor musun?" Scarlett'in dizleri titredi, ama ayakta durmaya devam etti. Belki de  lmemi ti. Belki bir umut vardı.

"Hollanda kıyılarında bir yere d  t .

Telsizde söylediklerine ve bazılarımızın gördüklerine bakılırsa yakıt deposuna bir darbe almış."

Başlar sallandı ama onunkilerle buluşmak isteyen pek fazla göz yoktu. "Yani hayatta olma ihtimali var." Bunu bir gerçek olarak ifade etti ve

Soğukkanlılığının yıpranan kenarları, yapabileceğini bilmediği bir vahşilikle bu olasılığa kilitlendi.

Howard, "Bulut örtüsü çok yoğundu," dedi.

Pilotlar arasında bir anlaşma mırıltısı vardı.

"Hiçbiriniz onun düştüğünü görmediniz mi?" diye sordu, kulaklarını dolduran donuk bir uğultuyla.

Hepsi başını salladı.

"Aşağı ineceğini söyledi." Howie'nin yüzü bir an için buruştu ama derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. "Seni sevdiğini söylememi istedi. Kaybolmadan önce söylediği son şey buydu." Fısıltıyla bitirdi.

Nefes alışları gittikçe hızlanıyordu ve paniği uzak tutmak için elinden gelen tek şey buydu. Ölmemişti. Ölmüş olamazdı.

Onun var olmadığı bir dünyada yaşamak mümkün değildi ve bu nedenle ölmüş olamazdı.

"Yani kocamın kayıp olduğunu mu söylüyorsunuz?" Sesi bedeninin dışından geliyor gibiydi, sanki gerçekten konuşan o değildi. O anda kendini ikiye bölünmüş hissetti. Bir Scarlett konuşuyordu, kapısının önünde durmuş, Jameson'ın hâlâ hayatta olabileceğine inanmak için mantıklı bir neden arıyordu. Diğer Scarlett ise, giderek güçlenen Scarlett, ruhunun derinliklerinden sessizce çılgılık atıyordu.

"Scarlett?" diye sordu daha yüksek, tanıdık bir ses. Constance kaldırımında yürürken, pilotlar topluluğu dağıldı. "Neler oluyor?" Önce Scarlett'e sordu, ama onun dudaklarından bir cevap çıkmayınca, Constance onun yanındaki kapı aralığını doldurdu ve Howie'yle yüz yüze geldi. "Ne. Ne. Neler. Gidiyor?"

"Jameson kayıp." Sesi bu sefer kırılmadı, sanki

söylemesi daha kolay hale gelmişti.

Sanki kabul ediyormuş gibi.

"Nereye?" Constance koluyla kız kardeşinin belini sararak onu sabitlemek için sordu.

Bu doğru değildi. Constance'ı teselli etmek Scarlett'in işiydi, tersi değil.

"Yüzde yüz emin değiliz," diye itiraf etti Howie. "Hollanda kıyısı boyunca uzanıyordu. Yani karaya çıkmayı başardı mı, yoksa..."

Ya da denize düştüyse, Scarlett kendi kafasında bitirdi. Kazadan sağ kurtulma ve hatta esir alınma ihtimali, denizin soğuşuna dayanmaktan daha iyiydi.

"Bakacaksın, değil mi?" Scarlett nefesi kesilerek sordu. "Bana onu arayacağını söyle." Bu bir rica değildi.

Howard bir kez başını salladı ama gözlerinde hiç umut yoktu. "Günün ilk ışıklarıyla," diye onayladı. "Saldırıya uğradığımız andaki genel koordinatlar elimizde."

Tutunacak bir dal daha. Bir umut kırıntısı daha. Ölmemişti. Ölmüş olamazdı.

"Ve bana ne bulduğunu söyleyeceksin." Başka bir talep. "Ne olursa olsun, Howie. Enkaz... Ya da hiçbir şey. Bana söyleyeceksin."

"Sana söz veriyorum." Howie şapkasını ellerinin arasında çevirdi. "Scarlett, çok özür dilerim. Hiç istemedim -"

Scarlett, "O henüz ölmedi," diye ağzından kaçırdı. "O kayıp. Bulun onu."

Pilotlar ona başlarıyla selam verip vedalaştılar ve hepsi havaalanından geldikleri küçük araba kuyruğuna geri döndüler. En son giden Howie'ydi ve kendi kendine konuşmaya çalışıyor gibiydi, kelimeler bulmakta zorlanıyordu ama bulamayınca o da gitti.

Arabalar gözden kaybolurken Scarlett, Constance'ın kolunu beline dolamış, kapının önünde duruyordu. İçeri girmesi gerekiyordu. Kapıyı kapatması gerekiyordu. Hâlâ karartma altındaydılar. Ama ayaklarını hareket ettiremiyordu. O anda donmuş bir heykel gibiydi.

Sadece inkar ve çatırdayan, alçıdan bir irade cephesi ile bir arada.

Constance, Scarlett'i içeri sokarken yatıştırıcı bir sesle, "Haydi canım," dedi.

"O ölmedi. Ölmedi. O ölmedi." Scarlett bu mantrayı fısıldadı, kalbi aklını parçalanmamaya ikna etmek için elinden geleni yapıyordu.

O bilirdi, değil mi? Eğer onun kalbi hâlâ atıyorsa, Jameson'ınki de atıyor olmalıydı. Ve William... *Hayır. O kapıyı açma.*

Constance, Scarlett'i kanepeye götürürken onun ağırlığının çoğuna destek oldu. Tıpkı Scarlett'in malzeme odasında ona söz verdiği gibi, "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi.

Kız kardeşinin gözlerinin içine bakarken kutsanmış bir şekilde hissizleşti. "Mektubu okumadan bırakırdım."

Constance onun yanındaki kanepeye çöktü, sonra Scarlett'in elini tuttu.

Artık beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Noah

Jameson,

Yemin ederim, gidişini izlediğim anda kalbimin milyonlarca parçaya ayrıldığını hissettim ve yine de o kırık kalbin her küçük parçası seni seviyor. Bu kadar uzakta olmanı anlayamıyorum, burada baktığım her yerde sen varken. Ağacın altında durmuş, beni uçmaya davet ediyorsun. Barda köşedeki kabine sıkışmışsın, masanın altında elimi tutuyorsun. Kaldırımında durmuş, saatim bittiğinde beni bekliyorsun. Seni her yerde hissediyorum. Eagle Squadron'da yeni pilotları eğittiğini, savaş görevlerinde uçmadığını biliyorum ama lütfen dikkatli ol. Benim için güvende kal, aşkım. Bu işi çözeceğiz. Çözmek zorundayız.

*Tüm sevgimle,
Scarlett*

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi Adam, yardım etkinliğinin kenarlarında, izdihamın hemen ötesinde gezinirken.

"Neredeyse yapmayacaktım," diye itiraf ettim, karşıdan gelen bir tanıdığımı başımı sallayarak. Georgia'nın partisinin ne kadar küçük ve samimi olduğunu düşününce kaşlarım hafifçe çatıldı. "E-postama yanıt vermedin."

Adam iç çekti. "Bir ayını benimkilerden kaçarak geçirdin. Bunu ödeşme olarak kabul et." Boynunu kıvırdı ve papyonunu çekiştirdi.

"Fikrini değiştirmeyecek." Gözlerim taramaya devam etti

Kalabalığın arasında, görmeye geldiğim kişiyi arıyordum. "Yap onu." Adam kaşlarını kaldırdı.

"Hayır." Sol taraftaki bağımsız film kalabalığını fark ettiğimde gözlerim kısıldı. "Ayrıca, telefonlarıma cevap vermiyor. İki hafta oldu, yani bu noktada kasıtlı olma ihtimali var," dedim kendini küçümseyen bir sırıtışla.

"Gerçekten de kendi egosunun Scarlett Stanton'ın mutlu sonunun önüne geçmesine izin veren adam olarak mı tarihe geçmek istiyorsun?"

"Öyle bir şey olmadı." Hayır, o da orada değildi. Adam'a doğru döndüm ama omzunun üzerinden bakarak aramaya devam ettim.

"Öyle görünüyor ve tüm eleştiriler de bunu söyleyecek." İç çekti.

"Kötü mü yazılmış?" Meydan okudum.

"Tabii ki hayır, sensin." Hayal kırıklığı içinde başını salladı.

"O zaman duruyor. Kopya düzeltmelerinin birkaç gün içinde geri gelmesi gerekiyor, değil mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Evet. Birini seçmediğiniz için *her iki* versiyonu da yapmak zorunda kalan redaktörün ne kadar memnun olduğunu söylememe izin verin. Spoiler uyarısı, çok kızmıştı."

"Beni ağırladığınız için tekrar teşekkür ederim." Her kelimesinde ciddiydim. "Mutlu olanın daha iyi olduğunu da söyledi," diye karşılık verdi.

"Bu konuda hemfikiriz." Kırmızı bir ışık gözüme çarptı ve gülümsedim.

Paige Parker. Bu da Damian'ın burada bir yerde olduğu anlamına geliyordu. "O zaman ne halt ediyorsun-"

"Noah Harrison!" diye seslendi biri arkamdan.

Omzumun üzerinden baktım. *Bingo*.

"Damian Ellsworth," dedim selamlarken. *Medeni ol. Bilgiye ihtiyacın var*. Bu tam olarak Georgia'ya sorabileceğim bir şey değildi. -Artık değil.

"Seni burada gördüğümü hayal etsene." Omzuma bir tokat attı ve bize katılmak için hareket etti. Georgia'nın eski sevgilisi 1.80 boyundaydı ve bana iyi bir

Neredeyse maviye çalan bembeyaz dişleriyle bana gülümserken on santim uzağında duruyordu.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim, evde yeni bir bebeğiniz olduğunu görüyorum." Boğazımdaki safra yükselirken gülümsemeye zorlandım. Bu adam sevdiğim kadını mahvetmiş, ona defalarca kendisini tatmin etmek için yeterli olmadığını söylemişti.

Ne sikim bir alet.

"Dadılar bunun için var," diye omuz silkerek cevap verdi. "Peki, karım nasıl?" İçkisini kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

Boğazına tıkmaktan kaçındım. Zar zor.

"Bir karın olduğunu bilmiyordum." Sahte bir şaşkınlıkla göz kırptım. Adam kendi içkisine tükürdü.

"Ha. ~~Te~~" Açık bir değerlendirmeye bana baktı. "Söylesene, o eski dede saati hâlâ zamanı tutuyor mu? Oturma odasındaki mi?"

"Elbette öyle." Georgia'nın hayatında geçmişte oynadığı rolün bu kadar açık bir şekilde hatırlatılması karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Biliyor musun, bu bana şunu hatırlattı. Scarlett'i oldukça iyi tanıyordun, değil mi?"

Adam'ın gözleri pinpon maçı yapar gibi aramızda gidip geldi ama sessiz kaldı.

"Elbette. Bu yüzden onun on kitabını satın aldım." Sırıttı.

"Doğru," dedim sanki bu gerçeği unutmayı gerçekten başarmışım gibi. Georgia bu markasız Nick Nolte'de ne bulmuştu ki? "O zaman tam zamanında geldiniz, çünkü editörümle yeni kitabın sonunu tartışıyorduk."

"Kimsenin bilmemesi gereken kitap mı?" Yarı göz kırptı, ki bu çok tuhaftı.

"Aynısı."

"Çocuklar. Sessiz olun. Sürpriz bir duyuru yapacağız, unuttunuz mu?" Adam uyardı.

"Doğru. Tabii ki." Bu oyunu oynadığı için onu öpebilirdim.

"Her neyse, Adam'la Scarlett'in hikayesinin sonunu tartışıyorduk ve Colorado'dayken Georgia'dan tam olarak çıkaramadığım bulmacanın bir parçası vardı." Abartılı bir şekilde yüzümü buruşturdum. "Onun ne kadar açık olmadığını herkesten iyi biliyorsun."

Damian güldü, yumruklarım sıkıldı ama kollarımı kavuşturmadım. "Evet, Georgia'm dikenli bir kız." Hüzünle gülümsedi.

Benim *Georgia'm, göt herif.*

Adam kaşlarını kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

"Doğru ya. Her neyse, merak ediyordum da -hikayenin hatırına- Scarlett size Jameson'ı ilan ettirmek için neden bu kadar beklediğini hiç söyledi mi?" Kelime dilimde öldü. Kafamın içinde ikisi delicesine mutlu bir şekilde yaşamaya devam etti.

"Öldü mü?" diye sordu, bir içki daha alarak.

"Evet."

"Belli değil mi?" Bana aptalmışım gibi baktı. "Umudunu hiç yitirmedi. Asla. ivi gibi sert bir kadındı ama romantikti. Her gün aynı saatte postayı kontrol eder, bir haber, bir keşif olmasını umardı ve bu Brian öldükten çok sonraydı."

"Brian. Doğru." Başımı salladım. "Sanırım sonunda onunla tanışması, hayatına devam etmesi ve kendi başına yaşaması için gereken itici gücü verdi. Mantıklı. Bunu düşünmeliydim." Dudaklarım minnettar bir gülümsemeye benzediğini umduğum bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

Adam içkisini yudumlarken boğuldu, sonra sesi bastırmak için boğazını temizledi. Sonu tam olarak böyle yazmıştım, Georgia'nın Scarlett'in hayatının o kısmı hakkında bildiklerinden parçaları bir araya getirerek.

"Onunla *tanıştığımı* söyleyemem. Aslında Scarlett Brian'ı yıllardır tanıyordu." Damian'ın boncuk gibi küçük gözleri düşünceyle hafifçe kısıldı. "Bu konuda hiç konuşmadılar ama ellili yılların ortalarında o küçük kulübeye taşındı. şimdi sen söyleyince, bir keresinde bana o ilk on yılda Brian'la evlenemediğini, çünkü ilk evliliği gibi hissettiğini söylemişti.

evlilik bitmemişti." Omuz silkti. "Sanırım sonunda bittiğini fark etti. Yani, bence kırk yıl beklemek yeterince uzun, sence de öyle değil mi?"

Midem bulandı.

"Hey, bebeğim." Paige Parker dirseğini onunkine geçirdi. "Otmaya hazır mısınız?"

"İş konuşuyorum," dedi ona, sonra dudak büktüğünde kulağına fısıldamak için eğildi.

Sarışın güzeldi ama Georgia değildi. Georgia'nın gözlerine, zekâsına ya da gücüne de sahip değildi. Aslında Paige, Georgia'nın eline su bile dökemezdi.

"Sen de benim gibi mi düşünüyorsun?" Adam sessizce sordu.

"Ne düşündüğüne bağılı," diye cevap verdim, kız kardeşimi ve Carmen'i tuvaletlerden dönerken gördüm. Mükemmel zamanlama. Buraya ne için geldiysem onu almıştım.

"Scarlett 18 yılında Jameson'ın eve dönmeyeceğini nasıl olduysa biliyordu," diye fısıldadı. "Biliyordu ve kimseye söylemedi."

"Bu düşünce seninle benim aramda kalsın." İma etmek bile Georgia'yı mahvederdi.

Paige kocasını tanıştırmaya bile gerek duymadan uzaklaşırken Adam başıyla onayladı. *Klas hareket, Ellsworth.*

"Scarlett'in... hayatından söz etmişken," diye devam etti Damian. "Taslağı ne zaman okuyabilirim?" İçkisinden gelişigüzel bir yudum aldı.

"Mart ayında yayınlanacak." Kibar davranmayı bırakmıştım.

"Gerçekten beni serbest bırakılana kadar bekletecek misin?" Gülüp geçti. "Filmi kitapla aynı anda duyurduğumuzu düşünsene. Satışlar astronomik olurdu."

"Georgia filmi çekmene asla izin vermeyecek." Sırıttım.

"Tabii ki öyle. Sadece Paige'e kızgın. Kendine gelecektir. Güven bana."

"Sana güveniyorum. Bu çok komik." Adrienne'e başımı salladım ve yanında durduğum kişiyi görünce adımları hızlandı. "Güvenebilirsiniz"

Ben, Ellsworth. Böyle bir şey olmayacak."

İfadesi değişti, tüm espri anlayışını bir kenara bıraktı. "O müsveddeyi öksürerek çıkarman için ne gerekiyor? Belki Georgia'nın da aynı şeyi yapması için bana doğru eğilirsin? Ava'nın bana söylediğine göre ikiniz... yakınmışsınız."

"Ona aşığım," diye düzelttim.

"Ve?" Başını eğdi, gözlerinde hiç duygu yoktu. "Teklifim hâlâ geçerli. Senin için de bir şeyler yapmaktan mutluluk duyarım."

"Ölmeyi tercih ederim." Elimi Adrienne'e uzattım. "Gitmeye hazır mısın?"

"Eğer öyleysen," diye yanıtladı.

"Ben. Damian Ellsworth, kız kardeşim Adrienne ile tanış. Adrienne, Georgia'nın boktan eski sevgilisiyle tanış." Pancar gibi kızarmış yüzüne döndüm. "Adam. Carmen. Seni görmek çok güzeldi." Gülümseyerek döndüm ve yanımda Adrienne olduğu halde oradan uzaklaştım.

"Duyguların iş dünyasında yeri yoktur, Harrison," diye alay etti Damian. "Eninde sonunda Ava onu yıpratacak. Her zaman öyle olur. Diğer on seçeneğe nasıl sahip olduğumu sanıyorsun?"

Durakladım. Beş film yapmıştı ve daha beş filmi vardı. Scarlett'in istekleri için nasıl canını dişine taktığını görmüştüm, o halde neden vazgeçmişti... *Bazen ihtiyacın olanı elde tutmanın tek yolu, istediğinden vazgeçmektir.* Deredeki o günkü sözleri.

"Şimdi biliyor musun?" Gülümsemem genişledi. Ya tamamen başka bir şeyden bahsediyorsa? *Zeki kadın.*

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye tersledi.

"Bu, Georgia'yı senden daha iyi tanıdığım anlamına geliyor." Cevabını beklemeye zahmet etmedim. Adrienne'e "Üzgünüm, yemeğe kalmıyoruz," dedim ve onu kapıya kadar geçirdim.

"Sadece gösteri için geldim," dedi omuz silkerek. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

Başımı salladım, kalabalığın içinde ilerledik. "Pek memnun görünmüyorsun."

"Georgia'nın güven sorunları var." Vestiyere yaklaşırken başka bir tanıdığma başımı salladım.

"Belli ki." Adrienne gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Georgia'nın dünyada tamamen güvendiğı tek kişinin hayatı boyunca ona yalan söylediğini bilseydiniz ne yapardınız?"

"Emin misin?" Solgunlaştı, gözleri büyüdü.

"Yaklaşık yüzde doksan." Aşağı yukarı.

"Yüz yaşında olmalısın ve sonra ona söylemelisin."

Küfür ettim. "Ben de öyle düşünmüştüm." Georgia'yı geri almak çok daha karmaşık bir h a l a l d ı .

Haziran 1942

Ipswich, İngiltere

"Ne yapıyorsun?" Scarlett oturma odasına girerken sordu.

Constance başını kaldırmadan, "Eşyalarını topluyorum," diye cevap verdi. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Scarlett'in vücudundaki bütün kaslar bu manzara karşısında kilitlendi. Constance, kanepeler ile pencere arasında bir sandıkla iki çantayı açmıştı.

Scarlett, William'ın oturduğu yerden irkilmesine yol açacak kadar tiz bir sesle, "Dur," diye emretti.

Constance bir an duraksadıktan sonra William'ın giysilerinden bir parçayı katlayıp kutulardan birine yerleştirdi. "Gitmen gerek," dedi usulca, kız kardeşine dönerek.

Scarlett'in gözleri yandı ama son iki gündür olduğu gibi gözyaşlarını geri kırdı. "Onu bırakmayacağım."

"Tabii ki götürmüyorsun. Onu da yanında götürüyorsun." Constance dikkatle William'a baktı.

"Jameson'ı kastettiğimi çok iyi biliyorsun."

Constance çenesini kaldırdı ve o anda Scarlett'e, Scarlett'in kendisine benzediğinden çok daha fazla benzedi. "İki kere aradılar. -"

"İki kere bir şey değil!" Scarlett kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, kendini tutmaya çalışıyordu. "O kıyı şeridini aramış olmaları başka bir yerde karaya çıkmadığı anlamına gelmez. Esir alınmışsa ilk teyitlerin gelmesi haftalar alır. Saklanıyorsa daha da uzun sürebilir." Yarın. Bir tane daha

Arama. İki hafta daha. Kalbi, mantığın reddettiği umut korlarını körükleyerek son tarihi her gün geriye itti.

Şakaklarını ovuştururken Constance'ın evlilik yüzüğü oturma odasının penceresinden süzülen güneş ışığında parladı.

Scarlett ona, "Kalmak zorunda değilsin," diye hatırlattı. "Senin bir hayatın var." "Sanki gidecekmişim gibi."

"Yeni bir kocan var. Eminim tüm iznini burada olmak için kullandığını bildiği için kızgın olan bir koca."

"Bu merhamet izni. Bu sayılmaz. Ve o hayatta kalacak. Ayrıca, o sadece benim kocam. Sen benim kız kardeşimsin." Constance, Scarlett'in onun kararlılığını gördüğünden emin olmak için bakışlarını ondan ayırmadı. "Ben kalıyorum. Eşyalarını topluyorum. Yarın da seni ve William'ı Jameson'ın amcasıyla buluşmanız için havaalanına götüreceğim."

"Gitmiyorum." Jameson'ı ona en çok ihtiyaç duyduğu anda nasıl terk edebilirdi ki?

Constance, Scarlett'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Yapmak zorundasın." Scarlett ellerini çekti. "Hayır, mecbur değilim."

"Vizenizi gördüm. Amerikalıların kotasına ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum ve son kullanma tarihini de gördüm. Eğer bu şansı kullanmazsanız, bir daha gelmeyebilir."

Scarlett başını salladı. "Bana ihtiyacı olacak."

Constance'ın ifadesi yumuşadı ve şefkatle doldu.

Scarlett bir adım geri çekilerek, "Bana öyle bakma," diye fısıldadı. "Hâlâ dışarıda olabilir. Hâlâ dışarıda bir yerde."

Constance'ın bakışları, Jameson'ın annesinin yaptığı battaniyenin kenarını çiğneyen William'a kaydı. "Senin gitmeni istedi. Tüm bunları sen ve William güvende olabilesiniz diye ayarladı."

Scarlett'in göğsü gerildi. "O daha önceydi."

"Bana dürüstçe senin gitmeni istemediğini söyleyebilir misin?"

Scarlett kız kardeşinden başka her yere bakıyor, tek bir duyguyu, tek bir kesinliği saptamaya çalışıyor ve başaramıyordu. Elbette Jameson onun gitmesini istiyordu, ama bu yapılacak doğru şeyin bu olduğu anlamına gelmiyordu.

Scarlett, "Onu elinden alma," diye fısıldadı, boğazında söylemesine izin vermediği sözcükler düğümleniyordu.

"Ne?"

"Umudum." Görüşü bulanıklaştıkça sesi kesildi. "Elimde kalan tek şey bu. Eğer o çantaları toplarsam, eğer uçağa binersem, onu terk etmiş olurum. Benden bunu yapmamı isteyemezsin. Yapmayacağım." Jameson'ın savaş bittiğinde onlara katılacağını bilerek William'ı Amerika'ya götürmek başka bir şeydi. Ama onu bulduklarında burada olmama düşüncesi, ne durumda olursa olsun onu kendi başına iyileşmeye terk etme düşüncesi, kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Ve eğer Jameson'ın eve dönmeme ihtimaline en ufak bir an bile boyun eğerse, paramparça olacaktı.

"Jameson'ı Amerika'da da burada beklediğin kadar kolay bekleyebilirsin. Senin nerede olduğun onun nerede olduğunu değiştirmez," diye karşı çıktı Constance.

"Edward'ın hayatta kalma şansı olsaydı, gider miydin?" Scarlett meydan okudu.

"Bu hiç adil değil." Constance irkildi ve ilk gözyaşı serbest kalarak Scarlett'in yüzünden aşağı kaydı.

"Sen yapar mıydın?"

"Endişelenmem gereken William olsaydı, evet, giderdim." Constance gözlerini kaçırdı, yutkunurken boğazı düğümlendi.

"Jameson onu sevdiğini biliyor. Senden ne yapmanı isterdi ki?"

Bir gözyaşı daha düştü, sonra bir tane daha, sanki baraj yıkılmış gibi, kalbi kabul etmek zorunda kaldığı gerçek karşısında sessiz bir acı içinde çığlık atarken.

Scarlett oğlunu kucağına aldı ve yanağının yumuşak tenine bir öpücük kondurdu. William için. "Eğer ona bir şey olursa, William'ı Colorado'ya götüreceğime dair bana söz verdirdi." Gözyaşları şimdi düzenli bir akış halinde geliyordu ve William neler olduğunu anlamış gibi başını onun boynuna yasladı. Tanrım, Jameson'ı hatırlayacak mıydı acaba?

"O zaman onu sen almalısın." Constance bir adım öne çıktı ve parmaklarının tersini William'ın yanağında gezdirdi. "Jameson ölürse vizene ne olacağını bilmiyorum."

Scarlett'in omuzları içe doğru kıvrılırken, boğazında yükselen hıçkırıklara karşı savaştı. "Ben de bilmiyorum." Bu soruyu yanıtlamak için konsolosluğa gitmek yeterliydi ama ya vizesi iptal edilirse? Ya William gidebilir ama o gidemezse?

"Eğer kalırsan..." Constance boğazını temizlemek zorunda kaldı, sonra tekrar denedi. "Eğer kalırsan, babamız seni histerik ilan edebilir. William'ı ele geçirmek için bunu yapacağını biliyorsun."

Scarlett'in gözyaşları durdu. "O yapmaz-"

Kızlar birbirlerine baktılar, çünkü ikisi de onun bunu yapacağını biliyorlardı. Scarlett William'ı biraz daha sıkı tuttu ve o yaygaraya başladığında usulca salladı.

"Jameson gitmeni isterdi," diye tekrarladı Constance. "Şu anda her neredeyse, senin de gitmeni ister. Burada kalmak onu hayatta tutmaz." Constance'ın sözleri bir fısıltıya dönüştü.

Eğer yaşasaydı.

"Jameson'a yardım edemezsin. Ama oğlunu kurtarabilirsin, onun oğlunu." Constance kız kardeşinin kolunu nazikçe kavradı. "Bu umudunu yitirdiğin anlamına gelmiyor."

Scarlett gözlerini kapadı. Yeterince zorlarsa, Jameson'ın kollarını etrafında hissedebiliyordu. Onları tekrar hissedeceğine inanmak zorundaydı. Nefes almaya ve hareket etmeye devam edebilmesinin tek yolu buydu. "Eğer..." Bunu söylemeye cesaret edemedi. "Bu dünyada sahip olabileceğim tek şey William ve sen olacaksın. Seni nasıl bırakabilirim ki?"

"Kolayca." Constance onun ön kolunu sıktı. "Seni paketlememe izin verdin. Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin ver. Ve yarın, eğer bir haber çıkmazsa, gitmene yardım etmeme izin ver. Vaftiz oğlumu, dünyanın başına yıkılmasından korkmadan uyuyabileceği bir yere götür. Onu başına geleceklerden kurtaramazsın."

-Jameson söz konusu olduğunda. Ama onu bu savaştan kurtarabilirsin."

Scarlett'in kalbi kız kardeşinin gözlerindeki yalvarışla yerinden fırladı. Constance'ın yüzü solgundu ve gözlerinin altındaki deri yorgunluktan kararmıştı. Yüzünde yeni evliliğin ışıltısı yoktu ve hiçbir yara bere olmadığı halde, Scarlett kız kardeşinin sık sık yüzünü buruşturduğunu ve ağırlığını kaydırdığını fark etmemişti. "Benimle gel," diye fısıldadı.

Constance alay etti. "Yapabilseydim bile, yapamam. Artık evliyim, iyisiyle kötüsüyle" -bakışları düştü- "ya da daha kötüsüyle." Bariz bir şekilde sahte bir gülümseme takındı. "Ayrıca, ne yapardın? Beni bir yere mi saklayacaksın?"

Scarlett, "Bagaja sığarsın," diye alay etmeye çalıştı, ama boşa gitti. İçinde alay edecek hiçbir şey kalmamıştı. Boştu, ama boş olmak bunu hissetmekten daha iyiydi. Buna izin verdiği anda, bu durum her neyse bir daha geri dönüş olmayacağını biliyordu.

"Ha." Constance bir kaşını kaldırdı. "Seni paketlemeyi bitirdiğimde fazla yer kalmayacak. Tüm alabileceğinin bu olduğuna emin misin?"

Scarlett başını salladı. "Jameson'ın amcası bir sandık ve iki çanta dedi." Düşününden bir gün önce Constance'a planı anlatmıştı.

"Peki o zaman." Constance güven verici bir gülümsemeyi başardı. "Seni toptasak iyi olur."

William saçının bir telini çekiştirdi ve Scarlett ona saçını bir oyuncakla takas etti. Çocuk, istediği bir şeyden vazgeçme konusunda Jameson'dan daha kötüydü. Bir elmanın iki inatçı yarısı gibiydiler.

Scarlett saate bakarak, "Onu bugün bulabilirler," diye fısıldadı. Son iki güne bakılırsa, herhangi bir haber almalarına daha birkaç saat vardı. "Onu yarın sabah bulabilirler," diye fısıldayarak bitirdi. *Lütfen Tanrım, onu bulmalarına izin ver.*

Belki de Jameson'ı tanımaktan daha kötü olan tek şey

gittiğini bilmiyordu. Umut iki ucu keskin bir kılıçtı, nefes almasını sağlıyordu ama belki de sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu.

"Ve eğer yaparlarsa, Jameson yarın seni havaalanına kendisi götürebilir." Constance tekrar William'ın giysilerini topladığı yığına döndü ve bir sonraki parçayı aldı. "Yanınıza almanız gereken ve benim bilmediğim özel bir şey var mı?"

Scarlett oğlunun tatlı kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. *Sen ve William artık benim hayatımsınız.* Bu sözleri hafızasında sanki Jameson yanında duruyormuş gibi net bir şekilde duydu.

"Plak çalar."

...

Scarlett saçlarını yerine tuttururken gözleri şişmiş ve ağrıyordu. Gözyaşlarını engellemek için elinden geleni yapmıştı ama yine de gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Parmakları Jameson'ın usturasının sapında gezindi. Her şeyi burada bırakmak yanlış gelmişti ama döndüğünde buna ihtiyacı olacaktı. Koridorda yürüdü ve William'ın çocuk odasına son bir kez baktı, Jameson'ı sallanan sandalyede oğluyla hayal ederken kalbi kanıyordu. Kapıyı yavaşça kapattı ve yatak odalarına yöneldi.

El çantası yatağın üzerindeydi ve içinde yarın ihtiyaç duyacağı tüm evraklar vardı. Her şey plana uygun giderse yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Amerika Birleşik Devletleri'nde olacağını düşünmek gerçeküstü bir duyguydu. Jameson ve Constance'ı geride bırakarak bir dünya uzakta olacaktı. Bunun boşluğu neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı ama sözünü tutacaktı. William için.

Yatağının kenarına oturdu, Jameson'ın yastığına uzandı ve onu göğsüne bastırdı. Hâlâ onun gibi kokuyordu. Sayısız anı üzerine çöküp onu yoğunluğu içinde boğarken derin bir nefes aldı.

Gölüşü. Onu sevdiğini söylerkenki gözleri. Uyurken kollarıyla onu sarması. Onunla sevişirken ellerini vücudunda gezdirmesi. Gülümsemesi. Dudaklarında onun adını duymak, onu dansa kaldırmak.

Onu önemli olan her şekilde hayata döndürmüş, ona en önemli olan hayatı vermişti -William.

Aptalca ve savurgancaydı ama yine de yastık kılıfını aldı, yastıktan çıkarıp düzgün bir kare şeklinde katladı. Adamın aldirmayacağını bildiği için iki gömleğini almıştı bile.

"Benimkini alacak," dedi kendi kendine usulca.

Kalbini büken, sert ve inatçı ellerle sıkarak kurutan ıstırap için kelimeler yoktu. Böyle olmaması gerekiyordu. "İşte buradasın," dedi Constance kapı aralığından William'la birlikte. kalçasında. "Vakit geldi."

"Onlara birkaç dakika daha veremez miyiz?" *Bana birkaç dakika daha veremez miyiz?* Demek istediği buydu.

Bugün 71'incinin Jameson'ı aktif olarak arayacağı son gün olacaktı. Yarından itibaren görevler yeniden başlayacaktı ve o bölge üzerinde uçarken elbette gözlerini dört açacaklardı ama bugünden sonra birlik yoluna devam edecekti.

Jameson başka bir kayıp olabilir.

Constance sessizce, "Eğer havaalanına zamanında varmak istiyorsak, hayır," diye cevap verdi.

Scarlett şifonyere ve hâlâ üniformalarının durduğu gardıroba göz gezdirdi. "Bir keresinde, Kirton-in-Lindsey'de yaşadığımız o ilk evin içinden geçmek için neler verebileceğimi sormuştun."

"Bilmiyordum... Böyle olacağını bilseydim asla sormazdım," diye fısıldadı Constance, gözleri özür dilemekten ağırlaşmıştı. "Bunu hissetmeni hiç istemedim."

"Biliyorum." Scarlett parmak uçlarını katlanmış yastık kılıfının üzerinde gezdirdi. "Bu evlendiğimizden beri yaşadığımız üçüncü ev." Bu düşünceyle dudakları yukarı doğru çekildi. "Jameson'ın evi temizlemesi gerekiyordu.

Filo Debden'a taşınma işlemini tamamladığına göre, bu evi gelecek hafta boşaltacağız. Belki de zamanlama bu şekilde uygundur. Birlikte yaşayacağımız bir sonraki ev Colorado'da olacak."

William mırıldandı ve Constance onu diğer kalçasına doğru kaydırды. "Sen de Colorado'da onu bekliyor olacaksın. Buradaki hiçbir şey için endişelenme. Howie ve çocuklara Jameson döndüğünde evin geri kalanını toplamalarını söyleyeceğim."

Scarlett'in burnuna tanıdık bir yanık battı, ama yine de işe yaramaz gözyaşlarına karşı koydu. "Teşekkür ederim."

"Toplanmak bir şey değil." Kız kardeşi onu başından savdı.

Scarlett ayağa kalkacak gücü bulduğunda, yastık kılıfını çantasına koyarken, "Hayır," dedi. "Eğer yerine ne zaman dediğin için teşekkür ederim."

"İkinizin paylaştığı gibi bir aşk kolay kolay ölmez," dedi Constance William'ı teslim ederken. "Bu şekilde bittiğine inanmayı reddediyorum."

Scarlett, William'ın tatlı yüzüne baktı. "Olmayacak," diye fısıldadı, sonra tekrar kız kardeşine baktı. "Her zaman romantiksin, değil mi?"

"Romantizmden bahsetmişken, iki şapka kutusunu da daktilonuzla birlikte paketledim. Bagaj bir ton ağırlığında ama arabada." Howie daha önce uğramış ve havaalanına gitmeden önce bavulların taşınmasına yardım etmişti.

"Teşekkür ederim." Constance paketlemek için ısrar etmeden önce dün geceyi daktilonun başında geçirmişti ama hikâyelerini güncelleştirmemişti. Birlikte geçirdikleri son güne kadar gelebilmişti ama kısmen son üç günde yaşananları kabullenemediği için, kısmen de nasıl biteceğini bilmediği için bundan sonra olacaklara kendini verememişti. Ama o birkaç saat boyunca acısının geçip gitmesine izin vermiş ve Jameson'ın hâlâ kollarında olduğu bir dünyaya dalmıştı.

Yaşamak istediği yer orasıydı, o günün kendi küçük sonsuzluğu olduğu yer.

William'ı kolunun kıvrımında tutarak çantasını açmayı ve sabah uyandığında yazdığı mektubu çıkarmayı başardı. "Bunu nereye bırakacağımı bilemiyorum," diye itiraf etti usulca, dışına Jameson'ın adı açıkça yazılmış olan zarfı kız kardeşine göstererek.

Constance zarfa uzandı ve onu Scarlett'in elinden yavaşça aldı. "Döndüğünde ona vereceğim," diye söz verdi ve sonra zarfı elbisesinin cebine soktu. İkisi de üniformasız oldukları için, Scarlett zorla, Constance da izinli olduğu için, üniformalarını hiç giymemiş olduklarına inanmak kolaydı. Savaş henüz olmamıştı. Ama olmuştu ve elbiseleri, içinde çok zaman geçirdikleri WAAF üniformalarından daha yumuşak olsa da, her iki kadının da içi daha sertti.

Scarlett William'ın başındaki şapkayı düzeltti ve kazağının kollarını çekiştirdi. Artık Haziran ayıydı, ama küçük çocuk için hâlâ soğuktu ve gittikleri yerde daha da soğuyacaktı. Scarlett yatak odalarına son kez uzun uzun bakarak, Tanrı'nın Jameson'ı ona geri getirmesi için bir kez daha dua etti ve sonra dışarı çıktı.

Arabaya doğru giderlerken Jameson'ın istediği gibi başını dik tutarak kendini topladı.

Scarlett yolcu koltuğuna kaydı ve Constance direksiyona geçerken William'ı sıkıca tuttu. Motor kükreyerek çalıştı ve Scarlett'in kalbi aklının önüne geçemedi, evden uzaklaşarak Martlesham-Heath'a doğru yol aldılar.

Hava saldırısı sirenleri çaldığında daha yola çıkmalı birkaç dakika bile olmamıştı.

Scarlett'in bakışları gökyüzüne kaydı, orada tepesindeki bombardıman uçaklarının ana hatlarını seçebiliyordu.

Midesi bulandı.

"En yakın sığınak nerede?" Constance sesini sabit tutarak sordu.

Scarlett etraflarına bir göz attı. "Sağa dön."

William bağırdı, sirenler uyarı çığlıkları atarken yüzü kıpkırmızı kesildi.

Kaldırım, hepsi de sığınağa doğru koşan sivillerle doldu. Scarlett, "Kenara çek," diye emretti. "Sokaklar bu kadar kalabalıkken bunu asla başaramayız. Yürüyerek gitmek zorundayız."

Constance başıyla onayladı ve arabayı hemen sol tarafa park etti. Arabadan indiler ve ilk patlama sesleri duyulurken caddede sığınağa doğru koşmaya başladılar.

Yeterli zaman yoktu.

William'ı göğsüne bastırıp Constance'ı da yanına alarak koşarken kalbi hızla çarpıyordu.

Bir blok ötedeydiler.

"Daha hızlı!" Scarlett bağırırken, arkalarından dünyayı sarsan bir patlama sesi daha duyuldu.

Kelime ağzından henüz çıkmıştı ki tiz bir ısıklık sesi kulaklarını doldurdu ve dünyaları başlarına yıkıldı.

...

Kulaklarındaki amansız çınlama sadece William'ın ağlama sesiyle kesildi.

Scarlett pried onu gözler Açık, itmek geçmiş ve ağrı
Kaburgalarından çığlıklar yükseliyordu.

Bualdı a az yönünü şaşırmış saniye için olsun
onu rulmanlar, ne olduğunu hatırlamak için.

Bombalanmışlardı.

Dakikalar. Saatler mi? Ne kadar zaman geçmişti? *William!*

Tekrar ağladı ve Scarlett onun yanında ağlayan gözyaşları içindeki yüzünü görünce neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

Yanaklarındaki kiri ve tozu fırçaladı ama gözyaşları sadece

izgileri bulaştırdı. "Her şey yolunda canım. Annen burada," diye söz verdi ve gözleri etraflarındaki yıkımı tararken onu kollarına çekti.

Patlama onları, William'ı mucizevi bir şekilde koruyan bir bahçe yatağına fırlatmıştı. Kaburgaları ağrıyor ve ayak bileğı itiraz ediyordu ama bu küçük rahatsızlıklar dışında iyiydi. William'ı göğsüne yaslayarak oturmaya çalıştı ve kaval kemiğindeki bir yaradan yavaşça sızan kanı görünce irkildi, ama kaburgalarındaki ağrının yerini göğsünü dolduran dehşet alırken ona sadece üstünkörü bir bakış attı.

Constance neredeydi?

Önünden koştukları bina moloz yığınının başka bir şey değildi ve ciğerleri havadan çok toprak çektiğinde öksürdü.

"Constance!" diye bağırdı, panik onu ele geçirmişti.

İndikleri bahçenin demir parmaklıkları kırılmıştı ve parmaklıkların aralığında Scarlett bir an için kırmızıyı gördü.

Constance.

Ayağı kalkmaya çalıştı, Constance'ın elbisesi olduğunu anladığı kumaş parçasına doğru sendelerken ciğerleri ve kaburgaları şiddetle itiraz ediyordu. Kolu bir şeye takıldı ve şaşkınlıkla yere baktı. El antası hâlâ koluna dolanmıştı ve demir parmaklıklardan birine takılmıştı. Çantayı çekip kurtardı ve birkaç adım daha sendeleyerek Constance'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü, William'ı teyzesinin etrafında duran sert taç bloklardan uzak tutmaya dikkat etti... Teyzesinin üzerinde duran.

Hayır. Hayır. Hayır.

Tanrı bu kadar zalim olamazdı, değil mi? Scarlett'in boğazında bir ıgılık yükseldi, sonra bir kolunu ve bütün gücünü kullanarak kız kardeşinin göğsündeki saldırgan, çirkin duvar parçasını iterek kurtuldu.

Constance'ın toz ve kanla kaplı yüzüne bakarken bedeninden, ruhundan sıcaklık çekildi.

"Hayır!" diye bağırdı. Bu şekilde bitemezdi. Constance'ın kaderi bu olamazdı.

William daha sert ağlamaya başladı, sanki o da dünyadaki ışığın giderek azaldığını hissediyordu.

Kız kardeşinin elini tuttu ama yanıt alamadı. Constance ölmüştü.

Gürcistan

Sevgili Scarlett,

Evlen benimle. Evet, ciddiğim. Evet, karım olana kadar sana tekrar tekrar soracağım. Middle Wallop'tan ayrılalı sadece iki gün oldu ve zar zor nefes alabiliyorum, işte seni şimdiden o kadar özledim. Seni seviyorum Scarlett ve bu, mesafeyle ya da zamanla kaybolan türden bir sevgi değil. Ben seninim ve gözlerine ilk baktığım andan beri öyleyim. Gözlerini tekrar görene kadar ne kadar zaman geçerse geçsin senin olacağım. Her zaman senin olacağım.

Jameson

"Sizce elli bin bölge için yeterli olur mu?" Not alırken telefonu kulağımla çok ağrıyan omzum arasına sıkıştırarak sordum. Bu sabah spor salonunda çok zorlamıştım ama en azından düşmemiştim.

"Bu kadarı yeter de artar bile! Teşekkür ederim!" diye haykırdı kütüphaneci -Bay Bell-.

"Rica ederim." Sırıttım. Bu işimin en güzel yanıydı. "Çeki bugün göndereceğim."

"Teşekkür ederim!" Bay Bell tekrarladı.

Telefonu kapattık ve ben de şirket çek defterini açıp bir sonraki boş çeki yazdım. *Scarlett Stanton Okuryazarlık Vakfı*. Parmağımı kayan yazının üzerinde gezdirdim, sonra çeki doldurdum, bu kez Idaho'daki bir okul bölgesine gönderiliyordu.

Kurallar basitti: kitap ihtiyacı olan okullar

Kitaplar için para.

Büyükannem buna bayılırdı.

Çeke 1 Mart tarihini attım, sonra zarfın içine koyup mühürledim ve bir gece kuryesi ile teslim alınmasını planladım. *İşte oldu. Tamamdır.* Artık stüdyoya gidebilirdim.

Üst çekmeceyi açtığımda New York Mets logolu bir kalem yuvarlandı ve kalbim her gün olduğu gibi yine yerinden çıkacak gibi oldu. Noah'ın kalemi.

Çünkü yaklaşık üç aydır burası sadece büyükannemin değil, Noah'ın da masasıydı. O kalemi atmak bu gerçeği değiştirmeyeceği için çek defterini çekmeceye koydum ve tekrar kapattım.

Kalem zaten benim en küçük hatırlatıcımdı.

Baktığım her yerde o vardı. Pikabı her gördüğümde oturma odasında dans ettiğimizi görüyordum, seraya her girdiğimde onun sesinin alçak tınısını duyuyordum. Mutfığımdaydı, bana çay yapıyordu. Girişte, beni nefessiz öpüyordu. Yatak odamdaydı, benimle sevişiyordu. Tam da bu ofisteydi, yalan söylediğini itiraf ediyordu.

Derin bir nefes aldım ama acıyı bastırmadım. Bunu hissetmenin tek yolu buydu. Aksi takdirde Damian'dan sonra olduğum kabuğa dönerdim.

Kapı çaldı ve zarfı girişe götürdüm, ancak kapıyı açtığımda diğer taraftaki kurye değildi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, çenem bir santim düştükten sonra duyulur bir *tıkırtıyla* ağzımı kapattım.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" Damian bir vazo dolusu çiçeği bana doğru iterek sordu. "Mutlu yedinci yıldönümleri, tatlım."

Kapıyı suratına kapatmanın neşeli düşüncesini, *tam* olarak neden burada olduğunu bilmenin memnuniyetiyle tarttım ve ikincisini seçtim, içeri girmesine izin vermek için geri adım attım, sonra da kapıyı kapattım.

soğuk esinti tenimi süpürdü.

"Teşekkürler, buranın ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum," dedi çiçekleri tutarken

-Soluk pembe güller. Bekleyen bir bakışla.

"Ne istiyorsun Damian?" Zarfı girişteki masanın üzerine bıraktım. İstediyini elde etmek için nasıl bir numara deneyecekti? Suçluluk mu? Rüşvet mi? Duygusal şantaj mı?

"İş konuşmak istiyordum." Çiçekleri almayacağımı anlayınca kaşları çatıldı ve onları zarfın yanına koydu.

"Yani mantıken aramak yerine Colorado'ya giden bir uçağa mı bindin?" Kollarımı kavuşturdum.

"Duygusal hissediyordum," dedi özür dilemek için ayırdığı o yumuşak ses tonuyla, gözleri çerçevemi bir kez daha gözden geçirirken. "İyi görünüyorsun, Georgia. Gerçekten iyi... daha yumuşak, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Büyükbaba saati çaldı. "Paltonu çıkarma zahmetine girme. Tekrar çalmadan önce gitmiş olacaksın."

"On beş dakika mı? Yaşadığımız onca şeyden sonra değerim gerçekten bu kadar mı?" Başını eğdi ve şakacı bir gamze çıkardı. *Duygusal gasp o zaman.*

"Çıktığımız zamanı da sayarsak, sana hayatımın sekiz yılını verdim bile. İnan bana, on beş dakika çok cömertçe."

Noah'la birlikte olduğum süre boyunca karşılaştırma yapmaktan kaçınmaya çalışmışım ama Damian karşımda dururken aradaki farkları fark etmemek imkânsızdı. Noah daha uzun boyluydu, yağsız kaslarla doluydu ve yıllarca tırmanış yaparak geliştirdiği vücudunun sürekli farkındalığıyla kendini tutuyordu. Damian bunların hiçbirine sahip değildi. Solgun görünüyordu ve bir zamanlar melek gibi olduğunu düşündüğüm yüzü birdenbire... meh. Gözlerinin mavisi Noah'ın koyu kahverengi gözlerine hiç benzemiyordu.

Damian'dan gerçekten etkilenmiş miydim?

Damian mı? Yoksa beni buraya çeken şey onun bana olan ilgisi miydi?

Damian fuayeye göz gezdirirken, "Yaptığın şey hoşuma gitti," dedi.

"Teşekkürler." Yeniden boyadım, beyaz ve gri bir tema seçtim.

evi yavaş yavaş büyükannemin evinden benim evime dönüştürdü. Listede bir sonraki ve son sırada ana yatak odası vardı. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Gözleri benimkilere kaydı ve hafifçe daraldı. *İşte buradasın.* "Seninle *Yarım Bıraktığımız Şeyler* hakkında konuşmayı umuyordum."

"Ne olmuş ona?"

"Sana bir teklifte bulunmak istiyorum, hayır demeden önce beni bir dinle." Ellerini kaldırdı, sonra ceketinin içinden bir zarf çıkardı. "Eski günlerin hatırına."

"Eski zamanlar," diye düşündüm. "Asistanınla yattığın zamanlar gibi mi? Ya da şu makyaj sanatçısıyla? Ya da Paige'i hamile bıraktığın ve bunu bana söylemeye cesaret edemediğin, bu yüzden de kocamın bebeğinin annesiyle ilgili her şeyi büyükannemin uyanışının ortasında on altı milyar mesajdan okuduğum zaman gibi mi?" Başımı öne eğdim. "Hangi *eski zamanlardan* bahsediyorsun?"

Boynundaki damarlar ceketinin yakasından yukarı doğru kabardı ve kızarma nezaketini gösterdi. "Bunların hepsi üzücü anılar. Ama iyi anılarımız da var. Ben yardım etmek için buradayım, zarar vermek için değil ve imzalamanız için bir kontrat hazırladım. Scarlett'in parasının bütün o hayır işlerine bağlı olduğunu biliyorum, bu yüzden biraz daha fazlasına ihtiyacın olursa, diğer işlerinden bazılarına da bakabilirim. Acı çektiğini görmek istemiyorum."

"Ne kadar yüce gönüllüsün," dedim. "Ama artık benim için endişelenmene gerek yok. Sevdiğim sanatı yaratmaya geri döndüğümünden beri galerim gayet iyi gidiyor - bilirsiniz, tüm o *hayır işlerini* yapmadığım zamanlarda."

Alay etti. "Ciddi olamazsın."

"Ölümçül." Kestirip attım. "Parayı hiç istemedim. Hepsi sendendi. Dur tahmin edeyim, bana cömertçe önerdiğin o küçük sözleşme sana sadece *The Things We Leave ~~unfinished~~*'in haklarını vermekle kalmıyor, aynı zamanda artık Ellsworth Productions'ın bir parçası olmadığım için henüz kullanmadığın diğer beş seçeneğin de sahibi olduğunu onaylıyor mu?" Tatlı tatlı sordum.

"Biliyorsun." Yüzü gevşedi.

"Her zaman biliyordum." Sesim kısıldı. "Neden savaşmadan çekip gittiğimi sanıyorsun? Seninle ilgili saklamaya değer *hiçbir şey* yoktu."

"Mahkemede geçerli olmaz," diye blöf yaptı.

"Olacak. Benim avukatlarım her zaman sizinkilerden daha iyi olmuştur. Büyükanнем, *Georgia Constance Stanton'ın Ellsworth Productions'ın ortak sahibi olarak kalması için* sözleşmeyi aynı avukatlara yazdırdığında bunu gördü. Hikayeleri konusunda sana güvenmedi, Damian. *Bana* güvendi. Sen sadece dolar işaretlerini saymakla o kadar meşguldün ki lanet şeyi kendin okuyamadın." Yoldan gelen bir motorun belirgin mırıltısını duydum.

Gözleri panikle parladı. "Gigi, bu konuyu konuşalım. Scarlett'e ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Gerçekten onun bunu isteyeceğini mi sanıyorsun? Benden boşandığını bilmek onu öldürürdü. Bizden vazgeçtiğini." Yüz ifadesi yine değişti. *Ah evet, suçluluk duygusu.*

"Senden vazgeçti mi? Zaten senden hiç hoşlanmamıştı ve bu konuşma boşanma evrakları tamamlandığı anda bitmişti. Ama sana bir sorum var." Kendimi ondan bir şey isteme pozisyonuna sokmaktan nefret ederek ağırlığımı kaydırdım.

"Herhangi bir şey." Yutkundu. "Henüz evli olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Öne doğru bir adım attı ve o tanıdık baskın kolonya kokusu, buzdolabında çok uzun süre kalmış süt gibi çarptı yüzüme - iyi olan her şey ekşimişti. "Bunu halledebiliriz. Devam et, bana ne istersen sor."

Hayır, teşekkür ederim.

"Kampüste tanıştığımız gün kim olduğumu biliyor muydun?" İrkildi.

"Öyle mi?" O anda kendimi onun gözlerinden gördüm. Sevgiye ve onaylanmaya muhtaç on dokuz yaşında bir birinci sınıf öğrencisi. Kolay bir hedef.

"Evet," diye itiraf etti, elini saçlarının üzerinde gezdirerek. "Ve kim olduğunu biliyorum

şimdi sensin, Gigi. Evet, bazı kötü seçimler yaptım ama seni her zaman sevdim."

"Doğru. Çünkü başka kadınlarla -bir *sürü* başka kadınla- yatmak kesinlikle karınızı sevdiğinizi göstermenin bir yoludur." Durakladım, kendime acının vurması için zaman tanıdım ama gelmedi. "İşin tuhafı, annem beni uyarmıştı."

Ön kapım hızla açıldı ve Hazel saçları rüzgârda savrulmuş, gözleri çıldırmış bir halde tökezleyerek içeri girdi. "Aman Tanrım, gelip izlemelisin!" Birden durdu, Damian'ı görünce kaşları tavana çarptı. "Ne. Ne. Cehennem mi?"

"Hazel." Ona alaycı bir gülümseme verdi ve başını salladı.

"Pislik herif." Benim tarafıma geçerken gözlerini ona dikti.

"Damian da şimdi gidiyordu," dedim hızlı bir sırtıtışla, saat ilerlerken.

chimed. "Zamanı
doldu." "Gigi," diye
yalvardı.

"Güle güle." Kapıya doğru yürüdüm ve açık tuttum. "Paige'e en iyi dileklerimi ilet ve... oğluna ne isim verdin?"

"Damian, Jr."

"Tabii ki yaptın." Açık kapıyı işaret ettim. "Şimdi dikkatli sür. Yılın bu zamanı geçit kaygan olur." Kapının kapanma sesi, New York'taki dairemizden ayrıldığım gün olduğundan daha tatmin ediciydi.

"Ona söyledin mi?" Hazel ceketinin fermuarını açıp koridordaki dolaba asarken sordu.

"Seçenekler hakkında mı? Ben yaptım. Eğlenceliydi." Sırıttım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Şimdi, buraya neden telaşla geldin?" "Oh!" Gözleri kocaman açıldı. "Hemen çevrimiçi olmalısın." Elimden tuttu ve beni ofise çekti, YouTube'u tam ekran açarken beni sandalyeye itti ve

Noah'ın adını yazdım.

"Hazel," diye uyardım onu usulca. İhtiyacım olan son şey Noah'ı videoda görmektir, New York'ta sanki beni kırmamış gibi dolaşıyordu.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

"D    nd   n gibi değil." Popüler bir sabah programının videosuna tıkladı ve oynamaya ba lamadan önceki be  saniyelik reklam boyunca sabırsızlıkla ayak parmaklarıma vurdum. "Bekle, yarısına kadar ba lamıyor ve neredeyse kahvemi t k recektim." İlk on dakikayı atlayarak videonun ortasına doğru tıkladı.

"-O olduğunu mu sanıyor?" diye sordu kadın sunucu, başını sallayan partnerine. "Scarlett Stanton'a bunu yapamazsın. Yapmazsın i te."

"Yayıncının kitabı bitirmesi için Noah Harrison'ı tuttu unda ne elde edeceğini biliyor olması gerektiğini iddia etmek zorundayım," diye karşı ıktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, midem vücudumdan ayrılıp yeryüzünden silindi. Nuh'un seimimden dolayı olumsuz eleştiriler alabileceğini bilmek ve bunu görmek farklı şeylerdi.

"Daha da k t le iyor," diye mırıldandı Hazel.

"Ne kadar kötü?" Buna dayanabilece imden emin değildim. " zle."

Sunucu ellerini havaya kaldırarak, "A layan tek kişi ben değilim," dedi. "İlk inceleme kopyaları çıktı ve spoiler uyarısı: hiç hoş değil. *Publication Quarterly* bu kitap için, aynen aktarıyorum, 'Gününün en önde gelen a k romanı yazarını gölgede bırakmaya yönelik egoist bir girişim' diyor."

Seyirciler yuhaladı ve ellerim a zımı kapatmak için havaya kalktı. "Bu hiç adil değil!" Parmaklarımin arasından söyledim.

"Daha da k t le iyor," diye tekrarladı Hazel.

"Nasıl? Nuh'un bir karton maketini mi yakacaklar?" Meydan okudum.

"Yapsalar seni rahatsız eder miydi?" diye sordu alaycı bir masumiyetle. Ona doğru bir bakış fırlattım.

"The *New York Daily* bunu bir adım daha ileri götürerek 'Scarlett Stanton mezarında ters dönüyor' dedi. İnanılmaz derecede iyi yazılmış ve duygusal açıdan dokunaklı olsa da, Harrison'ın Stanton'ın

İyi hissettiren sonların en iyi şekilde satılması, dünyanın dört bir yanındaki romantizm hayranlarının suratına atılmış bir tokattır'. Ben de buna katılmıyorum."

"Durdur şunu." Ellerim ağızımdan kayarak gözlerimi kapattı ve Noah'ın fotoğrafını gösterdiler.

"Bir dakika daha." Hazel fareyi elimden çekip aldı. "*Chicago Tribune*, 'Jane Austen' dan beri

Bir aşk romanı yazarının uluslararası alanda bu kadar sevildiği ama erkekler tarafından bu kadar göz ardı edildiği görülmemiştir. Noah Harrison'ın Scarlett Stanton'ın kendi aşk hikâyesine getirdiği acı verici, duygusal açıdan sadistçe son affedilemez."

"Ah, Noah," diye inleyerek alnımı ellerimin arasına aldım. "Ama belki de en iyi eleştiri, her zaman olduğu gibi, Scarlett'ten geliyor Stanton'ın kendisi, 'Hiç kimse Noah Harrison gibi aşk hikayesi kisvesi altında acı verici, iç karartıcı kurgular yazamaz' demişti." Sunucu iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, yayıncı ne düşünüyordu? Kadınların, sürtük-utanç verici anne-porno şakaları arasında kendileri için tırnaklarıyla kazıyarak çıkarmak zorunda kaldıkları sektörün bir köşesine bir erkek getirip, onun bu türü tanımlayan her şeyi ezip geçmesine izin veremezsiniz. Bunu yapamazsın. Yazıklar olsun sana, Noah Harrison. Yazıklar olsun sana." Sunucu kamerayı işaret etti ve bölüm sona erdi.

"En azından onu ateşe vermemişler," diye mırıldandım, dehşet içinde bilgisayar ekranına bakarken.

Hazel, "Sadece büyükannene yaptırdılar," dedi.

"Ona karşı adil davranmıyorlar. Çok güzel, dokunaklı bir son." Sandalyede arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Gerçek hayatta yaşadıklarına uygun bir övgü. Ve türün çöpe atılmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi benim suçum!"

"Flaş haber, G. Kimse gerçek hayat için romantizm okumaz." İç çekti. "Ayrıca, o adam sana o kadar aşık ki... hiçbir şey yapamıyorum. Yapamıyorum." Masanın kenarına tünedi ve yüzünü bana döndü.

"Yapma," diye fısıldadım kalbim çatlarken, aceleyle yapılmış kabuklar kırılarak açıldı.

"Oh, yapacağım." Başka tarafa bakamayayım diye hareket etti. "O adam

kariyerini sizin için uluslararası bir sahnede mahvetti."

"Sözleşmeden doğan yükümlülükleri yüzünden kariyerini mahvetti," diye karşı çıktım ama olan olmuştu. Tüm vücudum her gün olduğu gibi onu özlemekten ağrıyordu. Benim seçimim yüzünden ona duyduğum nefreti de eklediğimde kendimi bir galon Ben &erry's'in içine gömmeye hazırdım.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Başını iki yana salladı. "O Noah Harrison. Eğer sözleşmeden çıkmak isteseydi, çıkardı. Bunu senin için yaptı. Sözünü tutacağını kanıtlamak için."

"Yalan söyledi, hem de iyi bir nedeni yokken." Hayal kırıklığı kabarmış, acıyı bastırmak için elinden geleni yapıyordu. "Kitabı bitirdiğini bilseydim Aralık ayında onu evden atmazdım. Ona zaten aşıkım!"

Ellerim ağzıma gitti.

"Ha!" Hazel parmağını bana doğru uzattı. "Sana söylemiştim!"

"Önemli değil!" Kollarım iki yanıma düştü. "Boşanmamın mürekkebi daha kurumadı. Daha bir yıl bile olmadı!" Omurgam sertleşti. "Bütün yükünü bir sonraki adama yüklemekten önce kendine biraz zaman ayırman gerektiğine dair bir kural yok mu?"

"Tamam, bir, kural yok. İki, Noah'ın kollarını gördüm. Senin tüm yükünü ve daha fazlasını taşıyabilir." Yüzü buruştu.

"Kapa çeneni." Haksız değildi.

"Üç, sen annen değilsin, G. Asla annen *olamayacaksın*. Ve dürüst olmak gerekirse, o boktan evliliğin altı yılında oldukça yalnızdın. Kendine ayıracak çok zamanın oldu, ama daha fazlasına ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, o zaman al. Dünyaya bir iyilik yap ve adama söyle."

Sandalyenin arkasına yaslandım. "Bu pratik değil. Ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz. Ayrıca, aramaya çalışmasının üzerinden üç hafta geçti. Muhtemelen aşmıştır. Geri dönüş oranı astronomik."

"Ribaund oranından kastınız, sadece kız kardeşiyle toplum içinde görülmesi ise, o zaman katılıyorum." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Seni seviyorum ama kendi lanet yolundan çekilmelisin. O seni seviyor. O

batırdım. Olur böyle şeyler. Owen her üç günde bir hata yapar, özür diler, telafi eder ve üç gün sonra başka bir hata yapar. Bunu ilerledikçe anlıyorsun." Alyansına baktı ve gülümsedi.

"Neyi berbat ediyorsun?" Ben sordum.

"Ben mükemmelim. Ayrıca, benim hakkımda konuşmuyoruz." Telefonu çaldı ve onu serbest bırakabilmek için ayağa kalktı. "Hey, bebeğim. Bekle. Tekrar söyle. Colin sen banyodayken makasla ne yaptı? Kısa ne kadar kısa?" Sesi tizleşmişti.

Hay aksi. Sandalyeden zıpladım ve koridordaki dolaba koştum, hangardan ceketini aldım ve kapıdan çıkarken ona doğru ittim.

"Hayır, tamamlamaya çalışma!" Vedalaşırken bana çılgınca el salladı, sonra arabasının kapısını açtı. "Hayır, kızgın değilim, benim de başıma gelebilirdi. Tekrar büyüyecek-" Arabaya binerken sesi kesildi.

"İyi şanslar!" Yarım daire çizerek ana yola geri dönerken seslendim, ancak yerini kurye almıştı. "Bir saniye!" İçeri girip zarfı aldım ve gülleri de getirdim. "Al Tom. Bunları karın için al."

"Emin misin?" diye sordu güllere bakarak. "Kesinlikle."

"Bekle, sana bir teslimatım var," dedi ve zarfımı ve gülleri orta boy bir paketle değiştirdi. Büyükanne'nin avukatının iade adresini not ederek imzaladım.

Doğru ya. Yedinci evlilik yıldönümüm olacaktı. En azından bunun nasıl bir karmaşaya dönüştüğünü görmek için burada değildi. Paketi içeri taşıdım, kapıyı kapattım, sonra merdivenin en alt basamağına çöktüm ve kutuyu yanıma koydum.

Noah Harrison'ın, Scarlett Stanton'ın kendi aşk hikâyesini acı verici, duygusal açıdan sadistçe bitirmesi affedilemez. İçimi çektim ve tüm bunlara kolay bir cevap bulmayı dileyerek kutuya baktım. Ya da belki

vardı ve Hazel haklıydı, kendi yolumda duruyordum.

Öne doğru eğildim ve yeleğimin cebinden cep telefonumu çıkardım, sonra mesajlarımı açtım ve bir mesaj yazdım.

Eleştiriler için çok üzgünüm.

Gerçekten de öyleydim ama kalbim sözünü tuttuğu için sevinç çılgınlıkları atmaktan da geri durmuyordu.

Mesaj okundu değil, iletildi görünüyordu. Ne zaman göreceğini kim bilebilirdi ki zaten. Ya da belki de hiç açmayacaktı.

"Ice Queen'den Hot Mess'e. Bunun bir gelişme olduğundan emin değilim," diye mırıldandım ve büyükannemin paketini aldım. Bant kolayca açıldı, bu da Noah ya da çakısı yanımda olmadığı için kolaylık sağladı.

İçinde üç tane manila zarf vardı. *İkinci olarak bana oku diye* etiketlenmiş olan en kalınıydı. Onu ve üçüncüyü bir kenara koydum, sonra birinci olarak belirtilmiş olanı açtım ve bir mektup çıkardım. Onun el yazısını görünce kalbim acı acı çarptı.

Sevgili Georgia,

Bugün evlilik yıldönümünüz. Sağlığımın kötüye gittiği konusunda yanılmıyorsam, bu senin yedinci yıldönümün. Yedinci yıl, büyükbaban Brian ve benim için büyük bir yıldır. Ona yeni teşhis konmuştu, her şey ters gitti ve birbirimize tutunmak için yapabileceğimiz tek şey buydu.

Umarım yedinciniz daha sorunsuz geçer.

Ama her ihtimale karşı, seni yaratan sevginin derinliğini gerçekten anlamamanın zamanı geldi diye düşündüm. Sen, benim bir tanem, nesiller boyu süren bir aşkın ürünüsün, sadece bazılarının yaşadığı karasevdaların değil, zamanın bile ayıramadığı gerçek, derin, ruhu onaran aşkların.

Umarım Şimdiye kadar dolabımı temizlemiŐsinizdir - hayır, onu değil. Diğerini. Evet, tüm gömleklerin yerini, sevinĐte ve zntde sürekli yoldaŐım olan o küçük daktilonun sayfalarının aldığı dolap. Umarım ikinci rafın arkasındaki küçük oyuğu bulmuŐsunuzdur. Bulamadıysanız, gidin bakın, ben burada beklerim.

Buldun mu? Güzel. Bu, kendimi asla gerĐekten bitirmeye ikna edemediğim bir iŐti. Sevgili William'ım iÇin başladığım iş. Seninle birlikteyken okumana izin vermediğim iÇin özür dilerim. Bahanelerim saymakla bitmez ama gerĐek Şu ki, iÇimi grmenden korkuyordum.

O zamana kadar hayatımın en zor günü olan bir günde bittiğini göreceksiniz. Kız kardeşimi, en iyi arkadaŐımı kaybettiğim gün, bir yandan da hayatımın aşkını kaybetmenin acısını yaşıyordum. O günden bu yana William ve Hannah'yı Đalan karlı akşam sadece gölgede kaldı. Ailemiz hiÇbir zaman trajediden payını almadı, değil mi?

Hikayeyi artık sen okuyabilirsin Georgia. Acele etme. Yıllar boyunca onunla uĐraŐtım, hafızamdan parĐalar ekledim, sonra bir kenara koydum. Sonuna ulaştığında, Ipswich'in o savaştan harap olmuş sokağında benimle birlikte toza bulandığında, el yazmasının üstündeki mektupları okumanı istiyorum.

Bunlar sizi yaratan aşkın, süslenmiş kurgu anlarının ardındaki gerçeğin gerçek kanıtıdır. Bu aşkı hissettiğinizde, dilinizde son hava saldırısının keskin dumanını tattığınızda ve daha sonra ne olduğuna hazır olduğunuzda, bu paketteki bir sonraki zarfı açın. Sonunu hep bildiğinizi fark edeceksiniz... Karışık olan ortasıydı.

İşiniz bittiğinde, bu paketteki üçüncü ve son zarfı okuyacağınızı umuyorum.

Lütfen yalanım için beni affet.

*Tüm
sevgimle,
büyükanne*

Büyükannem asla yalan söylemezdi. Neden bahsediyordu? En kalın zarfı açarken parmaklarım titriyordu. El yazmasını ve mektupları çoktan okumuş, Scarlett'e Jameson'ın kaybolduğu haber verildiğinde ve Constance'ın öldürüldüğünü anladığında içimi burkan hıçkırıklarla ağlamıştım.

Kâğıt yığını elimden bıraktım ve parmaklarımı büyükannemin daktilosunun tanıdık, sert vuruşları üzerinde gezdirdim.

Sonra okudum.

Haziran 1942

Ipswich, İngiltere

Scarlett artık üşümüyordu. Cansız kız kardeşine bakarken soğukluk yavaş yavaş yerini kutsanmış bir uyuşukluğa bırakmıştı.

William'ın hayatının bedeli bu muydu? Onun hayatının mı? Tanrı Jameson ve Constance'ı bir çeşit ilahi ödeme olarak mı almıştı?

"Şşş," diye fısıldadı William'ın kulağına, kendi kulağındaki çınlamanın üzerine, onu yatıştırmaya çalışarak. Dünyada onu yatıştırabilecek kimse kalmamıştı. William dışında sevdiği herkes gitmişti.

Adam yapışkan elini yüzüne doğru kaldırdı ve Scarlett avucundaki kana gözlerini kırıştıtarak baktı, kalbi durdu. Elbisesinin eteğini kullanarak adamın derisini sıyırdı ve sonra rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Kan ona ait değildi.

Bu gerçekleşmiyordu. Gerçek değildi. Olamazdı. Bunu kabul etmeyi reddetti.

Constance'ın omzunu kavradı ve kız kardeşini hayata döndürmek için öfkeyle salladı. "Uyan!" diye bağırdı, bir ölüm perisi gibi çığlık atarak. "Constance!" diye feryat etti. "Ölmüş olamazsın! Buna izin vermeyeceğim!"

Şok geçiren Constance öksürerek, nefes nefese uyandı. Ölmemişti; sadece bayılmıştı.

"Constance!" diye bağırdı, rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlarken göğsü kabardı, kız kardeşinin üzerine eğildi ve William'ı dikkatle dengeledi. "Hareket edebiliyor musun?"

Constance donuk ve şaşkın gözlerle ona baktı. "Sanırım öyle," diye cevap verdi, sesi bir kurbağa gibi vıraklıyordu.

Scarlett kız kardeşinin doğrulmasına yardım ederken, "Yavaşça," diye emretti. Constance'ın yüzü yara bere içindeydi, üstündeki yaradan kan sızıyordu.

Sol gözü ve burnu açıkça kırılmıştı. "Öldüğünü sanmıştım," diye ağladı ve kız kardeşini hayatının en zor sarılışına çekti.

Constance elini Scarlett'in sırtına götürdü ve William'ın etrafından dolanarak ikisini de tuttu. "Ben iyiyim," diye güvence verdi kız kardeşine. "William..."

Scarlett bakışlarını William ve Constance'ın üzerinde gezdirerek, "İyi görünüyor," diye cevap verdi. Soğuk geri gelmişti ve başı sanki suyun altındaymış gibi dönüyordu.

"Her şey bitti mi?" Constance etraflarını saran yıkıma bakarak sordu.

Scarlett siren seslerinin duyulmadığına dikkat ederek, "Sanırım," diye cevap verdi.

"Tanrı'ya şükürler olsun." Constance kız kardeşine bir kez daha sarıldı, sonra şaşkınlıkla geri çekildi. Gözlerindeki ifade Scarlett'in ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Constance kanla ıslanmış eline aval aval bakarken, "Ne oldu?" diye sordu. William'ı kalçasında gezdiren Scarlett, elbisesinin biraz temiz bir parçasıyla kanı sildi. Rahatlayarak ciğerlerinden hava fışkırdı. Şanslıydılar. Bugün çok şanslıydılar. "Her şey yolunda," diye titrek bir gülümsemeyle kız kardeşine güvence verdi. "Senin değil."

Bakışları Scarlett'in gövdesinde gezinirken Constance'ın gözleri parladı. "Bu senin," diye fısıldadı.

Constance'ın sözleri Scarlett'in vücudunu harekete geçirmiş, şokun toparlayıcı savunmasını paramparça etmiş gibi, acı sırtını parçaladı ve kaburgalarında yakıcı bir ağrı patladı. Scarlett acı onu ele geçirince soluk soluğa kaldı ve gözleri, Jameson'la ilk randevusunda giydiği mavi ekose elbisesinin üzerine yayılan kan lekesini taradı.

Her şey anlamlıydı; soğuk, acı, baş dönmesi. Kan kaybediyordu. Dengesi bozuldu ve yan tarafına yığıldı, William'ın kafasını kaldırırma çarpmaktan zor kurtardı.

"Scarlett!" Constance bağırdı, ama ses bir türlü kesilmiyordu.

kafasındaki sisin içinden.

Onun yerine oğluna odaklandı.

"Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum," diye fısıldadı ağlamayı bırakıp koluna yatan ve kendisiyle aynı renkteki gözleriyle ona bakan William'a. "William'ım."

O kaos ve ılık ılıa siren sesleri anında her şey o kadar netleşmişti ki, sanki bu gobleni dokuyan kaderin iplerini görebiliyordu. Evden ayrılmak. Kız kardeşinin yanında hizmet etmek. O tozlu yolda Jameson'la tanışmak. Sırılısıklam aşık olmak. Tehlikede olan onların yolu değildi, bu çoktan belirlenmişti. Sadece William'ınki kararsızdı.

"Hepsi senin içindi William," diye fısıldadı, boğazı tıkanmıştı, zorla bir şeyler geveledi. "Çok seviliyorsun. Bundan asla şüphe etme."

Constance onların üzerinde durmuş, Scarlett'in sırtını incelerken ağzı bir karış açık kalmıştı. Diz çökerek yaklaşırken alt dudağı titriyordu. "Ayaa kalkmalısın. Seni hastaneye götürmeliyiz!"

"Ben iyiyim." Acı bir kez daha azalırken Scarlett gülümsedi. Islak, soluk solua nefesler alarak, "Gitmen gerek," diyebildi.

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Constance'ın yüzündeki panik Scarlett'in yüreğini başka hiçbir şeyin parçalayamayacağı kadar parçaladı. Bu, Constance'ı kurtaramayacağı bir şeydi. Kendini bile kurtaramazdı.

"Evet, öylesin." Bakışlarını tekrar William'a çevirdi. "Kamp yapmayı öğrenmesi gerekiyor," dedi yüzüne bakmadan - Jameson'ın yüzüne. "Balık tutmayı ve uçmayı da." Jameson'ın istediğı de buydu. Oğullarının, tam da bu anı getiren bombalardan uzakta, güven içinde büyümesini.

"Ve sen ona bunların hepsini öğretebilirsin," diye bağırdı Constance. "Ama seni hastaneye götürmeliyiz. Sirenleri duyuyor musun? Neredeyse geldiler."

"Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim," dedi William'a, her kelimesi bir öncekinden daha sertti. "İkimiz de istedik."

"Scarlett, beni dinle!" Constance ılık attı.

Scarlett vücudunu bir öksürük kaplamadan önce, "Hayır, sen dinle," dedi,

Dudaklarından kan fokurduyordu. Su dolu bir nefes almayı başardı ve gözlerini kız kardeşine kilitledi. "Onu koruyacağına yemin etmiştin."

"Hayatım pahasına," diye yeminini tekrarladı Constance.

Scarlett bütün gücünü toplayarak, "Onu buradan çıkarın," diye emretti. "Onu Vernon'a götürün."

Constance'ın gözleri anlayışla parlarken gözyaşları yanaklarındaki tozların arasından süzüldü. "Sensiz olmaz."

"Onunla ilgileneceğine söz ver." Scarlett kalan enerjisini kullanarak başını güzel, mükemmel oğluna doğru çevirdi.

"Söz veriyorum," diye bağırdı Constance, sesi gözyaşlarıyla dolmuştu. Scarlett, William'a bakarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Seni seviyoruz.

Sen."

"Scarlett," diye hıçkırdı Constance, Scarlett'in gözleri odaklanamazken kız kardeşinin ensesini kucakladı.

Scarlett belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Jameson," diye fısıldadı. Sonra da gitti.

...

"Hayır!" Constance çığlık attı, ses sirenlerin tiz feryadını bastırdı.

William'ın yüzü, kendisinininkini yankılayan bir çığlık atarken buruştu.

Ambulans neredeydi? Kesinlikle bir şeyler yapılabilirdi.

Bu şekilde bitemezdi, olamazdı.

Scarlett'in üzerine eğilip William'ı kollarının arasına alırken, dünya etraflarında dönerken gözlerini kırpmadan ve hissetmeden başını göğsüne yaslarken, enkaz parçaları dizlerine saplandı.

"Hanımefendi?" diye sordu biri, yanına çömelmiş. "Siz ve bebeğiniz iyi misiniz?"

Constance'ın kaşları adamın sözlerini anlamaya çalışırken çatıldı.

kelimeler. "Kız kardeşim," dedi açıklama olarak.

Adam ona acıyarak baktı, Scarlett'in yere düşmüş gövdesiyle gözleri arasında gidip geldi. "O öldü," dedi elinden geldiğince nazikçe.

"Biliyorum," diye fısıldadı, dudakları titriyordu.

"Yardım edebilir misiniz?" diye seslendi adam omzunun üzerinden. İki adam daha belirdi ve onun göz hizasına çömeldi. "Biz onunla ilgileniriz. Senin hastaneye gitmen gerek. Kanaman var."

"Benim bir arabam var." Constance başını salladı, gözleri geniş ve odaklanmamıştı. Adamlar kimlik sorduğunda onlara el çantasını uzattı. Zihni kapanmıştı, sanki travma ve kalp kırıklığı için sınırına ulaşmıştı.

Edward.

Jameson.

Scarlett.

Bu çok fazlaydı. Bir insan nasıl olur da bu kadar acı çeker ve bu yüzden ölmezdi? Neden kız kardeşini götüren enkazın ortasında neredeyse hiç zarar görmeden diz çökmüştü?

Adamlar Scarlett'i ambulansa bindirirken Constance sendeleyerek ayağa kalktı ve William'ı göğsüne bastırdı.

Onu koruyacağına söz ver. Scarlett'in sözleri sokağın kakofonisi arasında fısıldayarak tüm benliğini sardı. William'ı daha sıkı tutarak başını çenesinin altına sıkıştırdı.

Burası bittiği yerd.

Artık keder yok, bombalama yok, kayıp yok. William yaşayacaktı.

Etrafındaki adamların seslenişlerine aldırmayan Constance, ayağındaki çantayı kaptığı gibi kaldırımda ilerlemeye başladı ve sığınaklarından çıkan insanlar kaldırımda belirdikçe iki kez şarapnel parçalarının üzerinde kaydı.

William'ı Vernon'a götürmek zorundaydı. Onu o uçağa bindirmeliydi.

Sersemlemiş ama kararlı bir şekilde arabaya doğru yürüdü, William'ın çığlıkları kulaklarındaki çınlamaya ve kendi kalbinin çığlıklarına karışıyordu.

Direksiyonun arkasına geçti ve anahtarları kontakta bıraktığını fark etti. William'ı yanındaki koltuğa oturttu ve gözlerindeki bulanıklığa karşı sürekli gözlerini kırıştırarak havaalanına doğru yola koyuldu.

Yolculuğun büyük bir kısmını hatırlamıyordu ama havaalanına varmış ve gösterge panelinde sakladığı geçiş kartını onlara göstermişti. Güvenlik görevlisi geçmesine izin verdi ve o da sersemlemiş, şok ve keder sarhoşu bir halde hangara doğru ilerledi. Arabayı gelişigüzel park etti, sonra William'ı battaniyesine sardı ve dışarı çıktı. Ayağı el çantasının kayışına takıldı - Hayır, Scarlett'in el çantasıydı.

Bu da demek oluyor ki William'ın evrakları ondaydı ama onunkiler neredeydi?

Scarlett ile. Bunu daha sonra halledecekti. William'ı kucakladı ve uzun boylu, üniformalı bir adamın ona doğru koştuğu arabanın önüne doğru tökezledi. Jameson'a amcası olamayacak kadar çok benziyordu.

"Vernon?" diye sordu, refleks olarak William'ı tutarak.

"Tanrım, iyi misin?" Adamın gözleri Jameson'ınki kadar yeşildi ve ona ulaştığında şaşkınlık ve şok içinde parladılar.

"Sen Vernon'sın, değil mi?" Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Jameson'ın amcası?"

Adam başını salladı ve kızın yüzünü dikkatle inceledi. "Scarlett?"

Kalbi çatırdayarak açıldı, kör edici acı sisi yararak geçti. "Kız kardeşim öldü," diye fısıldadı. "Tam orada, kollarımdaydı ve öldü."

"Bombalama sırasında mı yakalandınız?" Kaşları çatıldı.

Başını salladı. "Kız kardeşim öldü," diye tekrarladı. "William'ı getirdim." "Çok üzüldüm. Alnında oldukça kötü bir yara var."

Adam

Bir eliyle omzunu sabitledi ve alnına bir mendil bastırdı.

"Efendim, fazla zamanımız yok. Kalkışı tekrar erteleyemeyiz."

biri seslendi.

Vernon bir küfür mırıldandı. "İhtiyacın olan her şey yanında mı?" diye sordu ona.

"Çantalar arkada. Jameson'ın dediği gibi bir sandık ve iki valiz-" Sesi kesildi. "Onları kendim paketledim."

Vernon'un yüzü düştü. "Onu bulacaklar," diye yemin etti. "Bulmak zorundalar. O zamana kadar, onun istediği buydu." Adamın gözlerindeki hüznün kadıninkini yansıtıyordu.

Başını salladı. *Onu bulamayacaklar, en azından canlı olarak.* Bu duygu derinlere yerleşti. Kalbi ona Jameson'ın Scarlett'le birlikte olduğunu söylüyordu. William yalnızdı. Ona ne olacaktı?

Vernon arkasında duran adamlara, "Çantaları getirin," diye emretti, sonra başparmağını William'ın yanağına, sonra da kızın ona sardığı battaniyeye dokundurdu. Çantalar indirilip piste doğru taşınırken küçük bir gülümsemeyle, "Kız kardeşimin el emeğini nerede görsem tanırım," diye mırıldandı. Onu tekrar inceledi, yüzü yumuşadı. "Gözlerin onun tarif ettiği kadar mavi," dedi sessizce, bakışlarını William'a kaydırarak. "Görüyorum ki sende de var."

"Aileden geliyorlar," diye mırıldandı Constance. Aile. Gerçekten de yeğenini, Scarlett'in oğlunu, sırf kan bağı olduğu için tamamen yabancı birine teslim etmek üzere miydi?

Onu koruyun. Scarlett'in sesi kulaklarında çınladı. Bunu onun için yapabiliirdi.

"Başındaki kesik yaradan çok kabarık gibi görünüyor," dedi Vernon, baskıyı ve mendili kaldırırken yüzünü inceleyerek. "Ama burnunun kırıldığından oldukça eminim."

"Önemli değil," dedi basitçe. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kaşları çatıldı. "Hadi uçağa gidelim. Amerika'ya gitmeden önce doktorlar seni kontrol edebilir. Kız kardeşin için çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle, elini kızın sırtına götürdü ve onu piste doğru yönlendirdi. "Jameson bana ikinizin ne kadar yakın olduğunuzu söyledi."

İçindeki her şey onun geçmiş zaman kullanmasına tepki gösterdi, ama o

Yürümeye devam etti ve kısa süre sonra piste ulaştılar; burada ATC'nin pilotları Amerika'ya geri götürmek için kullandığını bildiği dönüştürülmüş bir bombardıman uçağının pervaneleri dönüyordu.

Birkaç üniformalı memur kapının dışında bekliyordu, şüphesiz manifestoyu tamamlıyorlardı.

Memurlardan biri yüzüne bakarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Sorun ne, O'Connor?" Vernon tersledi. "Daha önce hiç hava saldırısına yakalanan bir kadın görmedin mi?"

Adam bakışlarını kaçırarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Yankilerden biri, "Sakın bana o bebeğin Maine'e kadar yol boyunca ağlayacağını söylemeyin," diye şaka yaparak garipliği başka yöne çekmeye çalıştı.

"*Şu bebek*," dedi Vernon, William'ı göstererek, "William Vernon Stanton, benim büyük yeğenim ve isterse sürekli ağlayabilir."

"Evet, efendim." Adam şapkasını Constance'a doğru eğdi ve gemiye tırmandı.

"Tüm evraklarınız yanınızda mı?" Vernon el çantasına baktı - hayır -Scarlett'in el çantası.

"Evet," diye fısıldadı karnı guruldarken ve yerçekimi yer değiştirirken. *Gözlerin onun tarif ettiği kadar mavi.* Vernon onun Scarlett olduğunu düşündü. Hepsi öyle düşünüyordu. Onu düzeltmek için ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı.

"Mükemmel."

Geriye kalan son subay elindeki panoyu kaldırdı ve Constance ile Vernon'a baktı. "Teğmen Albay Stanton," dedi başını sallayarak ve listesindeki ismi kontrol etti. "William Stanton'ın bu kadar genç olmasını beklemiyordum ama onu burada buldum." Tekrar kontrol etti. "Geriye bir tek..."

Koru onu.

Benim hayatımla. Scarlett'e söz vermişti ve William'ın hayatı için kendi hayatını vereceği şey de tam olarak buydu. Sadece Scarlett

Onu koru.

Çenesini kaldırdı, William'ı kalçasına yerleştirdi ve sabah hazırladığı vizeyi bulmak için titreyen parmaklarıyla el çantasını açtı. Yüzündeki hasar şimdi kendi açısından bir nimetti. Kâğıtları memura uzattı ve avucundaki tarife uyan yara izini gösterdi. Sonra William'ın alnına bir öpücük kondurdu ve sessizce affedilmesi için yalvardı.

"Ben Scarlett Stanton."

Gürcistan

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, son sayfa ayaklarımın arasında yere düştü. Bir çift gözyaşı kâğıda sıçrarken nefesim kesik kesik kesildi.

Büyükannem Scarlett değildi... Constance'dı.

Kulaklarımda bir uğultu vardı, sanki zihnimdeki çarklar dört kat hızla dönüyor, her şeyi işlemeye, yazdıklarını anlamlandırmaya çalışıyordu.

Bunca yıldır tek kelime etmemişti. Tek bir kelime bile. Sırrını mezara götürmüş, tek başına taşımıştı. Yoksa Büyükbaba Brian biliyor muydu?

Düşen sayfayı aldım, bölümün sonunda dosyaladım, sonra tekrar zarfın içine karıştırdım. Neden bana söylememişti? Neden şimdi, sormadığım zaman?

Üçüncü zarfın mührü kolayca kırıldı ve okumak için acele ederken neredeyse kâğıtları yırtacaktım.

Sevgili Georgia'm,

Benden nefret mi ediyorsun? Sizi suçlayamam. Kesinlikle kendimden nefret ettiğim günler oldu, onun adını imzaladığım ve kendimi sahtekar gibi hissettiğim günler. Ama bu mektup benim için değil; senin için. O yüzden bariz sorulara cevap vermeme izin verin.

Kuzey Atlantik üzerinde uçarken, William uykuya daldı, Vernon'la birlikte fermuarlı ve sıcaktı. İşte o zaman yaptığım şeyin gerçekliği yüzüme çarptı. Yanlış gidebilecek o kadar çok yol vardı ki.

William söz konusuyken itiraf edemezdim. Gerçeğin ortaya çıkması ve İngiltere'ye geri dönmek zorunda kalmam an meselesiydi. Tek ihtiyacım olan Jameson'ın ailesiyle tanışmak için yeterli zamandı.

-William'ın emin ellerde olacağından emin olmak için. Rolümü oynamak zorundaydım.

Çantamdan kâğıt ve kalemi aldım, sonra Constance'a veda ettim, bu mektubu göndermenin ailemi William'a ulaşılamayacağına ikna etmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum.

Amerika'ya vardıktan iki gün sonra bu mektubu gönderdim ve otelimizin lobisinde bir İngiliz gazetesine rastladım. Gazetede Haziran ayındaki hava saldırılarında ölenlerin listesi vardı. Ölenler arasında CONSTANCE WADSWORTH'ÜN de olduğunu okuduğum an kalbim durdu. İşte o zaman ambulans şoförlerinin kız kardeşimle birlikte aldıkları çantanın benimki olduğunu hatırladım.

Tanrı yardımcım olsun, işte o zaman William'la kalabileceğimi fark ettim, sadece o yerleşene kadar değil, sonsuza kadar. Annem, babam ve Henry için Constance ölmüştü. Kimse buna itiraz etmemişti. Özgürdüm, ama sadece Scarlett olarak. Geçici yalanım hayatım olmuştu.

Vernon beni göçmen bürosuna götürdü ve bu kez resmimin bulunduğu yeni bir kimlik kartı verdi. Yüzüm bombalamadan dolayı hala şişti, burnum bandajlıydı, ta ki fotoğrafçı fotoğrafımı gösterene kadar.

fotoğraf makinesi. Diğer tanımlayıcı özellikler -yara izi ve güzellik işaretlerimiz- her zaman olduğu gibi mükemmel bir şekilde eşleşti.

Jameson'ın ailesi dayanılmaz kederleri karşısında bile çok sıcak, çok misafirperverdi. Aylar ve yıllar geçip de Jameson'ın kayboluşuyla ilgili cepheden hiçbir haber gelmeyince annesinin gözlerindeki ışığın yavaş yavaş sönmesini izledim. Kederli numarası yapmama gerek yoktu; Jameson ve Edward'ın, ama en çok da kız kardeşimin kaybı için üzüntüm çok gerçektir.

Doğduğum andan itibaren yanımdaydı. Birlikte eğitim görmüştük, savaşı birlikte göreceğimize yemin etmiştik ve ben orada, artık kendi ülkem olan yabancı bir ülkede oğlunu büyütüyor, imzasını tekrar tekrar atıyor, sonra da kimse şüphelenmesin diye sayfaları yakıyordum.

İlk gerçek zorluk, Beatrice'in tekrar yazmaya ne zaman başlamayı planladığımı sorduğu gün geldi. Kız kardeşime benziyordum ve hatta sesim bile ona benziyordu. Onun hayatının en mahrem ayrıntılarını biliyordum ama yazmak... bu hiçbir zaman benim yeteneğim olmamıştı. Belki de o zaman onlara söylemeliydim, ama William'dan ayrı kalma korkusu dayanabileceğimden daha fazlaydı. Bu yüzden kimse bakmıyorken yazıyormuş gibi yaptım. Diplomatın Kızı'nı sayfa sayfa yeniden yazdım, dilbilgisi hatalarını düzelttim ve birkaç

pasajlar, böylece dürüstçe bir şeyler yazdığımı söyleyebilirdim. Yalanların gerçeğe dayandığında daha kolay olduğunu fark ettim, bu yüzden mümkün olan her fırsatta gerçeği enjekte ettim.

Diplomatın Kızı'nı yayınlanması için ben göndermedim. Beatrice savaşın bittiği yıl gönderdi. Jameson'ın Scarlett'ten kendisini beklemesini istediği derenin kıvrımındaki çardağı bitirdiğimiz yıl. O yıl Beatrice benim zaten bildiğim şeyi kabul etti. Jameson eve dönmeyecekti. Sadece hayalimde var olan bir gelecek için, aşk ve trajedinin el ele yürümediği bir gelecek için bir çardak inşa edilmesine yardım ettim.

İlk kitap anlaşmasını imzalamakla ilgili sorun, ikincisinin, üçüncüsünün, dördüncüsünün istenmesiydi. Şapka kutusunu karıştırdım, onun kısmi bölümlerini, olay örgüsü notlarını kullandım ve kalbim durduğunda onun yanımda olduğunu, ailemizin evinde saklandığını, uzun yollarda yürüdüğünü, o mutfak masasında oturduğunu ve bana bundan sonra ne olacağını anlattığını hayal ettim. Bu şekilde, daktilo ettiğim her kitapta yaşadı, sonra şapka kutusu boşaldıkça yazdıklarım da.

Jameson'ın ailesi için yeterince büyük bir ev inşa ettirdim ve taşındık.

Sonra Brian çıkageldi. Georgia, kulübeyi kiraladığı ilk yıl onun sıcak gözlerine ve yumuşak gülümsemesine aşık olmuştum. Onun için hissettiklerimle aynı değildi.

Edward -bu hayatta bir kez yaşanabilecek bir aşkı- ama istikrarlı, sıcak ve ilkbaharın erimesi kadar nazikti. Henry'den sonra... nazik olmaya ihtiyacım vardı.

Beatrice gördü. Biliyordu.

William da gördü. Onaylamadığını hiç dile getirmede. Beni hiç suçlu hissettirmede. Ama on altı yaşına bastığı yıl, Brian'la beni çardakta dans ederken buldu. Fonograf ertesi gün ortadan kayboldu. Babasının gülümsemesine, yaşama tutkusuna, annesinin gözlerine ve çelik gibi iradesine sahipti. O hayatımda yaptığım en iyi şeydi ve hayatının aşkı Hannah'yla evlendiği gün bana benimkiyle evlenme zamanının geldiğini söyledi.

Ona hayatımın aşkını savaşın aldığını söyledim, gerçek buydu.

Bana Jameson'ın mutlu olmamı isteyeceğini söyledi. -Bu da doğruydu.

Her yıl Brian sordu. Her yıl hayır dedim.

Georgia, içimde gri, gölgeli bir yer var ve ben orada hem eskiden olduğum kızım... hem de o gün olduğum kadını, hem Constance hem de Scarlett'im. Ve o gri yerde, hâlâ Henry Wadsworth'le evliydim - her ne kadar yeniden evlenmiş ve yeni ailesini, korumak için kendimi mahvettiğim topraklara taşımış olsa da. Tek romantik hareketinde kız kardeşimi gömdüğü topraklara. Ve belki de korkunç bir şekilde istismara uğrayan kız

sapkın zevk o o olabilir getirmek
onunHayatta olduğunu kabul ederek hayatım
altüst oldu. Benim olduğum kadın, gölgenin
karartmasına izin vermeyi reddetti. Brian'ın ışık-
reddedildi için getirmek onu içine
Eninde sonunda benim kadar sahtekâr bir evlilik
olacaktı ama ona asla gerçeği söyleyemezdim, bu onu
da suçlarıma ortak ederdi. Durdu.
1968'de soruyor.

Henry Wadsworth'ün ağır bir inme sonucu
öldüğünü okuduğum gün, Brian'ın çalıştığı veteriner
kliniğine koştum ve bana tekrar sorması için
yalvardım. Ancak William onay verdikten sonra
avukatlara Jameson için evrak işlerini başlatmalarını
söyledim.

Tanışmamızdan on yedi yıl sonra Brian ile evlendim
ve evlendiğimiz on yıl hayatımın en mutlu dönemiymişti.
Sonsuza dek mutluluğumu buldum. Bundan asla
şüphe etme. William ve Hannah bir çocuk sahibi
olmak için çok uğraşmışlardı ve Ava onların ve benim
gözbebeğimdi. Keşke onu kazadan önce tanısaydın
Georgia. Trajedinin nazik şeyleri kırmak ve
parçalanmış parçaları kontrol edemeyeceğimiz şekilde
birbirine lehimlemek gibi bir yolu vardır. Bazılarını
daha güçlü, daha dirençli yaratıklara dönüştürür.
Diğerlerinde ise parçalar iyileşmeden kaynaşır ve
geriye sadece jilet gibi keskin kenarlar kalır. Yıllar
boyunca seni nasıl kestiği konusunda sana başka bir
açıklama ya da mazeret sunamam.

Sen, tatlı kızım, benim uzun hayatımın ışığıydın.

hayat.

Yavaşlamak, daha fazla niyetle ve daha az korkuyla yaşamak için nedenim sendin.

Sen, Georgia, bana kız kardeşimi çok hatırlatıyorsun.

Onun yılmaz iradesine, güçlü kalbine, vahşi ruhuna ve gözlerine, benim gözlerime sahipsiniz.

Bu paketin sizi mutlu etmesi ve kalbinize layık gördüğünüz adama delicesine aşık olmanız için dua ediyorum. Ayrıca umarım şimdiye kadar o adamın Damian olmadığını anlamışsınızdır - tabii evliliğinizin altıncı yılı ile yedinci yıldönümünüzde bunu açtığınız zaman arasında bir aydınlanma yaşamadıysa. Ve evet, bunu söyleyebiliyorum çünkü ben öldüm. Ben hayattayken kararlıydın ve senin inatçı küçük zihnini değiştirmeye çalışan ruha Tanrı yardım etsin. Bazı dersleri kendimiz öğrenmeliyiz.

Peki ben öldüğüme göre neden sana söylüyorum? Başka kimseye güvenmezken neden bu gerçeği ayaklarının altına serdim? Çünkü seni buraya getirenin aşk olduğunu bilmeye diğer Stanton'lardan daha çok senin ihtiyacın var. Scarlett ve Jameson'ınki gibi başka bir aşk görmedim. Aynı odada olduklarında ikisi arasındaki enerjiyi hissetmek, yakından görmek mucizevi olan o kader yıldırımlarından biriydi. İşte damarlarınızda yaşayan aşk budur.

Edward'a duyduğum aşk gibi başka bir aşk görmedim.

-Biz ikiz alevlerdik.

Ama aynı zamanda Brian'a duyduğum gibi derin, sakın ve gerçek bir aşk da görmedim.

Ya da William'ın Hannah'ya olan aşkı gibi başka bir aşk.

Ama o uçağa adım attığım gün William'a duyduğum sevginin aynısını gördüm. Senin içinde yaşıyor. Sen her yıldırımın ve kaderin cilvesinin sonucusun.

Kenarlarını bile yip seni kırılğan ve soğuk hale getiren aşka razı olma Georgia. Seni bekleyen bir sürü başka aşk türü varken olmaz. Ve benim gibi bekleme, on yedi yılını boşa harcama çünkü geçmişimde acı bir ayak bırakmıştım.

Hepimizin hata yapma hakkı vardır. Onları oldukları gibi kabul ettiğinizde, orada yaşamayın. Hayat yıldırım çarpmasını kaçırmak için çok kısa ve onu yalnız yaşamak için çok uzun. Benim hikayem burada bitiyor. Sizinkinin nereye varacağını görmek için sizi izliyor olacağım.

*Tüm
sevgimle,
büyükanne*

Son sayfayı bitirdiğimde gözyaşlarım yüzümden aşağı damladı ve bunlar güzel, sessiz olanlar değildi. Hayır, sümüklü bir karmaşaydım.

Hayatının yetmiş sekiz yılını Scarlett olarak yaşamış, asla kendi adıyla anılmamıştı. Yaptıklarının yükünü bir başkasının taşımasına asla izin vermemişti. Edward'ın, Jameson'ın, Scarlett'in, Brian'ın... sonra da William ve Hannah'nın ölümlerine katlanmıştı ama

kederin altında sertleşti.

Mektubu merdivenlere bıraktım, sonra telefonuma sarıldım ve tökezleyerek ofise gittim. Masadan Scarlett ve Jameson'ın çerçevesi resmi kaptığım gibi kitaplıktaki dolapların önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve aylar önce Noah'ya gösterdiğim albümleri bulmak için içindekileri karıştırdım.

William. William. William. Büyükanneimin ilk fotoğrafı 8 yılında, Ipswich bombalamasından çok sonra, kimsenin fiziksel farklılıkları sorgulamayacağı kadar uzun bir süre sonra çekilmişti. Kamera objektifinden kaçmakla kalmamış, ondan titizlikle uzak durmuştu.

Her iki resmi de inceledim, kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Scarlett'in çenesi biraz daha sivriydi, Constance'ın alt dudağı biraz daha dolgundu. Aynı burun. Aynı gözler. Aynı güzellik işareti. Ama aynı kadın değillerdi.

İnsanlar görmek istediklerini görürler. Yıllar boyunca bunu bana kaç kez söylemişti? Herkes Constance'ın Scarlett olduğunu kabul etmişti, çünkü bunu sorgulamak için hiçbir nedenleri olmamıştı. William varken neden sorgulasınlar ki?

Bahçecilik. Noah'ın fark ettiğı küçük stil farklılıkları. Fırıncılık... Hepsi anlamlıydı.

Büyükbabam Brian'la olan düğün fotoğrafını bulana kadar albümü karıştırdım. Gözlerinde gerçek, hakiki bir aşk parlıyordu. Noah'nın sonu onun bilebileceğinden çok daha gerçekçi olmuştu... ama bu Scarlett'in değil, Constance'ın sonuydu.

Scarlett yaklaşık seksen yıl önce yıkık bir sokakta ölmüştü. Jameson çok uzakta olamazdı. Uzun süredir ayrı değillerdi. Bunca zamandır birlikteydiler.

Titrek bir nefes aldım ve cep telefonumu karıştırırken gözyaşlarımı koluma sildim.

Eğer büyükanne bana bu hayatı vermek için bir yalanı yaşamıyorsa, o zaman bunu yaşamayı ona borçluydum.

Noah'ya gönderdiğim mesaj hâlâ okunmamıştı ama ben aradım.

Yine de onu. Dört kez çaldı. Telesekreter. Adamın kişisel bir mesajı bile yoktu ve zaten sesli mesaja içimi dökerek değildim. Ayrıca, yorumlara bakılırsa, cevap vermemesi şaşırtıcı değildi.

Nefesim kesildi. Yorumlar çıkmıştı. Tökezleyerek ayağa kalktım, masamdaki sandalyeye kaydım, sonra Adam'ın numarasını bulana kadar e-postalarımı tıkladım.

"Adam Feinhold," diye cevap verdi.

"Adam, ben Georgia," diye ağzımdan kaçırdım. "Stanton, yani."

"Aryanın devlet olmadığını düşündüm," diye kuru bir sesle konuştu. "Sizin için ne yapabilirim Bayan Stanton? Bugün buralar biraz... ağır."

"Evet, bunu hak ediyorum," diye itiraf ettim, sanki beni görebiliyormuş gibi yüzümü buruşturarak. "Bak, önce Noah'ı denedim-"

"Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bana bir araştırma gezisinde olduğunu ve ihtiyacımız olan tanıtım için zamanında döneceğini belirten bir mesaj bıraktı."

Gözlerimi kırptım. "Noah... gitti mi?"

"Gitmedim. Araştırma yapıyor. Stres yapma, seninki hariç her kitapta bunu yapıyor, çünkü biliyorsun, araştırma zaten yapılmıştı."

"Oh." Kalbim sıkıştı. Şimşeği yakalamak buraya kadarmış.

"Adamın senin için öldüğünü biliyorsun, değil mi?" Adam yumuşak bir sesle söyledi. "Ve bunu en iyi arkadaşı olarak söylüyorum, editörü olarak değil. Sefil durumda. Ya da en azından perişan *haldeydi*. Bu sabah sadece kızgın gibiydi ama bu eleştiriler çıktıktan sonraydı. Christopher daha da kızgın, ki yayın yönetmeni olarak bu kesinlikle mümkün, inanın bana."

Ona yanıldığımı söylemek için yirmi dört saat geç kalmıştım. Gerçekten yanıldığımı. Ama belki ona gösterebilirdim. En azından deneyebilirdim. "Noah gerçekten iki versiyonu da düzenledi mi?"

"Evet. Kopya düzenlemeleri ve hepsi. Söylemişim, seni çok seviyor." "Güzel." Gülümsedim, bu ifadeyi açıklığa kavuşturaktan çok mutluydum. "İyi mi?"

"Evet. Güzel. Şimdi git Christopher'ı getir."

Noah

Yayıncılıktan daha yavaş olan tek kurum Birleşik Devletler hükümetiydi. Özellikle de başka bir ülkeyle birlikte çalışması gerektiğinde ve her ikisi de kimin neden sorumlu olduğu konusunda anlaşılamadığında. Ama altı hafta ve birkaç yüz bin dolar sonra, sorularımdan birinin cevabını almıştım.

Diğerinin cevapsız kalmasının daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştım.

Yeni demlenmiş kahveyle dilimi haşlarken küfrettim ve apartman pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığına gözlerimi kısıtım. Jet lag tam bir baş belasıydı ve zaten orada da saatlerimi pek düzenli tutamıyordum.

Bir fincan lavımı kanepeye taşıdım, ardından dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım ve yaklaşık bir milyar e-postayı taradım. Altı hafta boyunca gerçek dünyayı görmezden gelmek, henüz başa çıkmaya hazır hissetmediğim bazı ciddi gelen kutusu komplikasyonlarını da beraberinde getirdi.

Cep telefonuydu. Her zamanki gibi Georgia'dan gelen son mesajı bulmak için mesajlarımı gözden geçirdim.

Eleştiriler için üzgünüm.

Bu, yayıncılıktaki herkesin aynı anda benim bir pislik olduğum konusunda hemfikir olmasından bir gün sonra indiğimde aldığım bir tanesiydi, ki onların savunmasına göre bu doğrudu. Sadece her platformda bağırıcıları nedenlerden dolayı değil. Kahve kadar rutin hale gelen konuşmanın geri kalanını okudum.

Sözümü tuttum.

Biliyorum. Biraz zamanım var ama döndüğünde beni ara.

Yapacağım.

Bu kadar. Burada bırakmıştık. *Biraz zaman alıyordu,*

Bu da kabaca beni yalnız bırak anlamına geliyordu, ben de öyle yaptım. Altı lanet hafta boyunca.

Kadının daha ne kadar zamana ihtiyacı vardı?

Ayrıca, bu süreye bugün de dahil miydi? Evde olduğum için aramalı mıydım? Yoksa ona daha fazla zaman mı vermeliydim?

O inatçı, metanetli çenesini kaldırıp söyleyecek kadar saçmaladığım bir yalan yüzünden beni kışımın üstüne atalı üç ay olmuştu. O gözlerin benim koyduğum yaşlarla dolmasının üzerinden üç ay geçmişti. Üç ay ve ben onu hâlâ o kadar çok seviyordum ki içim acıyordu. Daha aşık bir karakter yazamazdım ve gözlerimin altındaki halkalar bunu kanıtlıyordu.

Annem aradı, ben de cevap verdim.

"Selam anne. Dün gece yeni geldim. Kopyanı gönderdin mi?" Genellikle son kopyamı kendim alırdım, ama Scarlett Stanton'ın son eserine ne yaptığımı anladığında yüzünü görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Dün gece kuryeyle geldi! Seninle çok gurur duyuyorum!" Kahretsin, sesi çok mutlu geliyordu - çünkü henüz sonunu okumamıştı.

"Teşekkürler anne." Google uyarıları daha fazla yorumla dolduğunda dizüstü bilgisayarım yanımda pırıldamaya başladı. Bu saçmalığı gerçekten kapatmam gerekiyordu.

"Bayıldım, Noah. Gerçekten kendini aşmışsın. Scarlett'in sözlerinin nerede bitip seninkilerin nerede başladığını bile anlayamıyorum!"

"Sonuna geldiğinizde anlayacağınızdan eminim. Oldukça açık," diye homurdandım ve kanepeye doğru kaydım. Annelerini hayal kırıklığına uğratan insanlar için özel bir cehennem vardı. "Ve üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Özür mü? Ne için?"

"Sadece bekle. Göreceksin." Yurtdışında kalmalıydım ama o mesafe bile beni annemin gazabından kurtaracak kadar uzak değildi.

"Noah Antonio Morelli, boş boş konuşmayı keser misin?"

tersledi. "Bütün gece uyumadım ve her şeyi okudum."

Karnım yere çarptı. "Anma Günü için hâlâ davetli miyim?"

"Neden olmayasın ki?" Ses tonu şüpheli bir hal aldı.

"Sonu katlettiğim için mi?" Şakaklarımı ovuşturdum, baltamın düşmesini bekliyordum.

"Alçakgönüllü olmayı bırak. Noah, çok güzeldi! Jameson'ın kavak korusunda gördüğü an-"

"Ne?" Doğruldu, dizüstü bilgisayarım yere düştü. "Jameson..." Olan bu değildi. En azından yayınladıkları versiyonda. *Adam*. "Anne, kitap yanında mı?"

"Evet. Noah, neler oluyor?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Bana bir iyilik yap ve ön sayfayı çevir, telif hakkının olduğu yeri." Adam onun için özel bir baskı yapmış olmalıydı. Lanet olsun, ona çok borçluydum.

"Oradayım."

"Özel bir baskı mı?"

"Eğer ilk baskılar özelse değil."

Bu da ne böyle? Dizüstü bilgisayarımı yerden aldım ve ilk Google uyarısını açtım. *Times*'tı ve ilk satır beni yere serdi.

HARRISON, STANTON'UN VİZYONUNU KUSURSUZ BİR
ŞEKİLDE HARMANLIYOR-

"Anne, seni seviyorum ama gitmem gerek." Uyarı sırasını tıkladım. Hepsi aynı şeyin varyasyonlarını söylüyordu.

"Tamam. Seni seviyorum Noah. Daha fazla uyumalısın," dedi her zamanki nazik otoriter tavrıyla.

"Seveceğim. Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım ve Adam'ı aradım. İlk çalışta açtı.

"Evinize hoş geldiniz! Yolculuk nasıldı? Önümüzdeki yılın sürümüne başlamak için ateşlendin mi?" Bu sabah neden herkes bu kadar neşeliydi?

"Harrison, Stanton'ın vizyonunu kendi bakış açısıyla kusursuz bir şekilde harmanlıyor.

klasik romantizm. Bu kaçırılmaması gereken bir kitap. The *Times*," diye okudum. "Güzel!"

"Sen ciddi misin? Buna ne dersin?" Tersledim. "Kandırıldık. On yılın yem ve değişiminin nasıl şaşkın ve rahatlamış bir hayran kitlesine yol açtığını. *Tribune*." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Fena değil. Neredeyse bunu yapmak istemişiz gibi görünüyor, ha?" "Adam," diye homurdandım.

"Noah."

"Kitabıma ne yaptın sen?" Kükredim. Her şey mahvolmuştu. Onun için ortaya koyduğum her şey elimden alınmıştı. Bunun için beni asla affetmeyecekti, ona ne kadar *zaman* veririm vereyim bana asla güvenmeyecekti.

"Tam olarak, bu konuda bilgisi olan tek kişi tarafından bana söyleneni yaptım.

Bana bunu yapmamı söylemek için *sözleşmeye dayalı bir hakkınız var*," dedi yavaşça.

Ben olmadan değişiklikleri onaylayabilecek tek bir kişi vardı ve onun da süresi resmen dolmuştu.

Gürcistan

"Baygınlık hakkında konuşmak," diye iç geçirdi Hazel.

"Evet, bu iyi bir bölümdü." Telefonu diğer kulağıma geçirdim ve ellerimdeki kiri yıkamayı bitirdim. Fideler geliyordu ve sadece birkaç hafta içinde bahçeye ekilebilecek kadar güçlü olacaktı. Tam da havanın buna izin verecek kadar nazik olduğu bir zamanda.

"Ve kutsal düşün gecesini sahnesi, Batman. Bilmek zorundayım, o senin büyükannen miydi? Yoksa orada küçük bir Noah mı var, çünkü o kadar sıcaktı ki kendimi Owen'ın ofisine attım."

"Orada dur, çünkü bir dahaki sefere dışarıya gittiğimde bu zihinsel görüntüye ihtiyacım yok." Ellerimi kuruladım ve bunun tam olarak ne kadarının Noah olduğunu düşünmemeye çalıştım. Sanırım o gün kitapçada yaptığım *tatmin edici olmayan* yorum hakkında yanıldığımı kanıtlamak için yola çıkmıştı.

"İyi, ama cidden. Ateşli."

Kapı zili çaldığında "Evet, evet," dedim.

"Akşam yemeğine gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu ben koridordan geçip fuayeye doğru yürürken. "Böyle bir gecede pizza yiyeceğin düşüncesinden nefret ediyorum. Kutlama yapıyor olmalıydın. Büyükannem bu kitaba bayılırdı."

"Ben iyiyim, ve evet, kesinlikle yapardı. Bekle, pizzam geldi." Kapıyı açtım. Kalbim duracak gibi oldu, sonra dörtlüye koşmaya başladı.

"Georgia." Noah kapımın önünde durmuş, ağzımı anında küle çeviren bir alevle bana bakıyordu.

"Hazel, gitmem gerek."

"Gerçekten mi? Tekrar düşünmeyecek misiniz? Çünkü size sahip olmayı çok isteriz."

"Evet, eminim. Noah burada," dedim nefes alamadığım gerçeğini göz önünde bulundurarak yapabildiğim kadar rahat bir şekilde. Üç aylık özlem, bir yıkım topunun gücüyle içime çarptı.

"Oh, güzel. Ona seks sahnesini sor, olur mu?" diye espri yaptı.

Kara kaşlarını kaldırdı, belli ki onu duymuştu.

"Eh, sanırım bu konuşmanın beklemesi gerekebilir. Biraz tedirgin görünüyor." Ayakta durabilmek için kapının kolunu sıkıca kavradım. Kendimi korumak için o koyu kahverengi gözlerden başka tarafa bakmam gerekiyordu ama manyetik yasalar buna izin vermiyordu.

"Bekle, şaka yapmıyorsun, değil mi?" Sesi tüm espisini kaybetmişti. "Hayır."

"Güle güle!" Telefonu kapattı ve beni tek başıma, inanılmaz derecede sinirli bir Noah'ın namlusuna bakarken bıraktı.

"Beni içeri alacak mısın?" diye sordu başparmaklarını ceplerine sokarak. Onun kadar iyi görünmek bir suç olmalıydı.

"Bana bağırarak mısın?" diye sordum. "Evet."

"Tamam o zaman." O içeri girerken geri adım attım. Kapıyı kapattım ve arkama yaslandım.

Girişte dönerek aramızda sadece birkaç adım bıraktı. Bu mesafe hem çok fazlaydı hem de aynı anda yeterli değildi.

"Döndüğünde beni arayacağını sanıyordum," diye zayıfça başladım. Bugün pek çok şeye hazırlıklıydım ama onu görmek bunlardan biri değildi, şikâyetçi olduğumdan değil.

Gözlerini kısarak arka cebine uzandı ve cep telefonunu çıkarıp iki tuşa bastı.

Telefonum çaldı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ekranda onun adını görerek sordum. Açıkça meydan okurcasına telefonunu kulağına götürdü. Gözlerimi devirdim ama cevap verdim.

"Merhaba Georgia," dedi, sesi alçalarak ve benim

İçim pelteye döndü. "Geri döndüm."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum. Fuayenin ortasında onunla telefonda konuştuğumu fark ettiğimde yanaklarım kızardı.

Düpedüz sırttı.

"Ugh," diye inledim ve ikimiz de telefonlarımızı arka ceplerimize koyduk. "Soruya cevap ver."

"On sekiz saat önce," diye yanıtladı kazağının kollarını ön kollarına doğru iterek. "Bunun altısında uyudum. Bir saatini ne yaptığını anlamaya çalışarak, on bir saatini de uçak bileti almak, havaalanına gitmek, gerçekten uçmak, araba kiralamak ve Denver'dan buraya kadar araba sürmekle geçirdim."

"Yeterince adil."

"Yeterince *zamanın oldu mu?*" Başparmaklarını tekrar ceplerine soktu. "Yoksa hâlâ seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"

"Ben mi?" diye ciyakladım. "Ortadan kaybolan sendin. Bir ya da iki hafta içinde döneceğini düşünmüştüm, *altı* değil. Beni arayıp söyleyebilirdin. Bir güncelleme ya da posta güvercini gönderebilirdin. Ya da başka bir şey."

"Bana zaman ayıracağını ve döndüğümde aramamı söylemiştin. Bunlar oldukça kesin talimatlar Georgia ve bunlara uymak beni *öldürdü*."

"Oh."

"Kitabın sonunu neden değiştirdin?" diye sordu aniden. *İşte başlıyoruz*. "Ah, doğru. Şu." Kollarımı göğsümün altında kavuşturdum, keşke kot pantolon ve uzun bir tişörtten biraz daha iyi bir şey seçseydim diye düşündüm.

kollu tişört. Bu konuşma zırh ya da iç çamaşırı gerektiriyordu. "Evet. O." Kaşlarını kaldırdı. "Neden değiştirdin?" "Çünkü seni seviyorum!"

Gözleri parladı.

"Çünkü seni seviyorum," diye tekrarladım, bu kez bağırmamayı başarak. "Ve son konusunda haklıydın. Ben hatalıydım. Ve kariyerini mahvetmek istemedim çünkü acı, soğuk ve keskin davranıyordum.

."

Ben daha cümlemi bitirmeden üzerimdeydi, vücudu benimkini kapıya bastırıyordu, elleri saçlarımdaydı, ağzı beni mutlulukla öpüyordu.

Tanrım, bunu özlemiştim, onu özlemiştim. Onu her şeyimle öptüm, kollarımı boynunun arkasına bağladım, o da beni kaldırdı, bir eli her iki uyluğunun altındaydı. Ayak bileklerimi sırtının alt kısmına kilitledim. Daha yakın. Daha yakın olmam gerekiyordu.

Tekrar tekrar, dilinin derin, girdaplı vuruşlarıyla ağzımı aldı, benzin havuzuna düşmüş bir kibrit gibi beni ateşe verdi, tıpkı çıraya düşen bir yıldırım gibi.

"Bekle," dedi ağzıma karşı, sonra onu ısırılmışım gibi geri çekildi. "Bunu henüz yapamayız." Göğsü kabardı.

"Ne?" Ayaklarım yeri buldu ve bir kalp atışı sonra, ellerini başının üzerinde birleştirmiş halde fuayenin ortasındaydı. "Ne yapıyorsun?"

"Senden bir şey sakladığım için her şey boka sardı."

"Bunu belirtmek için garip bir zaman ama tamam." Nefesimi tutmaya çalışarak kapıya yaslandım. Sır saklayan tek kişi o değildi. "Sanırım tam açıklama adına sana çocuk sahibi olabileceğimi söylemeliyim."

"Düşündüm de..." Kaşları çatıldı, alnında iki küçük çizgi belirdi. "Önemli olduğundan değil, ama bu benim için hiçbir zaman bir sorun olmadı. Ebeveyn olmanın tek yolu biyoloji değildir."

"Teşekkür ederim. Ama yapabilirim. Ben sadece... Damian'la birlikte olmalarını istemedim, bu yüzden doğum kontrolümü bırakmadım. Bu durumda nasıl bir anne olacağımı bilmek istemedim. Bunu ona da söylemedim."

"Huh. Tamam. Son altı haftayı İngiltere ve Hollanda arasında geçirdim." Ön cebinden küçük, beyaz bir zarf çıkardı.

"Kitap araştırması yapıyorum. Adam söyledi." Bizi bunun için mi durdurmuştu? Şimdiye kadar çıplak olabilirdik ve o kitap araştırması hakkında sohbet etmek mi istiyordu?

"Tam olarak değil. Jameson'ın uçağının yerini o günkü telsiz konuşmalarındaki son koordinatlardan bulması için bir derin deniz araştırma şirketi tuttum."

"Sen ne?"

"Sanırım geçen hafta bulduk, *sanıyorum derken* oldukça eminim demek istiyorum ama resmi kanallar ve bir sürü bürokrasi var. Eagles Eylül ayına kadar Amerikan ordusuna geçmedi ve o da Haziran ayında düştü, yani hala RAF'ta ama Amerikan vatandaşıydı. Kimin yetkili olduğu konusunda kimse hemfikir değil." Zarfı parmaklarının arasında çevirdi.

"Ama onu bulduğunu düşünüyorsun?" Sessizce sordum.

"Evet... ve hayır." Yüzünü buruşturdu. "Bu bir Spitfire, ama kuyruktaki tanımlayıcı işaretler aşınmış ve enkaz dağılmış."

"Nerede?"

"Hollanda kıyılarında. Bu..." İ ekti. "Enkazın tamamını kurtarmak için çok derin ama aşağıya bir ROV gönderdik." Yavaşça bana doğru yürüdü. "Gövdeye ait alüminyum bir panel ve kokpit olduğunu düşündüğümüz bir şey bulduk ama... kalıntı yok."

"Oh." Rahatlamalı mıydım yoksa yıkılmalı mıydım bilemedim. Bu kadar yaklaşmıştım ama yine de bilmiyordum. "O zaman neden-"

Noah elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde tuttu ve zarfı elime sıkıştırdı. Altın bir yüzük kâğıttan elime kaydı. Noah'nın cebinden çıktığı için hâlâ sıcaktı. "Yazıyı oku."

"J Sevgilerimle, S." Boğazım düğümlendi. "Bu onun," diye fısıldadım.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye kabul etti Noah, sesi sertleşiyordu. "Ve eğer istersen onu yerine koyarım. Onu tanımlayabilecek herhangi bir şey arıyorduk ve tam oradaydı... sanki bulunmayı bekliyormuş gibi, oyma ve her şey. Tuttuğum ekip daha önce böyle bir şey görmediklerini söyledi."

Parmaklarım bandın üzerine kapandı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Eminim bu hafta bir telefon alacaksınız. Amerikalı. İngiliz. şu a n d a kim olduğundan emin değilim." Yutkundu.

"İngiltere'ye gitmemin tek nedeni bu değildi. Bunun seni kızdırabileceğini biliyorum ve elimde kanıt da yok ama sanmıyorum ki..." Başını salladı, sonra derin bir nefes aldı ve tekrar başladı. "Sanırım kitap -bizim kitabımız- iki ayrı kişi tarafından yazıldı."

"Çünkü öyleydi." Yavaşça gülümsedim, evlilik yüzüğünün ağır metalini avucumda hissediyordum.

Noah'nın gözleri büyüdü ve dudakları aralandı.

"En eski sayfalar, düzenlenmemiş orijinal sayfalar, Scarlett tarafından savaş sırasında yazılmış." Yutkundum. "Ve daha yenileri, düzenlemeler ve eklemeler... bunların hepsi-"

"Constance," diye tahmin etti.

Başımı salladım. "Nereden biliyordun? Yaklaşık altı hafta öncesine kadar bilmiyordum." Benim görmediğim neyi görmüştü?

"Kitap bana ipucu verdi. Eğer kitabımız onun yazdığı son kitap olsaydı ve ilk kitap olmasaydı bunu anlayamazdım. Sonra, evlilik cüzdanı geldi. Damian'a yeniden evlenmesinin yıllar aldığını çünkü ilk evliliğinin bitmiş gibi hissetmediğini söylemişti, bu da kolayca Jameson'a hâlâ aşık olduğu şeklinde yorumlanabilirdi... ta ki Henry Wadsworth'un ölüm belgesini bulana ve yıllar eşleşene kadar. Bu yeterli değildi, sadece bir önseziydi ve iyi bir nedenim olmadan ona olan güveninizi sarsmak istemedim ama kimse fark etmeden araştırmayı bırakmaya karar verdim."

"Gran-Constance bana anlattı. Ölmeden bir yıl önce her şeyi yazmış ve teslim ettirmiş. Okuduktan sonra seni aradım ama sen çoktan gitmiştin, ben de Adam'ı aradım."

"Ve kitabın sonunu değiştirdi."

Başımı salladım.

"Çünkü beni seviyorsun." Gözleri benimkileri aradı.

"Çünkü seni seviyorum, Noah. Ve büyükannem gerçek hayatta mutlu sona ulaştığı için. Bunun için savaştı. Senin onun için hazırlamana ihtiyacı yoktu; o bunu çoktan hak etmiş, çoktan yaşamıştı. Scarlett ve Jameson'a hak ettikleri hikayeyi verdin. Kaza, kaçış, Hollandalı

Direnif, hepsi. Kaderin yanlışlıkla kısa keştiği bir hikayeyi bitirdiniz. Büyükannem bunu yapamadı. Hikayeyi yarım bıraktı       onları gitmesine izin veremezdi, Scarlett'in gitmesine izin veremezdi. Sen onları  zg r bıraktın."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu senin için yapardım. Başkaları ne düşünürse düşünsün, sana ne istersen verirdim."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "      beni seviyorsun."

"      seni seviyorum Georgia ve sensiz yaşamaktan bıktım. Lütfen beni zorlama."

Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğildim. "Colorado mu New York mu?"

"New York'ta sonbahar. En azından Ağustos ve Eylül." Ağzıma karşı gülümsedi. "Colorado'da kış, ilkbahar ve yaz."

"Yapraklar için mi?" Alt dudağını hafifçe ısırarak tahmin ettim. "Mets için."

"Anlaştık."

BEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağustos 1944

Poplar Grove, Colorado

Scarlett, William yeni tamamlanmış çardağın kenarında sallana sallana yürürken ona, "Basamaklarda dikkatli ol, tatlım," dedi, elleri korkuluğun parmaklıklarını tek tek kavıyordu.

Omzunun üzerinden sırttı ve yoluna devam etti.

Seçtiği plağı bıraktı ve merdivenlere varmadan hemen önce onu kollarının arasına alarak yere doğru koştu. "Benim ölümüm olacaksın, William Stanton."

William kıkırdadı, o da boynuna bir öpücük kondurdu, sonra fonografa doğru yürürken William'ı kalçasına doğru kaydırды. Sonbahar esintisi elbisesini dalgalandırdı ve saçlarını William'ın avuçlarından uzak tutmak için yana yatırdı. Saç telleri artık daha uzundu, sırtının ortasına düşüyordu, Jameson'a Ipswich'te veda öpücüğü vermesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini gösteren kendi kişisel takvimiydi.

İki yıl geçti ve hiçbir haber yok... ama hiçbir kalıntı da yok, bu yüzden umuda ve onu düşündüğünde göğsünde alevlenen kesinlik kıvılcımına tutundu. O yaşıyordu. Bunu biliyordu. Nerede ve nasıl olduğundan emin değildi ama yaşıyordu. Öyle olmalıydı.

"Hangisini dinleyelim yavrum?" diye sordu oğullarına, onu masanın üzerindeki küçük plak koleksiyonunun önüne oturarak. Çocuk rastgele bir tane seçti ve kadın da plağı açtı. "Glenn Miller. Mükemmel seçim."

"Elmalar!"

"Haklısın." William'ı uzak uca serdiği battaniyeye götürürken Glenn Miller Orkestrası'nın sesi alanı dolduruyordu. Elma ve peynir atıştırdılar - William'ın emin olmadığı

Amerika'da bu kadar çok yiyecek bulunmasına hiç alışamayacaktı ama şikayet etmiyordu. Şanslılarmış.

Hava saldırısı sirenleri yoktu. Bomba yoktu. Komplo kuracak tahtalar yoktu. Elektrik kesintisi yok. Güvendeydiler. William güvendeydi.

Her gece Jameson ve Constance'ın da öyle olması için dua ediyordu. Parmakları avucundaki küçük yara izinin üzerinde gezinirken İngiltere'deki eşini düşündü. Kız kardeşinin gözünün üstündeki kesik de iz bırakmış mıydı? Bombaların onları Ipswich'te sokak ortasında havaya uçurduğu ve üçünün canını zor kurtardığı o gün, onları uçağa zorla bindirirken kanıyordu.

Dün kız kardeşi için iki yeni elbise hazırlamış ve onları göndermişti. Henry'nin merdivenden düşüp aptal boynunu kırmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve son mektubuna göre, Ordu Veteriner Birliği'nde görev yapan yakışıklı bir Amerikalı askerle tanışmıştı.

William battaniyenin üzerine uzandı ve Scarlett ellerini William'ın kalın, siyah saçlarında gezdirirken, William öğleden sonra uykusuna daldı, dudakları tıpkı Jameson'ınki gibi uykuda aralandı. Onun uyuduğundan emin olunca kendini dikkatle çözdü ve plak çalara doğru ilerledi.

Bu düşkünlüğünün bedelini daha sonra ödeyeceğini, onu daha da çok özleyeceğini biliyordu ama yine de plağı Ella Fitzgerald ile değiştirdi. Tanıdık şarkı çalmaya başladığında kalbi tekledi ve o an için Colorado Rockies'in ortasında değildi ve etrafındakiler dağ esintisinde sallanan altın kavak yaprakları değildi - hayır, bunlar Middle Wallop'un hemen dışındaki aşırı büyümüş bir tarladaki uzun yaz otlarının uçlarıydı.

Gözlerini kapadı ve sallanarak bir an için onun orada olduğunu, elini uzatarak kendisini dansa kaldırdığını hayal etti.

"Ortağa ihtiyacın var mı?"

Yavaşça nefes aldı, sesle birlikte gözleri fal taşı gibi açıldı

her yerde tanırdı. Son iki yıldır sadece rüyalarında duyduğu ses. Ama önünde sadece pikap, yanında yerde uyuyan William ve etraflarında kıvrılan derenin sesi vardı.

"Scarlett," dedi tekrar.

Arkasında.

Döndü, elbisesi esintiyle bacaklarına çarptı ve görüş alanını açmak için saçlarını hızla gözlerinden çekti.

Jameson çardağın girişini doldurmuş, destek kirişine yaslanmış, şapkasını kolunun altına sıkıştırmış, üniforması yeni ama yolculukta yıpranmış, artık RAF değil, Birleşik Devletler Ordusu Hava Kuvvetleri üniformasıydı. Gözleri kilitlendiğinde gülümsemesi genişledi.

"Jameson," diye fısıldadı, elleri ağzına gitti. Rüya mı görüyordu? Ona dokunamadan uyanacak mıydı? Kalbi mantığıyla savaşırken gözleri yaşardı.

"Hayır, bebeğim, hayır." Jameson, şapkası aşağıdaki güverteye düşerek boşluğa doğru yürüdü. "Tanrım, ağlama." Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

Elleri sıcaktı. Katı. Gerçektir.

"Gerçekten buradasın," diye haykırdı, parmakları titreyerek göğsünü, boynunu, çenesinin çizgisini sıyırdı. "Seni seviyorum. Bunu sana bir daha asla söyleyemeyeceğimi sanıyordum."

"Tanrım, seni seviyorum, Scarlett. Buradayım," diye söz verdi, bakışları açlıkla onun üzerinde geziniyor, onu görmeye, ona karşı hissetmeye açlık duyuyordu. Yıllar ve kilometreler, savaşlar ve yere çakılmalar tek bir şeyi bile değiştirmemişti, ona olan aşkını azaltmamıştı. "Buradayım," diye tekrarladı, çünkü onun da bunu duymaya ihtiyacı vardı. Karşılarına çıkan tüm zorluklara rağmen başardıklarını bilmeye ihtiyacı vardı.

...

Yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve onu uzun uzun, yavaş yavaş öptü, içine çekti, elmanın, evin ve Scarlett'in tadını aldı. Onun Scarlett'ini.

"Nasıl?" diye sordu, parmaklarını onun boynunun arkasında kilitleyerek.

"Çok şanslıyım." Alnını onunkine yasladı ve bir kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. "Ve kırık bir bacak, bana merhamet eden bir direnişçi ve bacağım iyileşene kadar üç ay boyunca gizli bir oda arkadaşı olmamı sorun etmeyen çok yardımsever inekleri içeren gerçekten uzun bir hikaye."

Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Ama sen iyi misin?"

"Şimdi öyleyim." Alnına bir öpücük kondurdu ve elini sırtının alt kısmında gezdirdi. "Seni her gün özledim. Yaptığım her şey eve, sana dönmek içindi."

Dudaklarından bir hıçkırık dökülürken omuzları çöktü ve adamın boğazı, derenin kavak korusunun etrafında kıvrıldığı yerde beklerken onu rüzgârla sallanırken gördüğü anda oluşan yumrunun etrafında kapandı.

"Sorun yok. Başardık."

"Geri dönmek zorunda mısın?" diye sordu, sesi kırılarak.

"Hayır." Karısının çenesini eğdi ve o mavi gözlerin içine daldı. Tanrım, anıları ne kadar ayrıntılı, hayalleri ne kadar mükemmel olursa olsun, hiçbir şey karısının güzelliğine yaklaşılamamıştı. "Maastricht özgürleşene kadar dışarı çıkamadım. Bir yılımı Hollanda Direnişi'nde gizlice savaşıarak geçirdim ve yakalanmamı göze alamayacakları kadar çok şey biliyorum, bu da uçacağım tek uçakların amcama ait olduğu anlamına geliyor, tam burada."

"Yani bitti mi?" diye sordu, sesinde hissettiği çaresizliğin aynısı vardı.

"Her şey bitti. Ben eve geldim." Onu tekrar öptü, üniformasının yakalarını kavrayıp daha da yaklaştıırken ağzına gömüldü.

"Evindesin." Gülümsedi, geniş ve parlak.

Eğildi, kollarını kadının kalçalarının arkasına kilitledi ve onu göz hizasına kadar kaldırdı. Sonra onu yeniden tanıyana kadar öptü.

Ağzının her çizgisi ve kıvrımıyla kendisi.

Bir hışırtı dikkatini çekti ve elini başının altına sokmuş, battaniyenin üzerinde uyuyan William'ı görünce nefesi kesildi. Yavaşça Scarlett'i yere bıraktı. "O çok büyük."

Başını salladı. "O mükemmel. Onu uyandırmak ister misin?" Gözleri dans etti.

Jameson yutkundu, rüya gören oğlu ile hayatının aşkı arasında gidip gelirken boğazı ve göğsü gerildi. Mükemmeldi. Her şey mükemmeldi ve uzun, boş geceler ve savaşla geçen günler boyunca hayal ettiği her şeyden daha iyiydi. Ellerini Scarlett'in ipek saçlarına daldırdı ve karısına sıırttı. "Birkaç dakika sonra."

Bir öpücük daha almak için eğildiğinde gülümsemesi yavaştı. "Birkaç dakika içinde," diye kabul etti. Evindeydi.

Gürcistan

Üç yıl sonra

Gülümsedim ve Jameson ile Scarlett'e sessizce veda etmeden önce son sayfayı bir kez daha okudum. Sonra kitabı kapattım ve gerçek kocamın şu anda dört koridor ötede yeni kitabını piyasaya sürmeye hazırlandığı gerçek dünyaya döndüm.

Başparmağım kapaktaki isimlerin üzerinde gezindi. Birini doğduğumdan beri tanıyordum ama hiç tanışmamıştım, diğeriyle ise tam bu noktada tanışmıştım ve hayatımın sonuna kadar tanıyacaktım.

"Sana nasıl biteceğini söyleyebilirim," dedi Noah kulağıma, arkamdan yaklaşırken, sesi alçak ve kolları sıcaktı.

"Yapabilir misin?" Geriye doğru eğildim ve çenesine bir öpücük kondurdum. "Duyduğuma göre kitabın sonu, yayınlandığı gün yazar için bile sürpriz olmuş." Utanmazca sırıttım.

"Huh. Düşünsene."

"Normal kitaplarından çok daha *tatmin edici* seks sahneleri de var." Omuz silktim.

Alay etti. "Son kitabını okudun mu? Eminim mükemmel bir ilham kaynağı bulmuştur."

"Hmm. Kontrol etmem gerekecek."

"Size özel bir okuma yapmaktan mutluluk duyarım."

O kadar çok güldüm ki neredeyse burnumu çekecektim. "Tamam, bu çok kötüydü."

"Evet," diye itiraf etti. "Kesinlikle en iyisi değil. 'Öp beni Georgia, gidip birkaç kitap imzalamam lazım'a ne dersin?"

"Bunu yapabilirim." Başımı eğdim ve onu öptüm.

3Zar zor. Adam halkın tüketimi için fazla bağımlılık yapıcıydı.

Kavrayışı sıkılaştı ve alt dudağımı ısırды. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Şimdi git işini yap. Ben de yan tarafa gidip kendi işimi yapacağım." Ona bir gülümseme gönderdim ve bir öpücük daha çaldıktan sonra bir sonraki koridorda kayboldu, beni bir an için sersemletti, yanımdaki romantizm bölümünde bir kadın dolaşırken arkasından bakakaldım.

"Bu çok güzel bir kitap," dedi, elimdeki kitaba heyecanla başını sallayarak ve Noah'ın son ciltli kitabını tutarak. "Eğer okumadıysan, okumalısın. Güven bana. Pişman olmayacaksın. İnanılmaz."

"Teşekkürler. İyi bir tavsiyeyi her zaman takdir ederim. İmza için mi buradasın?" Ağırlığımı kaydırdım. Hamilelik dengeme tuhaf şeyler yapıyordu ve hâlâ jet lag yüzünden bitkin düşmüştüm.

"Cheyenne, Wyoming'den buraya kadar geldim," dedi sırtarak. "Kız kardeşim sırada benim yerimi tutuyor. Onu gördünüz mü? Muhteşem biri." Kaşlarını kaldırdı. "Ciddiyim."

"Onu kesinlikle yataktan atmazdım," diye kabul ettim. Ben hiç atmadım. Hatta mümkün olduğunca çok zamanımı beni yatağa *atmasına* izin vererek geçirdim. Noah'nın her geçen gün daha da yakışıklı olduğu gerçeği gözümünden kaçmamıştı, hem de hiç.

"Değil mi? Ben de öyle. Oh, başlıyor!" El salladı ve bir sonraki koridorda kayboldu.

Sırıttım ve kitabı tekrar rafa, ait olduğu Scarlett Stanton kitaplarının yanına yerleştirdim. Büyükanneimin kitapları arasında hâlâ en sevdiğim kitaptı, Noah'ınki de öyle. Bu sayfalarda Scarlett ve Jameson seviyor, savaşıyor ve en önemlisi yaşıyorlardı.

Burada, gerçek dünyada, Jameson'ın yüzüğünü geçen hafta İngiltere'nin ortasında sessiz bir göletin kenarındaki büyük, gölgeli bir ağacın altına, üzerinde Constance Wadsworth yazan mermer bir mezar taşının yanına gömmüştük. Sonunda hepsi huzura kavuşmuş gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Kapıya doğru yöneldim, masanın yanından geçerken gözlerim Noah'ninkilerle kilitlendi. Bakışlarında aşk parlıyordu ve birbirimize aşık aptallar gibi gülümsedik. Kendi destansı aşk hikâyemizi yaşama sırası bizdeydi ve ben bunun her dakikasına değer veriyordum.

İkimiz de yaptık.

ACKNOWLEDGMENTS

Her şeyden önce, beni en çılgın hayallerimin ötesinde kutsadığı için Cennetteki Babama teşekkür ederim.

Kocam Jason'a, bu koca ayı yılı atlatmamı sağladığı için teşekkür ederim. En karanlık anlarda elimi tuttuğu ve bir daha asla komik bir şey bulamayacağımdan emin olduğumda beni güldürdüğü için. Yüksek riskli kardeşleri için karantinaları ve sosyal mesafeyi zarafet ve sevgiyle idare eden çocuklarıma teşekkür ederim. Varlığım için vazgeçilmez olduğunuzdan asla şüphe duymayın. Kız kardeşim Kate'e, her zaman telefonumu açtığı için. Binlerce kilometre öteden bana kahve kreması getiren aileme. En iyi arkadaşım Emily Byer'a, aylarca teslim süresinde olduğumda gözünü kırpmadığı için.

Entangled'daki ekibime teşekkür ederim. Editörüm Stacy Abrams'a bu kitabı üstlendiği için teşekkür ederim. Tek kelimeyle inanılmazsınız. Liz Pelletier, Heather ve Jessica'ya bitmek bilmeyen e-postalarıma cevap verdikleri için. Sadece arkamda durarak hayatımı kolaylaştıran olağanüstü menajerim Louise Fury'ye.

Eşlerime, kutsal olmayan üçlümüze, Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e teşekkür ederim, siz olmasanız kaybolurdum. Muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi komşu olduğu için Jay Crownover'a. Shelby ve Mel'e her şeyimi düzenli tuttukları için. Linda Russell'a her zaman saç tokası getirdiği için teşekkür ederim. Cassie Schlenk'e her zaman bir numaralı heyecan verici kız olduğu için. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına ve okuyucuya. Okur grubum Flygirls'e bana her gün neşe kattıkları için.

Son olarak, sen benim başlangıcım ve sonum olduğun için Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Eğer bunu okuyorsan, 2021 yılındayız. Yeterince konuştuk.

ABO UT B AUB R

Rebecca Yarros, *The Last Letter* ve *Great and Precious Things* de dahil olmak üzere ondan fazla romanın *Wall Street Journal* ve *SA Today* çoksatan yazarıdır. Flight and Glory serisinden *Eyes Turned Skyward* ile Colorado Romance Writer's Award of Excellence ödölüne layık görülmüştür ve gerektiğinde kahve ve nane kabuğuyla hayatta kalabilmektedir.

Rebecca askeri kahramanları seviyor ve artık emekli olmuş apaçı pilotuyla on dokuz yıldır mutlu bir evlilik sürdürüyor. Birinci sınıftan hukuk fakültesine kadar altı çocuk annesi ve hokey oynayan dört oğlundan üçüyle ergenlik yıllarını bir şekilde atlatıyor. Yazmadığı zamanlarda onu oğullarının hokey pistindeki maçlarını izlerken ya da biraz gitar çalarken bulabilirsiniz. Colorado'da ailesi, inatçı İngiliz buldogları ve hepsine hükmeden Maine coon kedisiyle birlikte yaşıyor. En küçük kızlarını evlat edinen Rebecca, kar amacı gütmeyen One October adlı kuruluşu aracılığıyla koruyucu aile sistemindeki çocuklara yardım etme konusunda tutkulu.

Rebecca'nın bir sonraki sürümünden haberdar olmak ister misiniz? Onun e-posta listesine katılın!

Ya da www.rebeccayarros.com adresinden çevrimiçi olarak kontrol edin.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

